

TERORIȘTII printre noi



Grigore CARTIANU

**Cristian
Delcea**

**Mihai
Voinea**

**Andrei
Crăciun**

Grigore Cartianu s-a născut pe 27 ianuarie 1969, la Târgu-Jiu, județul Gorj. A absolvit Facultatea Tehnologia Construcțiilor de Mașini din cadrul Politehnicii Teroriștii

printre noi

Adevărul despre
ucigașii Revoluției

•• editura
**Adev[^]ă
rul**

bucureștene (1993).

Lucrează **în** presă din 1991. A publicat **în** *Expres*

Magazin (1991-1992), *Evenimentul zilei* (1992-1996), *Sportul românesc* (1996-1997), *ProSport* (1997-2002), *jurnalul Național* (2002-2004) și din nou la *Evenimentul zilei* (2004-2008). Din aprilie 2008 este redactor-șef al cotidianului *Adevărul*.

A publicat cinci cărți: *Hora de la miezul nopții* (1995, în colaborare cu Alin Paicu), *Hagi* (2000, reeditată în 2001), *Sfârșitul Ceașeștilor* (2010), *Crimele Revoluției* (2010) și *Cartea Revoluției* (2011). A fost coautor al volumului colectiv *Războiul de 30 de zile* (2007).

Cristian Delcea s-a născut pe 17 august 1984, la București. A urmat cursurile Facultății de Științe Politice, la Universitatea București (2003-2007). Lucrează **în** presă din 2006. A publicat **în** *Evenimentul zilei* (2007-2009). Din noiembrie 2009 este reporter la *Adevărul*.

Mihai Voinea s-a născut pe 6 noiembrie 1985, la Nehoiu, județul Buzău. A absolvit Facultatea de Filosofie și Jurnalism, la Universitatea „Spiru Haret” (2008). Lucrează **în** presă din 2006. A publicat **în** *Evenimentul zilei* (2007-2009). Din noiembrie 2009 este reporter la *Adevărul*.

Andrei Crăciun s-a născut pe 23 iulie 1983, la Târgoviște, județul Dâmbovița. A absolvit Facultatea de Științe Politice, la Universitatea București (2007). Lucrează **în** presă din 2005. A publicat **în** *Evenimentul zilei* (2005-2009). Din noiembrie 2009 este șeful departamentului Publicistică la *Adevărul*.

CUVÂNT ÎNAINTE

Unii furau televizoare, alții furau Revoluția

Iată-ne ajunși, așadar, la volumul 3 al seriei care-și propune să deslușească itele încălcite ale Revoluției- contrarevoluției din decembrie 1989. Este o nouă cărămidă pusă la construcția care, acum și întotdeauna, ar putea fi un reper important pe calea adevărului. După „Sfârșitul Ceaușeștilor” și „Crimele Revoluției”, avem acum, împreună, o nouă provocare: „Teroriștii printre noi”.

Încă de pe copertă vă întâlniți nu cu unul, ci cu patru autori. Este rezultatul nevoii de apărunde tot mai adânc în misterele evenimentelor din urmă cu 22 de ani, dar și de a ajunge în locuri pe nedrept neglijate până în prezent. Cum contribuția mai tinerilor mei colegi nu mai era una episodică, deci nu mai putea fi marcată prin simpla citare într-un capitol sau altul, am decis că locul lor e în rândul autorilor.

este enorm.

„Diviziunea muncii” a stat cam în felul următor. Eu, subsemnatul Grigore Cartianu, am gândit planul general, care cuprinde nu doar acest volum, ci întreaga serie. Am stabilit temele pe care trebuie să le abordăm, misterele pe care să le dezlegăm, poveștile pe care să le scriem (de mare folos mi-au fost zecile de întâlniri cu cititorii, de-a lungul și de-a latul țării, întâlniri soldate cu sute de „ponturi”, dintre care unele, în urma verificării, s-au dovedit extrem de valoroase). Am scris primul capitol și am pus în volum editorialele care alcătuiesc partea a III-a a acestei cărți. Am

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Teroriștii printre noi / Grigore Cartianu, Cristian Delcea, Mihai Voinea,

Andrei Crăciun. - București: Adevărul Holding, 2011

ISBN 978-606-539-968-6

I. Cartianu, Grigore

II. Delcea, Cristian

III. Voinea, Mihai

IV. Crăciun, Andrei

94(498)

Vă veți întreba: cum e posibil să scrii o carte la opt mâini? Vă pot confirma că nu e tocmai simplu să pui în acord mai multe viziuni, mai multe stiluri și chiar mai multe moduri de a percepe lucrurile. Dar dacă depășești aceste impedimente, câștigul

TERORIȘTII PRINTRE NOI

supervizat întreaga construcție, intervenind acolo unde am considerat de cuvi- întâ, niciodată însă în dezacord cu colegii mei.

Mihai și Cristi au bătut țara cu o pasiune specifică misionarilor din secolele trecute. Au reconstituit istoria unor mari măceluri, precum cele de la Brașov, Buzău, Brăila sau Constanța, deslușind cine se afla în spatele „haosului organizat” și cine a dat ordinele criminale. Totodată, Mihai și Cristi au scris pagini zguduitoare despre ororile din Harghita și Covasna. Și au mai făcut ceva: bântuind de la Ploiești la Galați, de la Bacău la Focșani, de la Giurgiu la Mizil, au reușit, în premieră absolută, să dezvăluie și fața hilară a acelor zile încărcate de entuziasm, de emoție și de spaimă. Au descoperit personaje fabuloase, îmbrăcate în straie de caraghioși ori de impostori, pe care le-au lăsat să se ridiculizeze singure. Pur și simplu, le-au dat cuvântul. Așa s-au născut pagini memorabile, în care tragedia alternează cu comedia, făcându-te să lăcrimezi acum și să te strici de râs peste cinci minute. Din aceste pagini s-ar putea inspira, cu mare succes, orice scriitor, cineast sau regizor de teatru.

Între mine și cei doi reporteri de teren a stat, discret (unii ar zice că și înțelept), colegul nostru și șeful lor, Andrei Crăciun. Pe Andrei l-am descoperit cu destui ani în urmă, grație unui text trimis la Premiile „Ioan Chirilă”. Dintre zecile de creații cu ambiții gazetărești, cea a lui Andrei s-a detașat atât de clar, încât n-au existat dubii în privința câștigătorului aceluia concurs. Andrei e pur și simplu talentat. Iar această calitate nativă l-a făcut să administreze cu dibăcie talentul prietenilor săi Cristi și Mihai.

Dacă peste ceva ani vă veți întâlni cu scriitorii

CUVÂNT ÎNAINTE

Andrei Crăciun, Mihai Voinea și Cristian Delcea, puteți fi siguri ca aveți în față trei autori de mare valoare. Dacă nu-i veți întâlni, **atunci, din două, una: ori dumneavoastră nu știți ce să citiți**, ori ei au lăsat să li se risipească talentul. Dar sunt sigur că vă veți intersecta!

Rezumând, se poate spune că, în construcția acestei cărți, eu am fost creierul, Mihai și Cristi – mușchii, iar Andrei – inima.

Cum am luat deciziile, atunci când vedeam lucrurile diferit? Simplu: totul a funcționat ca în justiția americană. Ca să hotărâm cumva, ne-am pus cu toții de acord, considerând că majoritatea nu este suficientă. Odată a cedat unul, altădată altul, ca niște jurați care au un scop comun: acela de a restabili adevărul.

Îl amintesc aici și pe un alt coleg, Laurențiu Ungureanu, cel care a reconstituit povestea Revoluției de la Craiova. Și a făcut-o, vă asigur, cu un profesionalism rar întâlnit la un ziarist abia trecut de 20 de ani.

O mențiune, plus mulțumirile de rigoare, și pentru Asociația „21 Decembrie 1989”, cea care, de-a lungul întregii documentări, ne-a permis accesul la o parte dintre documentele aflate în „Dosarul Revoluției”. La celelalte vom ajunge, poate, pentru volumul următor.

Lucrarea de față aduce noi mărturii despre acțiunile criminale ale spionului sovietic Nicolae Militaru, împreună cu alți generali instruiți la Moscova. Veți afla cum...

... Brăila a fost transformată într-o baie de sânge prin grija generalului Marin Pancea, vechi client al contraspionajului românesc, în calitatea sa de agent sovietic.

... La Brașov, generalul Ion Florea a luat decizii criminale, împărțind arme unor civili care

au făcut măcel.

... La Craiova, bucuria victoriei a fost spulberată de un telefon primit de generalul Dumitru Roșu de la generalul Nicolae Militaru. Imediat după ce a pus receptorul în furcă, Roșu a executat ordinul lui Militaru: a trimis ofițeri în diferite puncte din oraș, pentru a deschide focul și a declanșa astfel și la Craiova diversiunea teroristă.

... Pe aeroportul din Kogălniceanu, județul

Constanța, o echipă de ofițeri români, vorbitori de

limba rusă, îi așteptau “ ”.

le fusese ordonată de însuși Nicolae Militaru, proaspăt instalat de Ion Iliescu în funcția de ministru al Apărării.

Sunt dezvăluiri care vă vor cutremura, dar nu lipsesc nici poveștile desprinse parcă din Caragiale. De exemplu, furia cu care, aproape în toate Comitetele Județene de Partid, compatrioții de-ai noștri luptau revoluționar pentru a-și însuși câte ceva. Ocupați să fure televizoare, tablouri, carpete și paltoane, mulți români n-au băgat de seamă că alții le fură Revoluția.

Grigore Cartianu

Partea I

CAM MULTI ACTORI DE COMEDIE INTR-O MARE TRAGEDIE

Revoluția română a adus pe scenă personaje de tot felul. Misiunile unora dintre ele abia acum încep să fie decriptate. Există actori care s-au implicat în acțiuni militare, dar și militari care păreau actori de comedie. Ceea ce îi leagă este finalul tragic al acțiunilor lor. Și, în majoritatea cazurilor, faptul că s-au regăsit în aceeași barcă, a profitorilor Revoluției, părănd să aibă un regizor comun.

Dintre numeroasele diversiuni din decembrie 1989, cea mai mare a fost inventarea „teroriștilor lui Ceaușescu”. Pentru noua putere cripto-comunistă, instalată prin lovitură de stat, a fost cea mai profitabilă cale de a stopa elanul revoluționar și de a urca pe valul popular. Creezi teroriști (răi, urâți, fanatici, arabi, securiști, orfani hrăniți de tiran pe ascuns), „lupți” cu ei (dar din tabăra ta nu cade nimeni la datorie), îi învingi (dar nu-i arăți la față niciodată), numeri cadavrele martirilor dați de eroicul popor român și întrebi: *vedeți ce au făcut bestiile teroriste?* Urmare a ecuației „securiști = teroriști”, pe care

au impus-o prin radio-televiziune Iliescu, Brucan, Militaru, Brateş şi ceilalţi diversionişti, asta se traduce, automat, astfel: *vedeţi ce au făcut bestiile securiste?*

Urmarea a fost cea prevăzută de regizorii marelui car- !_iaj: securişti au fost decredibilizaţi pentru multă vreme. În anii '90, majoritatea ziariştilor refuzau cu indignare

orice dialog cu foștii ofițeri de Securitate, întrucât aceștia erau „teroriști”. Nu conta faptul că în Securitate activaseră și ofițeri de contrainformații, specialiști ai contraspionajului care nu aveau de-a face cu poliția politică a lui Ceaușescu, ci se ocupau cu prinderea spionilor străini. Tot în cadrul Securității active și Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă, cea decimată de agentul sovietic Militarul în decembrie 1989. Aceeași Securitate avea ofițeri specializați în filaj, care în acele zile au scris sute de rapoarte despre „turiștii” sovietici și despre isprăvile acestora în România.

Toți acești martori au fost ignorați în anii '90 pentru că erau *securiști*, carevasăzică *teroriști*, deci *odioși*. I-au ignorat ziaristii pentru că în acele vremuri era descalificant să stai de vorbă cu un fost securist. I-a hulit populația, care aflase de la televizor că bestiile securiste au împușcat revoluționari la fiecare colț de stradă. I-a izolat noua putere, care avea tot interesul ca ei, ofițerii de Securitate, să nu vorbească niciodată.

Imediat după Revoluție, FSN-ul lui Ion Iliescu i-a redus la tăcere pe securiști, dar a salvat Securitatea. Interesul noilor conducători era ca securiștii să nu vorbească. Sau dacă vorbeau, să nu fie crezuți, pentru că știau prea multe despre complot, despre lovitura de stat, despre intervenția străină, despre „turiștii” sovietici, despre agenții GRU și KGB din nucleul noii puteri, despre crimele ticluite de aceștia.

Același Ion Iliescu avea însă nevoie de aparatul de Securitate, mai ales de două direcții ale acestuia: cea care se ocupa cu poliția politică și cea din zona comerțului exterior. Din prima, noul regim și-a recrutat specialiștii în diversiuni (dezinformări, contramanifestații, mineriade, ațățări interetnice etc.). Dintre responsabili comerciali exterior, regimul Iliescu și-a recrutat viitorii miliardari. Pe

aceștia, prăbușirea lui Ceaușescu i-a găsit în poziții-cheie: controlau marile fluxuri financiare; se aflau „la butoane”, cum se zice. Lor aveau să le fie încredințate cele mai profitabile active ale statului.

Așadar, diversiunea „securiști = teroriști”, în decembrie 1989, a avut și rolul de a proteja noua putere în fața inevitabilelor dezvăluiri despre trecutul și metodele ei. Grupul condus de Ion Iliescu și-a asigurat, în bună măsură, imunitate de imagine. Cine să-i dezvolpeze complotul, minciuna, diversiunea, crima și chiar trădarea de țară? *Securiștii? Teroriștii? Cei care ne-au împușcat la Revoluție?* Hai, dom'le, să fim serioși... Vă puteți uita în gura lor?

Și multă vreme nu ne-am uitat. Decât să faci un interviu cu un ofițer de contraspionaj, în anii '90, ca ziarist, mai bine îți dădeai foc la pix. Rușine mai mare nici că exista. Mai încerca Ion Cristoiu, pe la „Zig-Zag” și „Expres Magazin”, dar era hulit: *huo, comunistule! Piticul Utecilă!* În rest, presa a tors caierul fals al luptei vitejilor FSN-iști cu securiștii-teroriști, scenariu cu care întreg poporul român a fost servit de alde Iliescu și Brucan în decembrie '89. Așa s-au pierdut mărturii importante, pentru că oamenii — fie ei și securiști — nu trăiesc o sută de ani.

*

**

Versiunea oficială despre Revoluția română este plină de minciuni, contradicții și fracturi logice. Toate, puse în slujba „teoriei spontaneității” și a „emanației”. O deformare grosolană a realității este cea privind zilele de 21 și 22 decembrie 1989. Mitingul eșuat al lui Nicolae Ceaușescu, cel din 21 decembrie, este prezentat de propaganda lui Ion Iliescu ca o „revoltă a bucureștenilor împotriva dictatorului”; convocați la o mare adunare populară de susținere a regimului, manifestanții „s-au întors împotriva tiraniei” și „au început să huiduie”, apoi „au

aruncat lozincile și tablourile și au părăsit Piața Palatului, arătând clar că nu mai suportă dictatura lui Ceaușescu”. Această retorică se regăsește și în cărțile lui Ion Iliescu (o maculatură fără nicio valoare istorică), și în intervențiile publice ale unor personaje din grupul acestuia.

Adevărul este cu totul altul. Mitingul lui Ceaușescu a fost bruiat de trupe speciale, prin metode speciale, nicidecum de muncitorii aduși din fabrici pentru a-l aclama pe Ceaușescu. Complicitatea Securității este certă măcar în ceea ce privește bruiajul aplicat sistemului de sonorizare din Piață; de acest dispozitiv răspundeau oamenii din subordinea generalului Iulian Vlad. A fost o operațiune complexă, care are legătură cu agenții de care se temea Ceaușescu, nicidecum cu muncitorii care sprijineau lozinci – majoritatea plictisiți, puțini entuziaști –, sub supravegherea activiștilor de partid și a securiștilor infiltrați în multe.

Acolo s-a simțit trădat Ceaușescu: la sistemul de sonorizare. În loc să vuiască Piața de uralele de pe banda sonoră, înregistrate în vremuri mai bune și amplificate la maximum, s-a auzit vocea răgușită a lui Ceaușescu, însoțită de zgomote înspăimântătoare: țipete, împușcături, un hârâit sinistru, explozii de grenade. În același timp, comandouri bine instruite, venite pe Calea Victoriei dinspre Ateneu, intrau ca berbecii în mulțime, izbind în stânga și-n dreapta, scotând țipete isterice și înțepându-i pe manifestanți cu obiecte ascuțite. Voci necunoscute strigau că se trage, fugiți, vin tancurile! N-a venit niciun tanc, dar manifestanții s-au speriat de moarte și au fugit încotro au văzut cu ochii, aruncând pancartele, abandonând tablourile și căutând o scăpare din nebunia generală. Peste cinci minute, când Ceaușescu și-a recăpătat glasul, s-a trezit că

vorbește unei Piețe aproape goale. Doar sub balcon, aproape de clădirea CC, au mai rămas vreo două mii de „oameni ai muncii”, bine încadrați de activiști. Mitingul era însă un mare eșec.

Lovitura finală i-a fost aplicată lui Ceaușescu a doua zi. Atunci n-a mai convocat „conducătorul iubit” nicio „adunare populară”; de strângerea oamenilor s-au ocupat alții, care de mult așteptau momentul să acționeze. A pune pe seama „populației revoltate” umplerea Pieței și asaltul

CAM MULȚI ACTORI DE COMEDIE ÎNTR-O MARE TRAGEDIE

asupra sediului CC al PCR presupune abandonarea logicii. Cu o zi în urmă, populația nu avea motive de revoltă?

Carevasăzică, pe 21 decembrie, oamenii s-au grăbit să părăsească Piața chiar dacă fuseseră aduși cu arcanul. Pe 22, brusc, ei simțeau nevoia să vină singuri, fără niciun fel de organizare. E ridicol. Asta nu înseamnă că nu au venit și oameni din proprie inițiativă, mai ales din curiozitate. Dar aceștia, pentru a prinde curaj, aveau nevoie de precursori, de o Piață deja activă. Determinante au fost două lucruri: 1. grupurile organizate pentru a aplica un plan de asalt; 2. pasivitatea Securității, care și-a retras toate cordoanele din Piață. Când ambele condiții au fost îndeplinite, Ceaușescu n-a mai avut nicio șansă.

De reținut aceste două succesiuni:

- Pe 21 decembrie, aproape 100.000 de „oameni ai muncii” fugeau înspăimântați din Piața Palatului, chiar dacă aveau „obligație de serviciu” să rămână pe loc. A doua zi, bucureștenii își regăseau brusc curajul și umpleau Piața din proprie inițiativă.
- Pe 21 decembrie, cei aproape 100.000 de „oameni ai muncii” nu au simțit nevoia (sau nu avut curajul) să-l hui-duiască pe Ceaușescu. A doua zi, zeci de mii de oameni asaltau, amenințatori, Piața și

sediul Puterii.

Când va fi decriptat mecanismul acestei schimbări uluitoare, vom ști exact cum s-a transformat Nicolae Ceaușescu, în mai puțin de 24 de ore, dintr-un dictator fioros într-un bătrânel speriat.

*

* *

Pe 22 decembrie 1989, spre miezul nopții (trecuse de ora 23.00), contraamiralul Emil „Cico” Dumitrescu, școlit la Leningrad și rămas fidel Uniunii Sovietice, făcea un apel halucinant din Studioul 4 al Televiziunii Române: „Comandanți ai unităților apărării naționale din orașele Târgoviște, Râmnicu Sărat, Buzău, Brăila, Galați, din ordinul șefului Marelui Stat Major, general-maior Gușă

Ștefan, în cel mai scurt timp mobilizați unitățile și deplasați-le spre București, pentru a apăra următoarele puncte: Ministerul Apărării Naționale, Academia Militară și sediile unităților militare dispuse pe Bulevardul Antiaeriană”.

Era o minciună istorică: generalul Gușă nu dăduse un asemenea ordin și nici nu-l împuternicise pe obscurul ofițeraș Cico Dumitrescu să vorbească în numele lui.

Dar minciuna a mers mai departe, pe vocea bâlbâită a impostorului echipat în uniformă militară, cu caschetă regulamentară: „Repet. Comandanți ai unităților din orașele Târgoviște, Râmnicu Sărat, Buzău, Focșani, Brăila, Galați luați urgent măsuri și îndreptați unitățile dumneavoastră spre București, pentru a apăra următoarele puncte: Ministerul Apărării Naționale, Academia Militară... din ordinul șefului Marelui Stat Major... generalul-maior Gușă Ștefan... și al generalului-locotenent Stănculescu... v-a transmis acest ordin căpitan de rangul I Dumitrescu”.

Dincolo de minciuna ordinară, merită studiată harta militară a orașelor cărora li s-a adresat agentul sovietofil. Așadar, Târgoviște - Focșani - Râmnicu Sărat - Buzău - Galați-Brăila. Cu excepția Târgoviștei, celelalte cinci orașe au o evidentă legătură geografică, formând un culoar direct dinspre București către granița cu Uniunea Sovietică, pe direcția nord-est. Dacă efectivele unităților militare din perimetrul Focșani - Râmnicu Sărat - Buzău - Galați - Brăila se puneau în mișcare spre Capitală, România căpăta o mare vulnerabilitate în fața unor acțiuni militare dinspre granița estică. Lucru care, de altfel, s-a și întâmplat parțial. Ordinul tembel al lui Cico Dumitrescu a urmărit, probabil, să înlesnească manevrele sovietice pe teritoriul României. De exemplu, diversiunea radio-electronică, responsabilă pentru

haosul generalizat care a produs sute de victime. Printre unitățile militare puse în formație de marș către București s-au aflat și regimente de artilerie antiaeriană, a căror ieșire din dispozitiv a slăbit capacitatea de apărare a țării în fața manevrelor de la Răsărit.

Și nominalizarea orașului Târgoviște pare să fi avut un rost. La ora la care Cico Dumitrescu dădea ordinul ticălos, soții Ceaușescu se aflau deja în acest oraș, reținuți de cinci ore în cazarma UM 01417, sub pază militară. Ce-ar fi însemnat ca unitatea respectivă să se pună în mișcare spre București, așa cum ordonase Cico Dumitrescu? Ce-ar fi făcut ofițerii colonelului Kemenici, comandantul unității și al Garnizoanei Târgoviște, cu soții Ceaușescu? Teoretic, erau posibile trei variante: 1. să-i abandoneze pe cei doi prizonieri în mâinile mulțimii (ceea ce, în acele clipe euforic-isterice, ar fi dus la linșaj); 2. să-i execute pe Ceaușești înainte ca trupele, cu imensa lor tehnică de luptă (tancuri, TAB-uri, armament și muniție de toate calibrele) să se pună în mișcare către Capitală; 3. să-i bage pe „odiosul dictator” și pe „sinistra lui soție” într-un blindat și să-i aducă și pe ei la București.

Ultima variantă ar fi dus la un măcel, pentru că deplasarea unor astfel de coloane, în acele zile și nopți, a fost însoțită de ambuscade și încăierări între unități militare diferite, fiecare fiind convinsă că luptă cu teroriștii. Așadar, și cea de-a treia variantă ar fi putut avea ca epilog tot lichidarea fără judecată a soților Ceaușescu, la fel ca primele două. De altfel, în zilele următoare - 23 și 24 decembrie-, dinspre grupul de comandă de la MAPN, Iliescu-Militaru-Stănculescu, aveau să vină și alte ordine, mult mai directe, de suprimare „în stil revoluționar” a dictatorilor fugari (situație relatată pe larg în volumul „Sfârșitul Ceaușeștilor”).

Iată cum în spatele ordinului tembel al lui Cico Dumitrescu se întrezăresc două obiective teribile:

facilitarea intervenției sovietice și lichidarea fără judecată a soților Ceaușescu.

*

* *

Revoluția română a avut două tentative de pornire: la Iași și la Timișoara. Pe 14 decembrie, în ciuda agitației unui grup disident, capitala Moldovei a rămas inertă. O zi mai târziu, pastorul reformat László Tókéș deschidea un front în capitala Banatului. Cele două orașe, Iași și Timișoara, sunt legate de o coincidență stranie: în amândouă a lucrat propagandistul Ion Iliescu, înalt activist PCR în „Epoca Nicolae Ceaușescu”. În anii '70, Iliescu a fost secretar cu propaganda în județul Timiș și prim-secretar la Iași.

*

* *

Și încă o coincidență. În după-amiaza zilei de 22 decembrie, atât Nicolae Ceaușescu, cât și Ion Iliescu se bazau pe oameni ai Securității. În fuga lor haotică spre Târgoviște, soții Ceaușescu i-au avut ca ultime gărzi personale pe maiorul Florian Raț și pe căpitanul Marian Rusu, ofițeri din cadrul Direcției a V-a a Securității. La București, Ion Iliescu și l-a luat ca pe o veritabilă gardă personală pe Gelu Voican Voiculescu, temeinic colaborator al Securității. De altfel, în nucleul de putere al lui Iliescu s-au regăsit mulți securiști de vază, printre care Virgil Măgureanu (căpitan sub acoperire) și Dumitru Mazilu (colonel, fost comandant al Școlii de Securitate de la Băneasa).

*

* *

Revoluția televizată a oferit națiunii o spectaculoasă ieșire la rampă a actorilor și regizorilor: Ion Caramitru, Sergiu Nicolaescu, Adrian Sârbu, Dorel Vișan, Constantin Vaeni,

Vladimir Găitan, Alexa Visarion, Ion Besoiu, Mircea Diaconu, Diana Lupescu, Victor Rebengiuc, Alexandru Arșinel și mulți alții.

Câțiva dintre ei s-au implicat și în acțiuni militare care au sfârșit tragic. Sergiu Nicolaescu a fost autorul unor manevre dubioase, cu cascadorii săi, în Piața Palatului, în seara de 22 decembrie, când gloanțele „teroriștilor” făceau victime în mulțime, dar nu se atingeau de balconul „emanațiilor”. Fostul regizor de casă al Elenei Ceaușescu s-a implicat personal și în aducerea în Capitală a celei mai mari unități militare din Ploiești, cea condusă de căpitanul Ion Nicolescu. Această manevră a contribuit la creșterea numărului de victime în câteva puncte fierbinți din București, inclusiv la Televiziune.

Nelămurită rămâne, deocamdată, implicarea soților Mircea Diaconu și Diana Lupescu în operațiunea încheiată tragic la Otopeni, în zorii zilei de 23 decembrie 1989. Certă este febrilitatea cu care aceștia acționau în cazarma din Băneasa unde erau cantonați militarii în termen de la Câmpina, înainte de a fi trimiși la moarte.

Cam mulți actori de comedie într-o atât de mare tragedie...

NOAPTEA ÎN CARE ILIESCU NU A VRUT SĂ OPREASCĂ MĂCELUL

În noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989, Ion Iliescu ar fi putut curma vărsarea de sânge. S-a opus însă propunerii generalului Ștefan Gușă, aceea de a le cere civililor să se retragă în case. Astfel, din culpa noului conducător al țării, au mai murit cel puțin 400 de oameni în câteva zile.

Nu desenăm grafice, vorbim de peste 400 de cruci în cimitirele din țară. Nu ne-ar ajunge restul paginilor din acest capitol pentru a scrie numele și prenumele celor care au murit la Revoluție doar pentru că a hotărât cineva, la un moment dat, ca romanii trebuie să mai stea câteva zile în bătaia puștilor. Acel cineva e liber, își serbează zilele de naștere și de nume cu fast, dă lecții de viață la televizor, are certificat de revoluționar și conduce Institutul Revoluției Române, o sinecură finanțată din banii noștri. Cu voia dumneavoastră, Ion Iliescu.

„Oamenii ăștia sunt chiar utili”

Pe 16 decembrie 1994, Ion Iliescu a povestit în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989 un episod petrecut în noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989. „Gușă a venit la mine foarte agitat, foarte tulbure, să-mi ceară să ies la Televiziune și să cer populației Bucureștiului să părăsească străzile, să se retragă toți în case și în întreprinderi. «În condițiile astea de anarhie totală din oraș, Armata nu poate să facă ordine», spunea el. Am căutat să stau de vorbă

cu el, să-i explic că ar fi o mare gafă și o mare prostie politică. Revoluția română a fost înfăptuită de oamenii care au ieșit în stradă. Era atmosfera aceea de entuziasm general, cu ce ne împiedica treaba asta? Păi, oamenii ăștia sunt chiar utili, ei pot să împiedice desfășurări anarhice de forțe sau pătrunderea unor oameni răuvoitori”.

Orice om cu o minimă experiență militară știe că scoaterea în stradă a mii de civili este utilă atunci când vrei să paralizezi un regim politic, nu când lupți cu un inamic invizibil. Dimpotrivă, mulțimea este mediul ideal în care se desfășoară eventualii teroriști, pentru că atunci Armata nu poate interveni (ar provoca o baie de sânge), iar civilii sunt o excelentă carne de tun.

În plus, pericolul prezenței oamenilor în stradă fusese relevat de însuși Ion Iliescu, la TVR, cu câteva ore înaintea dialogului cu Gușă! Liderul noii puteri făcuse portretul-robot al teroriștilor, pentru care civilii sunt un excelent paravan. „Teroriștii nu sunt în uniforme, ei sunt civili! De multe ori caută să creeze confuzie. Și-au pus și banderole, ca să fie confundați cu oamenii din formațiunile acestea organizate, cetățenești, și să creeze confuzie. Împușcă din orice poziție”, striga Ion Iliescu prin televizor, pe 23 decembrie 1989.

*

**

Disperarea din 1989 a generalului Gușă poate fi explicată printr-o afirmație făcut câțiva ani mai târziu, înainte să moară: „De ce au chemat populația? Au chemat-o ca s-o împuște!”. Incepând cu noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989, în România au murit împușcați peste 400 de oameni, o treime din numărul total de eroi-martiri ai Revoluției. Victime utile doar celor care doreau ca evenimentele de după 22



22
decembrie 1989 să rămână în istorie ca o revoluție - o revoluție a lor și nu ca o lovitură de stat.

TERORISTI PRINTE NOI

*
* *

În 1994, la Comisia „Decembrie 1989”, Ion Iliescu a continuat explicațiile cu privire la generalul Ștefan Gușă, șeful Marelui Stat Major în primele două zile ale Revoluției. „În noaptea de 23 decembrie ne-am dat seama că Gușă este depășit. Era obosit, era probabil și complexat de situațiile prin care trecuse; pentru că a avut un moment când mi-am dat seama că el nu poate să mai facă față situației. În primul rând, ne-a prezentat o informare asupra situației militare, cu un tablou total panicard, din care nu se vedea o gândire coerentă asupra stării de lucruri și ce anume trebuie întreprins. N-avea capacitatea de analiză necesară și nici nu avea forta necesară ca să prezinte încredere pentru o conducere coerentă. Eu circulam prin oraș tot timpul, de la MAPN la Televiziune și viceversa. Se creaseră baraje pe toate arterele de circulație, dar nu ne deranjau. Ne opreau, li se spunea cine suntem. Erau mai tobi băieți tineri care zi și noapte stăteau pe stradă. Și când auzeau cu cine au de-a face, ne salutau și ne dădeau drumul. Cu ce ne împiedica treaba asta? De ce Armata trebuia să fie împiedicată de aceste baraje? Păi, oamenii aceștia sunt chiar utili”, mai declara Iliescu la 16 decembrie 1994.

„Militaru le-a dat încredere celor din jur”

Generalul Gușă avea toate motivele să fie panicat: țara devenise o baie de sânge, iar noua putere politică solicita insistent intervenție militară

sovietică.

În ziua care tocmai se încheiase, muriseră împușcați, pe tot cuprinsul țării, 428 de oameni (dintre care 139 de militari ai Armatei române). De altfel, 23 decembrie 1989 a fost cea mai sângeroasă zi din istoria recentă a României. De la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, un singur eveniment a

NQAniA ÎN CARE ILIESCU NU A VRUT SĂ OPREASCĂ MĂCELUL

produs mai multe victime într-o zi: cutremurul din 4 martie 1977, când au murit 1.578 de oameni.

Disperarea generalului Gușă avea legătură și cu deciziile politico-militare luate de grupul Iliescu-Brucan-Militaru. Din poziția de șef al Marelui Stat Major, Gușă observa, neputincios, cum puterea fusese preluată în forță de oameni ai Moscovei, care se agitau să cheme „în ajutor” trupele sovietice. Generalul Gușă simțea trădarea de țară pe propria-i piele: tocmai îi fusese numit șef - ministru al Apărării -, de către Ion Iliescu, vechiul agent sovietic Nicolae Militaru.

În contrapondere cu panica lui Ștefan Gușă, Iliescu a relatat în cărțile sale că a remarcat la generalul Nicolae Militaru un calm aparte, care „a dat încredere celor din jurul său”. Cu mult calm, însă, Militaru a făcut posibile masacrele de la Otopeni, MAPN și din multe orașe ale țării. A nu se uita: pe Iliescu și Militaru îi lega o amiciție trainică, de pe vremea studiilor la Moscova, în anii '50. Sprijiniți de sovietici, cei doi puneau la cale, clandestin, de mai bine de un deceniu, o lovitură de stat împotriva lui Ceaușescu. Își făcuseră obicei să se întâlnească în Parcul Tineretului din București, în prima zi de marți a fiecărei luni.

Grupul Iliescu a mizat pe forţa maselor pentru a legitima o Revoluţie care părea, la un moment dat, să-i scape din mână şi să-l spulbere şi pe el, ca vechi activist ce era. Iliescu a susţinut în permanenţă că a fost împins în faţă de popor. Aparent, grupul lui Iliescu se temea că Securitatea, împreună cu câţiva politrucii din PCR, ar putea acapara mişcarea revoluţionară. Pe 22 decembrie 1989, imediat după fuga lui Ceauşescu, Ilie Verdeţ şi generalul Iulian Vlad discutau, în sediul Comitetului Central, cu câţiva revoluţionari, ce trebuie făcut pentru ca ţara să reentre în normal. Planul acestora era ca, imediat, cetătenii să revină în întreprinderi şi să se reapuce de muncă pentru a asigura energie electrică, termică şi hrană.

Pentru a contracara această inițiativă, grupul Iliescu a aruncat în eter, prin intermediul Televiziunii, ticluirea despre teroriștii fideli lui Ceaușescu, cei care atacă țara și libertatea câștigată. Milioane de români au auzit anunțurile și au ieșit pe străzi, la vânătoare de teroriști. S-a declanșat un haos general, din care au rezultat sute de morți, de-a lungul și de-a latul țării.

Ca o dedicație specială, una cinică și macabră, mai publicăm o dată, cu litere mari, anunțul făcut de Ion Iliescu la Televiziune, pe 23 decembrie 1989. Un adevărat îndemn la vărsare de sânge, la masacru, la război civil.

”Teroriștii nu sunt în uniforme, ei sunt civili! De multe ori caută să creeze confuzie. Și-au pus și banderole, ca să fie confundați cu oamenii din formațiunile acestea organizate, cetățenești, și să creeze confuzie. Împușcă din orice poziție”.

... —

Partea a II-a

CONSTANȚA LA REVOLUȚIE, CA LA NUNTĂ: CU LĂUTARII-N FRUNTE

În Revoluția din județul Constanța au murit 29 de oameni, iar alți 88 au fost răniți. Vărsarea de sânge a început târziu, după 22 decembrie, când Ceaușescu era arestat și gloanțele nu mai aveau niciun rost. Constanța a căzut însă în capcana diversiunii teroriste lansate la TVR și a zvonisticii alarmiste care a pus stăpânire pe oraș. Din Dobrogea vine și o altă mărturie cu valoare istorică: pregătirile făcute la Aeroportul „Mihail Kogălniceanu” pentru debarcarea trupelor sovietice.

Pusă sub presiune de haosul informatic, Armata a fost bulversată total. Trupe aparținând mai multor unități au fost dispuse în diverse obiective fără a exista o colaborare între ele; militarii și membrii Gărzilor Patriotice au fost solicitați de populație să verifice zvonuri de cele mai multe ori lipsite de orice temei; Marina Militară a scos navele de luptă în larg ca urmare a multiplelor ținte neidentificate care apăreau pe ecranele radar.

Ca o consecință a acestor stări de fapt, dar și a

slabei pregătiri a Armatei, s-au produs o serie de confuzii în care militarii și membrii Gărzilor Patriotice s-au împușcat între ei ori au tras asupra unor civili pașnici. În Gara CFR Constanța, pe

Bulevardul 1 Mai, lareleul TV de la Tuzla și în Portul Mangalia s-au produs cele mai tragice situații de acest fel.

Isteria care a dominat Constanța din 22 până în 29 decembrie a lăsat în urmă 20 de morți și 79 de răniți. Restul victimelor (9 morți și 9 răniți) s-au produs între 31 decembrie 1989 și 5 ianuarie 1990 și au avut legătură cu Revoluția doar în măsura în care militarii Armatei române rămăseseră în stare de alarmă, ca urmare a evenimentelor din decembrie, și aveau la îndemână armament și muniție. P rincipala cauză a incidentelor produse după 31 decembrie a fost consumul excesiv de alcool în rândul bravilor noștri oșteni.

Un apel de la Ceaușescu și o piatră în geam

„Pe 22 decembrie, pe la 12 și ceva, m-a chemat Mihai Marina, primul-secretar al Constanței, la sediul Județenei de Partid. Nu era niciun manifestant în Piață. Eram mai mulți în acel birou și Marina a zis că a primit un telefon de la Tovarășu', care ar vrea să vină să se stabilească la Constanța. Fiecare se gândea: «Dacă-i zici să vină, ce se întâmplă? Și dacă-i zici să nu vină, iar e rău». S-a lăsat o tăcere de câteva minute, dar n-am mai apucat să ne hotărâm, că ne-am trezit cu o piatră aruncată prin geam și s-a declanșat nebunia”, povestește contraamiralul Constantin lordache, care în 1989 era comandantul Marinei Militare.

Imediat ce au aflat că „dictatorul a fugit”, constănțenii s-au îndreptat buluc spre centrele de putere din oraș. Platoul din fața Județenei de Partid (actualul sediu al Primăriei) s-a umplut de oameni care au început să arunce cu pietre în geamuri și să forțeze ușile de acces în clădire. După ce s-a trezit cu o piatră care a făcut țândări fereastra biroului său, primul-secretar Mihai Marina a ieșit în balcon și a încercat să liniștească mulțimea. Manifestanții erau însă din ce în

ce mai vehemenți și i-au cerut lui Marina să arunce cheile de la ușa principală.

La refuzul primului-secretar, din mulțime s-au desprins trei revoluționari (Barbu Dănescu, Doru Baciuc și Aurel Ungureanu), care au început să escaladeze coloanele exterioare. Aurel Ungureanu a fost primul care a ajuns la primul- secretar, după ce acesta i-a întins o mână când mai avea puțin până să ajungă în balcon. „I-am spus: «Bine domnule, de 38 de ori am încercat să intru la tine în audiență pentru a deschide o cafenea și tu te uiți și nici acum nu mă ajută?». M-a privit lung și nu mi-a zis nimic. Am intrat în birou și am smuls tabloul lui Ceaușescu. Întâi am vrut să-l arunc, apoi m-am gândit că-i pot sparge vreunui capul”, afirmă Ungureanu în cartea „ Prețul libertății la Constanța”, scrisă de colonelul Ioan Maliciuc.

S-au furat și hainele din cuiere

Mulțimea a intrat în sediul Județenei de Partid și a început să fure și să devasteze. „, Unii dintre cei pătrunși în «Casa Albă» nu urmăreau decât ce ar putea să sustragă. S-au furat de toate: televizoare, covoare, inclusiv obiectele de îmbrăcăminte din cuiere. Astfel, Lucian Cristea a adus ofrandă Revoluției jocul său de oiaie. Cristea lucra, pe vremea aceea, într-un birou de la parterul Comitetului Județean al PCR. Ceea ce m-a surprins a fost faptul că, deși pereții din birouri erau decorați cu tablouri de valoare, nimeni nu s-a atins de ele”, spune revoluționarul Dan Mihăescu.

Unul dintre cei mai vehemenți manifestanți a fost Lazăr Cercel, un lăutar de etnie rromă care în momentul izbucnirii Revoluției se afla în anticamera primului-secretar și aștepta să intre în audiență. Văzând că lumea pătrunde în clădire, Cercel s-a adaptat imediat situației. S-a așezat în fruntea

revoluționarilor și a intrat în biroul primului-secretar Marina, pe care l-a amenințat cu un briceag și a încercat să-l arunce de la balcon. Au fost momentele de delir ale Revoluției constantene, momente în care masele au reacționat instinctiv, descătuseate

30 TEKORISÎȚII ER ÎNTRE NOI

după atâția ani de frustrări. Oamenii se treziseră cu libertatea pe cap și habar nu aveau ce-ar putea face cu ea.

„În «Casa Albă» era plin de țigani care furau. Am încercat să curm chestia asta, dar președintele comitetului fiind țigan se susțineau reciproc”, spune colonelul în rezervă Ioan Maliciuc, fost vicepreședinte al CFSN Constanța.

Luptă tare, lăutare!

După ce s-au mai dezmeticit din aburii primelor ore de libertate, constantenii au hotărât că trebuie să se organizeze. Oamenii dornici să preia puterea n-au fost deloc puțini, dacă luăm în calcul numai faptul că la Constanța s-au format mai multe organe provizorii de conducere decât oriunde altundeva în țară. Unul la Miliția Municipală, unul la Securitate, unul la Muzeul Marinei și două la „Casa Albă”.

Cel mai important pol de putere a fost în sediul actualei Primării. „Am făcut primul Front unde e biroul primarului de astăzi. Când am intrat, Lazăr Cercel a pus mâna pe telefon – el avea și oameni acolo, eu eram doar un profesor. Și foarte bine că a luat cineva conducerea, în clipa aia nu stai să spui ce studii ai. Și el a luat telefonul și nu s-a mai mișcat de la masă până a doua zi. El a condus. Deja directorii de fabrici spuneau «Să trăiți!» când suna Cercel”, își amintește Nicolae Cușa, vicepreședintele Asociației Decembrie '89 Constanța.

Marți, după Crăciun

Nu toată lumea a privit însă cu ochi buni instalarea lui Lazăr Cercel în fruntea județului. „Un subordonat mi-a spus în seara de 22 că la «Casa Albă» a ajuns la putere țigănia. Lazăr Cercel, Metin Cerchez, cunoscuți pentru bișniță cu aur și geți de piele, plus alte lucruri de acest gen. Lazăr Cercel, după ce l-a bruscă pe Mihai Marina, a ieșit la balcon

LA REVOLUȚIE, CA LA NUNTĂ: CU LĂUTĂRII-N ERUNTE 31 și a strigat: «De acum, eu sunt primul-secretar și vă cer să mă ascultați!». Apoi a dat ordine de înlocuire a directorilor de instituții, creând o adevărată dezordine”, afirmă Ion Ciucur, cel pe care Revoluția l-a găsit în fruntea Miliției constantene.

În paralel cu comitetul format în jurul lui Cercel, într-o altă cameră din „Casa Albă” acționa încă un organ provizoriu de conducere, avându-l în frunte pe compozitorul Aurel Manolache. În tot acest haos organizatoric, revoluționarii vor conta tot pe sprijinul unui lider comunist pentru ca treburile orașului să poată funcționa. Gheorghe Marinică, fostul primar al municipiului, a luat măsurile necesare, în seara de 22 decembrie, pentru ca magazinele să fie aprovizionate cu produse de strictă necesitate pentru a doua zi.

O altă masă de manifestanți s-a îndreptat către sediul Securității și al Miliției din Constanța, aflate în aceeași incintă. Au făcut-o în special cei care aveau un interes, asta însemnând rude sau prieteni aflați în arest. După ce au agresat câțiva milițieni și au incendiat cărți și tablouri cu Ceaușescu, manifestanții au cerut eliberarea arestaților. Pentru a potoli furia mulțimii, șefii Miliției au hotărât să elibereze câțiva deținuți închiși pentru infracțiuni mărunte, dar această măsură nu a avut niciun rezultat.

„Mulțimea știa una și bună: să-i eliberăm pe toți cei aflați în arest. Nici nu e de mirare, dacă ținem cont că

majoritatea celor prezenți în incinta Miliției și Securității erau rudele celor din închisoare. Pentru că noi am șovăit, au intrat prin spate, au spart grilajele cu un bulumac de lemn și i-au eliberat pe toți, peste 100 de infractori. Erau condamnați și cu crime, și cu tot felul de infracțiuni. Unii mă acostau pe mine prin curte și mă întrebau ce să facă, nu voiau să fie condamnați și pentru evadare. Și le-am zis să vină și ei înapoi după Crăciun. Crăciunul a picat într-o luni și, a doua zi, marți, au venit toți, în afară de vreo 8-9 pe care i-am căutat și i-am adus înapoi”, povestește Ion Ciucur, fostul șef al Miliției.

Infractorii eliberați din arest s-au amestecat cu manifes- tanții și au spart camera de corpuri delictu a Miliției, de unde

au luat cafea, țigări, blugi și sticle de băutură. După ce, către seara zilei de 22, infractorii s-au retras pe la casele lor, sediile Miliției și Securității au fost luate sub pază de Armată.

Contraamiralul și puterea

Haosul organizatoric din 22 și 23 decembrie a fost limpezit pe 24 decembrie, când contraamiralul Constantin lordache a hotărât să organizeze alegeri pentru un comitet unic de conducere. „Domnule, peste tot erau comitete revoluționare. Și toți dădeau ordine în toate părțile. Fiecare comitet voia să fie el buricul. Și atunci, pe 24 dimineața, i-am adunat pe toți la «Casa Albă», în sala de festivități. M-am postat în capul mesei, aveam vreo trei pistolari în spate, și am zis: «Trebuie să existe un singur organ de conducere». Și, de comun acord cu sala, am stabilit un număr de oameni care să fie. Ne-am gândit să fie din toate păturile sociale: muncitori, țărani, intelectuali. Încă eram comuniști, ce să mai!”, afirmă lordache.

O parte dintre revoluționarii constănțeni îl acuză pe Constantin lordache că singura sa intenție a fost aceea de a se instala în fruntea noului comitet, după ce cu o zi înainte încercase să-l aresteze pe Lazăr Cercel pe motiv că n-ar fi compatibil cu funcția pe care și-a arogat-o. Cert este că, deși a fost propus, contraamiralul lordache nu a devenit președintele noului comitet de salvare națională. Varianta sa este că nu a acceptat, varianta revoluționarilor - că nu a fost ales.

Noul organ de conducere avea 25 de membri și era condus de mecanicul Barbu Dănescu și de locotenent-colonelul Ioan Maliciuc. Comitetele au fost prezentate la microfon din balconul „Casei Albe” în stilul unui spectacol de divertisment și avea în

componentă inclusiv un elev de liceu și un campion mondial la lupte. Ultimul urma să fie însărcinat cu problemele de educație fizică.

Majoritatea membrilor aleși pe 24 decembrie, alături de alții adăugați ulterior, au rezistat până în toamna anului 1990, constituind practic Consiliul Județean al Constanței. În cartea „La Revoluție se și moare, nu-i așa?”, scrisă de Remus Macovei, se afirmă că un sfert dintre conducătorii revoluționari ai Constanței aveau cazier penal.

Județul cu peste o mie de revoluționari

Dacă înainte de fuga lui Ceaușescu n-au avut curajul să iasă în stradă, constănțenii s-au luptat mai abitir decât toți când a venit vorba de obținerea certificatelor de revoluționari, aducătoare de beneficii. În Constanța anului 2011 erau peste 1.000 de revoluționari cu certificat, mai mulți decât în orașe precum Timișoara sau Cluj-Napoca, unde oamenii chiar s-au luptat cu forțele de represiune ale lui Ceaușescu. Există luptători remarcați la Revoluție inclusiv în orașele ori comune precum Negru Vodă sau Valu lui Traian, unde revoluționarii ar fi apărut un depozit de vinuri.

„Unii au căscat gura pe străzi și au certificat de revoluționar. Ba, și-au mai făcut și copii. Îmi zice unul: «Fata mea, care avea 8 ani, ungea căștile soldaților cu cafea ca să nu lucească și să nu-i vadă teroriștii»”, povestește cu obidă colonelul Ioan Maliciuc.

Nicolae Cușa, vicepreședintele uneia dintre cele cinci asociații de revoluționari din Constanța, a scris chiar el, într-o carte tipărită imediat după Revoluție, că în orașul de pe litoral s-a ieșit în stradă după fuga lui Ceaușescu. Ulterior, Cușa a mai scris o carte, în care retractează ce consemnase în prima. „S-au trezit unii să spună că ce Revoluție am făcut noi, că am ieșit

după fuga lui Ceaușescu. Dar nu e adevărat, prima mea carte e scrisă sub impactul evenimentelor, mă rog, m-am hazardat. Retrospectiv am scris altfel, am scris adevărul”, bălmăjește bravul revoluționar Nicolae Cușa.

Adevărul e că, „retrospectiv”, peste revoluționarii cu certificate dădeau buzna numeroase privilegii, care trebuiau acoperite cumva cu fapte de vitejie.

„Și dacă ^{NOI}ău murit oameni, ce? Așa-i la Revoluție”

Contraamiralul Constantin Iordache, fost comandant al Marinei Militare, privește cu detașare vărsarea de sânge din județul Constanța. În județul de la malul mării, scafandrii au fost confundați cu teroriștii, iar militari beți au tras la întâmplare.

Ghiveciul care a produs tragediile de la Constanța a fost format din: starea deplorabilă a Armatei române, spiritul aventurier-tembel al câtorva subunități de Gărzi Patriotice, diversiunile radio-electronice, zvonurile propagate de cetățenii care se uitau prea mult la televizor și, mai ales, cele venite pe cale oficială, de la București. Cam asta a fost, și a fost de-ajuns pentru declanșarea a zeci de situații critice, în care s-a tras ca la nuntă și s-a murit ca la război. Toate cele 29 de victime de la Constanța au murit din gloanțe trase de militari sau membri ai Gărzilor Patriotice.

Începând din seara de 22 decembrie, Armata a ieșit din unități pentru a asigura ordinea pe străzi și paza celor mai importante obiective din oraș. Până atunci nu se auzise niciun foc de armă în Constanța. A doua zi, pe 23 decembrie, au început să apară incidentele cu morți și răniți.

Zeci de ținte pe radare

La Gara de călători CFR au fost dispuși, încă din seara de 22 decembrie, militari de la UM 02192 Constanța și de la UM 01239 Topraisar, fără a exista o comunicare clară între cele două efective. Colonelul Remus Macovei era, în 1989, comandant al dispozitivului de la Topraisar. El își amintește: „Pe 23 decembrie, în jurul orei 16.00, am primit telefon de la Divizia 9 Mecanizată, de care aparțineam (condusă de

generalul George Popa), și de la «Casa Albă» cum că trenul care urmează să vină de la București e plin cu teroriști. Militarii de la Marină erau sus, pe clădirea gării, iar noi eram în clădirea dispeceratului”.

În acea stare de panică, unul dintre elevii de la Marină a tras un foc de avertisment, în urma unei altercații, fapt ce a declanșat un haos general. Cele două dispozitive de militari au început să tragă în toate părțile, inclusiv către trenul care tocmai sosise de la București. „Când s-au declanșat focurile, s-a stins și lumina pe peron. Elevii de la Marină au tras până au consumat toată muniția. Au tras mai mult aiurea, că erau anul I și nici nu știau să folosească arma. Au mai cerut și întăriri de la Centrul de Scafandri, și ăia când au venit, îmbrăcați în negru, ăștia au zis că sunt teroriști și au tras spre ei”, mai spune colonelul Macovei. Patru morți și trei răniți au rezultat în urma acestor incidente, fără a se putea stabili vreun vinovat.

Contraamiralul Constantin Iordache, comandantul Marinei Militare și al Garnizoanei Constanța, nu se consideră vinovat pentru scoaterea în stradă a unor militari nepregătiți. „Am scos și noi ce aveam, pentru că obiectivele trebuiau apărate. Pe mine, în acele zile, m-a interesat mai mult ce se întâmpla pe apă, unde ne-au apărut zeci de ținte pe radare, decât ceea ce era în oraș”.

Saltul mortal al cetățeanului Capac

Același Constantin Iordache a ordonat, pe 24 decembrie, scoaterea în larg a tuturor navelor de luptă din dotare, ca urmare a țintelor apărute pe radar (care s-au dovedit hnt false, create prin bruiaj electronic). Nu puține au fost situațiile de confuzie în care au fost implicate aceste nave, unele dintre ele soldându-se cu victime.

În noaptea de 24 spre 25 decembrie, în zona Mangalia, o șalupă de patrulare a fost percepută ca aparținând teroriștilor.

S-a deschis focul de la bordul mai multor nave. Maistrul militar Dumitru Stan a fost împușcat mortal, iar alți doi militari aflați la bord au fost răniți.

Un alt incident tragic a avut loc la releul de telecomunicații de la Tuzla, unde, pentru asigurarea pazei, a fost trimis un grup de militari de la Constanța, iar apoi o altă subunitate de la Divizionul de Artilerie 2 Mai. În condițiile în care militarii din cea de-a doua formațiune se apropiiau târâș și în salturi, soldații aflați deja la releu au deschis focul asupra lor, considerându-i teroriști. Căpitanul Ion Șercăianu a fost împușcat mortal.

O serie de situații tragice s-au consumat ca urmare a filtrelor alcătuite în diverse zone ale orașului. Unul dintre ele a funcționat în zona restaurantului „Tic-Tac” din Mamaia, unde în după-amiaza de 24 decembrie a fost oprit autoturismul condus de Nicolae Capac. După cum se arată într-un raport al Parchetelor Militare, „acesta, coborând imediat din mașină, a făcut un salt pentru a ajunge în spatele unui boschet. Mișcarea a fost considerată suspectă de elevii de la Institutul de Marină care formau filtrul, aceștia împușcându-l mortal pe cetățeanul Capac”.

Un alt filtru, constituit de militari de la UM 02192, s-a aflat în zona depozitului ICRA. Pe 25 decembrie, ostașii au deschis focul asupra mașinii conduse de Ainur Tuluș, pe motiv că acesta nu a oprit la somație. Tuluș a fost rănit la picior, iar fiul său, Samir, în vârstă de 6 ani, a fost împușcat mortal.

Cu o noapte înainte, pe Bulevardul Nicolae Filimon, militari aparținând tot de UM 02192 deschiseseră focul asupra unui alt autoturism, incident în urma căruia și-a pierdut viața elevul Constantin Doga, în vârstă de 13 ani.

În dimineața de 24 decembrie, pe când executa un zbor de cercetare aeriană, un elicopter aparținând UM

02010 Tuzla s-a prăbușit în zona Adamclisi, în condiții rămase neelucidate. Toți cei patru membri ai echipajului și-au pierdut viața.

„Diversiunile veneau pe fir operativ, de la MAPN și de la FSN”¹¹

Numărul uriaș al zvonurilor care anunțau iminența atacurilor pe toate fronturile, din partea teroriștilor fideli vechiului regim, a fost principala cauză a vărsărilor de sânge din Constanța. Din clădirea actualei Primării au plecat cele mai multe intoxicații în acele zile, provocând incidente soldate cu morți și răniți.

Aflat la conducerea obiectivului din „Casa Albă” și indicat de mai mulți martori drept principalul factor de colportare a zvonurilor, colonelul Ioan Maliciuc spune că n-a făcut decât să transmită mai departe ceea ce primea de la centru. „Zvonurile, diversiunile, cum vreți să le spuneți, veneau pe fir operativ de la București. De la zvonuri în legătură cu apa otrăvită până la atacul unor comandouri de teroriști. De la Ministerul Apărării și de la Frontul Salvării Naționale primeam telefoane încontinuu. Acum le numiți zvonuri, dar atunci erau ordine, și noi ne-am conformat și le-am transmis mai departe. Nu am recunoscut pe cineva dintre cei care sunau, dar sigur erau de acolo, pentru că sunau pe telefonul operativ, la care nu puteau avea acces decât cei aflați în marile instituții de stat”, se apără Maliciuc. În acele zile, operațiunile de la MAPN erau conduse de generalul Nicolae Militaru, iar comanda FSN o aveau Ion Iliescu și Silviu Brucan.

Contraamiralul Constantin Iordache, comandantul Marinei Militare în 1989, spune că a primit zvonuri și pe telefonul operativ, dar și de la cetățeni panicați, la care s-au adăugat dezinformările de la Televiziune. „Dacă am fi fost lăsați în pace și nu ne-am fi uitat la televizor, am fi fost, poate, mai lucizi. Ne-au tulburat rațiunea, domnule”.

Referitor la țintele care au apărut în acele zile pe radar, contraamiralul Iordache afirmă că au făcut

parte dintr-o diversiune coordonată de sovietici. „A fost o diversiune pe care n-o putea face decât o mare putere. În anii '70 eram comandantul unei nave de luptă anti-submarin. Făceam exerciții cu rușii și

ei provocau apariția pe radare a țintelor, ca să ne antrenăm noi. Aveau capacitatea asta”.

Mărturiile unor ofițeri constănțeni despre evenimentele din urmă cu 21 de ani, adunate de Remus Macovei în cartea „Erori umane. Victime colaterale”, oferă o imagine tragicomică a Armatei. Soldați bezmetici, specializați mai mult în munci agricole decât în mănuierea armamentului de luptă, au tras fără noimă, inclusiv asupra unor câini sau măgari despre care s-a crezut că ar fi teroriști; tehnica învechită și avariata; ofițeri nepregătiți și fricoși, ascunși prin birouri și avansați ulterior „la excepțional”.

Colonelul Remus Macovei: „Deosebit de grav era faptul că, deși trecuseră patru ore de la darea alarmei, niciun TAB și niciun autocamion nu fuseseră pornite, din cauza bateriilor uzate. Abia după cinci ore a putut fi pornit «la ștangă» primul TAB, ulterior fiind puse în funcțiune și celelalte, prin aceeași metodă. În drum spre Constanța, toate TAB-urile au rămas fără antigel și s-au defectat. Întrucât canistrele fuseseră casate, militarii băteau din poartă în poartă în satul Movilița, cerșind găleți cu care să poată căra apa necesară umplerii radiatoarelor”.

O altă cauză a numeroaselor tragedii din acele zile a fost consumul excesiv de alcool în rândul militarilor, favorizat de doi factori: 1. populația entuziastă care le oferea soldaților, pe lângă mâncare, și băuturi alcoolice; 2. numeroasele sărbători care s-au succedat în acele zile (Crăciunul, Sfântul Ștefan, Revelionul, Sfântul Vasile).

Romeo și Julieta: Pop și Salomie

La Constanța s-a petrecut și unul dintre cele mai stranii incidente din timpul Revoluției române. Pe 3 ianuarie 1990, la Compania de Protecția Antichimică din cadrul Diviziei 9 Mecanizate, ca urmare a consumului excesiv de alcool s-a iscat o altercație între

locotenentul Ioan Pop și soldatul Mircea Salomie. Amețit bine, ofițerul și-a scos pistolul din toc, l-a îndreptat către soldat și a apăsas pe trăgaci. Ca într-o veritabilă scenă shakespeariană, fără să știe că soldatul căzut la pământ fusese doar rănit și leșinase de frică, locotenentul Pop s-a sinucis, trăgându-și un glonț în cap. Salomie Mircea a rămas invalid pentru tot restul vieții.

În noaptea de 1 spre 2 ianuarie, la Centrul de Energie Termică, trei militari în termen au părăsit postul la care fuseseră detașați și s-au instalat într-o încăpăre de la subsol. Jucându-se cu arma, soldatul Ionel Gaiță îl împușcă mortal pe soldatul Marian Chiosa, după care încearcă să se sinucidă, trăgându-și șase cartușe în abdomen. Cu toate acestea, Gaiță avea să supraviețuiască miraculos, fiind externat din Spitalul Militar Constanța câteva luni mai târziu. Ulterior a fost condamnat la trei ani de închisoare.

N-au fost singurele cazuri provocate de consumul de alcool și de lipsa de pregătire. Pe 31 decembrie, cetățeanul Victor Huzumeanu a fost împușcat mortal de elevi din UM 02192, deoarece, aflat într-o avansată stare de ebrietate, a refuzat să se supună somațiilor.

Ion Apopei a fost rănit accidental, prin împușcare, de o subunitate de militari, în timp ce se afla pe balconul locuinței sale.

Un militar de la Regimentul 34 Mecanizat Topraisar a căzut prin trapa de acces/evacuare între roțile unui TAB, fiind rănit grav.

Lista e lungă și poate avea ca epilog declarația lui Vasile Floca, fost ofițer în Marina Militară. Floca afirmă că, în timpul Revoluției, la Spitalul Militar din Constanța au fost înregistrate aproximativ 200 de cazuri de dereglări psihice provocate de situațiile-limită în care au fost implicați militarii.

„Băieții au avut dorință de luptă, au tras”

Constantin Iordache, viceamiral în rezervă, era comandantul Marinei Militare și al Garnizoanei Constanța în momentul Revoluției. Avea 54 de ani. La comanda Marinei Militare ajunsese întrucât amiralul Ioan Mușat, cel care ocupa această funcție în mod normal, se afla într-un concediu medical prelungit. Mulți revoluționari îl acuză pe Iordache că ar fi principalul vinovat pentru victimele din decembrie '89. Iată ce are de spus.

Reporter: Vă reproșați ceva pentru cei peste 20 de oameni care au murit la Constanța, pentru haosul care a fost?

Constantin Iordache: Credeți că a fost chiar așa mare haos?

Păi, au murit oamenii aceștia...

Și nu mai mor oameni la Revoluție?

Unii, căroră le-au murit copiii, ar spune că sunteți cinic.

E adevărat, dar noi eram pregătiți pentru un alt gen de război. Eu eram pregătit pentru un război pe mare. Cei de la terestru – pentru lupta pe câmp. Asta a fost război urban.

La Gară ați trimis studenți de anul I...

Da, dar nu era chiar complet neinstruiți. Făcuseră instrucție două luni. Oricum, n-a murit nimeni acolo...

Au murit vreo patru oameni.

La Gară?

Da, la Gară. Patru oameni.

Nu știam. Cert e că a fost o bulibășeală.

Erati comandant de Garnizoană. Nu vă considera ^{vinovat} pentru bulibășeală?

Pe mine nu mă interesau la vremea respectivă garnizoanele astea. Aveam și Tulcea, și Medgidia. Erau minore pentru mine. Ce însemna un mort-doi în plus? Pe mine mă interesa ce se întâmpla pe

mare și pe fluviu. Aveam zeci de nave. Și mai gândiți-vă că nu decideam eu singur. Era un comandament:

LAREVOLUȚIE, CALA NUNTĂ: CU LĂUTARII-N FRUNTE 41

de 200 de oameni. Avea fiecare sarcini. Credeți că tot ce pleca ordonam eu? La final, e adevărat, răspunde numai unul.

Cum vă explicați că o șalupă a fost ciuruită în Portul Constanța?

Deci, a fost așa: „ Scafandrii inamici ne scufundă navele”. Toți comandanții de nave civile ne comunicau: „ Sunt scafandri, se aud bolboroseli pe sub nave, se văd bule”. Panică mare. Dacă erau scafandri și lipeau o mină magnetică pe fundul navei și le scufundau?

Cum s-a tras în șalupă?

Erau zvonuri că ne atacă șalupe de mare viteză. Și o șalupă care patrula prin port a fost luată drept teroristă. Au pus tunul de 30 de milimetri și au avariat-o nițel. Și a murit asta, maestrul Stan. Acum, cu detașarea anilor care au trecut, găsesc că lucrurile astea sunt normale, se întâmplă.

Deci, una peste alta, considerați că Marina a reacționat bine în condițiile Revoluției.

Un lucru care e spre meritul Marinei: am ieșit pe mare, am tras după stele, că am crezut că sunt avioane, dar băiețiiăștia nu s-au speriat prea tare. Cert e că băieții au avut dorință de luptă. Au tras, domnule...

Păi, nu prea a fost bine, l-au omorât pe omul ăla, pe Dumitru Stan.

E, și dacă a murit Dumitru Stan, ce? Hai, domnule, așa e la Revoluție...

E mai importantă dorința de luptă decât viața unui om?

Depinde din ce parte o iei. Depinde care e prețul.

Nu cred că dorința de luptă e lăudabilă, în aceste condiții.

Băieții au ieșit pe mare convinși că există un

inamic, care ne atacă, și că ei luptă. Lui îi apărea în radiolocator că era țintă. Înseamnă că era dispus să...

Să ce? Să moară pentru țară?

Să lupte pentru apărarea țării. N-aveam de unde să știu că e diversiune.

Diversiunile de la Revoluție, pregătite în vara lui '89

Mai mulți ofițeri constănțeni afirmă că zvonurile care anunțau atacuri iminente ale teroriștilor seamănă perfect cu aplicațiile făcute de Armată cu șase luni înainte de Revoluție. Cele mai multe dintre zvonuri au venit pe cale oficială și au avut la bază date care nu puteau fi deținute de civili. Sunt tot mai evidente implicarea unor structuri de la vârful statului și existența unui scenariu după care acestea au acționat.

Toate zvonurile apărute în acele zile erau asemănătoare cu «Planul de difuzare a informațiilor ^{zz} despre inamic», exersat la ultimele aplicații ale Comandamentului. Acestea nu au fost nici măcar adaptate corespunzător situației. Cert este că dezinformările și incitățile la violență în Armată au fost difuzate numai prin fir militar”, spune colonelul în rezervă Vasile Floca. În momentul Revoluției, acesta lucra la Centrul de Instrucție al Marinei Militare.

Mulți dintre cei care oferă astfel de mărturii fac referire la ofițerii de contrainformații militare (CI-iștii) care existau în fiecare unitate. Teoretic, aceștia aparțineau de Direcția a IV-a a Securității, dar practic se considerau parte a structurilor militare, întrucât lucrau în permanență în unități.

„În ziua de 26 sau 27 decembrie, în jurul orei 10.00, la grupa operativă s-a primit informația că «o coloană mixtă de tancuri și TAB-uri, lungă de cinci kilometri, se află în deplasare, cu capul coloanei la Crucea, și are o viteză de 30-40 de kilometri pe oră». În acel moment mi-am recunoscut expresiile folosite în «Planul de difuzare a informațiilor despre inamic», întocmit pentru aplicația tactică din vara anului 1989. Imediat m-am gândit la ofițerul de contrainformații care, pe

timpul întocmirii documentelor pentru aplicație, mi-a solicitat acest

LA REVOLUȚIE, CA LA NU:.....:TĂ:CULĂUTA:.....:I-NFRUNTE

„43 document”, declară colonelul Marin Barbu în cartea „Erori umane. Victime colaterale”, scrisă de Remus Macovei. Barbu este fost ofițer în Marina Militară.

S-a constatat, de asemenea, existența unei concordante între acțiunile unor forțe despre care aveau cunoștință puține cadre din comandamente și informațiile care erau transmise către alte elemente aflate în dispozitive de luptă, prin care acțiunile respectivelor forțe erau atribuite „teroriștilor”. Au rezultat astfel situații confuze, soldate în unele cazuri cu victime.

Tot spre ideea unor ofițeri din unități care alimentau diversiunile conduce și faptul că telefoanele instalate în acele zile în comandamente au fost aflate imediat, inclusiv de persoane civile care sunau și lansau diverse zvonuri. S-a remarcat că o parte dintre civilii care sunau păreau să acționeze după un plan, întrucât mulți dintre ei foloseau termeni militari. Astfel, o femeie din zona Tomis-Nord comunica pe un astfel de telefon că „bărci pneumatice de asalt străbat lacul Techirghiol”.

O posibilă explicație ar fi aceea că CI-iștii aveau rețelele de informatori, formate atât din civili, cât și din militari, care puteau pune în aplicare un plan de dezinformare, respectând textele și termenele stabilite anterior. De remarcat că, în majoritatea orașelor din țară, diversiunile au început abia în noaptea de 22 spre 23 decembrie, moment în care la Televiziune se cam încheiase asocierea securiștilor cu teroriștii. Între timp, Securitatea trecuse deja în subordinea Armatei, iar CI-iștii aveau tot interesul să activeze aceste rețele de diversiune pentru a se face utili noii puteri și pentru a intra în grațiile grupului Iliescu-Brucan-Militaru.

*

* *

Comandorul Ilie Truță, de la Brigada 29 Vedete Mangalia, oferă un exemplu concret. „Primul care a lansat zvonul că s-a debarcat desant la litoralul românesc a fost ofiterul de contrainformații, căpitanul de rangul III Daniel Barabas. Același ofițer a anunțat, după dispersarea navelor, că au intrat nave de desant în Portul Mangalia, urmarea acestui zvon constând în executarea focului de către militarii de la nava bază «Ialomița» asupra unei șalupe aparținând Diviziei 42 Maritimă”, spune comandorul Truță.

Un alt comandor, Ioan Dudaș, fost ofițer în Regimentul 57 Aviație de Vânătoare, este tranșant: „Acum știm cu certitudine că, din punct de vedere militar, a fost o grandioasă înscenare”.

Teroriștii-navetiști

Un exemplu de diversiune pusă la cale prin liniile telefonice oficiale este relatat de colonelul Cornel Mocanu, care în 1989 era șef de Stat-Major la UM 01903, unitate însărcinată cu paza aeroportului de la Mihail Kogălniceanu.

„În noaptea de 23 decembrie a venit prin telefon de la «Casa Albă» (sediul Județenei de Partid Constanța), de la colonelul Maliciuc, că se îndreaptă niște teroriști, cu trei-pa-tru autobuze, către Hârșova. Spre ziuă au spus că au trecut de Hârșova și se îndreaptă spre Constanța, și să nu-i lăsăm să treacă. Am mers cu un transportor și cu câțiva subofițeri, fără soldați. Când am ajuns în comuna Nicolae Bălcescu, sunt anunțat de la punctul de comandă că teroriștii intră în Bălcescu. Și atunci au apărut autobuzele la orizont. Ceilalți mi-au cerut acordul să deschidă focul, dar eu le-am zis că nu știm sigur dacă sunt teroriști. Și atunci am hotărât să-i blocăm, erau două autobuze”, povestește Mocanu, acum colonel în rezervă.

Total s-ar fi putut transforma într-o tragedie de proporții dacă militarii ar fi deschis focul, pe baza informației otrăvite primite de la Constanța.

„Am pus mitralierele pe autobuze, dar i-am avertizat să nu cumva să tragă decât dacă mă lichidează pe mine sau dacă le fac semn. Am coborât și am cerut actele șoferului: era cursa Hârșova-Constanța, iar al doilea autobuz era rata Horea-Constanța. Erau pline cu oameni, navetiști, inclusiv copii. Le-am cerut scuze și le-am dat drumul mai departe. Noroc că am rămas lucizi, altfel putea ieși o nenorocire”, mai spune Cornel Mocanu.

Colonelul Ioan Maliciuc, cel care coordona obiectivul de la „Casa Albă”, afirmă răspicat că toate informațiile au venit de la București, pe fir operativ, de la Ministerul Apărării și de la Frontul Salvării Naționale, iar el le-a transmis mai departe.

„Nu s-a dorit o luptă, ci un haos care să producă pierderi”

Colonelul în rezervă Cornel Mocanu a făcut parte până în 1983 din trupele de cercetare-diversiune ale Armatei române, cele despre care s-a spus că ar fi acționat în zilele Revoluției. El vorbește despre ce știa să facă aceste trupe, cum erau antrenate și după ce fel de planuri acționau.

Repoter: În ce perioadă ați făcut parte din trupele de cercetare-diversiune ale Armatei?

Cornel Mocanu: Din 1975 până în 1983, când am plecat la Academie. Am fost la Batalionul de cercetare al Diviziei 9 Mărășești, însă în perioadele de antrenament eram grupați cam toți din țară în același loc. Fiecare divizie avea un batalion de cercetare, obișnuit sau de cercetare în dispozitivul inamicului, inclusiv diversiunea și inducerea în eroare.

În ultimii 21 de ani s-au creat multe scenarii care spun că trupele de cercetare-diversiune din cadrul Direcției de Informații a Armatei, celebra DIA, ar fi acționat la Revoluție.

Cei din Batalionul 404 de la Buzău au fost la Timișoara

Și la Revoluție au existat diversiuni în urma cărora s-au împușcat oamenii între ei...

În cazul unei diversiuni, problema e că nu prea se mai găsesc probe după aceea. Cred că la Sibiu a fost o diversiune, dar cine o poate proba? Mulți nu vorbesc pentru că se tem. Li se transmite că s-ar putea să aibă un accident sau altceva. Gușă a și recunoscut că i s-ar fi tras de la o cafea, pe care a băut-o și apoi a fost inconștient. În pregătirile pe care le făceam ne spuneau și despre astfel de tehnici.

„Cei care trec de un nivel nu mai pot da înapoi”

Colonelul Maliciuc ne-a spus că informațiile privind autobuzele pe care le-ați oprit la Nicolae Bălcescu au venit de la București, pe fir operativ.

Cei care au pus la cale știau orarul curselor, știau tot. La Ministerul Apărării erau astfel de date, pentru că era specificul militar de a crea diversiune. E foarte posibil ca cei din Marele Stat Major al Armatei, care se ocupau cu așa ceva, să fi pus la dispoziție aceste planuri și după ele s-au făcut toate diversiunile. Existau astfel de planuri. În primul rând, cei din cadrul DIA dețineau astfel de informații și erau și pregătiți să le aplice.

Dacă aceste planuri existau, înseamnă că în zilele Revoluției doar au fost activate.

Diversiunea de la Revoluție nu putea decât să fie planificată dinainte. La Cercetare, când faci o diversiune, îți trebuie cel puțin o săptămână să pui la punct un plan. Ideea e să creezi panică, să distrugi un

pentru culegere de date, s-au infiltrat printre muncitori. Asta e tot ce știu la modul concret. Cercetarea nu dispune de trupe de forță. Dacă acționează, creează o diversiune pentru a se împușca oamenii între ei, pentru a crea panică și așa mai departe.

obiectiv. Să nu vă închipuiți că a fost nevoie de forțe colosale. Nu s-a dorit o luptă, ci un haos care să producă pierderi și apoi să justifice ceva. Dacă au acționat niște persoane din DIA sau din alte structuri, ele au fost racolate dinainte.

Până în 1983 ați activat în trupele de cercetare-diversiune. Dacă v-ar fi prins Revoluția acolo și ați fi primit ordin de la noua Putere să puneți în aplicare un astfel de plan, ce ați fi făcut?

Aici este un aspect. Oamenii care trec de un anumit nivel, în structurile speciale ale unui stat, nu au cum să mai dea înapoi, să se mai gândească ce consecințe au diversiunile pe care le fac. De aceea, de la un anumit nivel nu trec decât cei fără scrupule. Eu, fiind la Cercetare, urmam o carieră frumușică, dar am refuzat să mai trec de un anumit nivel din cauza atașamentului față de familie. Practic, de la un anumit nivel ajungi să deții informații care te transformă într-o țintă nu doar pentru inamic, ci chiar pentru structurile din care faci parte. Când îți dai seama de asta, te retragi tu, iar cei care merg mai departe sunt de obicei oameni care nu au mamă, nu au tată. Așa se poate explica de ce unii au fost capabili să pună în aplicare o diversiune care a produs atâtea victime.

Cât de bine pregătit era un militar român specializat în cercetare-diversiune?

Foarte bine pregătit. Pregătirea noastră era mai dură decât ceea ce vedeți în filmele de comando. Vă dau un exemplu simplu: te luau și te aruncau într-un camion. Trăgeau prelată și te duceau în munți. Când te dădeai jos, se formau echipe de doi-trei și ți se spunea că până mâine-dimineață la ora 10.00 trebuie să fii în

punctul cutare. Fără mâncare, fără hartă, fără nimic. Ajunsesem de vedeam mai bine noaptea decât ziua. Sau ne parașutau pe Făgăraș, nu-i interesa cum pici, unde pici, de fapt erau și iresponsabili în multe privințe. Nici parașuta nu trebuia să o pierzi, că valora cât o Dacie.

Și după ce aterizați ce se întâmpla?

Îți continuai misiunea de luptă. Trebuia să te întorci pe jos la punctul stabilit, fără mâncare, fără nimic. Pentru că și supraviețuirea era un test important. Oricum, în afară de zona Făgăraș, se mai găsea mâncare. Mai treceai printr-o grădină și imposibil să nu găsești o ceapă, un usturoi. La un moment dat ne-au dat niște pilule despre care au spus că, dacă le luăm, două zile nu mai avem nevoie de mâncare.

Și chiar așa era?

Da' de unde? Ce crampe am mai avut, vai de capul nostru! Eram pe creasta Făgărașului. Pastilele nu erau bune de nimic, au făcut experimente pe noi. Îți era și foame, te durea și stomacul.

Ce pregătire mai făceați în afară de aceste aplicații speciale?

Făceam schi, judo, înot, parașutism, alpinism, conducere, de la șofer profesionist pe orice fel de mașină civilă până la tanc. Pregătire de cel mai înalt nivel. Plus cursuri de supraviețuire. Noțiuni de botanică, ce ciuperci sunt comestibile, cum să-ți faci adăposturi, cum să faci foc în orice condiții, tot ce ține de supraviețuire. E foarte frumos până pe la 35 de ani, apoi începi să fii legat de familie și devine foarte greu.

Sovieticii, așteptați în poziție de drepti la Kogălniceanu

Generalul Militaru a pregătit terenul pentru aterizarea trupelor sovietice pe aeroportul de la Mihail Kogălniceanu, județul Constanța (folosit acum - ce ironie! - de trupele NATO). Pe 24 decembrie 1989 s-au făcut pregătiri pentru întâmpinarea unui detașament aviatic precursor din Uniunea Sovietică. Au fost trimiși militari cunoscători ai limbii ruse. Până la urmă, avioanele din URSS nu au mai ajuns.

Viceamiralul Constantin Iordache era, în timpul Revoluției, comandantul Garnizoanei militare Constanta. El dezvăluie acum că, pe 24 decembrie 1989, Nicolae Militaru i-a ordonat personal să trimită un detașament de ofițeri cunoscători ai limbii ruse la AeroporU

l „Mihail Kogălniceanu”, pentru a prelua un detașament sovietic precursor, care urma să aterizeze acolo.

Reporter: Pe 24 decembrie 1989, la Aeroportul „Mihail Kogălniceanu” a venit un grup de ofițeri de la Marină, trimis de dumneavoastră. Trebuia să întâmpine niște forțe sovietice. E adevărat?

Constantin Iordache: Da. Militaru mi-a ordonat personal să trimit ofițeri care cunosc limba rusă, pentru a întâmpina avioanele sovietice care urmau să aterizeze. Era pe 24, după prânz. Mi-a zis la telefon: „Băi, trimite ofițeri să întâmpine...”

Ați întrebat mai în detaliu cine urma să vină?

A zis că vin avioane sovietice cu forțe. Atât. Și am trimis niște ofițeri care, după vreo patru-cinci ore, m-au întrebat ce fac, că nu vine nimic. „Domnule, ce facem, că nu vine nimic?” Vorbiseră și ei cu cei de la dirijarea Aviației. Atunci am pus mâna pe telefon și am vorbit cu Nicolae Eftimescu. Și Eftimescu mi-a zis: „Bine. Adu-i înapoi!”. Asta a fost tot.

(Generalul Nicolae Eftimescu, locțiitorul șefului Marelui Stat Major, era responsabil în relația cu armatele Tratatului de la Varșovia, inclusiv cu cea sovietică.)

Cine erau ofițerii ăștia care întâmpinau?

Numele lor vreți să le știți? Nu pot să vi le spun. Erau de la Operații maritime și cunoscători ai limbii ruse. Nu pot să vă spun numele lor. N-are rost.

Și nu v-ați întrebat de ce vin rușii ăștia?

M-am întrebat, dar ce să fac? Nu mi-a convenit nici mie. În cariera mea, tot timpul m-am ciondănit cu rușii. Totdeauna, noi am fost oaia neagră a Tratatului de la Varșovia. Noi nici nu aveam telefon direct cu rușii, precum bulgarii, de exemplu.

Dar nu v-ați pus unele întrebări când ați vorbit cu Militaru? Că el, pe 24, nu era ministrul Apărării în mod

oficial, nu fusese semnat decretul privind numirea lui.

Eee, îl cunoșteam de la televizor, era ministrul Apărării, se anunțase acolo.

Dar, după regulamentele militare, puteați să-i închideți telefonul în nas lui Militaru? Să-i spuneți „Vorbim când te-or numi oficial”? Că numirile în Armată nu se fac la televizor.

Hai, domnule, fiți oameni serioși!

De ce?

.... (Tăcere.)

Dumneavoastră îl cunoșteți pe Militaru dinainte de Revoluție?

Nu, de unde era să-l cunosc?

Păi, și cum ați știut că e el, și nu altcineva? Putea să fie un terorist...

Păi, vorbea de pe un telefon secretizat. Iar generalii din MApN, Stănculescu și Eftimescu, nu mi-au zis: „Bă, fii atent că avem un impostor care se dă ministrul Apărării”. Deci, și ăștia îl girau.

Dar sunteți de acord că e ciudat cum a condus el, din moment ce nu era numit oficial?

Mai mult decât ciudat, dar asta e revoluția. La revoluție, obraznicii, tupești, curajoșii ies în față.

Știți că în timpul ăsta, cât nu a fost oficial ministru, a dat niște ordine criminale...

Supercriminale. Și i-a adus în Armată pe generalii care fuseseră trecuți în rezervă. Ne-am trezit peste noapte cu ei.

Cum vi se pare că, la Revoluție, puterea au luat-o oamenii rușilor?

Fiecare din ăștia a reprezentat câte un centru de putere. Ce căuta la Televiziune Petre Roman, un obscur asistent universitar, care, în afară de tablă și de cretă, nu trebuia să știe nimic?! Ce căuta acolo? Cineva l-a trimis, nu?

Ei spun că au ajuns pe valul Revoluției.

Hai, fiți serioși!... Ce căuta Cico Dumitrescu? Un nimeni. Suspectat că era KGB-ist. Deci, toți au fost

trimiși...

Dumneavoastră ați studiat în țară?

Da. Au mai scris unii că am studiat în URSS, dar nu e adevărat. Eu, în țară.

Rolul-cheie al generalului Gușă

În 1989, la 37 de ani, Cornel Mocanu era șef de Stat Major la unitatea de apărare a Aeroportului „Kogălniceanu”. Mocanu explică: „În orice acțiune militară vine un detașament de recunoaștere, care preia toate coordonatele din zonă, de dirijare, de legătură, de tot felul. La orice acțiune militară de intensitate, așa se face, nu vin orbește. Vine detașamentul precursor, stabilește totul și apoi se începe debarcarea”.

Apoi: „Au venit la «Kogălniceanu» câțiva ofițeri de la Marină, să aștepte detașamentul precursor al forțelor sovietice. I-am primit chiar în biroul meu. Colonelul Lefter, șeful de la aeroport, a primit de la București și de la amiralul lordache informații că o să vină delegația de la Marină ca să întâmpine detașamentul precursor al sovieticilor. Acești ofițeri au stat cam o jumătate de zi. Nu știau nici ei nimic, erau derutați. Primiseră ordin să întâmpine și atât. Au fost chemați înapoi la Comandamentul Marinei, probabil după ce la București nu s-au înțeles și s-a anulat această venire”.

Există două posibile motive ale anulării misiunii: 1. decizia politică a lui Mihail Gorbaciov de a nu interveni, în mod oficial, în România (solicitările insistente ale grupului Iliescu- Militaru-Brucan urmând a fi satisfăcute prin cei circa 30.000 de „turiști” sovietici aflați în misiune pe teritoriul țării noastre); 2. refuzul ferm al generalului Ștefan Gușă, șeful Marelui Stat Major, de a accepta „ajutorul” sovietic.

De ce este Gușă o persoană atât de importantă în acest context? Colonelul Mocanu explică: „Pentru că, după invazia din Cehoslovacia, s-a stabilit că

intervenția într-o țară prietenă nu se poate face decât la cererea a trei persoane: președintele României (în cazul nostru era arestat), ministrul Apărării (care era mort din dimineața de 22 decembrie) și șeful Marelui Stat Major, adică generalul Gușă. Militaru și Iliescu nu aveau funcții oficiale, deci numai Gușă putea. Plus că sovieticii nu mai voiau să apară în ochii lumii cu imaginea căpătată după invazia în Cehoslovacia. Iar Gușă s-a opus”.

Gușă însuși povestea în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989: „Domnule, au fost persoane care au vorbit prima dată cu Moscova, inclusiv Militaru: «Alio, Maskva, ia bîl ghegeneral Militaru». Pe mine asta... m-a panicat, poate greșesc, dar atunci mi-a produs panică”.

Militaru raportează în URSS

Raportul Serviciului Român de Informații cu privire la Revoluție a semnalat pregătirile de la Constanța într-o notă superficială. „Față de o asemenea eventualitate (*n. red. - intervenția sovietică*), o opoziție fermă a manifestat fostul șef de Stat Major al Unității Militare de aviație de la Aeroportul «Kogălniceanu», colonelul Frunză Mitriță”.

Evenimentele din 1989 l-au prins pe Frunză Mitriță în mijlocul unui conflict cu generalul Iosif Rus, pe atunci comandantul Aviației Militare. Din acest motiv primise repartitie la altă unitate, iar în zilele Revoluției se pregătea să plece.

Frunză Mitriță a fost primul care a răspuns la un telefon care anunța că la Constanța urmau să aterizeze avioanele sovietice, dar opoziția lui nu a contat absolut deloc. „M-am nimerit eu la telefon și am zis că nu primesc pe nimeni. Eram nervos din cauza conflictului cu Rus și am zis și eu că nu primim pe nimeni. Au venit însă acești ofițeri de la Marină, s-au prezentat la aeroport și au luat legătura cu noi, cei de la Aviația Militară”.

De ce este atât de importantă chestiunea solicitării trupelor sovietice la Revoluția română? Pentru că un asemenea ajutor ar fi transformat România într-o țară sub ocupație străină. Iar inițiatorii unui asemenea act ar fi rămas în istorie la

capitolul „trădare de țară”. Mai mulți martori ai evenimentelor din decembrie '89 au susținut că l-au auzit limpede pe Iliescu când a sunat la Moscova. Generalul Gușă a rămas în istorie cu o intervenție disperată în acele momente: „Nu, domnule Iliescu, nu! Dă-i în p... mea de ruși!”. Iliescu a negat totul în fața Comisiei Decembrie 1989. L-a acoperit chiar și pe Nicolae Militaru: „Acuzația că aș fi solicitat intervenția sovietică este o minciună sfruntată. Nu știu nici ca generalul Militaru să o fi făcut. În orice caz, nu cu știrea mea, și până în 24 decembrie el nici nu avea misiunea”. Militaru a pomenit însă, în discuția cu membrii Comisiei, despre un telefon primit (spune el) de la generalul sovietic Piotr Lușev. Discuția cu acesta a fost purtată în aceeași zi cu ordinul de trimitere la Constanța a ofițerilor vorbitori de limbă rusă.

„Pe 24 decembrie am fost sunat de generalul Lușev, comandantul Forțelor Armate Unite. De unde știa generalul Lușev că eu fusesem numit atunci, de două ore, în funcție, mi-e foarte greu să înțeleg. M-a întrebat ce este. Eu i-am spus: «Uite ce se întâmplă în România: asta, asta, asta». Începuse deja problema cu apariția țințelor aeriene pe teritoriul României. România făcea parte din Tratatul de la Varșovia, iar pe linie de apărare antiaeriană toate țările socialiste care făceau parte din Tratatul de la Varșovia erau incluse în sistemul care avea vârful undeva la Kiev. Informarea reciprocă era obligatorie”, spunea Militaru.

Agentul sovietic din fruntea Armatei române a mai declarat, referitor la discuția cu Lușev: „!-am spus despre aceste ținte aeriene că vin dinspre sud, că vin dinspre Marea Neagră, că vin dinspre vest și așa mai departe, și l-am rugat ca pe linia apărării antiaeriene să fim informați ce e cu aceste ținte. Mi-a promis că face treaba aceasta, dar n-a mai dat nimeni niciun telefon, ceea ce înseamnă că acele ținte erau niște imitații”.

Întrebat de ce a fost nevoie să dea raportul în fața generalului sovietic cu privire la situația din România, Militaru a răspuns: „Dacă ceea ce se întâmpla terestru în România era o problemă care-i interesa pe români, ceea ce se întâmpla cu acele ținte aeriene era cu totul altceva. O agresiune aeriană, o agresiune străină! După Revoluție, Lușev a venit în România să se lămurească despre ce a fost vorba. A stat de vorbă cu domnul Petre Roman, s-a lămurit și a plecat”.

Senatorii din Comisia „Decembrie 1989” n-au putut scoate mai mult de la generalul Militaru, care a păstrat marile secrete pentru a le duce în mormânt. Aceiași senatori n-au găsit de cuviință să-l întrebe în ce calitate dialoga cu generalul sovietic Piotr Lușev, din moment ce el, Militaru, a fost numit în mod oficial ministru al Apărării abia din data de 26 decembrie.

Complotul în vremea ticăloșilor

Spre sfârșitul anilor '80, grupul care complota împotriva lui Ceaușescu, format din ofițerii Nicolae Militaru, Ștefan Kostyal și Radu Nicolae și din civilii Ion Iliescu și Virgil Măgureanu, și-a radicalizat acțiunile. Complotiștii, sprijiniți de URSS, încercau să preia conducerea României prin lichidarea dictatorului de la București. Detalii uluitoare sunt consemnate într-un manuscris nepublicat: „Vremea ticăloșilor”.

Constanța a fost epicentrul unei mișcări clandestine a cărei finalitate se dorea a fi o lovitură de stat militară de tip sud-american. Complotiștii, cu sprijin sovietic, încercau să preia conducerea prin împușcarea mortală a lui Nicolae Ceaușescu. Armele ar fi urmat să fie obținute de la o unitate militară din comuna Mihail Kogălniceanu, printr-un document fals creat de câțiva croitori din Constanța. Muncitorii constănțeni urmăreau ca prin acțiunile lor să provoace prăbușirea comunismului, care le afecta viața de zi cu zi. Grupul Iliescu-Militaru urmărea numai să dea o lovitură de stat. O poveste despre clandestinitate, cu aspecte de film prost cu spioni.

În 2003, Gheorghe Chiricescu, croitor din

Constanța, a finalizat un manuscris intitulat „Vremea ticăloșilor”. Este o broșură pe care nu a trimis-o niciunei edituri, din lipsă de fonduri. Ticăloșii din titlu sunt oamenii alături de care croitorul a complotat la un plan de ucidere a lui Nicolae Ceaușescu: Nicolae Militaru, Ion Iliescu, Virgil Măgureanu și căpitanul de rangul I Radu Nicolae.

În 1986, Gheorghe Chiricescu nu era muritor de foame, dar traiul fără căldură în iernile geroase, lipsa alimentelor și corupția din sistemul de sănătate l-au împins să confecționeze câteva sute de manifeste împotriva regimului comunist. Fiul său, Savian Chiricescu, își amintește: „Tata a început să facă manifeste în 1986. Un fost milițian de la Miliția economică i-a furat niște medicamente care nu se găseau în România. I le adusese un navigator. Atunci i s-a pus lui pata”.

Chiricescu a răspândit manifestele, în martie 1986, în câteva cartiere din Constanța. Apoi, acțiunea s-a repetat cu sprijinul lui Ioan Oprea, barman la Hotel Parc din Mamaia, care avea un laborator foto și multiplica manifestele. Lui Chiricescu și lui Oprea li s-a alăturat apoi Nicolae Alexe, de meserie cojocar.

1987: vizita lui Militaru la Consulatul Sovietic

Chiricescu era rudă de gradul trei cu Radu Nicolae, căpitan de rangul I, personaj implicat deja în mișcarea de complot de la nivel înalt, alături de Ion Iliescu, Virgil Măgureanu și de generalii Ion Ioniță (fost ministru al Apărării, decedat în 1987), Nicolae Militaru și Ștefan Kostyal. Radu Nicolae a făcut legătura între grupul muncitorilor din Constanța și grupul comuniștilor cu studii în URSS, căzuți în dizgrația lui Ceaușescu.

Gheorghe Chiricescu scria în cartea sa: „Radu Nicolae a venit la mine acasă și, din vorbă în vorbă, am

ajuns să-i spun despre manifeste. Nu i-a venit să creadă. După ce i-am arătat unul, mi-a spus: «Chiricescule, nu mai face nicio mișcare până nu îți spun eu! Vom avea mult de lucru, vreau să ai în jurul tău numai oameni care știu să păstreze un secret»... De aici, grupul muncitorilor constănțeni intră sub umbrela ofițerilor.

La scurt timp, Radu Nicolae i-a înmănat lui Chiricescu trei texte care să apară pe manifeste. Mesajul îndemna la înlăturarea familiei Ceaușescu de la putere, nicidecum a comunismului din România. Pe lângă Nicolae și Elena Ceaușescu, complotiștii se mai temeau și de influența lui Nicu Ceaușescu, mezinul familiei, cel despre care se spunea că urmează să preia conducerea RSR după domnia tatălui său. Se mai remarcă ura militarilor față de cadrele Securității, care la Revoluție vor deveni „securiști-teroriști”. „Manifestele astea au fost făcute sub semnătura Frontului Salvării Naționale”, își amintește Claudiu Alexe, fiul complotistului Nicolae Alexe.

Acțiunile grupului de la Constanța s-au intensificat în 1987, anul în care generalul Nicolae Militaru a început să frecventeze acest oraș. Militaru a povestit, la 23 septembrie 1993, în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989, cum a decurs vizita sa la Consulatul Sovietic din Constanța: „În 20 august 1987 m-am deplasat la Constanța personal și m-am dus la Consulatul General Sovietic. Făceam parte din Tratatul de la Varșovia, știți foarte bine. Nouă ne era teamă extraordinar de mult, nu ne-a plăcut ambiguitatea, chiar a lui Gorbaciov, și m-am dus acolo, am intrat la consulul general și am pus trei întrebări. I-am arătat cartea de vizită. A plecat de lângă mine și după vreo douăzeci de minute a venit și mi-a dat răspuns la cele trei probleme. La prima problemă: că Uniunea Sovietică nu are niciun fel de motiv și nu se va amesteca niciodată în treburile

interne ale României. Deci, ca atare, faceți ce vreți. A doua chestiune: că noile autorități vor fi imediat recunoscute de către guvernul sovietic. Și a treia problemă, care era cea mai fierbinte, cea mai importantă: nu se va repeta ceea ce s-a întâmplat în august 1968 în Cehoslovacia. I-am băut coniacul cu care mă servise și cafeaua, am plecat cu o extraordinar de mare satisfacție. Țsta a fost singurul contact care a existat, de care știu eu, unde am fost implicat eu personal”. Ultima frază este, evident, o minciună. Cel puțin ultima.

„Militaru i-a trimis o scrisoare lui Gorbaciov”

Întrebat de senatorii în ce calitate a mers la Consulatul Sovietic, Militaru a răspuns: „În calitate de cetățean român, general român. Nici n-am știut cum îl cheamă pe consul. La intrare, mi-am dat cartea de vizită. Am stat de vorbă cu el vreo 30 de minute. Mi-a plăcut discuția cu ăsta. Blama și el situația”.

Intr-o mărturie lăsată în cartea lui Chiricescu, Radu Nicolae susține că, de fapt, cu acea ocazie, Nicolae Militaru i-a trimis o scrisoare lui Mihail Gorbaciov, secretarul general al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică. „Generalul Militaru, prin curierul Consulatului Sovietic de la Constanța, i-a trimis o scrisoare lui Gorbaciov, foarte curajoasă. «Sunteți de partea lui Ceaușescu sau de partea poporului român?». Orice s-ar spune, generalul Militaru nu a fost un om slab, ci un om hotărât, care știa că nu mai poate da înapoi. Era tot timpul atent la mișcările grupării Iliescu-Măgureanu, pe care o considera o grupare interesată doar de acapararea puterii. De fapt, se urmărea doar înlocuirea lui Ceaușescu. După înlăturarea acestuia, noua dictatură, un fel de perestroika, avea ca scop o democrație socialistă de tip suedez”.

„Mitraliere!”

Ștefan Kostyal, general cu Academia Militară făcută la Moscova, tras pe linie moartă de Ceaușescu pentru suspiciunea de spionaj în favoarea sovieticilor, era un apropiat al generalului Nicolae Militaru și un om de bază în complot. Despre vizita lui Militaru la Consulatul Sovietic din Constanța, Kostyal are informații că, de fapt, acesta a mers acolo pentru a cere armament. „Militaru s-a dus la Constanța, ăia l-au primit, au stat de vorbă și nimic! Dar ulterior mi s-a spus mie, mi-a fost foarte neplăcut. Adică aberații de astea, nu știu. Mitraliere! Ce mai cereau de la ei.

Și deranjau oamenii. Ei aveau încredere în grupul nostru până la o limită. Până la a nu ne trăda!”, a declarat Kostyal la Comisia „ Decembrie 1989”.

Mesajele celor trei manifeste

- „Generali, ofițeri, maiștri militari, subofițeri, ostași! Până când veți mai îngădui unui impostor să transforme oastea țării în cohorte de salahori, în timp ce trupele Securității se lăfăie în cazărmi, terorizând poporul?”

- „Cetățeni! Cereți MAN să ancheteze pe Elena Ceaușescu cu privire la modul cum a gestionat fondurile încasate cu ocazia cutremurului și a inundațiilor, modul cum a obținut titlurile universitare și academice, autenticitatea lucrărilor apărute sub semnătura ei!” (*MAN = Ministerul Apărării Naționale*)

- „Studenți! Cultura românească se află în mare primejdie. Organizați-vă și puneți-vă în fruntea muncitorilor! Cereți ca un depravat ca Nicu Ceaușescu să fie înlocuit din fruntea organizației voastre! Scuturați de pe trupul țării păduchii rușinii – informatorii Securității!”

Pasagerul Militarului

Generalul Militaru a fost adus la Constanța, pe 23 august 1987, de către Gheorghe Chiricescu. Acesta a scris în cartea sa, „Vremea ticăloșilor”: „Radu Nicolae mi-a cerut să vin urgent la București cu mașina. A fost o întâlnire scurtă. M-am trezit în mașină cu generalul Nicolae Militaru. Misiunea mea era deosebit de delicată. Generalul trebuia adus în Constanța. Autoturismul mi-a făcut multe probleme. Cu frâna defectă, am ajuns cu bine la Constanța”.

Aici, pentru a-i pune în dificultate pe cei care îl filau, Militaru a schimbat mașina. Savian Chiricescu, fiul lui Gheorghe Chiricescu, își amintește: „L-am preluat și l-am dus până la Violeta Alexe. Acolo s-a schimbat de haine, l-a preluat Claudiu Alexe și l-a dus la Consulatul Sovietic. Cum dracu' să nu intre la Consulat dacă toți au fost KGB-iști? Radu Nicolae, care mi-era rudă, mi-a spus-o pe față, după Revoluție, că el a colaborat cu KGB-ul: «Cum să te mai mint când eu am stat cinci ani în Rusia?». El a fost primul comandant de submarine nucleare. Cinci ani de Siberia. Vorbea perfect rusește. Și mi-a recunoscut: «Da, mă, normal că am colaborat cu rușii»„.

Claudiu Alexe, adolescent în 1987, s-a aflat în mașina care l-a dus pe Militaru la Consulatul Sovietic. El își amintește: „Eu trebuia să-l filez, să văd dacă era urmărit. Era un fel de film prost, pentru că, dacă era urmărit, nu-l puteam ajuta pe el cu nimic. Și eu, la rândul meu, am fost filat”. De teama urmăritorilor, generalul își schimba foarte des hainele și purta ochelari fumurii.

Filajul

Militaru a ieșit din Consulat după două ore. Cartea „Vremea ticăloșilor” continuă istoria acelei zile: „După aceea, devenise mai vorbăreț și ne-a asigurat că totul se desfășoară conform planului”.

În noaptea de după vizita la Consulat, Militaru a fost cazat la Violeta Alexe, tânăra fiică a lui Nicolae Alexe. Complotiștii constănțeni și Nicolae Militaru au vorbit multe în acea noapte. „Seara s-a discutat mult despre căderea Guvernului Ceaușescu, despre înlocuirea lui cu un om luminat, un fel de Gorbaciov, despre implicarea militarilor în lovitura de stat și despre gruparea Iliescu-Măgureanu, în care generalii nu prea

aveau încredere”, scrie Gheorghe Chiricescu.

Tot atunci, Militaru a început să le vorbească croitorilor Chiricescu și Alexe despre nevoia de bani în cazul unei lovituri de stat militare: cei doi aveau case bune și ceva economii, căci din croitorie se câștiga bine. „Ne-a spus că e nevoie

de armament și de echipament militar, însă fără bani nu se poate face nimic. Ni s-a cerut să confecționăm o ștampilă cu însemnele «Ministerului Comerțului Interior - Republica Socialistă România». Alexe Nicolae l-a asigurat că în câteva zile va fi gata”.

Boschetarul din Cișmigiu

Ștampila despre care vorbea Militaru era necesară pentru a falsifica un document pentru cumpărarea de arme și muniție din țară. Planul îl implica și pe Ilie Mirescu, ginerele lui Gheorghe Chiricescu, ofițer superior la o unitate militară din Mihail Kogălniceanu. Acesta trebuia ca, pe baza unui document parafat cu ștampila falsă, să scoată din unitate armament și muniție. „Ilie Mirescu era locotenent-major și șeful radiolocației pe tot județul Constanța. Având funcție mare, putea să scoată arme, chipurile pentru paza unității, așa era planul”, spune Savian Chiricescu.

Gheorghe Chiricescu continuă povestea în cartea sa: „**Peste** cinci zile, Alexe mi-a arătat o ștampilă. O meșterise ca la carte”. Elena Asiei, o constănteană apropiată grupului de complot, dar care nu a participat la acțiuni, spune cum a fost preluată ștampila de către Virgil Măgureanu. „Pentru a nu crea suspiciuni, Alexe mi-a povestit că a mers în Parcul Cișmigiu, a mâncat o plăcintă, apoi a strecurat ștampila m hărtia-ambalaj a plăcintei și a aruncat neglijent hărtia undeva m iarba. Un individ îmbrăcat ca un boschetar s-a apropiat de locul unde era aruncat ambalajul ce conținea ștampila și, vezi Doamne, căutând mucuri de țigară pe jos, a găsit ghemotocul de hârtie. Așa a fost planul. «Boschetarul» era din rețeaua de complot”

Gheorghe Chiricescu spune că o altă ștampilă falsă i-a fost înmănată personal lui Virgil Măgureanu, într-o noapte, m cartierul bucureștean Dristor. „Radu Nicolae a coborât, a dat un telefon și după zece minute

a apărut Virgil Măgureanu. S-a urcat pe bancheta din față. Avea o privire rece, de șarpe veninos, pregătit să atace sau să fugă. Prezența lui ma „nspaiman ta.

A luat ștampila, a cercetat-o și a mormăit că totul e în regulă. I-a spus lui Radu Nicolae: «Avem nevoie de bani»,, povestește Gheorghe Chiricescu în carte.

Ceașescu trebuia împușcat la 23 August 1988

Povestea ia viteză. Complotul de la Constanța devine un film în care sunt greu de separat adevărul și fantezia. L În orice caz, un film cu personaje reale. Rezumat în patru fraze, scenariul sună spectaculos. Generalii filosovietici plă- I nuiau ca Nicolae Ceaușescu să fie asasinat după modelul John Fitzgerald Kennedy. Momentul ales: festivitățile de la 123 August. Radu Nicolae, căpitan de rangul I, a încercat să creeze o echipă de comando pe care s-o trimită în URSS, la antrenament. Reveniți în țară, luptătorii ar fi trebuit să-l execute pe Ceaușescu.

Savian Chiricescu reia firul poveștii: „S-au strâns bani de armament. Rolul nostru era rolul prostului. Noi dădeam banii, ei făceau lovitura de stat. Nicolae Alexe a pierdut o casă. Avea casă în centrul Constanței, cu trei niveluri. Tata i-a ■dat lui Radu Nicolae 160.000 de lei ca să cumpere arme și să-l împuște pe Ceaușescu. Planul era ca la parada de 23 August Isă schimbe garda, să bage oameni de-ai lor și să-l împuște pe Ceaușescu. S-au dat sume de bani fără chitanță, normal. Radu Nicolae lua cu diplomatul. Ca să vrem banii înapoi... n-aveam nicio dovadă”.

„Am dat 60.000 de lei, bani buni pe vremea aceea, puteai să-ți cumperi o Dade, dar nu am primit nimic de la Iliescu și Măgureanu. Ei nu erau

interesați de soarta poporului, ci de putere, de fotoliile unui guvern neocomunist. Bravo, [tovarășe Iliescu! Cum rămâne cu democrația de tip suedez? Rânjetul lui îl simt ca pe un cuțit în inimă. Îl urăsc mai mult ca pe Ceaușescu”, scria Nicolae Alexe într-o mărturie lăsată în manuscrisul „Vremea ticăloșilor”, cules de Gheorghe Chiricescu.

Banii strânși de conștanțeni ar fi urmat să meargă la neguțătorii de arme. În acea perioadă, lui Nicolae Alexe i s-a dat sarcina să aducă din Turcia o armă cu lunetă. Elena Asiei, o apropiată a grupului de complot din Constanța, spune: „Alexe mi-a povestit că a fost trimis în Turcia să aducă de acolo o pușcă cu lunetă. El era un intermediar, trebuia să ia arma într-o cutie de instrument muzical, sub catifeaua aceea. Arma a fost adusă în țară. Vorbele în Turcia au fost făcute de Nicolae Militaru și de Radu Nicolae”.

Familia lui Nicolae Alexe susține doar pe jumătate această întâmplare. „Tata a stat o lună în Turcia, la un hotel care se numea Kent, nu știu în ce oraș. Trebuia să se întâlnească acolo cu cineva și să-i dea o armă, dar nu s-a mai întâlnit”, spune Claudiu, fiul lui Nicolae Alexe.

Turcia era țara în care grupul ofițerilor complotiști mai tatonase câmpul traficului de arme. Până în 1984, omul de legătură cu traficanții turci de armament era Vasile Patilineț, ambasadorul României în Turcia. Acesta a murit în 1984, pe o șosea între Ankara și Istanbul, într-un accident de mașină considerat suspect. Adus în țară, sicriul cu trupul neînsuflețit al lui Patilineț a fost păzit pentru ca familia să nu deschidă capacul.

În 1987, doi dintre fiii complotiștilor din Constanța, Savian Chiricescu și Claudiu Alexe, aveau 19 și, respectiv, 17 ani. Savian își amintește: „Căpitanul Radu Nicolae a vrut să mă trimită în Rusia, la antrenament. Eu trebuia să strâng o echipă de băieți de 17-18 ani, să mergem în Rusia și să facem un an de pregătire

militară. Când reveneam în România, urma să se schimbe garda de la parada de 23 August cu noi, iar noi trebuia să-l împușcăm pe Ceaușescu”. „Radu Nicolae voia să mă trimită în Uniunea Sovietică, să învăț să trag cu arma. Nu m-am dus pentru că mi-am dat seama că n-o să fiu vreun James Bond”, îl completează Claudiu.

Kostyal, trimisul lor special în URSS

Generalul Ștefan Kostyal a povestit, în fața Comisiei Decembrie 1989, că și el a fost antamat de grupul lui Militaru să aducă armament din URSS. După Revoluție, generalul a rămas surprins să afle că un grup de la Constanța avusese aceeași misiune. „Eu, când s-a întâmplat după Revoluție și când am văzut cum au evoluat lucrurile, am spus: «Domnule, ce ați făcut cu banii? Atunci de ce m-ați trimis pe mine să fac eu rost de armament de la sovietici? Ce ați făcut cu banii? Ati luat arme? Nu!». Unde sunt banii? Nici astăzi nu sunt lămurit. Militaru cunoaște cazul ăsta”.

Senatorul Șerban Săndulescu, membru în Comisia „Decembrie 1989”, intervine: „Eu știu de două persoane care atunci, în 1987, le-au dat câte 60.000 de lei”. Ștefan Kostyal: „Și banii s-au luat! Știu lucrurile astea”.

Drumurile lui Nicolae Militaru la Constanța s-au îndesit în ultimii ani ai regimului comunist. Aici, spre deosebire de București, generalul putea trece mai ușor neobservat când mergea la Consulatul Sovietic. „Militaru venea foarte des la Constanța. Știu că într-o vizită de-a sa a discutat cu niște ofițeri undeva pe malul mării. A mai fost o dată la noi să-i facă tata un costum de haine”, spune Savian Chiricescu, fiul croitorului Gheorghe Chiricescu.

Militaru a încercat să racoleze și un ofiter de Securitate din Constanța, își amintește Claudiu Alexe. „Nicolae Militaru și Radu Nicolae s-au întâlnit la noi în casă cu un securist, Nicolae Jarnea, pe care au încercat

să-l atragă în complot. Nu era vorba de revoluție în acele discuții. Doar să-l dea jos pe Ceaușescu. Securistul le-a zis că nu se bagă. Și bineînțeles că i-a turnat”. Față de acest tip de comportament neglijent, Virgil Magureanu a avut următoarea remarcă: „Generalul Militaru era omul care era în stare să propună cuiva un complot la cinci minute după cunoștință”.

Condamnați de Gică Popa

Cu Securitatea pe urme, grupul de la Constanța avea să fie pulverizat la sfârșitul anului 1987. Complotiștii au dat bani, au făcut falsuri în acte, după care au fost scoși din joc.

Primul picat a fost căpitanul Radu Nicolae, creierul rețelei. „Radu Nicolae a fost arestat primul, dus la București, și acolo ne-a dat pe goarnă pe toți”, spune Savian Chiricescu. Pe 7 septembrie 1987, Securitatea a făcut o percheziție la casa lui Radu Nicolae, unde s-au găsit mai multe documente, o stampilă falsă fabricată de Alexe și o mare sumă de bani. „Bani aceștia proveneau din sumele oferite de noi pentru cumpărarea de armament. Fiecare colaborator îi dăduse câte 60.000 de lei, urmând să-i primească înapoi după lovitura de stat”, a scris Gheorghe Chiricescu în cartea „Vremea ticăloșilor”.

Radu Nicolae a fost ridicat și a rămas în arest timp de aproape un an. Colaboratorii săi, Alexe, Chiricescu și Oprea, au fost de asemenea arestați în toamna anului 1987. Judecătorul care a dictat sentințele pentru lotul de la Constanța a fost Gică Popa, cel care avea să-i trimită la moarte pe soții Nicolae și Elena Ceaușescu doi ani mai târziu. Pedepsele erau de la zece ani (Radu Nicolae) la doi ani și jumătate (Gheorghe Chiricescu).

Cățelușii și pisicuțele

Ioan Oprea povestește, în cartea „Vremea ticăloșilor”, cum a fost arestat în 1987. „Avenit locotenent-colonelul Despinoiu, m-a chemat în spatele barului la care lucram, mi-a înfipt mâna în gât și a început să urle: «Mă, nenorocitul, 'tu-ți Dumnezeii mă-tii, unde sunt cățelușii și pisicuțele?». Se referea la manifeste. «Dacă nu spui,

te omor, animalule!»...».

Oprea, Chiricescu și Alexe au fost duși la Penitenciarul Rahova din București, de unde au fost eliberați în mai puțin de două luni. Potrivit însemnărilor lui Chiricescu, după detenție, Oprea s-a prezentat la locul său de muncă, restaurantul Hotelului Parc din Mamaia. „Când am intrat în restaurant, oamenii din orchestră m-au aplaudat și au început să cânte melodia «Fotoliul din odaie». Când au ajuns la versurile «Te-aștept să vii, să te mai văd o dată...», am izbucnit în plâns”.

De ce au fost eliberate atât de rapid niște persoane condamnate la închisoare pentru infracțiunea de atentat la orânduirea socialistă? Este un episod care le dă de gândit și astăzi urmașilor celor trei. Savian Chiricescu: „Când i-au arestat pe tata și pe ceilalți, ne-au luat și pe noi, copiii, la Securitate. Am mâncat multă bătaie. Dar, tot atunci, procurorul Stanca ne-a spus: «Nu vă faceți griji, în patru luni le dă drumul». Când îi spune un procuror așa, intri la bănueli”.

Claudiu Alexe este și mai tranșant: „Tata fusese condamnat la câțiva ani, dar a fost scos după câteva luni la presiunile URSS. A fost o grațiere generală pentru cei care aveau sentințe de până în 10 ani. Cu grațierea asta au scos din pușcării o grămadă de borfași, că nu puteau să-i scoată doar pe ei. Practic, la o zi după proces și sentință, a fost grațiat. Cred că au fost presiuni din URSS pe filiera Militaru”.

Referitor la ancheta desfășurată asupra căpitanului Radu Nicolae, un element în plus a adus Ștefan Kostyal: „El a fost arestat și, când a fost anchetat, i s-a interzis să scoată numele lui Măgureanu din gură! A fost amenințat! I s-a spus: «Nu vrem să auzim de Măgureanu! Să nu scoți o vorbă despre el!» Așa a spus”.

Grupul de la Constanța a rămas cu impresia că cineva a comandat aceste arestări cu titlu de avertisment. În ciuda colaborării intense din 1987,

Măgureanu și Iliescu l-au făcut cu **ou** și cu **oțet** pe Radu Nicolae după Revoluție, considerându-l „**o** pisică cu clopoței”. De unde a plecat gâlceava? Savian Chiricescu, rudă de gradul trei cu Radu Nicolae, crede că a fost **o** ceartă pentru putere, acolo, la vârf: „S-au certat pe funcții. Radu Nicolae voia să fie prim-ministru. Pe funcții și pe bani s-au certat”.

Revoluție, emanație și lamentație

Pentru Claudiu Alexe, personajele care au apărut în primplan după 22 decembrie 1989 nu au reprezentat un motiv de surprindere. E vorba de cei care s-au autoproclamat „**emanații** Revoluției”. „Pe 22 decembrie nu m-a mirat deloc să-i văd la televizor pe Iliescu, Militaru, apoi, pe Măgureanu. Știam că așa va fi. Și lumea nu înțelegea de ce sunt anti-fesenist”.

După **evenimente**, familia Chiricescu a încercat să intre în audiență la Nicolae Militaru, ministrul Apărării, în primele săptămâni ale anului 1990. „Militaru, cât a fost ministru, nici nu ne-aprimit, deși ne-am înscris în audiență. Voiam să discutăm, să punem mâna pe Constanța, aici. După ce n-a mai fost ministru, ne-a primit la el acasă. «Știți, domnul Chiricescu, cât eram ministru nu puteam să vă primesc»,”.

Oamenii nu și-au mai recuperat niciodată banii. Claudiu Alexe locuiește împreună cu mama sa, într-un apartament din Constanța.

Dosar de urmărire închis în 1991

Radu Nicolae a încercat, în zilele Revoluției, să se înșurubeze într-o structură de putere, dar a fost respins. A continuat să ia bani de la oameni și să nu-i mai dea înapoi, a continuat și afacerile periculoase. Claudiu Alexe povestește un episod petrecut la câțiva ani după Revoluție. „Radu Nicolae a vrut să mă trimită pe mine în Franța, la Paris, cu câteva sute de kilograme de mercur în mașină. Nu m-am dus pentru că nu

am fost atât de idiot să o fac. Din mercur se fac bombe, armament, și e ilegal să transporti, așa, în mașină. Primeam un procent de 30% din câștig, o sumă destul de mare”.

„Radu Nicolae începuse să fie urmărit de Procuratura, fiindcă lua bani de la diverse persoane. Era un escroc. A murit prin 2002. Când a văzut că e strâns cu ușa, a luat cianură și a murit”, spune Savian Chiricescu.

Nicolae Alexe și Ioan Oprea au murit de cancer în 2004, la interval de câteva săptămâni unul de celălalt. Gheorghe Chiricescu a murit tot de cancer, în 2007. Avea 67 de ani. A urmat pe lista neagră Violeta Alexe, femeia care l-a găzduit pe Nicolae Militaru în vara anului 1987, când generalul venise la Consulatul Sovietic. A decedat în 2008 de cancer la oase. Rudele cred că toți au fost iradiați pe termen lung, prea au murit toți secerati de cancer.

Înainte să moară, Gheorghe Chiricescu a făcut cerere pentru a-și scoate dosarul de urmărire de la CNSAS. Pe coperta dosarului apar numele său conspirativ, „Croitorul”, și intervalul în care a fost urmărit: „Deschis la data 03.12.1987. Închis la 04.07.1991”. Așadar, închis la un an și jumătate după o revoluție pe care croitorul constănțean o voia anticomunistă, dar care, din grija altora, n-a depășit faza anticeaușistă.

Nevasta lui Militaru, păzită de marinari

Mai este un motiv pentru care Militaru vizita des Constanța: una dintre ficele sale se măritase cu un constănțean. În timpul Revoluției, soția generalului a fost la Constanța. Viceamiralul Constantin Iordache povestește cum a luat-o sub protecție, la 23 decembrie

1989, pe Ștefania Militaru, soția generalului.

Reporter: La Revoluție, ce discuții ați avut cu generalul Militaru, care preluase Apărarea?

Constantin Iordache: M-a sunat. He, he, he, e o întreagă poveste cu Mi litaru ăsta. Pe 23 decembrie, seara, se prezintă la mine un subofițer și zice: „Am fost în patrulare și am fost acostat de o doamnă care mi-a zis că este nevasta generalului Militaru și cere protecție”. La care eu pun mâna pe telefon și îl sun pe Eftimescu, șeful Direcției Operații din Marele Stat Major. Ii spun care e treaba, la care el: „Du-te, bă, Iordache, de aici, că nu e adevărat! Stai liniștit, nu e nimic”. După 10 minute, țâr, sună Eftimescu. Zice. „Bă, e adevărat. Adu-o la

voi, acolo!”. Madam Militaru era o fată care locuia pe strada Tomis din Constanța. Am organizat două Dacii cu oameni înarmați și am adus-o pe madam Militaru în Comandamentul Marinei. Pe ea, pe fiică-sa și pe nepotul său. Fiică-sa era măritată aici, în Constanța. Bărbatul ei era inginer și lucra pe la USAT Năvodari, pe undeva. USAT făcea îngreșăminte chimice. I-am repartizat lui madam Militaru o cameră și a stat la noi până pe 30 decembrie. I-am făcut Crăciunul, a mâncat cu noi la popotă. Ginerele ei n-a vrut să stea acolo. Pe 30 decembrie a luat-o generalul George Popa pe madam Militaru și a dus-o la București. Fiică-sa s-a dus la ea acasă.

Ce căuta generăleasa la Constanța în acele zile?

Era în vizită la fiică-sa.

Și ce făcea, cât a stat la dumneavoastră?

Ce să facă... Voia să vorbească mereu cu Militaru la București. Și îi facilitam. Mergeam la telefon și spuneam: „Uite, vrea tovarășa Militaru să vorbească cu tovarășul Militaru”. Ăla era ba plecat, ba ocupat, dar câteodată mai vorbeau.

Și ce ziceau?

Nu știu ce vorbeau ei. Înainte să o dau la telefon pe nevastă, îmi mai spunea mie, așa, pe linie militară: „lordache, ai grijă acolo... ce mai e pe la voi, pe acolo?”. Chestii din astea. Dar nu știu dacă pe Militaru îl interesa Constanța. El voia puterea, avea alte gânduri.

Nu v-a răsplătit și pe dumneavoastră, că i-ați ocrotit sotia?

Nu, nu m-a avansat. Eram din '84 contraamiral și am fost avansat viceamiral în '95.

Epilog

Ion Iliescu a devenit președintele României, iar Virgil Măgureanu a fost primul șef al Serviciului Român de Informații. Interesele lui Măgureanu la Constanța au fost vizibile și după Revoluție. Ion Ciucur, fost șef la

Inspectoratul Ministerului

LA REVOLUȚIE, CA LA NUNTĂ: CU LĂUTĂRII-N FRUNTE 69 de Interne Constanța, își amintește: „După Revoluție au venit la mine dom' profesor Virgil Măgureanu și Cico Dumitrescu. Veniseră să decidă cine va fi primul prefect al județului. Erau propuneri pentru unu' Rădulescu, profesor de istorie. Și voiau să dau eu o hârtie despre Rădulescu, cum că așa avea informații că e membru liberal, adică să-l compromit. Era vorba să fie tot un partid unic, ei așa voiau. N-am dat nicio hârtie și Rădulescu a ajuns prefect până la urmă”.

„Trăiască societatea de pescuit marin - liberă!”

La Constanța, Revoluția din decembrie 1989 s-a susținut ca la peluză, s-a scandat „Hai, Farul!”, s-a băut și s-au mâncat semințe. Totul, pe fondul luptei eroice cu teroriștii. Tabloul revoluționar de pe litoral rezumă comicul și absurdul venite odată cu libertatea, pendulând între derizoriu și impostură. Este imaginea reală a României din anul 1989, imaginea de la care a început democrația caricaturală a ultimelor decenii.

Ce mai înseamnă Revoluția când, în localitatea Ovidiu, mulți încercau să rupă zăgazurile magazinului din centru pentru a se elibera prin băutură? Relatează Ștefan Dana, căpitan de Miliție, în cartea „Prețul Libertății la Constanța”: „La un moment dat am primit un telefon de la Scupură Vasile, șeful Complexului Alimentar Atlas, care mă anunța că unii manifestanți au trecut la dezmembrarea grilajelor de la ferestre cu scopul de a devasta magazinul. Împreună cu subofițerul Costache Cornel m-am

deplasat la locul cu pricina, unde am constatat că aici se aflau masate aproximativ 2.000 de persoane, multe dintre acestea în stare de ebrietate. Atitudinea lor violentă se datora faptului că șeful complexului a refuzat să le distribuie băuturi alcoolice.

Cu greu am reușit să-i temperez, comunicându-le că cei care vor fi în stare de ebrietate nu vor putea primi arme pentru a apăra Revoluția.

Profitând de starea de euforie din Ovidiu, câțiva hoți au furat până n-au mai putut. Au fost prinși și dați la ziar. „Frații Tudor și Eugen Roman au furat din gospodăriile din Ovidiu trei biciclete, mulinete și hălci de carne, în valoare totală de 7.000 de lei. Gheorghe Prodan, șofer, a furat din magazia unității Electrotehnice din Medgidia 110 becuri, un ceas de mână și bani din două poșete, consemnau, în plina Revoluție, ziariștii de la „Cuget liber”.

Sunt multe categorii de impostori care au primit titlul de revolutionari. Unii n-au fost în România în decembrie 1989, alții erau prin închisori, condamnați. Predomină însă tipul de revolutionar care nu s-a remarcat cu absolut nimic în timpul evenimentelor, dar care poate să-ți istorisească o zi și-o noapte mici nimicuri pe care le-a întreprins în acele zile.

Zadarnic a încercat plutonierul în rezervă Gabriel Ristea să obțină o armă cu care să-și probeze vitejia. N-a vrut nimeni să i-o dea, deși el a insistat mergând de colo până colo cu livretul militar în mână. Nici în „Casa Albă” n-a reușit să pătrundă, fiindcă un țigan i-a ținut calea. Dar ceva-ceva tot a făcut revoluționarul Ristea. Pe 23 decembrie a fugit în port, la dana 22, unde era depozitul de pește, și a scris cu creta pe ușile depozitului: „Trăiască societatea de pescuit marin - liberă!”. Dacă toate erau „libere”, începând cu Televiziunea Română Liberă ...

„Cred că e singurul port unde a apărut un așa

înscris”, se laudă omul. Plutonierul în rezervă Ristea, ajuns mai târziu luptător remarcat în Revoluție, a știut să profite încă de la început de fierberea revoluționară din oraș. „M-am deplasat la Poșta Mare. Cu livretul militar în mână tot timpul, am reușit să pătrund în interior. La un moment dat, centralista a anunțat că cine dorește să vorbească cu străinătatea primește gratis o convorbire. Am reușit să vorbesc astfel cu sora mea în Grecia”. Dacă-l împușca Armata, crezând că vorbește cu teroriștii?!

În puterea nopții, când plutonierul în rezervă Ristea se retrăgea spre casă, i-a fost dat să vadă un alt eveniment în care s-a remarcat ca martor ocular. „Noaptea târziu, un tanc se deplasa în direcția Cișmea. În fața scării blocului meu și-a răsucit ture la, trântind la pământ un stâlp de înaltă tensiune și producând un imens scurtcircuit și o bubuitură asurzitoare”. Atunci, bărbatul s-a aruncat la pământ. În venele sale pulsa un sange de erou al Revoluției.

Racu trece la fapte

Racu Stere, revoluționar și el, a acționat la sediul Miliției Județene. Curajul și furia lui Racu s-au conjugat într-un gest mare ca simbolistică: l-a lăsat pe un milițian fără pantaloni pe el.

Racu a scris în cartea „Prețul libertății la Constanța”: „La poarta Inspectoratului Județean al Ministerului de Interne se afla un milițian gras, care nu ne-a lăsat să intrăm. Atunci am forțat intrarea. Împreună cu un tânăr care mi s-a alăturat, i-am strigat milițianului să se ascundă, că va fi vai de el. Așa că am trecut la fapte, rupându-i pantalonii de pe el”.

Asta s-a petrecut în după-amiaza de 22 decembrie. Odată cu lăsarea serii, lui Racu i s-a arătat ceva pe

cer: „Toate astrele erau mai mari ca de obicei, Luceafărul chiar de **trei-patru** ori, Ursa **Mare** era redusă la jumătate, iar Ursa **Mică** de **trei** ori mai mare. Se făcuse ora 23.00, iar eu nu mă puteam desprinde de acest fenomen. Simțeam în corp o căldură venită din interiorul organismului”.

Acești oameni sunt revoluționari cu merite deosebite în Constanța. Datorită lor am scăpat de jugul comunist. Datorită lor putem pleca unde vedem cu ochii.

Adevărul din spatele poveștilor cu eroi

La fel ca în multe orașe din țară, destui oameni au intrat în Județeană de Partid din Constanța, imediat după anunțul „Dictatorul a fugit!”, mai mult cu ochii după furat decât cu mintea la Revoluție. S-au luat hainele din cuiere, televizoarele din birouri și covoarele de pe holuri. Un cetățean mai hotărât a furat chiar mașina primului-secretar și a plecat cu ea, chit că nu avea permis de conducere. Și nici mașina nu avea rezervorul plin.

Regele oportuniștilor a fost Lazăr Cercel, țiganul lăutar care, pe lângă ocupația de muzicant pe diferite ambarcațiuni de agrement, mai practica și bișnița cu aur și gecii de piele. Când s-a aflat de fuga lui Ceaușescu, iar lumea a început să iasă în stradă, Cercel se găsea în anticamera primului-secretar, așteptând să intre în audiență. Dacă nu s-ar fi anunțat fuga dictatorului, probabil că lăutarul s-ar fi aruncat la picioarele primului-secretar, implorând iertare față de acțiunile ilegale care îi aduseseră interdicția de a mai cânta pe navele de agrement.

N-a mai apucat s-o facă, pentru că manifestanții au luat cu asalt clădirea. Lazăr Cercel s-a transformat și el în revoluționar și a descins în biroul lui Mihai Marina, primul-secretar al județului. L-a amenințat cu un cuțit, apoi a vrut să-l arunce de la balcon. Celelalte persoane care pătrunseseră în sediu povestesc cum lăutarul i-a ordonat liderului comunist să smulgă din perete tabloul cu Ceaușescu, în timp ce Marina, îngălbenit de spaimă, s-a scuzat, motivând că e prea scund și nu poate ajunge la el.

După ce a încheiat răfuiala cu Mihai Marina, lăutarul a ieșit în balconul Județenei de Partid și s-a autoproclamat „prim-secretar al Constanței”. Lumea, adunată în piață mai mult ca să caște gura, se amuza

de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. „În față la «Casa Albă» era puhoi de lume, și am întâlnit o cunoștință a soției mele, un domn care era dansator la ansamblul «Brăulețul». Pe acesta l-am întrebat cine vorbește la balcon, întrucât cel de la microfon scanda de mai multe ori «Hai, Farul!». Acesta mi-a răspuns că persoana respectivă este domnul Cercel, președintele FSN, adică un fel de prim-secretar. L-am întrebat dacă nu cumva este cam negru, iar acesta mi-a răspuns că nu contează”, povestește constănțeanul Petre Motoi în cartea „Prețul libertății la Constanța”, scrisă de colonelul în rezervă Ioan Maliciuc.

Cele câtevazeci de minute de imagini filmate în decembrie 1989 la Constanța nu fac prea multă cinste unui oraș-martir. Lumea a venit la Revoluție ca la un meci de fotbal. În afară de încurajările adresate din balcon echipei de fotbal Farul, în piață s-au trosnit seminte și s-a scandat ca la peluză: „Luptăm, luptăm, luptăm și câștigăm!”. Tot din imaginile filmate: un reporter încearcă să afle de la un adolescent constănțean ce sentimente trăiește în aceste zile istorice, dar interviueatul nu este capabil decât să belească ochii la cameră fără a articula vreun cuvânt. Un cetățean bagă capul în cadru și solicită, cu o voce realmente disperată, opinia Republicii Populare Chineze. Anii televiziunilor-tabloid erau încă departe, în viitor, iar românii nu știau să dea interviuri. O constănțeană se înroșește de emoție și face un apel către autoritățile care aveau să vină: „Cerem să se afle dacă morții de la Timișoara au reușit să-și recapete viața”. Deși se apropia Crăciunul, femeia aștepta învierea.

„E plin de bețivi în oraș

În timp ce afară lumea căsca gura, în sediul Județenei de Partid revoluționarii încercau să se

organizeze. Lucrurile nu erau însă deloc simple. Tot pe imaginile filmate se vede cum un cetățean prezent în Consiliul Județean face un apel disperat: „Să nu se mai vândă băuturi alcoolice nicăieri în Constanța! E plin de bețivi în oraș. O să ajungem la rușine, nu se poate!”.

Întrucât muzicantul Lazăr Cercel crease un adevărat haos, dând ordine care de care mai ciudate, acesta a fost înlăturat din fruntea comitetului provizoriu de conducere. **Constantin Iordache, comandantul Marinei Militare, i-a strâns pe revoluționari într-o sală și i-a pus să aleagă noul organ de putere al Constanței, format din 25 de persoane. „Bineînțeles că au fost și nemulțumiți: cei care nu au mai făcut parte din acest comitet revoluționar. Îmi aduc aminte că, la sfârșitul votării, o femeie din sală plângea. Am întrebat-o de ce plânge și mi-a răspuns că să spera să fie aleasă. Întrebată unde lucrează și ce profesie are, a răspuns că este liftieră la Institutul de Proiectări”, povestește viceamiralul.**

Un elev îl ceartă pe ministru

Noul comitet revoluționar a fost prezentat la balcon, în uralele mulțimii adunate în piață. Lumea a fost mulțumită, chiar dacă la microfon s-au adus argumente discutabile pentru unii dintre membrii noului organ de putere: „Alexandru Jorj, electrician, e bun, ne repară televizoarele. Ion Draica, campion mondial la lupte, un adevărat Hercule al Constanței”.

Nimeni nu mai știe cum, dar cert este că Ionuț Badea, elev de liceu, s-a trezit și el printre cei 25 de oameni care au preluat frâiele Constanței libere. Acesta a făcut parte din Consiliul Județean până în toamna anului 1990, perioadă în care a lăsat baltă școala și s-a ocupat de problemele județului și chiar ale țării.

„Participa la ședințe, la tot ce făceam. O dată l-am prins discutând la telefon cu ministrul învățământului, pe

telefonul scurt. Îl lua la rost: «Domnule ministru, eu sunt elevul Badea Ionuț, de la școală, și vă ordon: domnule, să se reformeze școala, domnule, nu mai merge!». Mie mi s-a părut o obrăznicie, că a folosit o expresie așa, nelalocul ei. După aia a plecat peste hotare, prin Australia, din câte știu”, afirma Ioan Maliciuc, vicepreședinte al CFSN Constanța în acea vreme.

Armata română, în luptă cu un măgar

Speriați de zvonurile alarmante și amețiți de aburii alcoolului, militarii au ținut-o din boacăna în boacăna. Ca într-un veritabil film de comedie, soldații din Regimentul 40 Mecanizat și-au petrecut noaptea de 23 spre 24 decembrie purtând o luptă pe viață și pe moarte cu un măgar care păștea în apropierea unității militare. „În timp ce mă aflu în biroul comandantului, unde ne consultam mai mulți ofiteri, a sunat telefonul și am fost anunțat că unitatea va fi atacată de teroriști. Concomitent s-a deschis focul de pe transportorul blindat din curtea regimentului. Atunci au început să tragă toți militarii din dispozitiv cu toate categoriile de armament. Un ofițer pregătea deja grenadele pentru întrebuințare. Focul 1 s-a oprit spre dimineață, când am constatat că periculoșii «teroriști» erau, de fapt, un amărât de măgar care a plătit cu 1 viața aventura sa nocturnă”, povestește maiorul Constantin Stancu în cartea „Erori umane. Victime colaterale”, scrisă de Remus Macovei. Un incident similar s-a petrecut la Compania Chimică a Marinei Militare, unde un soldat a tras după o haită de câini vagabonzi, alertând întreaga unitate.

Tot în virtutea convingerii că au de a face cu elemente teroriste au acționat și militarii care păzeau podul rutier din Basarabi. Aceștia au descoperit o sferă care plutea pe canal și i-au chemat pe cercetașii de la UM 01347. Crezând că au de-a face cu un submarin inamic,

aceștia au deschis focul ■ asupra sferei misterioase. Ulterior s-a constatat că sfera era o bucată dintr-o rachetă antiaeriană trasă în noaptea anterioară. Ide militarii din zona Medgidia. „Militarii, în special cei tineri, I erau dornici să deschidă focul oriunde se găseau și împotriva oricui. Cu greu au putut fi stăpâniți”, spune Corneliu Enăchescu, contraamiral în rezervă.

i În aceeași notă se înscriu și acțiunile militarilor din cadrul Divizionului de Artilerie Antiaeriană, unde unul dintre soldați a observat, la mare înălțime, o aeronavă de pasageri cu luminile de bord a prinse și le-a raportat imediat superiorilor.

„Fără a ține cont de altitudinea la care zbura aeronava – înălțime care nu permitea doborârea acesteia cu tunurile din dotare-, comandantul a dat ordin pentru deschiderea focului. Risipă inutilă de muniție! Pentru a nu fi mai prejos, navele Marinei Militare vor deschide și ele focul cu tunurile și mitralierele, deși era la mintea cocoșului că nu puteau ajunge la nici un sfert din înălțimea țintei”, afirmă colonelul Vasile Floca, fost ofițer la Centrul de Instrucție al Marinei Militare.

Codul secret al beculletelor de Crăciun



Efectele diversiunii teroriste întreținute de Televiziune au mers până într-acolo încât oamenii vedeau primejdii și coduri secrete chiar și în cele mai firești lucruri care se întâmplau în acele zile. Constantin Praja, maestru mecanic la Petromar Constanța, declară: „în noaptea de 26 decembrie am anunțat Marina militară despre apariția unor bule de aer ritmice, gen scafandri autonomi, în prova navelor noastre legate la cheu. Tot în noaptea de 26 decembrie am descoperit semnale morse luminoase de la unul dintre blocurile de la Poarta 5, îndreptate spre navele din port. Am anunțat imediat comandamentul militar ce se organizase și avea sediul la «Casa Albă»..

De la un astfel de anunț s-a ajuns la o acțiune militară în fortă. „Am fost sesizată că la mansarda unor blocuri se făceau semnalizări la proiector, noaptea, cu teroriștii din port sau de pe navele ancorate în radă. Făcând descinderi, am constatat că erau lumini intermitente ale pomilor de Crăciun ce se găseau în apartamentele unor familii. Pentru copii, în special, se aprindeau și se stingeau

beculețe de diferite culori, la un anumit timp”, mărturisește contraamiralul Corneliu Enăchescu, comandant al UM 02133 Constanța în decembrie 1989.

Laba rănită a lui Spânoche

Contraamiralul Enăchescu recunoaște: „Fiind în preajma sărbătorilor de Crăciun și în apropierea Anului Nou, militarii care patrulau prin cartiere pentru menținerea ordinii erau întâmpinați cu pahare de vin și țuică. Din acest motiv, sub influența băuturilor alcoolice, maestrul militar Paul Spânoche s-a împușcat în laba piciorului, iar comandorul Costică Dediță s-a rănit și el ușor la picior”.

În acele zile, militarii erau asaltați de grupuri de civili care, în euforia evenimentelor, le aduceau mâncare, băutură, dar și alte cadouri. „Militarilor le-au fost oferite lame de ras și țigări chinezești – produse de lux în acele vremuri – de către civilii din Neptun. Țiganii de la Mangalia le-au oferit militarilor cârnați și friptură de porc”, încheie, tragic-optimist, colonelul în rezervă Remus Macovei.

BRĂILA

42 DE MORȚI ȘI NICIUN EROU

La Brăila, Revoluția a început după fuga Ceaușeștilor și a fost înecată în sânge din prostie și din exces de zel. Vulnerabili la diversiuni, militarii și gărzile patriotice au tras orbeste în tot ce mișca. Dezordinea din Armată și instigările de la TVR au avut efecte devastatoare. Între timp, generalii care au dat ordinele fie au intrat în pământ cu onoruri militare, fie încasează și acum pensii dolofane.

Când vine vorba de revoluții, sociologii accentuează importanța primului foc de armă și a primului mort. La Brăila, primul foc s-a auzit în seara de 23 decembrie 1989 (ora 19.00), iar primul om a căzut mort câteva secunde mai târziu.

Apoi, tumultul morții s-a dezlănțuit în cele mai ciudate moduri cu putință. Au murit oameni până la 30 decembrie. Ca și când marile masacre făcute de Armată n-ar fi fost de ajuns, la Brăila au fost civili împușcați în casele lor, pe stradă, în timp ce-și aprindeau țigări, în timp ce conduceau mașini, au fost împușcați în joacă sau când își reglau antenele de televizor ca să „prindă” Revoluția.

S-a murit pe apă, dar și pe uscat. Un bărbat a pierit pentru că un „revoluționar” înarmat s-a împiedicat pe scări și a descărcat arma involuntar.

*
**

Revoluția din Brăila are dimensiuni tragice, exprimate în bilanțul victimelor: 42 de morți și 99 de răniți. Dincolo de această realitate crudă stă o imagine de ansamblu de-a drep- tl șocantă. Soldații Armatei române și membrii Gărzilor Patriotice au fost puși să asigure paza unor clădiri aflate față în față fără să știe unii de existența celorlalți; ofițerii au dat ordine de foc la microfon, prin stația de amplificare;

Masacrudingreșeală

Până în 22 decembrie, când soții Ceaușescu au fugit cu elicopterul din Comitetul Central (ora 12.09), în orașul de pe Dunăre a fost liniște. O oră mai târziu, după ce au aflat de la televizor că Revoluția a învins, brăilenii au început să iasă pe străzi, îndreptându-se către Piața Independenței, în zona centrală a orașului. Conform multiplelor mărturii, primii care au avut

zeci de blocuri au fost scotocite în căutarea teroriștilor; au fost aruncate grenade în lifturi și în subsoluri.

Între 23 și 30 decembrie, militarii din Garnizoana Brăila au tras peste 150.000 de cartușe fără să identifice vreun inamic real, doar pe baza unor zvonuri care se infirmau de fiecare dată.

Oamenii au murit împușcați pe stradă, în propriile case, în timp ce mergeau cu mașina sau își reglau antenna televizorului. Poate că pentru unii e dureros, dar trebuie să o spunem: la Brăila nu s-a murit pentru libertate, așa cum scrie pe monumentul din centrul orașului, s-a murit inutil, din prostie, din confuzie și din prea mult zel. Totul, evident, din cauza spaimei produse de noua Putere, prin diversiunea teroristă de la TVR. Asupra împrejurărilor în care au murit cei 142 de brăileni mai planează prea puține semne de întrebare. Nu se poate vorbi despre autori necunoscuți, despre posibili teroriști, întrucât organele de cercetare au stabilit în toate l-cele 42 de cazuri de unde au venit gloanțele.

În 33 dintre situațiile în care au murit oameni, autorii sunt ofițeri, subofițeri și soldați ai Armatei. În alte două cai zuri, vinovați aa fost luptători civili din Gărzile Patriotice. I Șase oameni au murit în urma unor trageri dinspre unitățile (militare ale MApN, iar o persoană a fost împușcată de un i civil – cazul Angela Șoiman, ucisă din greșeală de propriul ■rate.

curajul să pătrundă în sediul Județenei de Partid nu au fost patrioții, ci hoții.

Intențiile lor au fost cu totul altele decât acelea de a dărâma structurile locale ale Partidului Comunist. „Când am ajuns la Palatul Comunal, înăuntru pătrunseseră deja grupuri de țigani, care nu făceau altceva decât să distrugă. Au furat televizoarele și covoarele din clădire, au intrat la cantina Partidului și au scos platouri cu mâncare, roți de

cașcaval, suluri de> salam. Chiar eu am făcut parte dintr-o grupare care i-a scos afară pe acești civili”, povestește revoluționarul Dorin Ozun. După ce au evacuat persoanele care devastau clădirea, revoluționarii l-au închis într-o cameră pe Anton Lungu, primul-se>- cretar PCR al județului, și au început să se organizeze. Prima structură provizorie de conducere constituită la Brăila s-a numit Comitetul Democratic Român, după care, influențați de ceea ce se transmitea la televizor, brăilenii au schimbat numele noului organ de conducere în Frontul Salvării Naționale din Brăila.

Lucrurile păreau să fie foarte simple. Ceaușescu fugise, primul-secretar Lungu fusese pus sub pază la comandamentul Garnizoanei, liderii revoluționarilor țineau discursuri în balconul Primăriei, iar miile de brăileni adunați în Piața Independenței sărbătoreau căderea dictaturii. Era seara de 22 decembrie și în Brăila nu se trăsesese niciun glonț.

Panica a început să-și facă apariția în prima noapte de h- bertate, când pe radarele mai multor unități militare au apărut ținte aeriene care semănau cu formațiuni de elicoptere. UM 01319 Brăila a executat foc cu armament antiaerian, însă fără a doborî vreun aparat de zbor. Ulterior s-a dovedit că punctele de pe radar erau, de fapt, ținte false.

În oraș a continuat să fie liniște chiar și în ziua de 23 decembrie. Singurele motive de îngrijorare ale localnicilor erau zvonurile alarmiste care circulau prin oraș și cele transmise continuu la Televiziunea Română Liberă. Securitatea din Brăila depusese armele încă dinaintea fugii lui Ceaușescu, iar în după-amiaza de 22 decembrie intrase sub controlul Armatei. Aceasta avea dispozitive de pază în cele mai importante clădiri din oraș și totul părea să fie sub control.

În seara de 23 decembrie s-a consumat primul

moment tragic al Revoluției brăilene. Maiorul Nicolae Simion, comandantul dispozitivului militar care păzea Palatul Comunal, a făcut, în jurul orei 19.00, un apel de la balconul clădirii către lumea adunată în Piața Independenței. „S-a anunțat la microfon să părăsim Piața, pentru că Palatul Comunal va fi atacat de elicoptere cu teroriști și se va deschide focul. Se vorbea despre un desant aerian dinspre lanca”, își amintește revoluționarul Dorin Ozun.

După câteva minute de la acest anunț, iluminatul public a fost întrerupt (postul de transformare se afla în subsolul clădirii), iar militarii prezenți în Județeană de Partid și în celelalte clădiri din Piață au luat poziție de luptă. Conform cercetărilor efectuate ulterior, căpitanul Romulus Hanganu a încercat în acele momente să deblocheze arma unuia dintre subordonații săi, declanșând lansarea cartușului aflat pe țeavă. De la acest foc tras accidental a început nebunia în Brăila.

În clădirile din jur erau dispuse grupuri de militari (de la Armată) și de civili (de la Gărzile Patriotice). În Casa Agronomului, Hotelul Belvedere, Palatul Telefoanelor, Liceul „Gheorghe Munteanu Murgoci”, Hotelul Tineretului și Blocul Romarta se aflau grupuri combinate de gărzi patriotice și subunități MAPN. Pe scurt, avem de-a face cu o piață deschisă, înțesată de manifestanți și înconjurată de grupuri înarmate.

În acest context, efectul focului tras involuntar de căpitanul Hanganu a fost dezastruos. Dispozitivele militare din zona Prefecturii și a Palatului Telefoanelor au interpretat zgomotul

TERORIȘTI PRINTE
NOI

cartușului tras în aer ca pe un atac și au deschis focul imediat asupra clădirilor din zonă și a Pieței în care se aflau sute de oameni. În decurs de numai câteva secunde și-au pierdut viața 9 civili și au fost răniți alți 19 - victime din rândul demonstranților care nu părăsiseră încă Piața Independenței.

Balaban, un Trosca al Brăilei

Mai multe mărturii indică faptul că, până la ivirea zorilor, maiorul Simion a ordonat foc în repetate rânduri. Până dimineață au mai murit împușcați patru oameni. Printre ei, și Gheorghe Balaban, locotenent-major la UM 0412 Brăila (unitate USLA, aparținând Securității).

Moartea lui Balaban seamănă izbitor cu cea a luptătorilor USLA conduși de colonelul Gheorghe Trosca, luptători care au căzut în București (în fața MAPN), tot în noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989, din ordinul direct al spionului sovietic Nicolae Militaru, generalul abia instalat de Ion Iliescu la conducerea Armatei.

După ce a infirmat un zvon despre niște presupuși teroriști de la Centrul de colectare a sângelui, Balaban și unitatea sa de 12 luptători antitero s-au întors cu un ABI (autoturism de teren blindat) și cu o dubiță în fața Consiliului Județean.

Aici, Balaban a încercat, fără succes, să ia legătura cu unitățile MAPN masate în zonă. În momentul în care a coborât din ABI, Balaban a fost somat să stea pe loc și, imediat, împușcat mortal. ABI-ul și dubița în care se aflau cei 12 colegi ai lui Balaban au fost supuse unui tir intermitent timp de 45 de minute. Atât a fost nevoie pentru a se constata că în cele două vehicule se aflau luptătorii USLA solicitați chiar de Comandamentul din Comitetul Județean.

După Revoluție, tatăl lui Balaban (între timp, decedat) a făcut cercetări pe cont propriu în acest caz. A aflat că fiul său a fost împușcat de un locotenent-major pe nume Ștefan, care după eveniment se lăuda în fața soldaților că va fi ridicat în

grad pentru că a omorât un securist. Deși contestat de cadrele militare după noaptea de foc din 23 spre 24 decembrie 1989, maiorul Simion a rămas la comanda dispozitivului până în 25 decembrie, când a fost înlocuit cu locotenent-co-lonelul Sima.

*

* *

Haosul a guvernat Brăila începând din acea seară fatidică de 23 decembrie și până aproape de Revelion. „În toate clădirile importante din oraș s-au aflat dispozitive ale Armatei, dar habar n-au avut unii de ceilalți și au tras continuu fără să știe în cine. Nu aveau nici stații radio ca să comunice. La vremea respectivă, Armata avea doar stații radio mari, pentru lupta de front. Plus că în luna octombrie fuseseră încorporări, iar mulți militari nici nu știau să folosească arma. Până la depunerea jurământului ajutaseră la campania agricolă , explică Adrian Gheorghiu, fost ofițer de Armată și actual președinte la asociația în care sunt grupați brăilenii răniți în Revoluție.

Pe fondul panicii create de zvonistica acelor zile, momentele de confuzie încheiate cu consecințe tragice s-au ținut lanț. Pe 24 decembrie, un microbuz cu gărzi patriotice de la Șantierul Naval Brăila a fost chemat în centrul orașului (blocul Romarta) pentru a ajuta Armata, întrucât se

preconiza un atac iminent al teroriștilor. Când au ajuns, oamenii din microbuz au fost ei înșiși considerați teroriști.

„Când ne-am apropiat de Romarta, militarii au deschis focul asupra noastră. 10.000 de cartușe ne-a costat toată distracția. Doi morți și vreo nouă răniți. Eu mi-am pierdut un ¹ ?chi”, povestește Cristi Popescu, unul dintre oamenii prezenți în microbuz.

Tot pe 24 decembrie, câteva camere din Palatul Comunal au luat foc după ce un subofițer al Armatei a aruncat mai multe grenade pe un hol, având impresia că ar fi atacat de teroriști. De asemenea, în clădirea actualei Primării, soldatul Samuel | Nagy a fost împușcat de ceilalți militari din dispozitivul de pază în urma unei confuzii; luminile din sediu fuseseră stinse brusc, tot în baza unui zvon care anunța atacuri teroriste.

Focurile de armă au răsunat în tot orașul pe parcursul acelor zile, chiar și după 25 decembrie, data la care soții Ceaușescu au fost executați.

De altfel, unul dintre cele mai sângeroase episoade din Brăila a avut loc pe 27 decembrie, în zona statuii caporalului Mușat. În dimineața acelei zile, mai mulți soldați care se întorceau pe jos dintr-o misiune de scotocire a unor blocuri au fost luați drept teroriști de către militarii de la UM 01478 și ciuruiți cu mai multe rafale de gloanțe. Cinci militari au fost uciși, ca și doi civili care se aflau în zonă.

Cauzele carnajului din Piața Independenței

1. Colaborarea defectuoasă dintre comandanții militarilor și cei ai Gărzilor Patriotice. Maiorul

Nicolae Simion, de la UM 01030 Brăila, deținea funcția de comandant al dispozitivului din Consiliul Popular. Deși acesta a susținut în cursul cercetărilor că nu avea nicio cunoștință despre amplasarea unor forțe în clădirile adiacente actualei Prefecturi, procurorii militari au atestat faptul că pe 22 decembrie 1989, ora 19.45, însuși maiorul Simion a ordonat ca Palatul Telefoanelor să fie ocupat de un pluton de militari de la UM 01294.

Nicolae Simion este acuzat de revoluționarii brăileni că umbla numai beat în zilele Revoluției. Simion n-a făcut nicio zi de pușcărie. Contactat de reporteri pentru a explica pe baza cărei tactici militare și-a dispus oamenii în cerc pentru a se împușca între ei, a refuzat cu trivialitate orice dialog.

2. Mijloacele precare de comunicare între cadrele Armatei. Stațiile erau rare și funcționau foarte prost. Maiorul Simion a comandat zona Pieței Independenței de la portavocea montată la balconul Comitetului Județean. Astfel, când ordona „Foc!” de la microfon, trăgeau toate unitățile din jurul Pieței; fiecare militar – unde vedea cu ochii.

Dinu Rusu, care era militar în termen la UM 01276 și a trăit Revoluția brăileană în sediul Comitetului Județean, își amintește: „Comanda obiectivului se făcea din balcon, de la stația de amplificare. De acolo dădea și ordin de foc, și de încetare a focului. Comandantul nu vedea decât o parte din Piață, iar soldații erau dispuși pe toate laturile Primăriei. Și eu, dacă eram într-o parte, și altul, pe partea opusă – cui îi dădea el, de fapt, comandă de foc? Era mult până trăgea unul, că după aceea se lua și ceilalți după el și trăgeau chiar dacă nu aveau motiv”.

O altă mărturie vine de la militarul în termen Adrian

Strat. Acesta declara pentru ziarul „Libertatea” din Brăila, în ianuarie 1990: „în ziua de 23 decembrie, la ora 19.30, mă găseam pe acoperișul Consiliului din Piața Independenței, cu misiunea de a lovi eventualele elicoptere care ar încerca să aterizeze. A început focul asupra noastră, trăgându-se dinspre Dunăre, de la Blocul Romarta, Casa Agronomului și din blocurile de lângă clădirea Poștei. Noi nu am ripostat imediat, ci după ce majoritatea lumii adunate în Piață a părăsit zona. În Piață au rămas numeroși morți și răniți. Am primit ordin de foc și am tras până când focul asupra noastră a încetat”.

3. Slaba pregătire a militarilor din dispozitivele de apărare. Aceștia fuseseră încorporați în septembrie 1989, iar până în noiembrie au fost folosiți la munci agricole.

4. Diversiunea radio-televizată. De la București, grupul FSN

din jurul tripletei Iliescu-Militaru-Brucan „mitralia” populația, inclusiv Armata, cu informații otrăvite, instigatoare.

Disponerea de forțe din centrul Brăilei:

- Liceul Murgoci: luptători de la Gărzile Patriotice (GP) și militari din UM 01763
- Palatul Telefoanelor: luptători GP și militari de la UM 01294
- Casa Agronomului: luptători GP

- Casa Tineretului: luptători GP
- Blocul Romarta: militari de la UM 01763 și UM 01755
- Blocul Continental: militari de la UM 01763
- Sediul IREG: militari de la UM 01763

Misiunea Gărzilor Patriotice

Procuratura Militară a stabilit că 41 din cei 42 de eroi ai Brăilei au murit de glonțul militarilor. În categoria militarilor i-am inclus și pe membrii Gărzilor Patriotice care, după prăbușirea orânduirii comuniste, au fost incluși în structurile MAPN.

Neculai Rizea, comandantul Garnizoanei Brăila în timpul Revoluției, este acum general în rezervă. El aruncă vinovăția crimelor din decembrie 1989 în ograda unităților de Gărzi Patriotice, afirmând că nu avea niciun cuvânt de spus în ceea ce privește înarmarea și distribuirea acestora prin oraș.

„În noaptea de 23 spre 24, Gabi Mihăilescu, comandantul Gărzilor Patriotice Brăila, a distribuit documentul de război subunității de gărzi. Acolo scria unde să se instaleze fiecare în caz de alarmă «Radu cel Frumos». S-au instalat sus, pe clădirea Tineretului, pe Casa Agronomului, la Palatul Telefoanelor și la Liceul Murgoci. Logic, ce rost avea să pună gărzi pe aici, când în Prefectură era pază militară? În noaptea de 23 spre 24, toțiăștia au tras pe rupte”.

Rizea spune că deschiderea focului în Piață nu a fost un accident. „Gărzile trăgeau în santinela militarilor și invers. Nu a fost un accident primul foc. Dacă Mihăilescu înțelegea și nu distribuia documentele de luptă la Gărzi, nu se mai întâmplau toate astea”.

Pentru a înțelege firul vinovăției în cazurile de la Brăila, trebuie să avem în vedere încercarea

generalului Nicolae Militaru de a coordona zona Moldovei, spre granița cu URSS, prin generali care-i erau apropiați. Generali sovietofili fără excepție.

Din spusele lui Neculai Rizea, generalul Marin Pancea, șeful Centrului Militar Brăila și, totodată, un apropiat al

generalului Nicolae Militaru, și-a atras câțiva oameni-cheie cu care a provocat o serie de diversiuni în Brăila. Printre ei, și colonelul Gabriel Mihăilescu, șeful Gărzilor Patriotice din oraș. „Ce fel de apărare au făcut Gărzile pentru Revoluție?

- 1 Au încercuit Casa Albă și au tras. Dacă nu erau puse Gărzile, nu se mai crea confuzie. De aici am tras concluzia că s-a format o altă grupare de conducere: Pancea, Mihăilescu și un comandant al regimentului antitanc. Pancea a afirmat că a fost însărcinat de Ion Țiliescu să conducă Revoluția de la Brăila”, spune Rizea.

Generalul Rizea îl aruncă pe Mihăilescu și în clica lui Anton Lungu, ultimul prim-secretar PCR al județului Brăila. „Cred că lui Mihăilescu i-a mai ordonat și Anton Lungu. Îi era I subordonat lui Lungu, care a fost repus să conducă județul o scurtă perioadă, în data de 24”.

După Revoluție, de teama repercusiunilor, Rizea a dat vina pe teroriști. Acum, când s-a dovedit că nu au existat teroriști la Brăila, el face trimitere la Gărzile Patriotice. „În concluzia cercetărilor de aici, din Brăila, am pus întrebarea: vreau să știu cine a tras în Comandamentul meu, de mi l-a făcut ciur? Că am stat două nopți sub pat... Și procurorul Teodoru

- Ungureanu, cu mare curaj, a spus: «Gărzile Patriotice au tras I în dumneavoastră»„.

Militar Județean, condus pe atunci de generalul Marin Pancea. Procurorul care s-a ocupat de „cazul Brăila”, Teodoru Ungureanu, susține că suspiciunile dintre Pancea și Rizea au mers până acolo încât

Uciși fiindcă vorbeau ungurește

Un alt episod tragic al Revoluției române avea să se pe- II treacă tot la Brăila și tot sub perdeaua de fum a confuziei. Va rămâne în istorie cu titlul de „incidentul de la statuia caporalului Mușat”. Aici au murit șapte oameni.

Statuia caporalului Mușat se afla în imediata apropiere a I Unității Militare 01478 și a Centrului

Rizea trimitea patrula de spionaj în zona unităților din sfera lui Pancea. Așa se face că două subunități ale Armatei s-au mitraliat în dimineața de 27 decembrie 1989. Prima victimă – un civil.

Mihail Frunză s-a trezit cu noaptea în cap să plece la serviciu. Lucra la popasul Brotăcelul, de lângă Făurei. A plecat de acasă la 5.15 dimineața. Trebuia să ia un autobuz care avea stația în apropierea statuii caporalului Mușat. Ajuns în stația de autobuz, a fost confundat cu un terorist și împușcat mortal de către militarii de la UM 01478, iar apoi urcat într-o mașină și aruncat pe lângă o cale ferată. A fost primul mort al sângeroasei dimineți de 27 decembrie 1989. Statuia caporalului Mușat (erou în Primul Război Mondial) avea să fie martora altor crime.

De la membrii Consiliului Județean al FSN, colonelul Rizea, șeful Garnizoanei Brăila, a primit vestea că într-un bloc de pe Calea Călărașilor se află teroriști înarmați. Rizea i-a comunicat acestea comandantului UM 01763, Ion Harabagiu, care a ordonat ca un pluton de soldați, comandat de locotenent-colonelul Marin, să cerceteze blocul cu pricina. Era ora 3.30 dimineața.

După ce au făcut verificări și au constatat că a fost doar un zvon, soldații au primit misiunea de a verifica și restaurantul Ciocârlia, din apropierea statuii caporalului Mușat. Ajungând în zonă, patrula a fost atacată cu focuri de armă dinspre UM 01478, întrucât unii soldați, fiind de origine maghiară, vorbeau în ungurește și au fost percepuți ca teroriști străini. Dispozitivul de pază al UM 01478 nu a încetat focul până când nu i-a văzut căzuți la pământ pe toți militarii aflați în stradă. Au fost uciși Gabor Sofalvi, Eugen Antal, Anton Szabo, Raimond Lorincz și Costică Ștubei. Alți doi soldați și doi civili au fost răniți.

Ancheta a stabilit că, fiind ziua de Sfântul Ștefan, o parte dintre soldații care au tras în acea dimineață consumaseră alcool. Auzind canonada, câțiva civili care controlau portbagajele mașinilor au pornit cu o

dubiță către statuia caporalului Mușat. Afară nu se luminase încă de ziua. În timp ce unul dintre civili încerca să urce un soldat în mașină, scoțându-i casca și arma, din UM 01478 s-a deschis din nou focul.

Șoferul dubitei s-a speriat și a demarat în forță. Un civil, dezorientat, a început să tragă și el cu mitraliera. Militarii din UM 01478 au tras din nou ținut și au rănit cinci tineri civili. Printre ei, și George Constantinescu, care, pentru că era mai brunet, a fost considerat terorist arab și lăsat să moară fără asistență medicală. Episodul este relatat în cartea „Revoluția din decembrie 1989-Momentul Brăila”, scrisă de fostul senator brăilean Ionel Ștefan Alexandru.

Un alt caz, cel al „autobuzului de la Șantierul Naval”, are câteva dintre ingredientele masacrului

„Otopeniul” Brăilei

dacă au murit mai puțini oameni.

Pe 24 decembrie, colonelul Mihăilescu, comandantul Gărzilor Patriotice Brăila, i-a ordonat maiorului Sofian Ploeanu să meargă cu o subunitate de gărzi de la Șantierul Naval la Palatul Comunal, pentru a asigura paza uneia dintre laturile clădirii. Au fost aleși 14 membri din gărzi, care au fost înarmați. Maiorul Ploeanu se afla într-un Aro, iar în urma lui venea autobuzul cu cei 14. Au ajuns la Palat la ora 18.00. Automobilele au ajuns cu farurile stinse. Afară era întuneric.

Au fost întâmpinate de militarii de la UM 01755 Galați și UM1763 Brăila, care au strigat la șoferi să aprindă farurile. Șoferii s-au conformat, iar la aprinderea farurilor, câțiva militari s-au speriat și au început să tragă. Au decedat Răducanu Piroșcă și Nicolae Dunose. Nouă membri din gărzi au fost răniți. Unul dintre ei, Vasilică Radu, chiar de 12 gloanțe, și totuși a scăpat cu viață. Cristian Popescu și-a pierdut

88 TERORIȘTII PRINTRE NOI
un ochi și a devenit liderul revoluționarilor din Brăila.

42DE MORȚIȘ NICIU N EROU

. 89

Moartea bate la ușă

În multe locuri din România, Revoluția a fost folosită de unii pentru răzbunări sângeroase. Un astfel de caz s-a petrecut și la Brăila, în ziua de 24 decembrie. Un fost milițian, responsabil cu arestul instituției, a fost trimis la moarte de cei pe care-i trimisese după gratii.

Cristian Popescu, primul lider al răniților din Revoluția de la Brăila, povestește: „Dumitru Preoteasa a fost împușcat prin ușă de Pompiliu Biolan și de un membru al Gărzilor Patriotice. A fost singurul om linșat din Brăila. După ce a fost împușcat, a fost scos din casă și bătut de oameni, în stradă. A murit a doua zi la spital. A fost bătut pentru că a fost șeful arestului. N-a murit de glonț. S-au dus niște derbedei la Biolan și i-au spus că se transportă muniție la Preoteasa acasă. Numai ca să determine împușcarea lui. Erau foști pușcăriași care trecuseră pe la Cercetări Penale. În plus, și fiul lui Dumitru Preoteasa, Marian, lucra la Cercetări Penale pe atunci și îi cam plăcea să bată”.

Pompiliu Biolan este unul dintre puținii oameni care au tras la Revoluție și care au puterea să vorbească despre acest lucru. Biolan a fost acuzat de uciderea lui Dumitru Preoteasa (57 de ani), fost angajat al Ministerului de Interne. În 1989, Pompiliu Biolan avea 39 de ani. Era de formație inginer, dar viața a făcut să fie detașat la Întreprinderea Progresul, care producea piese pentru Armată. Biolan era reprezentant militar al zonei industriale din Brăila și primise gradul de maior. Nu avea în spate o carieră militară, dar toată lumea îl știa de „tovarășul maior”.

Așa se face că la Revoluție a primit însărcinări pe linie militară: să coordoneze Gărzile Patriotice de la Progresul pentru paza uzinei și prinderea de teroriști. „Pe 24 decembrie a venit la poarta uzinei un grup de oameni din cartier. Spuneau că la apartamentul unui fost milițian, Dumitru Preoteasa, s-

au cărat mai multe lăzi cu muniție. Mi-au arătat dimensiunile cutiilor și am dedus că ar putea fi zincuri cu gloanțe. Pe fondul acelei nebunii am mers să văd despre ce este vorba. Am ajuns la bloc, am sunat la ușă și am spus că sunt de la Armată. Niciun răspuns. Au deschis vecinii de etaj și mi-au spus că acasă e bătrânul Preoteasa, cu soția, nora și nepotul. Un vecin a strigat și el la ușă, dar nimic. A mai apărut și o patrulă de Gărzi Patriotice, de la o uzină din apropiere”, povestește Biolan.

Tensiunea a mai durat câteva minute, până când Biolan s-a hotărât să tragă el primul glonț, convins fiind că bătrânul din spatele ușii este înarmat până-n dinți. „Aveam un pistol Carpați. Am strigat: «Deschide, că trag!». Și am tras un foc lângă broască. Un băiat de la Gărzile Patriotice, speriat și el, m-a întrebat: «Ce fac, trag?». Și eu, prost, am zis: «Trage!»,».

Abia după rafala de mitralieră a luptătorului de la Gărzile Patriotice, bătrânul Preoteasa, rănit grav, a deschis ușa. De cum l-a văzut, Biolan și-a dat seama de greșeala comisă.

A făcut o percheziție sumară prin casă, dar fără nicio tragere de inimă. „Am chemat o mașină să-l trimitem la spital, dar l-au luat vecinii la bătaie, că era «dușman de clasă». Am aflat mai târziu din relatările procurorului de caz că acest Preoteasa avea dușmani, fiindcă fusese șeful arestului la Miliție și ar fi avut și niște morți în arest – chipurile, au căzut unii din pat și au murit”, spune Biolan.

Dumitru Preoteasa a fost dus la spital, dar a murit a doua zi. Soția sa a fost lovită și ea în mână de un glonț. Fiul lor, Marian Preoteasa, tânăr milițian în momentul Revoluției, ne-a povestit evenimentul din perspectiva omului care și-a îngropat tatăl de tânăr.

„Eu eram căsătorit și, când a început nebunia cu Revoluția, mi-am luat soția și copilul, care era mic, și am zis să-i duc la părinți, pentru că noi, cei din Ministerul de Interne, trebuia să stăm la sediu în

permanență, nu acasă. Pe 24 decembrie ni s-a permis să mergem acasă, ca să ne schimbăm, și atunci, la insistențele soției, am luat-o pe ea, copilul și niște pungi cu scutecele copilului, olița, tot ce avea nevoie, și i-am dus la părinți. Se pare că niște bețivi din zonă m-au văzut cum urc cu acele bagaje ale copilului în blocul părinților. Și s-au dus să informeze că am cărat armament și muniție în apartamentul tatălui meu, fost ofițer de Miliție și el”.

Marian Preoteasa a plecat apoi către sediul Miliției municipale. La scurt timp, la ușa părinților săi au ajuns Biolan și tinerii din Gărzile Patriotice. Marian Preoteasa știe din spusele mamei și ale soției sale ce s-a întâmplat după plecarea sa. „Fiind și întuneric pe scară, tata n-a văzut cine e și n-a deschis, i-a fost frică. Dar era o ușă din aia de bloc, de carton presat, dacă îi dădeau un picior sărea din balamale. Dar nu, ei au tras prin ușă. Întâi Biolan cu pistolul, apoi a tras și ăla din Gărzi cu AKM-ul. Și unul dintre gloanțe l-a lovit pe tata, care se uita pe vizor, speriat, să vadă cine tot bate la ușă. Nu înțeleg de ce n-au tras în clanță, ci direct în mijlocul ușii”.

A urmat un lung proces, la finalul căruia nici Biolan și nici luptătorul din Gărzile Patriotice n-au executat vreo zi de închisoare. „Procesul a început prin '93. Am fost acuzat de participare improprie la omor din culpă. Eu am condus acțiunea și am dat acel ordin de tragere. La apel s-a redus condamnarea la un an, grațiată până la urmă, pentru că intra sub incidența unei legi din 1989. Băiatul din Gărzile Patriotice a fost inițial achitat, după care a primit și el o pedeapsă pentru ucidere din culpă, achitată”, spune Biolan.

Acesta crede că evenimentul i-a distrus o bună parte din viață. „M-am ales cu un diabet pe fond de stres. A fost un mare șoc. Nu mi-a fost ușor în toți acești ani. A te duce lunar la o înfățișare, fără să știi dacă te mai întorci, nu e deloc ușor. Nu doresc nimănui să treacă prin așa ceva. Eu cred că nu trebuie să judeci niciodată o situație scoțând-o din context.

Dacă acum, pe timp de pace, m-aș duce la ușa cuiva cu mitraliera și aș trage, da, ar fi crimă. Dar atunci era cu totul altceva. Imi pare rău pentru viața celui om. Dacă răspundea, îl rugam să mă lase să fac percheziție și «la revedere». Am cautat și iertarea religioasă, am fost și la părintele Cleopa, care m-a trimis la un ierarh de la Patriarhie și el m-a dezlegat de păcat”.

Împușcați în baie

Dumitru Preoteasa nu este singurul om care a murit nevinovat în casă. Cea mai tânără victimă a Revoluției din acest oraș a fost Adriana Chiriță (13 ani), care nici măcar nu era bră- ileancă, nu o interesa Revoluția și nu-și dorea decât o vacanță frumoasă de Crăciun.

Venise la rude în Brăila, dintr-un sat din județul Constanța.

A fost împușcată mortal în noaptea în care pentru copii trebuia să vină Moș Crăciun (24 spre 25 decembrie). A comis im- | prudența de a aprinde lumina când a intrat la baie. Blocul în I care se afla era în apropierea Palatului Comunal, iar militarii I și Gărzile Patriotice de acolo au interpretat aprinderea unui I bec ca pe un posibil atac terorist.

Tot în baie a fost împușcat și Filică Bratu. Acesta a fost refl cent deconspirat ca turnător al Securității. Atitudinea lui în

I zilele Revoluției a fost bizară.

Locuia pe Calea Călărașilor, în apropierea unei unități mi l itare. „Ăsta a terorizat o unitate militară toată noaptea de 22 spre 23 decembrie. Striga din baie la militari, printr-o pâlnie,

II că vin elicoptere cu americani. Până la urmă au pus militarii o 11 mitralieră pe el și l-au liniștit”, spune revoluționarul Cristian 11 Popescu.

Bizar a murit și civilul Scarlat Gîrbă. în ziua de 24 decem-

11 brie, el a condus o grupă de militari pe terasa

blocului în care locuia, pentru a verifica dacă sunt teroriști pe acoperiș. După [control, omul a rămas ultimul, pentru că știa cum se închidea trapa de la ieșirea pe bloc. În timp ce închidea trapa, militarii [l-au împușcat, fiindcă au uitat că luaseră și un civil cu ei.

Diverse moduri de a muri la Revoluție

Petrișor Custură a fost împușcat pe un bloc din zona 3 Viziru, tot pe 24 decembrie. S-a urcat pe bloc să regleze an- Btena de televizor și a fost ochit de militarii de la UM 01267.

„Custură voia să prindă americanii”, spune revoluționarul Cristian Popescu.

Lui Lucian Iorciuc tot de la un televizor i s-a tras. Pe 24 decembrie, Lucian a fost la un prieten să-i repare televizorul. O confuzie a făcut ca niște militari să tragă în blocul în care se petrecea depanarea. Iorciuc a dat să fugă, dar a fost prins de tirul Armatei în timp ce cobora scările. Când se afla pe la etajul 2, a auzit zărvă mare la parter, s-a speriat și a luat-o înapoi pe scări, în sus. Militarii l-au ajuns din urmă și l-au împușcat, crezând că e terorist. În 1990, în presa din Brăila, Iorciuc a fost prezentat drept terorist, iar maiorul Frantz, cel care l-a împușcat, a fost omagiat ca erou.

*
* *

Din cauza unor zvonuri, mașinile de Salvare au devenit mașini-capcană. Se spunea că acestea au fost capturate de teroriști pentru a căra muniție

*

1

* *

Nu se știe de ce, mașinile albe au fost cele mai vâinate în Brăila. Civilul Gheorghe Gheorghe a murit într-un Aro alb, la un filtru rutier, iar procurorul Costică Ichim – într-o Dacia Berlină, tot albă.

Tirul de mitralieră care l-a ucis pe Ichim (s-au găsit în corpul său peste 30 de orificii de cartușe) a trecut prin geamurile unei case și a mai ucis și doi pensionari, care stăteau în sufragerie, pe canapea: soții Dumitru și Georgeta Copaciu. Pentru această triplă crimă, soldații Eusebiu Prutean, Mircea Teban

cu ele. Zvonul mai vorbea că gravidele erau spintecate, copiii – otrăviți, iar medicii – împușcați. Victimă a unui asemenea zvon a căzut Marin Ștefan, șofer pe o Salvare de tip Dacia Break. El a fost împușcat mortal în dimineața de 25 decembrie de către soldatul Ervin Balog de la UM 01346, în timp ce transporta o femeie gravidă la spital. Gravida a scăpat cu viață și a născut în aceeași zi. Pentru că pe șoferul decedat lângă ea îl chema Ștefan, femeia și-a botezat nou-născutul cu numele Ștefan.

și Nicolae Adumitroaie, de la UM 01763, s-au autodenunțat și au primit pedepse de câte cinci ani de închisoare, pentru ca apoi să fie achitați, pe motiv că tirul s-a declanșat dintr-o „eroare de fapt”.

* *

Un caz cutremurător s-a petrecut pe cursul Dunării. Timonierul unei șalupe a Căpităniei Portului Brăila, David Răducan, a fost împușcat de un luptător de la Gărzile Patriotice care se întorcea, tot într-o șalupă, dintr-o misiune de scotocire. Tirul a fost tras cu o mitralieră grea, ceea ce a făcut ca timonierul Răducan să fie decapitat de rafala violentă.

* *

Duțu Ivanciu, pensionar, a fost împușcat, pe strada Vasile Lupu, de un militar de la UM 01294. Ivanciu a încercat de mai multe ori să-și aprindă țigara. Chibriturile fiind proaste, el a scăpărat de mai multe ori. Pentru că afară era întuneric, militarul a crezut că e foc la gura țevii.

*
* *

Civilul Cristache Roadevin semăna foarte bine la chip cu fratele său, bucătarul Securității. Ion Frățescu, luptător în Gărzile Patriotice, individ cu antecedente penale, „un bagabont de hamal de docher”, cum este el descris de către localnici, l-a

zărit pe Roadevin prin zona Ceasului și l-a confundat cu securistul bucătar. L-a somat cu arma la ochi, iar Roadevin s-a predat. Pe când îl conducea pe Cristache Roadevin la Inspectoratul Ministerului de Interne, cu arma în coaste, Ion Frătescu, care se clătina, căci băuse strașnic, s-a împiedicat pe scări, a căzut, iar arma s-a descărcat în Roadevin. Omul a murit pe loc, pe 26 decembrie 1989, fără lumânare și nespovedit. Frătescu a fost condamnat la patru ani de închisoare.

Neamul Șoimanilor: fratele își ucide sora

Ultimul mort al Revoluției brăilene a avut o poveste de un absurd ca în romanele existențialiștilor francezi.

Pe 30 decembrie 1989, Angela Șoiman (18 ani) și fratele ei, Victor, au mers să caște gura la ce mai era prin centrul orașului. Au ajuns până în biroul fostei primărițe, Ioana Manolescu. Febra revoluționară încă nu trecuse, iar tinerii urmau să petreacă noaptea de veghe în biroul primăriței. Locotenentul Vasile Tomuță, din dispozitivul de apărare, a dat pistolul spre curățare unui subordonat. Acesta l-a curățat și apoi l-a lăsat pe birou, încărcat și neasigurat.

Victor Șoiman a luat pistolul și a făcut o glumă: în timp ce sora lui se întorcea de la WC, a îndreptat arma către capul fetei, ca s-o sperie. A apăsât pe trăgaci și, arma fiind încărcată, și-a împușcat sora în cap.

Revoluționarul Cristian Popescu povestește epilogul acestei tragedii: „Prin 1991 eram președinte la revoluționari. M-am trezit cu Victor Șoiman, cum că vrea certificat de luptător cu merite deosebite. I-am zis să plece și să zică mersi că n-a făcut pușcărie”.

Chiar și în cazul acestui deces de un absurd grotesc, mama Angelei Șoiman – și a ucigașului Victor Șoiman – beneficiază de indemnizația cuvenită unui urmaș de erou-martir.

Să mori pe muzică de acordeon...

Soldatul Constantin Munteanu a murit la Brăila, în seara de 27 decembrie 1989. Decesul lui pare desprins dintr-un film de Emir Kusturica.

Munteanu făcea parte din UM 01481. Se afla în cazarmă în seara cu pricina și asculta muzica pornită din acordeonul unui camarad. În încăpere a intrat și soldatul Ionel Bocăneț, care, auzind muzica, a început

să danseze. Bocăneț dansa cu mitraliera în mână. Și cum încingea el podeaua și sălta din armă și pocnea din degete, a tras un foc din greșală. L-a nimerit pe Constantin Munteanu, care a decedat în drum spre spital.

Tatăl soldatului Munteanu are certificat de urmaș al unui erou-martir. Și indemnizația cuvenită, desigur.

„Ăștia au fost marii ofițeri ai Armatei române. Să le fie rușine!”

Mii de tineri români care își satisfăceau stagiul militar în 1989 au trăit Revoluția cu arma în mână. Unii au trecut prin momente cumplite, care i-au marcat pentru tot restul vieții, alții, mai norocoși, au trăit doar spaima de a aștepta atacuri teroriste care n-au mai venit niciodată. Cu toții dețin mărturii prețioase, însă prea puțini acceptă să vorbească despre acele zile.

Dinu Rusu, care în 1989 era militar în termen la UM 01267 Brăila, a descris, într-un interviu publicat de „Adevărul”, haosul care a dominat Armata Română în decembrie 1989.

Reporter: Să o luăm cronologic. Cum ați reacționat când s-a dat alarma de luptă, pe 17 decembrie 1989?

Dinu Rusu: Era într-o duminică. leșiserăm și noi în oraș și a venit un coleg și ne-a chemat la unitate, că s-a dat alarmă. ■ Seara ne-au zis că putem să mergem la somn, dar echipați. Nu știa nimeni nimic, doar că e alarmă și că e ceva serios, nu e exercițiu. Și până pe 22 decembrie am stat așa, fără să știm Inimic despre ce se întâmplă. Nici ofițerii nu știau mai nimic, L decât că ar fi niște probleme pe la Timișoara.

Până pe 22 decembrie, când a fugit Ceaușescu, s-a mai întâmplat ceva notabil la Brăila?

Nu, nimic. Noi nici nu știam de represiunea de la Timișoara și din alte orașe. Pe 22 decembrie, pe la prânz, ne-au adunat pe toți pe platoul unității ca să ne comunice ceva. Pentru mine a rămas mereu un mister ce ar fi urmat să ne spună, pentru că nu au mai apucat. La stația de amplificare a intrat mesajul

de la radio în care se zicea: „Cu ajutorul lui Dumnezeu, am scăpat de tiran!”. Și uralele de bucurie ale celor care transmiteau. Atunci ne-au dat ordin să ne adunăm pe stadionul unității. Acolo a adus unul un aparat de radio Gloria, l-a legat la bateria de mașină și am ascultat.

Deci, nu știați decât ce ați auzit atunci la radio.

Da, că și ofițerii se cam fereau să ne spună. În timp ce stăteam pe iarbă, a venit comandantul bateriei și m-a trimis în pavilion să aduc căștile. La ultimul etaj era clubul, iar acolo – cadrele adunate la televizor. Am băgat și eu capul să mă uit, dar m-a văzut un ofițer și m-a izgonit imediat: „Dă-i drumul de aici!”. Ofițerii încercau să țină cumva ascuns ce se întâmpla, nu ne anunțau nimic.

Când ați fost scoși în oraș?

Atunci, în după-amiaza de 22. Ne-au dus în centru, la Primărie, să păzim acolo. În Piață era adunată foarte multă lume care striga împotriva lui Lungu, primul-secretar, că le-a trimis copiii la cules de porumb, că nu le-a dat butelii... nemulțumirile care erau atunci. S-a stat în cordon până în jur de ora 8 seara, când am fost înlocuiți și am mers la unitate să mâncăm. Atunci ni s-a dat pentru prima dată muniție de război. După aceea ne-am întors la Primărie înarmah și cu muniție de război. Îmi aduc aminte că m-a apucat un copil de mână și mi-a zis să nu tragem în ei. A fost, așa, o scenă emoționantă.

Prima dată, când v-au scos în oraș, ați fost neînarmați?

Da, n-am avut nici arme, nici muniție. Abia seara le-am luat, și când a dat Cico Dumitrescu ordinul pe televizor ca unitățile din Galați, Focșani, Brăila să plece spre București, noi am fost scoși din obiectiv, aduși în unitate, echipați de război, băgați în camion și am așteptat să plecăm. Nu știu de ce, dar s-a anulat ordinul și ne-am întors la Primărie.

Din câte știm, în noaptea de 22 spre 23 n-au fost evenimente majore în Brăila.

În prima noapte n-a fost nimic, abia în seara de 23 a început nebunia. Eu îl rugasem pe un coleg să-mi țină locul în cordon și m-am retras mai în spate, să mă odihnesc puțin într-un fotoliu. Am ațipit și m-am trezit dintr-odată în zgomot de împușcături. S-a tras cam o jumătate de oră încontinuu. Se trăgea spre Primărie, am înțeles că din Palatul Telefoanelor, și cei din Primărie ripostau.

În Palatul Telefoanelor, ca în toate clădirile din Piața centrală, erau tot militari sau membri ai Gărzilor Patriotice. Ei trăgeau de acolo.

Noi nu știam nimic, nu ni se spunea nimic. A doua zi, chiar eu am fost în Palatul Telefonelor și l-am adus pe unul de acolo, pe care îl prinseseră soldații și se spunea că el ar fi tras. Că s-ar fi urcat sus pe clădire și a tras de acolo după ce a luat o pușcă-mitralieră de la un militar. L-am luat pe omul ăla, era legat cu sârmă, l-am predat ofițerilor din Palatul Comunal și nu mai știu ce s-a întâmplat. Era un om normal, era român și nega că ar fi tras, spunea că e nevinovat.

Care era starea de spirit în rândul soldaților după haosul din seara de 23 decembrie?

Duminică, pe 24 decembrie, deja s-au pus parole, și numai așa se umbla prin Primărie, cu parolă. Deja se intrase în panică, începând de sâmbătă seara, când s-a tras... O panică impusă mai mult de către ofițeri, care erau total nepregătiți.

Panica soldaților a fost cauza atâtor nenorociri în timpul Revoluției.

Da, dar cine a creat această panică? Noi aveam 18-19 ani. Eu mi-am văzut unul dintre colegii de baterie împușcat de militari ca și noi, tocmai din cauza panicii și a prostiei. Pe 24 decembrie s-a întâmplat. Eu eram cu unul dintre colegii mei – Nagy Samuel, soldat de origine maghiară –, undeva la parterul Palatului Comunal. La un moment dat a început să se tragă și ne-am adăpostit într-un birou. După ce s-a oprit, am zis să luăm muniția și să mergem la etaj, că acolo e mai sigur. Eu și alți colegi am apucat câte o ladă și i-

am zis lui Nagy să vină în urma noastră cu încă o ladă de cartușe. Când am ajuns sus, deja în capul scării era o pușcă-mitralieră pusă, din aia ca la război, și militari întinși pe burtă pe toată lățimea holului.

De ce desfășurarea asta de forțe?

Păi, se zicea mereu că ne vor ataca teroriștii. Imediat ce am urcat noi, s-a stins lumina și a început din nou să se tragă, ca la tâmpiți. În nebunia aia, ne-am adăpostit și noi pe unde am putut. Apoi, spre dimineață, au început să scoată răniții din Primărie și a zis cineva că „pe scară e cineva căzut, aveți grijă să nu fie terorist și să se prefacă mort!”. După ce i-au dus pe răniți la Salvare, l-au luat și pe cel de pe scară și l-au dus într-un birou. I-au întors masca de gaze, pentru că pe fiecare mască era un biletei cu numele militarului, și au citit: Nagy Samuel. Atunci am zis: „Asta e Nagy al nostru, pe care l-am lăsat jos când am urcat!”. Era ciuruit din cap până-n picioare. Sită era făcut. Băiatul ăla a fost omorât de pușca aia mitralieră din capul scării.

Cum s-a întâmplat, de ce au tras în el?

Imediat ce am ajuns noi sus a început să se tragă și probabil că el a vrut atunci să vină sus după noi. A ieșit în hol, i s-a cerut parola și nu a spus-o. El se exprima mai greu în românește, fiind ungur recepta mai greu și răspundea cu întârziere. Atunci au început să tragă în el din toate părțile, inclusiv cu mitraliera din capul scării.

N-au văzut că era tot militar?

Era întuneric beznă, se stinsese lumina când a început să se tragă și n-au văzut. Interesant e că în pauzele de tragere se aprindea lumina. Parcă era un meci: hai să jucăm o jumătate de oră cu lumina stinsă, după care facem pauză și aprindem lumina să vedem ce s-a mai întâmplat, care e în picioare și care e jos.

Care a fost comportamentul ofițerilor în tot acest haos pe care ni-l descrieți?

Ei se aflau la comandă, erau mai maturi, ar fi trebuit să-l liniștească pe soldați. După toți acești ani

pot spune că ofițerii au fost total nepregătiți. În Palatul Comunal, un căpitan de la Centrul Militar din Brăila a aruncat o cutie de grenade în holul Primăriei. S-au desprins plăcile de pe tavan.

De ce a făcut asta?

De tâmpit, i s-a părut lui nu știu ce. Era un fum de nu te vedeai la o jumătate de metru. Luaseră foc niște camere. Și

(atunci au dat un ordin cât se poate de tâmpit. Au zis să ieșim în fața Primăriei, să ne săpăm locaș de tragere. Cum să faci așa ceva? Dacă era unul pe un bloc, te împușca, până săpai tu, de câte ori vrea. Și eu n-am vrut să ies.

Au mai fost și altfel de ordine de acest gen?

Toate au fost așa. Comanda obiectivului se făcea din balcon, de la stația de amplificare. De acolo dădea și ordin de foc, și de încetare a focului, și tot. Cu toate că ofițerul care comanda nu vedea de acolo decât o parte din Piață, iar soldații erau dispuși pe toate laturile clădirii. Și dacă eu sunt într-o parte și altul pe partea opusă, cui îi dădea el, de fapt, comandă de foc? El dădea comandă generală „Foc!”, prin stația de amplificare. Și era mult până trăgea unul, că după aceea se lua și ceilalți după el și trăgeau chiar dacă nu aveau motiv.

Nu vi se părea ciudat că erați în Armată și vi se dădeau 1 ordine la microfon, ca într-un spectacol?

Mi se părea, dar ce să fac? Prin stația de amplificare zicea și că a primit tot felul de zvonuri, că vin teroriști pe Dunăre, că nu știu ce. Și zicea ca pe front, comandă tipic militară: „Vă ordon, foc!”. Și asta se întâmpla când era câte un zvon sau când se trăgea vreun cartuș rătăcit, care putea fi tras din greșeală tot de câte unul dintre noi.

Dumneavoastră ce înțelegeați când auzeți un astfel de ordin la stația de amplificare? Cum reacționați?

Cum să reacționezi? Cine nu avea stăpânire de sine și avea arma în mână și era la un geam închidea

ochii și trăgea. Cine mai avea un pic de luciditate se uita să vadă dacă are în cine să tragă; și dacă nu avea, nu trăgea. Au fost și mulți care au vrut să braveze și au tras în neștire. Armata e formată din oameni de toate felurile. Mulți au fost îndoctrinați că orice ordin trebuie executat. Eu am tras numai când am avut un motiv.

Când ati avut motiv?

Într-un bloc din stânga Palatului Comunal am văzut, la un moment dat, undeva la etajul 5, cum se plimbau unii îmbrăcați în negru din cameră în balcon. Am raportat că e cineva acolo și am zis să se facă o echipă care să meargă să verifice. Comandantul obiectivului a început la stația de amplificare:

„Vă rugăm să încetați orice mișcare în balcon!”. Am rămas uimit. Dacă erai profesionist, luai un grup și intrai peste ăia să vezi cine sunt. După ce a vorbit la stație, ne-a zis nouă să avem grijă după ce se face întuneric, că ăia sigur vor acționa. Seara a început să se tragă, dar nu știu dacă de acolo, și am tras și noi. Ne-am pârâit ca proștii fără să știm în cine tragem și de ce.

Știați că pe clădirile din jurul Pieței se aflau Gărzi Patriotice? Nu v-a spus nimeni despre acest lucru?

Nu se știa absolut nimic. Erau zvonuri între noi că s-ar putea să fie totuși militari, dar n-a venit nimeni să ne spună „bă, tâmpiților, acolo e Armată, acolo sunt Gărzi, acolo e cutare”. Noi discutam între noi, dar aveam 20 de ani și doar trei luni de armată. Ce să știi dacă nu-ți spunea nimeni?

Nu-i întrebați pe ofiteri?

Ce să întrebi, pe cine? În momentul ăla, ofițerul venea și dădea comanda de foc și fugea de acolo. El nu stătea să vadă în cine se trage și ce se întâmplă. Ordonă și fugea în birouri. Erau soldații rămași cu caporali, cu sergenți și atât. N-aveai cu cine să comunici. Atât am avut, un locotenent-major, nu mai știu cum îl chema, care a stat mai mult cu noi și care după Revoluție a zis că el o dă dracului de Armată și vrea să plece.

De ce voia să plece?

După Revoluție s-au făcut niște avansări, dar el a refuzat. Și-a dat demisia. Mi-a zis: „Nu are rost să mai rămân în Armată. Acum mi-am dat seama câtă prostie poate să fie aici. Nu-mi trebuie nici avansare, nici nimic. Am văzut prea multă prostie”. Și pentru că n-au vrut să-i aprobe demisia, venea în fiecare dimineață la apel rupt de beat, ca să-l dea afară. Și așa a plecat din Armată.

Ați observat în acele zile lucruri care să vă facă să vă gândiți la o diversiune bine instrumentată?

Mie mi s-a părut dubios că au fost scoși în oraș,

în primul rând, militarii încorporați în septembrie. Care au mai fost și la muncă, au mai făcut și ceva instrucție, dar la trei luni de armată nu puteai să fii superpregătit. Am avut un coleg care 1 a descărcat arma din greșală în Comitetul Județean, a sărit glonțul din perete și l-a rănit pe altul în picior.

Credeți că lipsa de profesionalism a ofițerilor a avut la origine doar prostia sau a fost și puțină intenție?

O diversiune bine pusă la punct nu cred că a fost în Brăila. După părerea mea, a fost mai mult prostie. Problema a fost lipsa unei organizări clare: zece aici, zece dincolo, ăsta e co- Hmandantul, el dă comandă pe zona asta. N-a fost o chestie piramidală, fiecare făcea cum îl tăia capul. Cum a fost și la televizor, fiecare dădea ordine cum îl tăia capul. Ăștia au fost marii ofițeri ai Armatei Române. Să le fie rușine! Din cauza lor au murit atâtea oameni nevinovați.

Omul lui Militaru, „creierul” măcelului de la Brăila

Generalul Marin Pancea, un apropiat al lui Nicolae Militaru, a dat o serie de ordine criminale, care au provocat vărsarea de sânge din Brăila. La fel ca Militaru, Pancea a avut dosar de agent sovietic, întocmit de contraspionajul lui Ceaușescu.

Masacrul declanșat pe străzile Brăilei în zilele Revoluției, soldat cu 42 de morți și 99 de răniți, a început în seara zilei de 23 decembrie 1989. Până atunci, în orașul de pe Dunăre nu se trăsese nici măcar un glonț. Cu doar trei ore înaintea declanșării tragerilor, Ion Iliescu îl numea verbal pe Nicolae Militaru în funcția de ministru al Apărării.

UnuldintrecelemaimacabrepersonajealeRevoluției,

dovedit agent sovietic de contraspionajul lui Ceaușescu și considerat vinovat pentru o serie de diversiuni încheiate cu un mare număr de morți (cazurile Otopeni, Trosca - MAPN, Nuță - Mihalea), generalul Militaru și-a exercitat influența malefică și asupra evenimentelor din Brăila.

Invocând susținerea pe care o are din partea noii puteri instalate la București, generalul Marin Pancea, un apropiat al lui Militaru, s-a autointitulat, pe 23 decembrie, comandant al Garnizoanei Brăila. El a acționat „în spiritul Revoluției”: a dat ordine verbale, neînregistrate în niciun jurnal de luptă, a creat premisele haosului care a provocat cei 42 de morți, iar după câteva zile a părăsit orașul fără să răspundă vreodată pentru ceea ce a lăsat în urmă. Ba, mai mult, a fost răsplătit de Nicolae Militaru cu funcții înalte: șef al Centrului de Informații Externe (CIE), apoi șef al Direcției de Informații a Armatei (DIA).

Generalul Pancea (61 de ani la Revoluție), fost atașat militar la Belgrad și la Paris în perioada 1964-1979, a recunoscut în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie '89 că se cunoștea cu Nicolae Militaru încă din anii '50. Și că înainte de Revoluție avea întâlniri cu grupul complotist condus de generalul Ion Ioniță.

În 1988, pe masa lui Ceaușescu a ajuns un dosar în care Marin Pancea era documentat ca agent sovietic, motiv pentru care a fost retrogradat de la Academia Militară și trimis disciplinar la Centrul Militar Județean Brăila, pe o funcție pur decorativă. Pe 23 decembrie 1989, imediat după ce Nicolae Militaru a preluat conducerea Armatei, generalul Pancea s-a prezentat la comandamentul Garnizoanei Brăila.

„Pancea a venit și s-a dat tare de tot la șeful Securității, care era și el acolo: «Să-mi aduci dosarul de urmărire în jumătate de oră!». I-au adus dosarul, l-a luat, ne-a salutat și a plecat. Ne-a informat că el este numit de Iliescu să coordoneze Revoluția din Brăila.

Eu i-am zis: «Tovarășe, dacă ai sarcina asta, fă-ți datoria! Dar pe mine nu mă angajezi, că eu răspund doar pe linie de subordonare de la generalul Dîndăreanu», ne-a declarat generalul Neculai Rizea, comandantul Garnizoanei Brăila în decembrie 1989.

Acceptat drept comandant de către liderii Armatei brăilene (de unii tacit, cazul lui Rizea, iar de alții cu toată susținerea), generalul Pancea a trecut la acțiune. În ziua de 23 decembrie, când Pancea a preluat comanda, s-au tras și primele focuri de armă în Brăila, iar în seara aceleiași zile, în Piața centrală a orașului s-a declanșat un măcel soldat cu 9 morți și 19 răniți.

Principală cauză a acestui moment tragic, și în general a haosului care a cuprins orașul în acele zile, a fost dispunerea de multiple forțe înarmate (Armata și Gărzi Patriotice) pe principalele clădiri din oraș, fără a fi înștiințați unii de existența celorlalți.

Gabriel Mihăilescu, șeful Gărzilor Patriotice din Brăila, a lăsat o mărturie concludentă în fața Procuraturii, în care îl indică pe generalul Pancea la originea acestui ordin criminal. „Întrucât din ziua de 23 decembrie au început să apară informații și zvonuri de acțiune a teroriștilor, prin Comandamentul Militar nou-înființat sub conducerea generalului Marin Pancea s-au stabilit misiunile ce trebuiesc îndeplinite, precum și obiectivele ce trebuiesc apărute de Gărzile Patriotice. Pază la întreprinderi și paza unor clădiri și blocuri din jurul sediului politico-administrativ, pentru a preîntâmpina acțiunile teroriștilor împotriva sediului”, afirma Mihăilescu la audieri.

Generalul Pancea, decedat între timp, a recunoscut în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989 că a dat ordine care implicau și Gărzile Patriotice: „În acele zile am luat legătura și cu directorii principalelor întreprinderi pentru asigurarea pazei cu

Gărzile Patriotice”.

Întrebat dacă nu se simte răspunzător pentru numărul mare de oameni care au murit în Brăila în zilele când Armata se afla sub comanda sa, Pancea s-a disculpat în mod jenant: „Nu știu cine i-a împușcat pe acei oameni care au murit în I Piață, probabil alții, care au tras din altă parte. Odată deschis un foc, începea toată lumea să tragă. Eu nu am avut nicio legătură cu morții din Brăila”.

Spion la sovietici, diversionist la Revoluție, consilier la Cătușeni

La fel ca Militaru, Pancea a avut grijă să nu lase prea multe urme. El a profitat de faptul că, în momentul în care dădea ordine, nu era numit oficial în funcția pe care și-a arogat-o. A dat doar ordine verbale, fără ca ele să fie consemnate undeva, adică fără a lăsa vreo dovadă pe baza căreia să poată fi tras la răspundere. Acesta a părut un mod de acțiune bine pus la punct. O metodă la care au apelat mulți dintre „emanații” acelor zile, pe principiul: conduci, dar nu răspunzi.

„Transmiterea ordinelor pe care le-am dat în acele zile s-a făcut direct către comandanți, verbal”, explica Marin Pancea după Revoluție. Atenționat de unul dintre membrii Comisiei Senatoriale că, după regulile militare, toate ordinele trebuiau consemnate într-un registru, generalul Pancea a replicat sec: „Nu s-a consemnat nimic, nu m-am preocupat de asta”.

După 25 decembrie, când Brăila fusese scăldată în sânge, generalul Pancea a dispărut din oraș. Generalul Neculai Rizea spune că șeful Gărzilor Patriotice s-a căit apoi pentru că i-a ascultat ordinele lui Pancea. „Gabi Mihăilescu a venit la mine pe 26 decembrie, buimăcit total. Îmi zicea întruna: «Am greșit, am greșit, am făcut o mare greșală»”.

În fața Comisiei Senatoriale, Pancea a declarat că în acele zile, din înputernicirea lui Nicolae Militaru, a dat ordine inclusiv prin Ion Dîndăreanu, comandantul Armatei a II-a, cu sediul la Buzău, care avea în subordine toate unitățile din zona Moldovei. „Unele dispoziții le-am dat chiar prin Dîndăreanu, căruia i-am transmis să pună pază la toate obiectivele de importanță strategică din reședințele de județ. Dezlegarea de a da aceste ordine am primit-o de la generalul Militaru”, a declarat Pancea.

Coincidență: în Buzău, morții au apărut tot din 23 decembrie și tot din cauza haosului creat de

dispunerea Gărzilor Patriotice pe diverse clădiri din oraș. Și un amănunt important: un autointitulat comandant de Gamizonă (Pancea) îi dădea ordine unui comandant de Armată (Dîndăreanu)! E ca și cum un comandant de pluton i-ar da ordine unui comandant de regiment. Dar Pancea își permitea orice, inclusiv să inverseze ierarhia militară, pentru că avea în spate un ministru (Militaru), un președinte (Iliescu) și o agentură sovietică (GRU).

O afirmație uluitoare a făcut Ion Iliescu în fata Comisiei Decembrie 1989. Președinte al României în acel moment, Ipiescu a declarat: „Am auzit că influența lui Pancea nu a fost foarte fericită și de aceea am și fost de acord ca să fie retras din acea zonă”. Atât de bine a fost retras, încât a fost adus la București și înscăunat șef al Centrului de Informații Externe (CIE), apoi șef al Direcției de Informații a Armatei (DIA). Un 'spion sovietic la comanda serviciilor secrete românești -cruntă „pedeapsă” a primit generalul Pancea de la Ion Iliescu!

Iar „pedeapsa” nu s-a oprit aici. În 1991, când și-a încheiat misiunea la DIA, generalul Marin Pancea a fost numit consilier prezidențial al lui Ion Iliescu și secretar al Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT), funcții pe care le-a ocupat până în 1994, când a ieșit la pensie.

Dictatura militară a generalului Militaru

Prin intermediul generalului Marin Pancea, Nicolae Militaru a încercat, în zilele Revoluției, punerea în practică a unui plan diabolic. La fel cum avea să încerce și în ianuarie și februarie 1990, Militaru a avut o tentativă mai puțin cunoscută de a instaura o dictatură militară în România, chiar în decembrie 1989.

X- eneralul Neculai Rizea, care în timpul Revoluției

era comandantul *de drept* al Garnizoanei Brăila și al Diviziei care mai îngloba garnizoanele Galați și Focșani, spune că oamenii lui Militaru au încercat să-l atragă și pe el în acest plan. „Pancea a fost înștiințat de unul Lupu, de la Râmnicu Sărat, care era prieten la cataramă cu Militaru, că vor să facă o lovitură de stat. O lovitură militară. Asta se întâmpla după 22. Pe 23 și 24 noaptea, asta a fost planul dirijat de Militaru. Să dea o lovitură de stat și să înlocuiască organul civil. Acest Lupu m-a sunat și pe mine: «Uite așa-așa, vrem să facem, să dregem... Vrem să dăm o lovitură, să înlocuim conducerea de la București». Eu am răspuns: «Nu mă angajați pe mine în așa ceva!». Atât. Pancea știa. El vorbea mereu la telefon cu Bucureștiul, să se intereseze ce funcție i-au dat lui”, rememorează Rizea.

Generalul Pancea a acționat în mod direct, în zona Moldovei, pentru punerea în practică a planului comandat de Militaru. După ce s-a autoproclamat comandant al Garnizoanei Brăila, Pancea a început să ia legătura și cu ofițerii din județele învecinate. „Începusem să fiu recunoscut și de comandanții din subordinea generalului Dîndăreanu, comandantul Armatei a II-a”, afirma Pancea la Comisia „Decembrie 1989”.

Următoarea țintă directă a fost Galațiul, unde a trimis un emisar pe 24 decembrie, însă acesta a fost respins fără echivoc de maiorul Ilie Plătică Vidovici, aflat la comanda Garnizoanei Galați. Drept urmare, pe 27 decembrie, din ordinul generalului Militaru, Pancea s-a deplasat personal la Galați pentru a-l supune pe Plătică.

În mod normal, generalul nu avea ce căuta în alt oraș în condițiile în care la Brăila, în garnizoana pe care o conducea, situația era dramatică (numărul morților era de ordinul zecilor), iar la Galați totul era sub control și nu se înregistrase nicio victimă.

Într-o discuție telefonică în care Marin Pancea se recomanda drept împuternicitul ministrului

Apărării, Ilie Plătică i-a transmis că nu are ce căuta la Galați dacă nu are și o dovadă oficială a împuternicirii pe care o invocă. „I-am spus că, dacă are o hârtie la mână, să vină; dacă nu, e mai bine să nu vină, că vine degeaba”, afirmă Plătică.

General arestat de trei ori într-o zi

Când a ajuns Galați, pe 27 decembrie, Pancea nu s-a oprit la Consiliul Județean, unde se afla Plătică, ci a luat la rând unitățile militare din oraș, pentru a-i convinge pe comandanți să treacă de partea sa. În fața acestora, Pancea a invocat diverse lucruri: s-a dat ba împuternicitul lui Militaru, ba al CFSN, ba al șefului Marelui Stat Major. „Nu mă însărcinase șeful de Stat Major, am invocat eu ca să am credibilitate”, a (recunoscut generalul Pancea ulterior.

Dar maiorul Ilie Plătică-Vidovici, care preluase comanda Garnizoanei Galați, îi înștiințase pe comandanții unităților din garnizoană de intențiile generalului Pancea. Venit pe cai mari, acesta s-a trezit arestat! „La Galați, când am ajuns la poarta regimentului, m-au încadrat cu pistolari și mi-au spus că sunt arestat”, a povestit Marin Pancea. El și-a petrecut noaptea de 27 spre 28 decembrie în arestul unei unități militare.

A doua zi, Nicolae Militaru, care era deja ministru al Apărării, a intervenit pentru omul său direct la generalul Dîndăreanu, comandantul Armatei a II-a. Mustat de Militaru, acesta l-a trimis pe colonelul Apostol de la Brăila pentru a-l adu ce pe Pancea de la Galați „teafăr și nevătămat”.

În acea nebunie, colonelul Apostol a înțeles din ordinul superiorului că Pancea trebuie arestat și dus nevătămat pentru a fi tras la răspundere. Odată ajuns la Galați, l-a arestat încă odată pe generalul Pancea, care între timp fusese eliberat tot la presiunile lui Militaru!

După noi intervenții, colonelul Apostol înțelege că a făcut o greșală și își cere scuze în fața lui Pancea.

Pentru că se lăsase seara, cei doi hotărâsc să aștepte dimineața pentru a pleca la Brăila și rămân peste noapte într-o unitate din Galați.

Comportamentul bizar al lui Marin Pancea a continuat și i-a adus cea de a treia arestare într-o singură zi. Generalul a cerut la un moment dat permisiunea să dea un telefon și a purtat o convorbire lungă în limba franceză. Militarii care

erau prezenți au considerat că Pancea a folosit un cod secret și l-au băgat din nou la arest.

În fata Comisiei Senatoriale, Pancea a justificat, în mod hilar, că discua în limba franceză a fost purtată cu soția sa, aflată la București! A fost eliberat în acea dimineață, după o nouă intervenție a lui Nicolae Militaru, care a decis să renunțe pentru moment la tentativa de a prelua puterea în zona Moldovei și l-a chemat de urgență pe generalul Pancea la București. Îi pregătise o avansare în grad (adăugându-i o nouă stea pe epoleții de general) și o funcție potrivită statutului său: director al Centrului de Informații Externe (CIE).

Audiat în 1993 la Comisia „Decembrie 1989”, generalul Pancea a explicat cum a ajuns șef peste spionajul românesc. „Am luat conducerea acestui serviciu pe baza unui ordin al generalului Militaru. Aproape o lună am lucrat pentru purificarea acestui aparat”.

În ce a constatat această „purificare” este lesne de înțeles, în condițiile în care Marin Pancea avea – ca și Militaru – dosar de spion KGB/GRU, întocmit de contraspionajul lui Ceaușescu.

Hop și Măgureanu!

În fața aceleiași Comisii Senatoriale, generalul Nicolae Militaru a recunoscut existența unui plan conspirativ de preluare a puterii armate în zona Moldovei. Ilie Plătică Vidovici, membru al Comisiei în perioada 1992-1996, i-a reamintit generalului Militaru acest aspect. „În 25 sau 26 decembrie 1989 am purtat o discuție telefonică cu dumneavoastră legat de acțiunea generalui Pancea. Făcea parte din programul pe care l-ați avut atunci când s-a conceput lovitura de stat?”, a întrebat Plătică. Militaru s-a eschivat: „El (*Pancea*) a acționat de unul singur, la indicațiile lui Virgil Măgureanu, care lucra nemijlocit cu generalul Pancea. El a fost mutat la Centrul Militar de la Brăila,

■

unde l-a sunat domnul Măgureanu și i-a spus să-și extindă aria de activitate în toate județele din zonă – Galați,

I Vrancea, Buzău. Apoi i-am dat ordin să se prezinte la mine și

II am elucidat toată problema”.

Amănunt biografic: din luna mai 1989, Virgil Măgureanu avusese domiciliul forțat la Focșani, din cauza complotului anticeaușist în care era angrenat, sub protecție sovietică.

Curiosul caz al tovarășului Lungu

Brăila este oraș-martir al Revoluției române, laolaltă cu Timișoara sau cu București. Urbea dunăreană are și peste 200 de revoluționari cu certificat. O mare parte din ei primesc indemnizații grase, plătite din bugetul de stat, în semn de recunoștință pentru contribuția pe care și-ar fi adus-o la eliberarea de sub jugul comunist.

Aportul lor a rămas și după 21 de ani sub semnul întrebării, la fel ca dorința brăilenilor de a scăpa de comunism. În orașul de pe Dunare nu s-a ieșit ■n stradă înainte de fuga lui Ceaușescu. În zilele dinaintea Hui 22 decembrie, când la Timișoara, la Cluj-Napoca sau la București oamenii erau împușcați de forțele de represiune, I la Brăila era liniște.

Pe 21 decembrie 1989, în teleconferința convocată de ^Nicolae Ceaușescu, primul-secretar PCR al Brăilei, tovarășul ■Anton Lungu, avea o intervenție hotărâtă: „Trăiți, tovarășe secretar general! Vă raportează că în adunările ținute, comuniștii, (oamenii muncii și-au exprimat totala indignare și au condamnat hotărât manifestările elementelor reacționare. Activitatea, la noi, se

desfășoară normal și hotărât pentru îndeplinirea 1 sarcinilor de plan. Vă asigurăm că vom face totul pentru îndeplinirea indicațiilor ce ni le-ați dat. Am terminat, să trăiți!”.

A doua zi, tovarășul Lungu nu a mai avut cui să-i raporteze. Ceaușescu a fugit, iar brăilenii au ieșit în Piața din centrul ■ orașului să sărbătorească. Intelectualii orașului au început să le vorbească de la balcon, dar nimeni nu avea chef să-i asculte.

I

Se vede pe imaginile filmate în acele momente cum poetul Gheorghe Lupaşcu nu mai apucă să-şi termine cuvântarea întrucât mulţimea ştia una şi bună: „Să vorbească Lungu!”.

Şi primul-secretar a vorbit: „, Eu sunt muncitor şi nu am făcut decât să muncesc pentru Brăila şi brăileni. Vă rog să mă ascultaţi pe mine, dacă vreţi să meargă lucrurile cum trebuie!”. Unii l-au aprobat, alţii l-au huiduit, admonestaţi imediat de Nicolae Constantin, preşedintele CFSN local: „Nu a spus nimic neadevărat... Dacă Lungu a săvârşit abateri, o să răspundă, dar avem nevoie încă de specialiştii care au fost în administraţie”.

Brăila avea să rămână fidelă „specialiştilor” din vechiul regim chiar şi în zilele Revoluţiei. La adăpostul unor intelectuali naivi care s-au perindat prin structurile provizorii de conducere, tot activişti cu state vechi ţineau în mâini frâiele oraşului. În imaginile filmate la Palatul Comunal se vede cum şedinţele noii puteri erau strunite cu mult zel de Liliana Turcu, un fel de mână dreaptă a primului-secretar Lungu înainte de 1989.

Sunt vizibile inclusiv momentele în care aceasta cere ca mai mulţi activişti cu funcţii de conducere în vechiul regim să fie chemaţi de acasă pentru a fi incluşi în noile structuri. Un exemplu este cazul lui Adrian Popa, care s-a ocupat de problemele economice ale Brăilei atât în comunism, cât şi în democraţie, fiind şi membru în Consiliul Judeţean al Frontului Salvării Naţionale.

N-a lipsit mult ca însuşi Anton Lungu să fie repus în funcţie a doua zi după căderea lui Ceauşescu şi după ce însuşi primul-secretar fusese dezbrăcat la pijama şi predat Armatei. „Maiorul Simion l-a luat pe Lungu de la Comandamentul Diviziei şi l-a dus la «Casa Albă», iar după o jumătate de oră l-a adus înapoi. Cei de la Consiliu au cerut să meargă acolo, să aibă nişte vorbe cu el”, îşi aminteşte generalul Neculai Rizea, fostul comandant al Garnizoanei Brăila. „Casa Albă” era de-

numită clădirea care găzduia Judeţeană de Partid din Brăila.

Vasile Datcu, unul dintre liderii revoluţionarilor, susţine că s-ar fi dat un decret la radio ca toţi primii-secretari să fie repuşi în funcţie, şi de aici revenirea lui Lungu în Palatul Comunal. Alte mărturii susţin că însuşi Nicolae Constantin, preşedintele CFSN local, l-ar fi chemat pe Anton Lungu pentru a-i cere sfatul în anumite probleme. Până la urmă, Lungu a fost arestat pentru a doua oară în decurs de două zile şi repus sub paza Armatei. A fost acuzat, între altele, de lovirea unor muncitori în vizitele de lucru pe care le făcea şi de păgubirea unor cultivatori de pepeni.

Povestea lui Anton Lungu nu avea să se încheie însă aici. După ce a stat aproape un an în închisoare, fostul prim-secre- tar al Brăilei s-a întors în oraş şi în 1992 a candidat la alegerile locale din partea PSM (Partidul Socialist al Muncii). Anton Lungu a fost ales de trei ori primar al Brăilei, pe care a apucat s-o conducă doisprezece ani şi în democraţie, din 1992 până în 2004. Brăileanul Cristi Popescu, care în timpul Revoluţiei şi-a pierdut un ochi, e indignat de ceea ce a văzut, cu ochiul său, în ultimii 21 de ani: „L-a votat lumea pe Lungu ca la balamuc. [Atât au înţeles românii din democraţie. Aşa le-a plăcut lor, 1 să-i conducă tot comuniştii”.

Cacealmaua alegerilor libere de la începutul anilor '90 este sintetizată de acelaşi revoluţionar cu un ochi. „Când a ieşit din puşcărie, prin '91, Lungu se frăţioare», au răspuns băieţii”.

Popescu povesteşte cât de uşor era să furi voturi în 1992. „E simplu, mă, nene. Eram preşedintele secţiei de votare, da? Dimineaţa, în ziua alegerilor, luam membrii secţiei de votare la studiat. Vedeam câte o profesoară cu pantofii rupţi în picioare, vai de mămica ei. «Doamnă, am nişte plimbă prin faţa blöcului. Lumea l-a văzut. A început să facă întâi doi paşi, apoi trei, şi s-a învăţat lumea cu el. A intrat în Partidul Socialist al Muncii şi a candidat

la Primărie în 1992. Eu am susținut PDSR-ul. La (alegeri am pus băieți pe la secțiile de votare, și dă-i furăciune pentru PDSR, pentru ai lu' Iliescu! Ce să furi, bă, nene, că când au ieșit pensionarii, au umplut urnele cu Anton Lungu. I-am certat pe băieți: «Bă, nenorociților, de ce n-ați avut, mă, grijă ■ să iasă al nostru, că v-am dat atâta coniac!?». «N-am putut,

carne. Apoi începeau să vină protocoalele cu mâncare. Dă-i și mănâncă! Profesoara: «Domnul președinte de secție, mă lăsați să duc și eu carnea asta acasă, să nu se dezghețe?». «Cum să nu, doamnă?! Du-te!». Și până venea ea, le făceam ce știam eu și băgam în urnă. Și astea au fost la locale, ce-o fi fost la prezidențiale...».

Anton Lungu, alesul perpetuu al brăilenilor, a fost declarat cetățean de onoare post-mortem și se află în cartea de aur a Brăilei, alături de scriitorul Fănuș Neagu sau de înotătoarea Diana Mocanu, dublă campioană olimpică.

*
* *

Ce începe prost se termină și mai prost, se afirmă adesea. La Brăila, tonul Revoluției l-a dat un cetățean cu handicap. În cartea „Revoluția din decembrie 1989. Momentul Brăila”, revoluționarul Aurelian Zaheu povestește că Vasile Farcaș, cetățean cu infirmitate, a fost printre primii oameni care au intrat în Consiliul Județean, sfidând puterea comunistă locală, care încă nu abdicase. Apoi, „telefonul fără fir” al diversiunii a funcționat atât de bine, încât brăilenii nici nu mai știau cine trebuie să-i atace – teroriștii lui Ceaușescu, rușii sau americanii. Mai mulți martori ai acelor zile ne-au povestit că toți așteptau să-i atace avioanele americane. „Un american aș fi vrut eu să prind! La noi, la Brăila, așa a fost vorba: că vin americanii să ne omoare”, spune revoluționarul Cristian Popescu.

Momentele de reorganizare din ziua de 22 decembrie 1989, din Consiliul Județean, au fost surprinse de un cameraman amator. Trecuseră câteva ore de la eliberarea țării de dictatură, dar hărmălaia făcută de brăilenii hotărâți să conducă ei județul era aiuritoare. La un moment dat, cameramanul a exclamat: „Băi, frate, au înnebunit cu condusul, bă!”. Era 22 decembrie 1989, spre

seară. Nebunia condusului abia începea.

La Penitenciarul Brăila, cuvântul „libertate” a fost înțeles în cel mai pur sens. Pentru deținuții de drept comun, libertatea trebuia să însemne eliberare. Pe 22 decembrie, după discursul televizat al lui Dumitru Mazilu, 200 de deținuți de drept comun de la Penitenciarul Brăila au început să strige și să lovească gratiile cu pumnii, dar și cu picioarele: „Suntem deținuți politici! Libertate!”. Trei zile și trei nopți a durat hărmălaia pungașilor. În cele din urmă, deținuții au rămas după gratii. Și cu toate astea, după 1989, Brăila a devenit un oraș recunoscut pentru infracționalitatea alarmantă. Calvarul a început tot în zilele Revoluției. „Au existat filtre formate din falși revoluționari sau din țigani care deposedau populația de bunuri. Îi opreau pe stradă la control și luau ce aveau oamenii prin buzunare”, spune Ștefan Nistor, fost șef al Miliției din Brăila.

Sechestrați de teroriști

Așa-ziii teroriști de la Brăila au fost și ei buni la ceva. O femeie și-a motivat absența la serviciu, la sfârșitul lunii decembrie a anului 1989, printr-o poveste fantastică.

I După Revoluție, presa din Brăila a relatat pe larg cazul familiei Gherghiniș. Soții Marcel și Mioara Gherghiniș aveau, în 1989, doi copii și un apartament în cartierul Viziru. Ei au declarat, în ianuarie 1990, că în perioada 17-21 decembrie 1989 ar fi fost reținuți, sub amenințarea armelor, în propriul domiciliu, de către un grup de trei „teroriști” (de origine presupusă arabă). Conform soților Gherghiniș, arabii (bestiile!) ar fi pătruns în casă prin agresarea femeii, care prezenta leziuni la nivelul feței. Eroii noștri au mai povestit că teroriștii mâncau din conserve fără etichetă și aveau arme frumos nichelate, iar din când în când unul dintre ei țăcănea la un aparat aflat în- tr-

o geantă.

Femeia a spus la serviciu că a lipsit pentru că a fost sechestrată în casă de acești teroriști arabi. Puși în fața procurorilor, însă, soții Gherghiniș au retractat tot și au recunoscut că, în data de 17 decembrie, Mioara fusese atinsă ușor de concubinul mamei sale. A dat în ea și a învinețit-o. Cum era să vină așa la serviciu?

*
* *

Primul ziar liber al brăilenilor a avut parte de o naștere grea. Înainte de Revoluție, ziarul se numea „Înainte”. Poetul Gheorghe Lupașcu s-a ocupat de aparatul de presă nou creat. „Cei de la «Înainte» erau numai activiști și s-au opus să schimbăm numele ziarului în «Libertatea», așa cum doream noi, revoluționarii. Ei ziceau să lăsăm «Înainte». Au acceptat doar după ce am venit peste ei cu o grupare de tineri, dintre care doi știau karate. I-am avertizat că cei doi știu karate bine de tot”, își amintește Lupașcu.

Puși în fața karatiștilor, dar și a vremurilor, redactorii de la „Înainte” au făcut exces de zel în zilele ce au urmat schimbării de regim. Au jurat pe sufletele celor morți la Timișoara și la București să nu mai facă niciodată ce au făcut. Au scris și ei în tonul vremurilor: „Brava noastră Armată acționează în aceste zile într-un consens național cu trupele Ministerului de Interne pentru a da o ripostă puternică teroriștilor din grupurile răzlețe ale trădătorului de neam și de țară, Ceaușescu. Acționați ca și până acum cu fermitate pe Baricadele Revoluției! Urmăriți pas cu pas, capturați și anihilați ultimele bestii însetate de sânge!”.

Pentru istorie, trebuie să menționăm că „brava noastră Armată” a făcut 41 dintre cele 42 de victime ale Revoluției brăilene și că existența

„bestiilor teroriste” ale lui Ceaușescu n-a fost dovedită niciodată.

Într-unul dintre primele numere ale ziarului „Libertatea” din Brăila, pe prima pagină se regăsește acest text mirobolant: „În această dimineață, un minunat colind ne-a răsunat în suflete: cei patru frați Moisoiu, cunoscuți ca excelenți șoferi și mecanici, s-au oferit pentru a servi pe orice fel de mașini, inclusiv pe cele personale, cauzei noastre comune, numită ROMÂNIA cu adevărat LIBERĂ. Oameni ca frații Moisoiu sunt azi în ROMÂNIA mulți: milioane. De toate vârstele și profesiile. OAMENI PENTRU LIBERTATE!”.

Și pentru că de la „Uraaa! Uraaaaa!” s-a trecut direct la ura față de „odiosul dictator și sinistra lui soție”, ziarul „Libertatea” din Brăila a publicat, în ianuarie 1990, o poezie cu autor colectiv („Un grup de copii de la Școala Generală din Chiscani, județul Brăila”). Așadar...

Ura pentru Ceaușescu

*Trei nebuni cunosc pe lume: nicu, zoe, valentin Ei
sunt cele rele ploduri, adunați mereu din gloduri.*

*Tatăl lor e nicolae, un harnic „nenorocit”,
Care-n timpul vieții sale Ne-a-ndrumat pe-un drum
greșit.*

*Mămițica e elena, o țigancă din Petrești Care-a luat
pe ceaușescu de bărbat din Scornicești. S-a născut
la Scornicești, într-un cuib de cioară, Și-a venit la
București, să conducă o țară.*

Și-a sculptat numele printre martirii Brăilei

În centrul Brăilei se află un monument pe care au fost sculptate în marmură numele celor care au murit la Revoluție în acest oraș. Eroii-martiri, carevasăzică. Pe bucata de marmură s-a strecurat, aproape nebăgat de seamă, și numele unui anume Iulian Lupu (*vezi Anexe*). O vreme, nimeni n-a știut nimic. L-au plâns și pe Lupu ca și pe restul morților.

Cu timpul însă, s-a aflat că el este omul care a cioplit în marmură numele eroilor martiri din Brăila. „Asta și-a trecut numele pe monument. Dar el trăiește în comuna Tescani. Un nenorocit”, spune Cristian Popescu, fostul lider al revoluționarilor din Brăila. Popescu a încercat să scoată placa din cadrul crucii în care se află, dar a fost gonit de gardieni.

Martirajul lui Iulian Lupu continuă. Chiar și el, sculptorul, mai scapă câte o lacrimă când trece prin fața monumentului pe care e trecut în lumea celor drepti. Și pleacă mai departe, gândindu-se cât e de greu să fi și viu, și mort ...

GALAȚI I LA LUPȚĂ CU I MARIANA CUR-DE-FIER!

**La Galați, agitația revoluționară a început cu
discursul
i despre libertate al Marianeii Cur-de-Fier, prostituata
de
. frunte a orașului, și s-a terminat în răpăitul de
mitrali**

**' eră al unui militar beat, pe care l-a enervat un
cetățean pe stradă. Orașul de la Dunăre este
simbolul unei realități cinice: România abundă de
„eroi” care au speculat financiar momentul
decembrie '89. Revoluționari fără revoluție.**

Nici morții de la Timișoara și nici Baricada din centrul Bucureștiului nu au tulburat liniștea orașului Galați înainte de 22 decembrie 1989. Gălățenii au suportat regimul comunist, fără să ceară, până când s-au trezit că au rămas fără el.

I Când Mircea Dinescu și Ion Caramitru au anunțat la TVR fuga lui Ceaușescu, Revoluția a început și la Galați. Nu s-a dus nicio luptă împotriva vechilor structuri de putere, nu !s-a murit în numele libertății. Luptele au fost purtate pentru preluarea conducerii. La final, revoluționarii s-au ales cu case, terenuri, spații comerciale, scutiri de impozite, gratuități și indemnizații lunare.

i Între 1990 și 1997, în Galați au fost eliberate 328 de certificate de revoluționar. În 2004, odată cu adoptarea Legii 341,

care prevede preschimbarea certificatelor, numărul acestora s-a înjumătățit. Cu sau fără certificate preschimbate, gălățenii s-au împărțit în șase asociații de revoluționari. Între aceste șase fronturi se poartă grozave războaie de orgolii. Toate acestea, în numele unei Revoluții care la Galați nu a existat.

În județul Galați au murit trei oameni în timpul evenimentelor din decembrie 1989: un bărbat aflat în stare de ebrietate, călcat de tanc pe șoseaua dintre Brăila și Galați; un locotenent care a fugit dintr-o unitate militară până acasă, iar când s-a întors a sărit gardul și a fost împușcat de santinelă; și, în fine, un bărbat împușcat în timp ce fura din port. Răniți nu au fost.

În orașul de la Dunăre, Revoluția a început după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, pe strada dintre clădirea fostului Consiliu Județean (în prezent - sediul Prefecturii) și Teatrul Dramatic. Județeană de Partid a fost luată cu asalt mai puțin de oameni setoși de libertate și mai mult de borfașii orașului, care au furat tot ce le-a ieșit în cale: televizoare color, aparate de radio, tablouri, covoare etc.

A urmat o copie a Revoluției din București. La Galați s-a vorbit de la balcon, iar liderii mișcării au fost un literat și un actor: scriitorul Apostol Gurău și actorul Vlad Vasiliu. S-a format primul Comitet Revoluționar Provizoriu, cu 27 de nume puse pe hârtie și citite către mulțimea adunată în fața Consiliului Județean. „Validarea membrilor s-a făcut în felul următor: s-a citit fiecare nume și mulțimea a aplaudat sau a huiduit, în funcție de preferințe. Cine a fost aplaudat a rămas pe listă, cine a fost huiduit a fost șters”, relatează actorul Vlad Vasiliu.

„Lumea râdea și aplauda”

În 1989, sub trista dictatură a lui Ceaușescu, Mariana Baboș era șefa curvelor din Galați. Grație unor calități indiscutabile, toată lumea o cunoștea drept Mariana Cur-de-Fier Gălățenii își amintesc că, în tinerețe, fusese o curvă deosebit de frumoasă. Două generații de gălățeni au frecventat-o și nimeni n-a avut nimic să-i reproșeze. Când a venit Revoluția, Mariana trecuse de 40 de ani și, sătulă de meserie, se reprofilase în „peștoaică”. Proxenetă.

Mariana și fetele ei își făceau treaba în fața Hotelului Dunărea. Când a auzit matroana că „Ole, ole, Ceaușescu nu mai e!”, s-a dus glont spre balconul Consiliului Județean, unde se strânsese crema orașului să preia puterea.

Actorul Vlad Vasiliu, zis „Artistul”, a fost unul dintre miile de martori ai apelului făcut de Mariana Cur-de-Fier în centrul Galațiului, la microfon, pe 22 decembrie 1989, în jurul orei 16.00.

„Când a reușit să pună mâna pe microfon, a început să strige: «Fetelor, f...ți-vă, fetelor, că nu ne mai oprește nimeni! E libertate, e bine! F...ți-vă!». Țăsta era limbajul ei. Când am auzit așa, am luat-o la fugă, zic: «Bă, dracului, e Revoluție, ne facem de tot rahatul!». I-am spus: «Mariana, te rog frumos, dă-mi microfonul, că trebuie să fac o comunicare importantă». Ea: «Gata, eu am terminat. Îi dau cuvântul Artistului». Și când i-am luat microfonul, am auzit de jos, din mulțime, vocea doctorului Dumitru Lușchievici: «F...ți-vă, fetelor, că eu vă chiuretez!». S-a auzit perfect, pentru că doctorul avea o voce puternică, de bariton. Lumea râdea și aplauda”, povestește actorul Vlad Vasiliu, coleg de balcon revoluționar cu Mariana Cur-de-Fier.

Presiunea cauzată de decretul antiavort, impus de

regimul Ceaușescu, nu mai putea fi suportată. Doctorul lușchievici tocmai fusese eliberat de către revolutionari din arestul Miliției. Era ginecolog și făcea chiuretaje pe colțul mesei.

„Pe Mariana o cunoșteam de mult, fiindcă o asistasem la vreo patru nașteri, săraca. Pe curvele ei le chiuretam tot eu. Curvele erau și securiste, sigur. Că omul, după ce-și făcea mendrele cu ele, la o țigară, mai vorbea. Iar astea ciripeau mai sus”, spune lușchievici.

1 După Revoluție, Mariana a plecat „afară”, a umplut Europa de „gagici” și s-a întors în România câțiva ani mai târziu, în

plină tranziție, cu o căruță de valută. La două decenii de la Revoluție, la victoria căreia a contribuit și ea după puterile ei, este bolnavă de tiroidă și mai e și cap de afiș într-un proces de trafic de carne vie. O apără avocata Paula Iacob, cea care l-a apărut și pe Nicu Ceaușescu, în anii '90, de acuzațiile de genocid și port ilegal de armă. După un fiu de dictator, merge și o proxenetă democrată.

Plătică - maior, senator, baron

Din studiourile TVR, căpitanul de rangul I Emil Cico Dumitrescu a cerut, în seara de 22 decembrie 1989, ca unități militare din Galați, Brăila, Focșani și Buzău să se îndrepte spre București pentru apărarea Revoluției. În scurt timp, vorbele lui Cico au devenit ordine.

Colonelul Neculai Ion Rizea, comandantul de Divizie de la Brăila, i-a ordonat lui Dumitru Chebac, comandantul Garnizoanei Galați, să se îndrepte spre Capitală cu un dispozitiv de TAB-uri. Chebac a plecat spre București în noaptea de 22 spre 23 decembrie. În lipsa lui, comandant de garnizoană în Galați a rămas maiorul Ilie Plătică-Vidovici.

O măsură importantă pe care au susținut-o Chebac și Plătică-Vidovici a fost aceea de a nu împărți arme civililor. Dacă ar fi procedat altfel, probabil că și Galațiul ar fi devenit oraș-martir.

În seara de 22 decembrie a plecat spre București și o comisie revoluționară, care avea misiunea de a citi la TVR mesajul gălățenilor. În comunicatul lor către țară, gălățenii cereau constituirea unui guvern interimar din care făcea parte și fostul lider comunist Gheorghe Apostol. La TVR s-a convenit însă ca numele lui să nu fie citit pe post. Pe 22

decembrie, în sfânta zi a libertății după 45 de ani de dictatură comunistă, gălățenii se gândeau la un comunism de omenie. La Consiliul Județean din Galați s-au format, în aceeași zi, comisii de lucru. Una din ele exista și Comisia de Propagandă!

Sub patronajul lui Apostol Gurău și al lui Vlad Vasiliu, Consiliul Județean Provizoriu a susținut din plin psihoza zvonurilor alarmiste: apă otrăvită, elicoptere silențioase cu teroriști, nave care vin pe Dunăre și bombardează Galațiul. Niciunul dintre acestea nu a fost adevărat. Apoi s-a spus că o coloană de tancuri sovietice se află pe podul de la Giurgiulești, la granița dintre România și URSS.

În noaptea de 23 spre 24 decembrie, Apostol Gurău a lipsit din Comitetul Județean, ceea ce a dat naștere la speculații. S-a spus că la întoarcere l-a introdus în clădire, pe ascuns, pe Carol Dina, cel care până atunci fusese prim-secretar PCR al județului Galați.

Sub tensiunea acestor zvonuri, maiorul Ilie Plătică-Vidovici a luat măsura de a aresta conducerea Consiliului Provizoriu Județean. La 24 decembrie au fost duși într-un buncăr de apărare antiaeriană 13 cetățeni, printre care Apostol Gurău, Vlad Vasiliu și Carol Dina. Au fost reținuți până în data de 30 decembrie.

Între timp, Ilie Plătică-Vidovici a format un nou Comitet Revoluționar, al cărui președinte s-a autonumit. Plătică și-a cerut retragerea din Armată și a rămas liderul județului până la 20 mai 1990, când a fost ales senator de Galați pe listele FSN. A continuat în partidul lui Ion Iliescu până în 2004, adunând 1 patru mandate de senator și un „titlu” de baron local. Ilie I Plătică-Vidovici a fost și membru al Comisiei Senatoriale de Cercetare a Evenimentelor din Decembrie 1989.

„Voican mi-a zis că n-o să aflu nimic”

Vlad Vasiliu are 65 de ani și, la 22 de ani de la Revoluție, este directorul Teatrului Dramatic „Fani Tardini” din Galați. În 1973 a terminat Facultatea de Teatru, la București, iar în 1975 a ajuns la Galați, ca actor la Teatrul Dramatic. De atunci trăiește în orașul de la Dunăre.

Vlad Vasiliu este președintele uneia dintre cele șase asociații de revoluționari din Galați. La două decenii de la Revoluție, Vasiliu a fost dovedit de CNSAS ca informator al Securității.

Reporter: Cum a început Revoluția dumneavoastră aici, la Galați?

Vlad Vasiliu: Pe 22 decembrie, la ora **10.00**, trebuia să începem o repetiție la teatru. N-am mai început-o pentru că toți veneau cu zvonuri, că a murit ministrul Vasile Milea, mai multe. Iar noi, actorii, fumam în stradă, și mai treceau oamenii, ne cunoșteau și ne întrebau ce și cum. În felul ăsta s-a format un grup de câteva zeci de persoane. Apoi s-a anunțat la televizor că Nicolae Ceaușescu a fugit din Comitetul Central. Am fost printre primii oameni care au intrat în Prefectură. Am vorbit de la balcon, spunându-le oamenilor adunați ca va fi libertate și va fi bine.

Ati vrut înlăturarea comunismului sau doar a lui Ceaușescu?

Înlăturarea lui Ceaușescu și a găștii lui. E foarte adevărat că la început nu s-a gândit nimeni la o schimbare radicală, ci la o îmblânzire, cum începuse perestroika lui Gorbaciov. Ne gândeam la o

capitalizare a statului așa cum am trăit-o noi. Pentru noi era foarte bună perioada aia din '68. Aco¹⁰ doream să ajungem.

Ati lansat un zvon foarte controversat: cum că pe podul de la Giurgiulești ar fi fost tancuri sovietice pregătite să intre în România.

Da. În 22 decembrie, după-amiază, am fost chemat de grănicerii români de la Giurgiulești să vedem tancurile. Am plecat spre Giurgiulești eu, un șofer și un militar. Acolo era un locotenent, Cotos. Ne-a arătat pușca mitralieră pe care o avea și ne-a zis: „Primul tanc care trece pe pod poate că îl opresc, dar al doilea mă face zob”. Am auzit că tancurile au înaintat pe pod până la linia roșie de demarcație între noi și Uniunea Sovietică. Cotos s-a dus spre primul tanc și a făcut semn să dea înapoi, pentru că trecuse cu țeava de linia roșie.

Locotenentul Cotos ne-a infirmat în totalitate povestea actorului: „N-am văzut, domnule, niciun tanc. Am fost acolo la Revoluție, / dar a fost liniște. N-am întâmpinat nicio problemă. Nu știu de ce I a fost inventată această poveste”. Revoluționarii gălățeni spun că actorul a vrut să creeze o poveste frumoasă, mișcat de imaginea chinezului care a oprit tancurile în Piața Tienanmen cu câteva luni înainte (anonimul „tank-man”) și de invazia sovietică în Cehoslovacia (1968).

Cotos v-a povestit asta? Nouă ne-a negat că ar fi făcut așa ceva și, mai mult, că ar fi văzut vreun tanc.

Nu el mi-a povestit asta, ci unul dintre grăniceri, la modul: „I-auziți, bă, ce a făcut nebunul!”. Eu vă spun că am văzut un I tanc pe pod, și în spatele lui erau încă trei!

Nimeni nu a confirmat această poveste până acum. Cine ar mai putea vorbi despre acest episod?

Șoferul care a fost cu mine, dar, din păcate, nu i-am știut niciodată numele.

li Și acel reprezentant al Armatei...

I Țăla era omul lui Plătică, așa că n-o să recunoască niciodată.

Până în martie **1990** au stat tancuri camuflate pe teritoriul de azi al Republicii Moldova. Le-am văzut cu ochii mei.

I Maiorul Plătică susține că răspândeți zvonuri alarmiste și tă v-a anihilat pentru a liniști atmosfera. De ce ați fost arestat?

I Pe **24** decembrie, pe la ora **12.00**, Plătică a răspuns la tele- | fonul operativ. A răspuns în scârbă: „Deeea, cine e acolo?”. I Era tolănit pe scaun. Și odată s-a îndreptat: „Da, să trăiți!”. |l Eu spun că ăsta a fost momentul în care a primit ordin să

ne aresteze. Apoi a venit un om care spunea că are rude în America și că de acolo, de la niște penticostali, o să primim aparatură medicală. Era un ajutor pentru noi, revoluționarii. Iar Plătică a înțeles „aparatură militară” și ne-a arestat. A zis că facem complot împotriva Revoluției. Și s-a mai întâmplat să bea din greșeală, în loc de ness cu votcă, niște cerneală. Avea limba albastră și a zis că am vrut să-l otrăvim. În noaptea de 23 spre 24 au fost propuneri să-l facem pe Plătică membru în Consiliul Provizoriu Județean. Apostol Gurău a spus: „Nu! E Revoluția noastră”.

De ce să fie Revoluția dumneavoastră? Ați ieșit în stradă după fuga lui Ceaușescu!

Da, darchiarși pe 22 decembrie, nu știamcare va fi cursul evenimentelor. Dacă revenea Ceaușescu, noi toți eram executați. Eu consider că, pe 24 decembrie, Armata ne-a confiscat Revoluția.

Cum a fost cu isteria teroristă?

În 22-23 decembrie era povestea cu apa otrăvită. Din jumătate în jumătate de oră testam apa la laborator. Repetam, pentru că ne gândeam că poate n-au otrăvit-o acum, dar o vor otrăvi. Să vă spun un zvon pornit de la Plătică. Cel cu elicopterele militare deasupra Galațiului. S-a tras în aer ca la balamuc. S-a oprit lumina în tot orașul. Pentru populație a fost stresant să audă bubuială toată noaptea.

După ce ați ieșit din arest, ce s-a întâmplat?

Am revenit în Consiliul Județean și am rămas până în luna mai, la alegeri. Plătică era președinte. Am colaborat destul de bine.

De ce nu ați continuat în politică?

Nu am vrut. Cu mult înainte de Revoluție am lucrat împreună cu Gelu Voican Voiculescu, la București. El era la un institut de cercetări geologice, șeful unui depozit cu mostre de carote (probe de pământ din diferite zone). Eu făceam brigada artistică la acest institut. Ne-am împrietenit. Lumea știa că deveniserăm prieteni, fiindcă a fost la nunta mea și la botezu¹ unuia dintre copii. Nu pot să zic că eram foarte prieteni, că a

vrut s-o f... pe nevastă-mea în noaptea nunții. Da, da, nu m^{ai} râdeți, că nu e glumă. Era totuși un băiat mișto.

Nu v-a făcut lobby la București în 1990?

Nu m-a interesat. În ianuarie 1990 am fost numit director al teatrului de către colegii mei. Trebuia să fiu pe lista senatorilor FSN și n-am vrut. M-a interesat teatrul.

Ați mai vorbit cu Voican după Revoluție?

Da. Țin minte că Gelu se pregătea să plece ambasador, într-o țară, nu mai știu unde. M-am dus la el acasă și mi-a zis: „N-ai să reușești să afli nimic. Eu îmi iau tălpășița. Îmi pun pielea la adăpost”. Eu mă dusesem să-l întreb de ce am fost arestați, dacă a fost ordin de la Militaru sau ceva. Și el mi-a spus că n-o să aflu nimic.

E adevărat cu aveți dosar la CNSAS? Informator al Securității...

Da, am dosar. CNSAS a zis: „Da, are dosar”. Și eu recunosc că am, recunosc, fiindcă am dat nenumărate declarații. Am avut rude care în anii '51-'52 au plecat din țară. Tata, militar în Marină, a avut de suferit. La finele anilor '50, o soră a tatei a fugit din Germania Democrată în Germania Federală. Tata ieșea la raport săptămânal. Eu din copilărie am scris note, din clasa a șasea - a șaptea. Părinții mi-au spus să scriu tot ce știu. Asta m-a marcat pe viață. Și când am crescut și au venit „băieții” să-mi spună să mai dau o declarație, am zis: „Da, dau, sigur că dau”. Și spuneam unele adevăruri parțiale, care să nu acuze pe nimeni. Asta am făcut. N-am fost turnător, n-am adeziune la Securitate, n-am fost plătit de Securitate. Am dat note că vecinul e vecin bun. Îi mai întrebam pe câte unii: „Bă, mă pun ăștia să dau note despre tine. Ce să scriu?”.

Numai de bine ați dat?

Un vecin care lucra pe vapor mi-a adus, după prima lui deplasare în străinătate, o cămașă de blugi. A doua zi m-au întrebat colegii: „Mișto cămașa. Cât te-a costat?”. „Cinci dolari”, am răspuns, deși prietenul meu mi-o dăduse gratis. Două zile m-au ținut la Securitate să spun de unde am valută și dacă am văzut valută. Și atunci am făcut o măgărie. Am spus: „Am văzut valută la un prieten”... cutare,

cutare... „o ține ascunsă sub saltea”. Prietenul ăsta, pe care-l cunoșteam din copilărie, mi-a luat nevasta. S-a însurat cu prima mea nevastă. Și am fost și eu curvă tâmpită, iar asta a fost singura delațiune, că nici măcar nu era adevărat. Nu avea ăla valută. Mă gândeam ce mișto va fi: „o să-i rupă prostului salteaua!”. Am fost prieteni de la cinci ani, dar ce să-i fac dacă...

„Când a început Revoluția, m-am culcat”

În decembrie 1989, la Galați, Ilie Plătică-Vidovici era locțiitor al șefului de Stat Major la Unitatea Militară 01249. În conjunctura evenimentelor din acele zile, a rămas la comanda Garnizoanei Galați începând din după-amiaza zilei de 22 decembrie. Maiorul Dumitru Chebac, comandantul de drept, plecase la București în urma apelurilor făcute de Cico Dumitrescu prin TVR.

Felul în care a gestionat evenimentele petrecute în orașul de pe malul Dunării a fost întors ulterior pe toate fețele. Cert este că Plătică a ieșit cum nu se putea mai bine din haosul Revoluției: Galațiul nu a avut niciun mort în afara unor accidente stupide, iar el s-a ales cu o carieră politică încununată cu patru mandate de senator, în partidul lui Ion Iliescu.

Cea mai controversată hotărâre pe care Ilie Plătică a luat-o în acele zile a fost arestarea conducerii Consiliului Frontului Salvării Naționale din Galați, la 24 decembrie 1989. După această mutare s-a instalat în fruntea organizatei locale a Frontului Salvării

Naționale (FSN), pe care a condus-o până în mai 1990. S-a retras din Armată și a candidat la alegeri din partea FSN, devenind cel mai influent om din Galați.

Reporter: Domnule Plătică, ați avut parte de vreun incident notabil la Galați înainte de fuga soților Ceaușescu?

Ilie Plătică-Vidovici: Nu, la Galați a fost liniște deplină până în 22 decembrie. Pe 17 decembrie s-a dat alarma și am fost chemați la unitate. Am ajuns la Comandament și l-am întrebat pe maiorul Dumitru Chebac, comandantul: „Ce e, mă, Mitică?”. ăsta, cum era el mai mutălac, zice: „Nu știu nimic. «Tataia»!”. „Tataia” era colonelul Neculai Rizea, comandantul de Divizie, de la Brăila. ăla, care era bătrân și tâmpit, nu i-a zis nimic lui Chebac, care e motivul sau altceva.

Se intra totuși în alarmă de luptă, nu era normal să vi se comunice și motivul?

Nu ne-au zis nimic. Am ascultat la radio să vedem ce se întâmplă. Și am auzit la „Șopârlica” (*Radio Europa Liberă*) că, la Timișoara, popa Tókés a făcut așa și așa, că e lumea pe străzi. Am zis: „Uite ce se întâmplă, și ăștia nu zic nimic!”. Așa a fost de pe 17 decembrie până pe 22. Nu știam nimic, decât ce auzeam la radio.

Pe 22, când s-a anunțat sinuciderea „trădătorului Milea”, cum ați reacționat?

Nu ne-a picat bine, deși eu îl vedeam ca pe un slugoi. În zilele acelea se simțea o tensiune. Între 17 și 22 n-am dormit mai mult de două ore pe noapte, că apăreau tot felul de lucruri. Umblam să-i controlez pe militari, să-i mai liniștesc. ăștia care erau mai mici în grad se tot agitau, ziceau că e revoluție, că dacă vom primi ordin să tragem în oameni ... Le spuneam: „Bă,

dacă te trimite la Spitalul Județean, tu pleci și faci prima la dreapta! Și te duci până unde vrei, că ai greșit itinerariul”.

Și când s-a anunțat fuga Ceaușeștilor, cum a fost? I Când au anunțat ăia că urmează un comunicat important, m-am dus în biroul comandantului: „Ce ți-am zis, băi, Mitică, că s-a terminat?”. În birou erau și Dumitru Chebac, comandantul, dar și Dumitru Popa, politrucul unității, loctiitorul comandantului. Și apar ăștia pe ecran, Uu Mircea Dinescu, cu Ion Caramitru, cu care mai erau. Popa ăsta zice: „ *Nu* vezi, mă, Ilie, că ăștia sunt actori?!

Joacă teatru, să vadă cum reacționează lumea!". I-am zis: „Du-te-n aia a mea, mă, Mitică! Ție îți fie în zilele următoare. mai trebuie 20 de ani să realizezi ce se întâmplă". Și le-am spus: „Dacă sunteți puși în încurcătură, mă găsiți la infirmerie. Eu mă duc acolo să mă culc, că n-am dormit de o săptămână". M-am dus la doctorul unității: „Bă, gata, s-a terminat, scoate coniacul!". Am ciocnit un pahar și m-am dus să dorm. Deci, când a început Revoluția, m-am culcat.

Când ați văzut ce nebunie e la București, v-ați dus să vă culcați?!

Da! Peste vreo juma' de oră m-a trezit un subordonat, Dinu Alexandru: „Bă, Ilie, îmi pare rău că te-am trezit din somn, da' vezi că vin rușii!". „Care ruși vin, boule, și de unde? Ce dracu' să caute ei aici la noi?". M-am îmbrăcat și m-am dus la birou. Acolo, pe hartă, era reprezentată o coloană de blindate de 25 de kilometri cu capul la Giurgiulești, la granița cu Moldova. Doar că nu erau trecute data, ora și sursa informației, cum era normal. I-am întrebat pe subordonați, au zis că a venit de la Divizie. Am sunat acolo, ăia ziceau că e de la mine informația.

Ce ați hotărât?

A m trimis un echipaj de la Cercetare, cu un transportor blindat, să se ducă până la pod, la Giurgiulești, să vadă dacă e sau nu vreo coloană. Era spre seară. „Și dacă e, ce fac?", mă întreabă unu'. „Dacă e, tragi și tu o rafală și fugi. Doar să arăți că ai ripostat și te-ai împotrivit invaziei. La ce rahat avem noi aici, mai mult decât să ne predăm nu putem să facem". Dacă veneau rușii, nu puteam decât să ne predăm. S-a dus ăla și, când s-a întors, a zis că nu e nicio coloană de blindate, nici măcar o căruță. Deci, a fost o

informație falsă, o intoxicare, cum aveau să mai

Cum ați ajuns la sediul Județenei de Partid, unde se formase comitetul revoluționarilor?

Inițial, revolutionarii au venit la unitate și l-au luat pe Dumitru Chebac, că el era comandant, să fie și reprezentantul Armatei alături de ei. Seara m-a chemat Chebac la Consiliu¹ Județean, ca să rămân eu în locul lui. Se dăduse la televizor, 1 prin Cico Dumitrescu, care a zis să vină la București unitățile de la Galați, Focșani, Brăila, Râmnicu Sărat, să-i înfrunte pe contrarevoluționari. Chebac a plecat la București și eu am rămas comandant.

Ce ați găsit la Consiliu?

Cât am fost acolo, veneau tot felul de zvonuri. Vine unul și zice: „Avem, coane, teroriști. La teatru, peste drum, se ridică și se coboară de pe acoperiș". Teatrul era în reparații. L-am trimis pe un locotenent să verifice dacă sunt ținte mișcătoare. Acolo era o tablă desprinsă de pe acoperiș și, cum bătea vântul, se ridica și se cobora. După câteva ore, iar vin niște revoluționari: „De data asta sunt teroriști". În fața Consiliului, peste drum, era un gard din beton. Dincolo de gard - niște clădiri, iar mai încolo - o unitate militară. Și ăia patrulau și ei prin curtea unității și se vedeau mișcări prin gard. Țștia de afară au zis că sunt teroriști și au venit la mine: „Vreh să-i împușcăm?". Eu am zis: „Nu! Stați să vedem despre ce e vorba". A m dat un telefon și am lămurit.

Cine era la originea acestor diversiuni?

Unul dintre personajele principale era actorul Vlad Vasiliu. Mai era popa Octavian Dicu, care era ofițer de Securitate. Vasiliu - la fel. Nu ciripitor ordinar, era ofițer sub acoperire. ■ Țștia

130 erau membri în comitetul revoluționarilor care se for- Lmase acolo. Vasiliu era ăla cu apa otrăvită și cu „Vin rușii!”. El a scris și într-o carte că a fost la pod la Giurgiulești și că @rau rușii acolo. E o tâmpenie. Eu am trimis oameni acolo să verifice și n-au găsit pe nimeni. Nimeni n-a confirmat vreodată povestea lui. A hmci i-am arestat, pentru că ei întrețineau niște diversiuni și se ajungea la haos, ieșea rău.

Pe 24 decembrie '89 ați arestat, într-adevăr, o mare parte din componența CFSN Galați, acțiune pentru care ați fost acuzat ulterior. Ce s-a întâmplat atunci?

r După o sumedenie de lucruri dubioase, am recurs la o .soluție extremă: „Tu, tu și tu - arestați! Vedem despre ce ați ‘vorbit voi cu« Vin rușii!», apă otrăvită, teroriști și altele. Până iămurim treburile astea, stați acolo, cumiți!”. A u fost vreo 13 persoane arestate. Sigur, nu toți erau vinovați de diversiuni,

dar era greu să faci atunci o selecție perfectă. Cert este că, după ce i-am arestat, s-au potolit zvonurile despre teroriști și alte nebulii. Printre cei 13 arestați a fost și un plutonier pe care l-am prins într-o cameră de la Consiliu că amorsa grenade.

Până când au fost arestați cei 13?

Pe 29 decembrie, după multiple telefoane primite de la Petre Roman, de la Ion Iliescu, de la Cazimir Ionescu, le-am dat drumul. Ăștia au zis: „Ajunge, destule lacrimi, morți avem destui, nu mai are niciun rost”. Țasta a fost sfârșitul, dar și începutul unui nou serial. Care mi s-a întâmplat 20 de ani. Anul ăsta am primit și eu certificat de revoluționar, după 20 de ani. În ăștia 20 de ani, pe arestarea ăstora am fost denigrat continuu. Ceașescu a avut vreo 5-6 capete de acuzare când l-au condamnat, eu am avut 7. Am acuzație de genocid, și la Galați n-a murit un om la Revoluție.

Ce procuror v-a acuzat de genocid?

Dan Voinea. General! Justiție! I-am zis: „Bre, la Galați n-a murit niciun om. Pe ce bază mă acuzați de genocid?”. Zice: „Minți, ai făcut măcel acolo! Uite morții!”. Scosese un dosar și-mi arăta niște nume de oameni. Ția erau gălățeni care muriseră la Revoluție, dar în alte orașe. Fie la București, fie la Timișoara, fie în altă parte. Abia anul ăsta mi-au dat hârtie de neîncepere a urmăririi penale.

„Militaru pregătea terenul pentru ruși”

Cum a fost povestea cu generalul Pancea? Se știe că era omul lui Militaru și că, după ce a preluat comanda Garnizoanei de la Brăila, a încercat să se extindă și la Galați.

Pancea s-a dat drept împuternicit al CFSN și al lui Militaru să preia comanda militară din județele Constanța, Tulcea, Brăila, Galați, Vrancea, Vaslui,

Buzău. Eu i-am spus că dacă are o hârtie, o dovadă, ceva, să vină, dacă nu, e mai bine să nu vină la Galați. Și el n-a mai venit la mine. Când a ajuns în Galați, s-a dus pe la unitățile militare, unde eu anunșasem deja despre el. Pe acolo a fost arestat, după care a plecat la București.

Credeți că, prin intermediul lui Pancea, Militaru încerca să instituie o dictatură militară?

Ceva s-a încercat, dar nu cred că o dictatură militară. Nu exclud nici varianta cu pregătirea terenului pentru ruși, numai că, după părerea mea, rușii n-au avut această intenție. Eu cred că Militaru, Pancea și alții au vrut să se dea importanți. La modul că vă arătăm pisica. Dacă nu vreți ce spunem noi, acuma vin rușii. Probabil că asta a fost în mintea lor.

Militaru nu v-a reproșat ulterior că nu v-ați supus comenzilor lui Pancea?

Nu, dar au trimis de la Brăila să mă aresteze, la începutul lui ianuarie 1990. M-au ținut acolo până la două noaptea, tot așteptând să vorbească la telefon cu Militaru. Până la urmă au sunat de la București că ministrul s-a culcat, și ăștia nu știau ce să facă totuși cu mine. A doua zi au plecat revoluționari din Galați la București, la Iliescu și la Roman, și au cerut eliberarea mea. Și a sunat Roman ca să mă elibereze.

Din câte înțelegem, n-ați fost de acord cu numirea lui Militaru în funcția de ministru al Apărării. Această numire a făcut-o Ion Iliescu, în partidul căruia ați intrat și care v-a adus patru mandate de senator.

Nici cu Iliescu n-am avut o relație extraordinară. Relațiile noastre au fost întotdeauna reci. Eu, de fapt, n-am vrut să plec din Armată. Insinuarea dumneavoastră ar fi că am intrat în cârdășie cu oameni ca Iliescu și Militaru. Nu e adevărat. Lui Iliescu i-am spus la anumite ocazii că nu știe să-și aleagă colaboratorii, începând cu Militaru și cu Roman și terminând cu mai mulți.

Și totuși, ați renunțat la Armată și ați intrat în politică alături de Ion Iliescu.

Nu se putea pune problema să-l refuz pe Iliescu. Dacă mă întorceam la ora aia în Armată, eram halit. Ei mi-au propus să candidez pentru FSN pentru că au văzut ce popularitate am în Galați și aveau nevoie de voturi. Mare greșală am făcut că m-am băgat în politică! Eu n-am vrut. Aș fi vrut să rămân în Armată, dar a fost nasol. Iliescu era șeful statului ce puteam să răspund?

De-aia am murit noi la Revoluție?

În câteva locuri din România a fost măcel. La Galați, ca și în multe alte orașe, oamenii doreau doar să bea mai mult Brifcor. Revoluționarii aveau totuși o mare dilemă: pe ce braț trebuia purtată brasarda tricolor – pe cel stâng sau pe cel drept? Apoi, chiar și așa, nedumeriți, au început să fure televizoarele color din Județeană de Partid.

Trei oameni au murit în orașul de la Dunăre în zilele Revoluției. Un al patrulea a fost împușcat la două săptămâni după executarea Ceaușeștilor. Gălățenii se rușinează când sunt întrebați despre morții lor. Doar Ilie Plătică-Vidovici, nimerit la comanda Garnizoanei Galați în decembrie 1989, vorbește cu detașare, chiar cu mândrie, despre răposați, considerând că lui i se datorează numărul mic de victime.

Ghinion, neatenție, confuzie

Despre primul mort al Revoluției de la Galați se vorbește în șoaptă și lapidar. Nici măcar nu a fost trecut în registrele cu morții dela Revoluție sau în

legătură cu evenimentele. Totuși, cazul hoțului din port e tangent cu Revoluția.

„În port se fura din containerele cu marfă. Pe 22 decembrie muncitorii din port l-au prins pe unul la furat și au chemat grănicerii să-l preia. L-au luat ăstia să-l ducă la garnizoa^{na}, că Miliția nu mai era. L-au luat cu mașina și l-au băgat în spate, între doi soldați. Era seară, întuneric, mă rog. Șofe^{ru} era comandantul de la Grăniceri și, când să iasă din port, santinela l-a somat să stea la control. Comandantul l-a înjuri, că de ce să stea, că-i știe mașina. Amărâțul ăla, având farurile în ochi, nu i-a recunoscut. A somat și a tras după mașină un foc. Foc ce l-a lovit în căpătâna pe hoț. Când au ajuns la Garnizoană să-l dea jos, hoțul era mort”, spune Plătică-Vidovici.

Altă victimă a fost Dumitru Budescu, un țăran călcat de tanc pe 24 decembrie 1989. A strigat și el „Armata e cu noi!”, dar Armata n-a fost atentă și l-a strivit pe șoseaua dintre Galați și Brăila. „A venit nevasta lui la mine, era o țigancă. Zice: «Mi-a murit omu'. A ieșit ca tâmpitu', beat mort, și l-a călcat tancu'». Neculai Rizea, comandantul de divizie de la Brăila, chemase un batalion de tancuri de la Galați la Brăila, ca să apere Comandamentul diviziei. Țăranul a ieșit să salute Armata, și ăia din tanc, fiind întuneric, nu l-au văzut și l-au zdrobit”, reconstituie scena Ilie Plătică-Vidovici.

Curiosul caz al lui Neculai Florea, locotenent de radiolo-cație la UM 01959, a început la 27 decembrie 1989, când se îngâna ziua cu noaptea. Maiorul Plătică l-a cunoscut personal pe Florea. „Era comandant de gardă în acea noapte, dar i-a venit lui chef să-și vadă nevasta. Erau tineri și ei, știți cum e... Se și ieșise din Postul Crăciunului... Și-a lăsat casca la birou și a plecat. După un timp s-a întors la cazarmă, pe întuneric, și a sărit gardul. Santinela l-a somat să stea. Țăsta l-a înjurat: «Bă, boue, eu sunt!». Santinela a

început să tragă în el, a tras și locotenentul Florea în santinelă. Soldatul a fost împușcat în picior și locotenentul în cap. Avantaj soldatul”, povestește Plătică-Vidovici.

O cruce mare

| Pe 6 ianuarie 1990, când în țară se terminase și marna Revoluției, s-a petrecut cel mai dramatic incident de la Galați. Un caporal beat a tras cu mitraliera în civilul Costel Niță. Acesta figurează și el la registrul „decedați în legă- Itură cu evenimentele din decembrie 1989”, deși nu prea are legătură.

„Neculai Rizea, comandantul de divizie, nu voia să retragă trupele în cazarmă, deși trecuseră două săptămâni de când îl împușcaseră pe Ceaușescu. La Poșta din Galați erau doi soldați. Și ăștia, neavând nimic de făcut, au plecat să bea ceva. S-au îmbătat ca porcii și, când se întorceau la postul lor, i-a oprit un cetățean și le-a ținut morală, că ăia cântau ca proștii, lălăiau pe stradă. Și le-o fi spus: «Bă, voi ați contribuit la Revoluție și acum vă'faceți de rahat pe stradă?». La care un caporal a scos arma și l-a împușcat. Pe caporal l-au băgat la pușcărie. Cam ăștia ne sunt toți morții”, încheie Ilie Plătică-Vidovici.

Pentru ei și pentru cei 13 gălățeni care au murit prin alte orașe în timpul Revoluției, la Galați a fost ridicată o cruce mare, metalică, în părculețul din fața Prefecturii.

Primarul a lăsat baltă Revolutia ca să taie porcul

Cezar Paul Rogoz, de profesie aviator, de vocație revoluționar, a strâns într-o carte toate momentele derizorii ale Revoluției din Galați. I-a lăsat pe concitadinii săi să scrie ce au trăit și ce au simțit în urmă cu 20 de ani. A strâns 700 de pagini cu anecdotele unei Revoluții îndepărtate.

„Cartea conține unele ciuperci otrăvite, dar eu n-am cenzurat pe nimeni. I-am lăsat pe toți să-și spună amintirile”, explică Rogoz. Titlul lucrării este „Povestirile teroriștilor”, deși la Galați n-au fost teroriști, ci doar povestiri.

De aici am aflat trista întâmplare a lui Florin Melinte, poreclit „muzicianul Revoluției” pentru simplul fapt că a dat tonul la „Deșteaptă-te, române” în seara de 22 decembrie.

Melinte a rămas cu un gust amar de la

Revoluție: „Între 22 și 23 decembrie am luat legătura cu cei de la fabrica de sucuri, pentru că voiam să împărțim populației 60.000 de sticle de Brifcor, Cico, Quick și ce mai era pe atunci. În momentul în care am expus această problemă în Consiliu, am fost tratat cu sictir, ba chiar cineva mi-a spus: «Ce suc, dom'le? Las' că de mâine dau drumul să curgă berea și vinul în Galați!». Sincer, m-am simțit foarte umilit și mi-am zis că, dacă tot nu au nevoie de mine, o să plec”.

Tot în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989, revoluționarii din Consiliul Județean au speculat bine trecerea puterii în mâinile poporului și s-au înfipt în bucatele de la cantina Partidului.

Ioan Manole, unul dintre membrii nou-formatului Comitet Județean Popular, a povestit că s-au servit salamuri fără soia, pulpe afumate, cașcaval și tot felul de bunătăți. „Toată lumea se delecta, dar eu n-am pus gura pe nimic. Popa Tăviță Dicu mă tot ispitea să mănânc, până când m-am enervat și i-am spus: «Părinte, Sfinția Ta, nu știi că suntem în Postul Crăciunului?»”.

La Galați, spiritul Sărbătorilor a cântărit mai greu decât spiritul Revoluției. Cel dintâi primar ales de comitetul revoluționar, pe nume Atanasiu (nimeni nu-și mai amintește numele lui de botez), a fugit din sediul Prefecturii să-și vadă de ale Crăciunului. „Mai lăsați-mă cu Revoluția asta! Eu când mai îmi tai porcul?”, a zis Atanasiu.

A plecat și dus a fost, lăsând orașul fără primar. A fost
1¹ numit imediat un alt edil.

„Astăzi trebuia să primesc apartament, dar voi, cu Revolutia voastră ...”

Pentru mulți gălățeni, schimbarea de regim a

venit într-un moment ușor nepotrivit. La Primărie veneau puhoaie de oameni cu problemele lor de zi cu zi. Unii se interesau de repartitia locuințelor: „Astăzi trebuia să primesc apartament, dar voi, cu Revoluția voastră...”, își amintește revoluționarul Vasile Dănilă, poreclit „Mustăciosul”.

Alții, în buna tradiție gospodărească a românilor, doreau să nu intre în anul nou cu datorii și stăteau la coadă la ghișeul

de taxe și impozite. Și dacă tot erau adunați acolo, de ce să nu se sacrifice pentru libertate? Aceiași oameni se întreabă astăzi retoric, trecând în revistă frustrările adunate de-a lungul anilor: „De-aia am murit noi la Revoluție?”.

BUZĂU CĂCIULA ȘI COJOCUL PRIMULUI- SECRETAR

La Buzău, Revoluția a durat trei zile: din 22 până în 25 decembrie. Suficient pentru a produce 28 de morți și o serie de situații hilare. Tragedie și comedie în egală măsură. Unul dintre liderii revoluționarilor buzoieni este indicat drept autor al unei fapte de mare curaj: i-a furat căciula și cojocul primului-secretar PCR al județului, Simion Cotoi, care - vai! - plângea ca un copil.

Cum a fost? „12 ore la Revoluție, 24 de ore liber”, își amintește revoluționarul Ilie Ion Virgiliu. Chiar și așa, au murit 28 de oameni în acest oraș. Au tras militarii, civilii și membrii Gărzilor Patriotice. Buzăul a fost unul dintre acele orașe blestemate unde diversiunea teroristă a prins foarte bine, iar cei care au avut arme în mâini, și au fost mulți, le-au folosit cu zel.

La Buzău s-a murit prosteste. Nu a existat o represiune, ca la Timișoara sau la București, și nici nu a fost pus în practică un scenariu prestabilit, ca la Sibiu. La Buzău, Gărzile Patriotice au înarmat și civili care nu făcuseră armata. S-a tras chiar și în ambulanțele care transportau muribunzi.

La Buzău se afla, în 1989, Comandamentul Armatei a II-a, care se întindea de la Botoșani la București și de la Brașov la

140 Constanța. ~~ATACUL ÎN PRIN PRINDEA~~, între altele, trupe de para-șutiști, baze aviatice și batalioane de cercetare-diversiune.

Revolutionarii buzoieni spun că Armata n-a fost de la început de partea poporului. Ion Dîndăreanu, comandantul Armatei a II-a, a așteptat, precaut, să vadă cum se așază lucrurile după „cataclismul” din 22 decembrie. Forțele care se aflau în subordinea lui Dîndăreanu puteau înclina balanța momentului 22 decembrie 1989 în oricare dintre părți.

„În perioada 16-18 decembrie 1989, pe străzile din Buzău au apărut fluturași pe care scria «Libertate». Oamenii îi găseau pe stradă și mi-i dădeau. Eu eram la Ordinea Publică, li predam mai departe la comandant „”, își amintește Gheorghe Zotolea, fost milițian în Buzău.

Revoluționarul Marcel Macsim spune că pe 21 decembrie a fost un preambul al revoltei.

„S-au adunat la fabrica de utilaje toți liderii comuniști ai județului. Au vrut să înfiereze ce s-a întâmplat la Timișoara. Atunci, mulțimea a început să arunce cu pietre și cu sticle. S-a terminat rușinos acest miting de înfierare”. Tot la 21 decembrie, la Buzău s-a aflat și o echipă a TVR care urma să facă un reportaj despre cât de mâhniți sunt oamenii muncii față de evenimentele provocate de „huliganii de la Timișoara”.

Și totuși, Revoluția buzoiană a început la 22 decembrie, după fuga lui Ceaușescu. Oamenii au auzit vestea la aparatele de radio și au început să se adune în Piața din fața Palatului Comunal (sediul actualei Primării).

Simion Cotoi, primul-secretar PCR de la Buzău, a încercat să liniștească mulțimea. A luat cuvântul de la balconul Palatului Comunal, strigând: „Liniștiți-vă, nu faceți prostii, o să fie bine!”. În acel moment, mulțimea a devenit iritată și a forțat pătrunderea în sediul Palatului.

Cel care a deschis ușile Palatului a fost Radu Aurelian, șeful Gărzilor Patriotice din Buzău; un

comunist bine înșurubat în vechiul sistem, dar care a anticipat corect mersul evenimentelor. „Era zbirul-zbirilor pe vremea lui Ceaușescu. Când venea în control, trebuia să-i umplem portbagajul mașinii”, își amintește revoluționarul Eremia Stanciu, pe atunci

COJOCUL PRIMULUI-5EC RETA R

4

membru în Gărzile Patriotice de la întreprinderea Chimică. Tot Stanciu spune că, „pe 17 sau pe 18 decembrie, noi, cei de la Gărzile Patriotice, am primit dispoziție de la Partid să confecționăm câteva sute de bastoane, fiindcă urma să trimitem 150 de oameni la Timișoara, pentru întâmpinarea grupurilor de huligani. Bătele au fost făcute, dar până la urmă n-a mai plecat nimeni la Timișoara”.

Acestea au fost Gărzile Patriotice: forțe de represiune înainte de 22 decembrie, vânători de teroriști inexistenți după 22 decembrie. Pentru că a deschis ușile revoluționarilor și „a întors armele”, Radu Aurelian a devenit, începând cu 22 decembrie, președintele Consiliului Județean provizoriu al Frontului Salvării Naționale. Iar după Revoluție a fost prefect de Buzău.

„Pe Radu Aurelian l-am găsit acolo. A pactizat imediat cu noi. De fapt, nici nu l-am mai lăsat să plece de acolo. Unde să se ducă, ce să facă? Până la urmă, a fost de-al nostru. Că a avut sau n-a avut încotro, nu știu, dar a fost al nostru”, spune revoluționarul Petre Burada.

Dîndăreanu și Olteanu

Revoluționarii buzoieni se combat punct cu punct, unul pe celălalt, atunci când vorbesc despre zilele de 22-25 decembrie 1989. Dar cad de acord în privința unui singur lucru: băjbăiala Armatei.

Revoluționarul Gheorghe Divoiu e tranșant: „Dacă Armata ar fi colaborat, nu mai existau arme la civili. Dîndăreanu trebuia să preia toate obiectivele din Buzău încă din 22. N-ar mai fi ajuns arme în mâna unor

140 ~~neînstruiți și n-are nicio șansă de a scăpa în viață”. Dar Dîndăreanu~~
~~nu a rămas în cazarmă, unde i-a primit și pe generalul~~
~~Constantin Olteanu, fost ministru al Apărării, și pe Ion~~
~~Catarinescu, secretar al fostului CC al PCR. Aceștia veneau~~
~~de la Iași, unde-i trimisese Ceaușescu, și s-au refugiat la~~
~~Dîndăreanu, vechi prieten cu Olteanu.~~

Despre relația dintre cei doi vorbește Vasile Ion: „Olteanu îl numise pe Dîndăreanu la Armata a II-a. Dîndăreanu putea să ia niște măsuri aici, și cu forțele pe care le avea... era rău. Dacă plecau MIG-urile (care s-au ridicat) de la Bobocu și se duceau spre București și acționau, se cam termina cu Revoluția”.

Radu Aurelian completează: „Dîndăreanu a făcut ce a făcut pentru că era generalul Olteanu la el. Armata n-a pactizat de la început, a stat pasivă. N-a dat curs apărării unor obiective. Dîndăreanu și Olteanu așteptau să se întoarcă Ceaușescu la putere. Pe 23 decembrie au început să se implice, când au văzut că e treaba lămurită”.

„Armata a II-a a adus tancuri în fața Palatului și zicea că ne apăra de teroriști, dar cu turelele tancurilor îndreptate spre Palat. Mai mult îi păzea pe ceilalți de noi. Dîndăreanu ¹ nu era cu noi, pentru că la Buzău era refugiat Olteanu, fostul ministru al Apărării, iar ei doi stăteau și cloceau cum să facă o contrarevoluție”, e convins și Petre Burada.

Vasile Ion, emanatul Revoluției de la Buzău, susține că a fost un moment în care Armata a II-a s-a rupt: un detașament s-a alăturat Revoluției, ignorând starea de expectativă în care se afla Dîndăreanu. „Inițial, noi nu am vrut să-i primim pe militari în Palatul Comunal, pentru că nu aveam încredere. La un moment dat însă, o grupă de ofițeri conduși de colonelul Păștanică a plecat de la Armata a II-a și a venit la Palat: «Noi suntem alături de revoluționari și rămânem aici». Discutând cu Dîndăreanu la telefon, mi-a spus: «Oamenii trebuie să vină înapoi în unitate, altfel e dezertare». Țștia ai lui Păștanică au zis: «Dacă ne ducem acolo, ne arestează sau ne împușcă. Nu ne ducem». Și le-am spus: «Vă duceți pe răspunderea noastră, a revoluționarilor». Ei bine, când au vrut

să iasă afară și să se urce într-un TAB, s-a pornit o ploaie de gloanțe și au revenit oamenii în Palat. Peste o zi sau două, după ce am mai parlamentat cu conducerea Armatei a II-a, s-a convenit să se întoarcă la unitate. Bineînțeles că au fost puși sub observație și izolați”, povestește Vasile Ion.

Generalul Dîndăreanu a decedat în anul 2005.

Plîngea Cotoi!

Pătrunși în Palatul Comunal, revoluționarii buzoieni au „muls din perete un tablou imens al lui Ceaușescu și l-au aruncat jos, în mijlocul mulțimii. În aceeași zi (22 decembrie 1989), un alt grup de manifestanți s-a îndreptat către sediile Miliției și Securității. Era un zvon că în arestul Miliției se află studenți anticomuniști. „Le-am deschis toate birourile, să vadă că nu avem pe nimeni în arest. Apoi s-au luat de faptul că de ce n-am făcut nimic în cazul uciderii buzoiencei Mihaela Runceanu, celebra cântăreață. Ea a fost omorâtă la București în noiembrie 1989 și ne certau pe noi, de la Buzău, că n-am făcut nimic. Erau beți. Nici nu știau de ce au venit”, își amintește fostul milițian Gheorghe Zotolea.

Acesta a simțit încă din 20 decembrie 1989 că urma să se întâmple ceva. „Cu câteva zile înainte de izbucnirea Revoluției, unii colegi de-ai mei făcuseră rost de uniforme de Gărzi Patriotice, ca să poată părăsi sediul în caz de ceva”.

În după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, în sediul Palatului Comunal a început lupta pentru putere. Au pătruns în clădire zeci de oameni – unii să fure, alții să conducă. S-a format acolo un grup care n-a mai plecat. Dintre ei s-au erijat câțiva lideri: Petre Burada (inginer), Vasile Ion (medic pediatru) și Radu Aurelian (șeful Gărzilor Patriotice). Fiecare are viziunea lui despre Revoluție. Discordanțele și exagerările lor sunt evidente. Cu toate astea, toți au

ajuns oameni importanți în județ sau chiar pe plan național.

Petre Burada: „Eu am fost primul conducător de după Revoluție la Buzău. Zic: «Gata, acum eu sunt prim-secre- tar». Și mă pun singur, domnule! Era de față și Cotoi, ultimul prim-secretar PCR al județului. Plângea! Uite așa îi curgeau lacrimile pe obraji! Nu m-am gândit niciun moment să rămân prim-secretar, am vrut să-i dăm jos pe alde Cotoi și apoi vom vedea cum se aranjează societatea. Ne-am dus în «sala 24», unde se țineau ședințele. Am constituit o grupare care nici nu știam ce este. Am făcut o listă, să știm care suntem acolo. Lista

asta a devenit Frontul. Frontul nostru avea 35 de membri. Eu n-am fost niciodată președinte. L-am pus pe Vasile Ion, pentru că pe el îl cunoșteau oamenii. Era doctor. Pe mine nu mă cunoștea nimeni. Și era și pitoresc cu barba aia. Așa a ajunș Vasile Ion cine este. Apoi ne-a dat pe toți afară”.

„Cotoi încerca să vorbească cifrat”

Deși au fost mulți ani colegi de partid (PSD), Burada e în conflict deschis cu Vasile Ion, fost baron PSD de Buzău. „Eu voiam să dau puterea celor care au luat-o, iar Vasile Ion voia s-o dea celor care au avut-o. Și așa a făcut. N-a rămas niciunul de la Revoluție în conducere. Bă, nene, era prostu' nostru, dar nici de paznic nu e bun niciunul? Vasile Iona făcut în așa fel încât să mă determine să plec. În ianuarie 1990 ne-am întâlnit la primul Consiliu în «sala 24» și le-am spus: «Eu mă retrag, dar țineți minte că Revoluția a fost luată de la ăștia care au făcut-o!». Și am plecat. Au trecut peste 20 de ani și uite că am avut dreptate”.

Despre Burada, Vasile Ion are numai cuvinte de ocară: „Un impostor. Burada era într-o relație de rudenie cu unu', Dan Aurel, membru în CC. A «vaporizat» niște camioane cu cereale de pe la Săhăteni și trebuia să intre la pușcărie. Cu intervenții a scăpat de pușcărie, dar Cotoi i-a spus: «Pleacă din județ!». Și a plecat pe la Tohani. Iar la Revoluție a venit să-și plătească polițele și i-a furat căciula și jocul primului- secretar. El e supărat pe mine pentru că voia să fie deputat sau senator, dar eu știam ce-i poate pielea”.

Vasile Ion, medic pediatru la acea vreme, a venit la Palatul Comunal crezând că sunt răniți în zonă și poate ajuta. „M-am dus și de grija fiicei mele”, zice el. Fiica sa este Marie Jeanne Ion, jurnalista răpită în

Irak, în 2005, după o combinație dubioasă cu Omar Hayssam.

Revoluționar de frunte în Buzău și fost membru în Comisia Parlamentară a Revoluționarilor din decembrie 1989 (comisie care validează certificatele de revoluționari), Vasile Ion are mari dificultăți cu fixarea în timp a evenimentelor. „În ziua de 22 eram de gardă. Dimineață, la prima oră, în jur de 8.00-9.00, operam. Am ieșit din sală pe la 10.00 și am văzut ce era la televizor. Erau deja cei de la București în TVR, l-am văzut pe Sergiu Nicolaescu, practic se ocupase Televiziunea de către revoluționari. Am plecat de la spital în jur de ora 10.30. Mergând spre casă, am văzut coloane de manifestanți pe Bulevardul Unirii”.

I Să punem lucrurile în ordine: primul mesaj transmis de Televiziunea Română Liberă a fost în jurul orei 13.00. Deci, întâmplările povestite de Vasile Ion s-au derulat câteva ore mai târziu.

Acest detaliu este important pentru a stabili faptul că Buzăul nu s-a ridicat cât timp Ceaușescu a fost la putere. Și mai este important prin prisma faptului că un om cu o cunoaștere superficială a evenimentelor din decembrie 1989 a validat revoluționari pentru a fi plătiți din bani publici.

*
**

Ajuns în Palatul Comunal, Vasile Ion a insistat ca Simion Cotoi, primul-secretar comunist, să rămână în conducerea provizorie a județului. „Una era să dea el un telefon la o întreprindere și alta era să dea unul dintre noi. A stat sub pază. Să avem totuși grijă ca el să nu se poată manifesta împotriva Revoluției”.

I „Pe Cotoi l-am prins când încerca să vorbească cifrat: ijMaria, Maria, ia-mă, nu știu ce»,,, susține Radu Aurelian, , fostul șef al Gărzilor Patriotice. Cotoi a rămas în Palatul Comunal până când s-a terminat Revoluția, adică până pe 25 decembrie, după care a

plecat liniștit la el acasă, într-o localitate din județul Mureș.

În seara de 22 decembrie, revoluționarii rămași în Palat au primit un telefon: „Vor veni de la Tecuci elicoptere ale trupelor de Securitate să bombardeze Palatul”. Panică generală.

Vasile Ion: „Am început să strigăm să iasă lumea din case, că ne omoară. Dar locatarii blocurilor din jurul Pieței trăgeau perdelele la ferestre. Am stat afară câteva ore, până spre dimineață, și apoi ne-am dus din nou în Palat. Noi,ăștia, ne-am asumat ceva!”.

O posibilitate: arme prin boschete

Au urmat zilele de 23 și 24 decembrie, mai grele și mai sângeroase. Arhiva Tribunalului Buzău a fost incendiată. „În Tribunal s-a tras foarte mult din Palat. Toată lumea a spus că din Tribunal trage cineva. Dar, de fapt, erau rikoșeuri ale unor gloanțe trase de jos, din stradă. Diversiune a fost. Probabil că un cetățean care pleca dimineață cu pachetul la serviciu avea într-un tufiș o armă, trăgea, o pune la loc și pleca mai departe. Dar nu cred că a vrut cineva să tragă în Palat. În schimb, cei din Palat au tras...”, admite Vasile Ion. El a fost numit vicepreședinte provizoriu al FS\ „Președinte era Radu Aurelian. O haină militară impunea”, explică „vicele”.

„Am fost președinte vreo trei luni, pentru că am fost chemat de Stănculescu, care m-a întrebat dacă vreau să rămân ofițer sau să merg mai departe în politică. Am rămas ofițer până în 2002, când am ieșit la pensie cu gradul de colonel”, spune Radu Aurelian. Acesta se afla în Palat din data de 17 decembrie, de la alarma de luptă cu indicativul „Radu cel Frumos”. Am fost șeful Gărzilor Patriotice din oraș până pe 22 decembrie, când am fost ales membru al CFSN, și prin ordinul de zi pe unitate n-am mai fost șef la Gărzi”, zice Radu Aurelian, care se spală pe mâini, în acest fel, de crimele săvârșite în acele zile de membrii Gărzilor Patriotice.

Criminal cu repetiție

Gheorghe Olteanu, căpitan în Gărzile Patriotice, a împușcat mortal patru oameni care dormeau pe o canapea. După câteva ore, a mai omorât încă un civil nevinovat. Olteanu a fost condamnat la 22 de ani de închisoare, din care a ispășit 17. Nu a putut oferi niciodată o explicație plauzibilă pentru crimele din decembrie 1989.

Dacă în celelalte orașe din țară s-ar fi apăsător pe trăgaci cu aceeași nonșalanță cu care s-a apăsător la Buzău, probabil că numărul tragediilor de la Revoluție ar fi fost și mai mare. În orașul de la curbura Carpaților au murit 28 de oameni, cu toții în urma unor episoade în care focurile de armă au sfidat orice rațiune.

Unul dintre cele mai șocante momente ale acelor zile s-a consumat în noaptea de 23 spre 24 decembrie, în incinta Palatului Comunal. În acea noapte, în sediul fostei Județene de Partid din Buzău se aflau membri ai Gărzilor Patriotice (dispozitive de civili conduși de ofițeri ai Armatei), militari și revoluționari care în 22 decembrie ocupaseră clădirea, alungându-l pe prim-secretarul Simion Cotoi. Spre dimineață, după ora 3.00, câțiva dintre revoluționari au fost răpuși de oboseală și au început să moară pe o canapea aflată pe unul dintre holurile clădirii.

Întrucât în urmă cu câteva ore circulase un zvon despre un grup de teroriști care urma să atace Palatul Comunal, se fiase hotărât ca majoritatea luminilor să fie stinse, iar militarii și membrii Gărzilor Patriotice erau în posturi cu armele în mână. Este imposibil de înțeles ce s-a petrecut în acele momente în mintea căpitanului Gheorghe Olteanu (41 de ani în 1989), cu atât mai mult cu cât cei prezenți nu-și amintesc niciun incident care să fi

putut determina reacția lui din clipele următoare.

B Cert este că Olteanu a îndreptat automatul către canapeaua din hol și a tras două rafale de foc automat, împușcându-i mortal pe Vasile Apostol (50 de ani), Constantin Voinea (33 de ani), Aurel Toader (35 de ani) și Nicolae Zaharia (48 de ani). L-a rănit și pe Aurel Tucă (21 de ani). Conform rezoluției alcătuite de Parchetul Militar imediat după evenimente, ofițerul ar fi pretextat că a văzut mișcare pe hol și că unul dintre oamenii care se mutau dintr-un loc în altul s-a îndreptat spre el.

La proces, Gheorghe Olteanu avea să-și schimbe declarația și să afirme că se afla într-o cameră a cărei ușă era față în față cu canapeaua pe care dormeau victimele și, fiind trezit din somn de un foc de armă, a intrat în panică și a tras direct prin ușă. Nimeni nu confirmă însă existența focului de armă invocat de Olteanu.

Gestul șocant al ofițerului de 41 de ani avea să fie completat de reacția cel puțin stranie a superiorilor săi. Cu toate că mitraliasa din senin cinci oameni, Gheorghe Olteanu a rămas în continuare în Palatul Comunal, fără a fi măcar dezarmat.

Martorii oculari spun că revoluționarii scăpați teferi de sub tirul căpitanului de Gărzi Patriotice ar fi încercat să-l dezarmeze, însă au fost opriți de soldați. Mai mult decât atât, cei considerați periculoși au fost tot civilii aflați pe holul în care a avut loc tragedia. Aceștia au fost închiși într-o cameră din Palat și, spre dimineață, audiați de un procuror chemat la fața locului.

După terminarea cercetărilor, în jurul orei 11.00 dimineața, grupul celor care au dat declarații a fost invitat să plece acasă. La ieșirea din clădire, pe un alt coridor, se afla în poziție de tragere același Gheorghe Olteanu, care i-a somat să se oprească. Revoluționarii s-au oprit, iar doi dintre ei au plecat să cheme câțiva soldați care să-l convingă pe Olteanu că nu sunt

teroriști. Un căpitan și un soldat au coborât la Olteanu și i-au spus că persoanele respective sunt libere să plece acasă, dar se pare că asta nu a fost de ajuns.

Când primii cetățeni au coborât spre curtea interioară, Olteanu i-a somat o singură dată, în mod nejustificat, după care a tras o rafală cu pistolul mitralieră în grupul de oameiă neînarmați și pașnici. A fost ucis pe loc Anton Baltac (25 de ani) și a fost rănit Constantin Ionel Lupașcu (25 de ani). Un container din fier masiv, în spatele căruia s-au ascuns ceilalți oameni, a reușit să mai reducă proporțiile măcelului provocat de Gheorghe Olteanu în decurs de numai câteva ore.

Abia după această a doua ieșire, Gheorghe Olteanu a fost dezarmat și dus direct la spitalul de boli psihice de la Săpoca Qudețul Buzău), unde a rămas internat până pe 4 ianuarie. Medicii au stabilit că acesta a avut discernământ în momentul crimelor. Justificarea sa era aceea că a comis faptele pe fondul unei „stări psihice deosebite”, influențat de evenimentele Revoluției și de teama că ar putea fi atacat de cineva. Abia pe 10 ianuarie 1990, Olteanu a fost arestat preventiv.

Evidența faptelor sale era cât se poate de incomodă pentru autoritățile vremii, în condițiile în care Armata română trebuia să iasă din Revoluție cu o imagine eroică. Dacă alte situații au putut fi mușamalizate, crimele comise de Olteanu erau mult prea evidente. A fost primul ofițer al Armatei trimis în judecată în urma evenimentelor din decembrie 1989. Procesul său a început în primăvara lui 1990 și a durat până în februarie 1991, când Gheorghe Olteanu a fost condamnat la 22 de ani de închisoare. A fost eliberat după 17 ani, însă la Buzău nimeni nu mai știe nimic despre el sau despre familia sa. Imediat după Revoluție, soția lui a intentat proces de divorț și s-a mutat din oraș împreună cu cei doi copii.

**„Ce ați căutat, golanilor?
Voi sunteți teroriști!”**

Faptele săvârșite de Gheorghe Olteanu pe 24 decembrie 1989 rămân un mister greu de deslușit chiar și după două decenii. Oamenii asupra cărora acesta a îndreptat arma în acea noapte fatidică erau prezenți în Palatul Comunal încă din 22 decembrie. În mod cert, Olteanu interactionase cu ei în acele zile și, cu toate acestea, a tras asupra lor atât noaptea, cât și în zori, la lumina zilei, considerându-i teroriști.

Dacă ar fi să judecăm după raționamentul lui Olteanu, la Buzău „teroriștii” se infiltraseră chiar și în structurile de conducere, întrucât Aurel Toader, unul dintre cei împușcați mortal, fusese ales membru în Consiliul Județean provizoriu al Frontului Salvării Naționale (CJFSN), constituit în seara de 22 decembrie.

Un alt mare semn de întrebare care rămâne în urma acestui caz este neînălțurarea lui Gheorghe Olteanu din Palatul Comunal după împușcarea celor cinci oameni care dormeau pe canapea. „Există o regulă și pe front. Când cineva împușcă niște oameni, îl retragi. Asta a mai omorât și dimineața pentru că nu a fost luat de acolo”, afirmă Vasile Ion, fost senator PSD și revoluționar cu certificat.

În mod normal, cel care ar fi trebuit să ia măsuri asupra lui Olteanu era superiorul său direct, maiorul Radu Aurelian. Acesta spune că începând din 22 decembrie renunțase la funcția de șef al Gărzilor Patriotice din Buzău, întrucât fusese ales președinte al CJFSN și nu putea deține două funcții. Totuși, recunoaște că era comandantul dispozitivului din Palatul Comunal, ceea ce înseamnă că el ar fi fost primul care trebuia să ia măsuri. „Când s-a petrecut incidentul cu Olteanu, eu nu am fost prezent, eram în altă cameră. Am auzit împușcăturile și m-am dus repede. Când am văzut morții, vă spun sincer că amleșinat, pentru că nu mai văzusem niciodată așa ceva. M-au udat cu apă, au început să strige «Domnule, cui ne lași?». Era o stare de tensiune, apăreau tot felul de zvonuri”, își scuză Radu Aurelian lipsa de reacție. Întrebat de ce nu l-a scos pe Olteanu din dispozitiv după ce omorâse patru oameni, Radu aruncă vina pe Procuratură: „Eu am vrut să acționez legal și am chemat Procuratura. Procurorul Romașcanu, care între timp a murit, nu mi-a zis să-i pun cătușele lui Olteanu sau să-l iau de-acolo. Dacă n-a zis procurorul, eu ce să fac?”.

Despre felul în care procurorul Romașcanu a înțeles să demareze ancheta povestește Dumitru Drăghici, aflat printre oamenii din hol care au fost reținuți pentru audieri după primele rafale trase de Olteanu. „Ne-au băgat într-o cameră la anchetă și ne întreba procurorul Romașcanu: «Ce ați căutat, golanilor? Voi sunteți teroriști!». Era și un profesor, Manolescu, pe care îl cunoștea. Zice: «Cum, domnule, dumneata cu golanii ăștia?»..”.

„Dacă ma împușca, macar sa vad”

I Există însă și voci care afirmă că gestul lui Olteanu nu a ■pst o greșeală inexplicabilă, ci ar fi făcut parte din jocurile pentru putere care s-au dat în Palatul Comunal. Petre Burada, membru al asociației de revoluționari „Club 22 Buzău”, este categoric: „Revoluția, la Buzău, a fost furată. Cei care au intrat în Palat pe 22, revoluționarii adevărați, au fost îndepărtați unul câte unul de la conducere. Mie și atunci, cu Olteanu, mi s-a părut ceva ciudat. Că eram într-o cameră mai mulți, discutam și nu prea ne înțelegeam. Și doctorul Vasile Ion zice: «Bă, mâine e zi grea, hai să ne culcăm o parte din noi. Petrică, mergi și te culcă, mai ia vreo șapte-opt băieți și culcați-vă!». «Bă, mie nu mi-e somn. Dacă e să vină cineva și să mă împuște, măcar să văd», am zis. Și pe ăia care s-au dus să se culce i-a împușcat ăla de la Gărzile Patriotice”.

I Vasile Ion spune că afirmațiile lui Burada sunt bazonii: „El a plecat din Palat pe 23, deci nu avea cum să asiste la o asemenea discuție, care nici n-a existat de fapt”.

| Misterul nebuniei lui Gheorghe Olteanu este îngroșat de o declarație a lui Eremia Stanciu, membru în Gărzile Patriotice din Buzău: „Olteanu era un om blând, un om cumsecade. Nu pot să

înțeleg ce a fost în capul lui de a făcut un asemenea gest”.

I Intenționat sau nu, măcelul provocat de Gheorghe Olteanu a scos din cărțile noii puteri o mare parte dintre revoluționarii aflați în Palatul Comunal în acel moment. Cei care au scăpat de rafalele căpitanului din Gărzile Patriotice au fost imediat izolați într-o cameră, iar după audieri au fost sfătuiți să plece acasă, pentru a nu li se întâmpla ceva rău.

„Iliescu a vrut să-l grațieze”

Mai mult decât oricine, o explicație pentru cele întâmplate în noaptea de 23 spre 24 decembrie au căutat-o rudele victimelor lui Gheorghe Olteanu. Gabriel Toader – al cărui frat^e, Aurel, a fost printre cei patru oameni împușcați mortal pe canapea – nu poate uita cinismul pe care Olteanu l-a afișat la proces. „A zis că și-a făcut datoria și că atunci, noaptea, chiar a fost felicitat pentru cum a acționat. Radu Aurelian trebuia să-l dezarmeze, că el era șeful acolo. Dacă nu l-a dezarmat, înseamnă că el l-a felicitat. Asta nu pot să înțeleg. Cum îi mai dai voie să poarte armă și să mai stea acolo după ce a ucis patru oameni? Olteanu a zis că fuseseră anunțați că vor ataca teroriștii. Cine erau teroriștii? Cei care stăteau pe canapea și au fost cu el toată ziua?”, întreabă retoric Gabriel Toader.

Radu Aurelian neagă cu vehemență că ar fi apreciat la acel moment zelul lui Gheorghe Olteanu: „Nu e adevărat, să nu fabulăm, vă rog! Să vezi morții și să începi să-l feliciți... Când noi dărdăiam în Palat că vine noaptea și ne face și ne drege și ăla, și ăla, și ăla...”

*
* *

Gabriel Toader vorbește greu despre moartea fratelui său. I se îneacă vocea și face ochii mari, încercând să întoarcă lacrimile înapoi. „Pe frate-miu l-am găsit abia pe 29 decembrie. M-am dus în 25 să-l caut, că nu știam unde e. La Palat nu mi-au dat voie să intru, au zis că n-au auzit de el. Apoi m-a sunat tata că l-a găsit la morgă ca «mort necunoscut». Nu înțeleg cum a ajuns ca «mort necunoscut», că mulți din Gărzi care erau acolo erau de la Chimica, unde lucra și el. Au fost tot felul de zvonuri atunci că s-a găsit la frate-miu pistol, că nu știu ce. Au încercat să-l scoată basma curată pe Olteanu. Prima dată l-au dus la Săpoca, unde l-au găsit cu discernământ. Apoi, în timpul procesului, l-au dus la un spital în București, d^e unde a venit cu o hârtie pe care scria că în anumite condițn, hrănit cu aceeași hrană mai multe zile la rând, se poate ajunge la pierderea momentană a discernământului. Cum poate un medic să dea așa ceva? Și-o fi pierdut discernământul noaptea. Dar a doua zi?”.

Deși condamnat la 20 de ani de închisoare, Gheorghe Olteanu a fost aproape să iasă din pușcărie după numai cinci ani, zice Toader. „Iliescu a vrut să-l grațieze în 1996. Dăduse un ordin de grație în care apărea și el. A fost atunci un protest față de acel decret și s-a renunțat. Acest Olteanu nu era un băiat prost, eu încerc să-l privesc fără ură, deși e greu. A fost dat la televizor la o emisiune, «După gratii», și l-au arătat jucând șah, a câștigat și niște turnee prin închisoare. Tata a zis că ar vrea să-l vadă față în față după ce se eliberează, dar eu i-am spus că n-are niciun sens. Nici nu vreau să-l văd vreodată, că nu știu ce se poate întâmpla. Omul e un animal”.

Revoluționarii i-au pierdut urma lui Gheorghe Olteanu. Eliberat din închisoare în 2007, el s-ar fi pocăit și s-ar fi stabilit într-un sat din județul Prahova.

Avioanele de la Bobocu

Există indicii că și la Buzău s-a încercat declanșarea unui război între Ministerul de Interne și Ministerul Apărării Naționale. Orice neon care clipea în sediul Miliției era interpretat ca un cod secret.

Un episod bizar s-a petrecut cu o zi înainte de Crăciun. Fostul milițian Gheorghe Zotolea, care se afla în sediul Miliției Buzău, își amintește: „Pe 24 decembrie, pe la ora 8.00 dimineața, au venit două avioane de la Școala de Aviație de la Bobocu. Am înțeles că au avut ordin să facă exact ca la Sibiu, adică să tragă în sediul Miliției și al Securității. Zburau la înălțime foarte mică, le-am văzut, au făcut stângadreapta deasupra noastră, dar n-au tras. Ofițerii de la Securitatea noastră au auzit prin stație ce vorbeau piloții: «Nu putem să tragem, fiindcă blocurile de locuințe sunt prea apropiate

de sediile Miliției și Securității». Dar, din câte am auzit, au avut ordin, de la generalul Iosif Rus, comandantul Aviației Militare, să tragă în noi".

Bolnav, bătrân și plictisit, generalul Iosif Rus n-a dorit să comenteze pe marginea subiectului.

Radu Aurelian, șeful județului Buzău în acel moment, susține ideea lui Zotolea. El povestește cum funcționa „telefonul fără fir” în Armata română. „Dîndăreanu nu a putut să ia legătura cu mine și a sunat la colonelul Boloangă de la Pompieri. Boloangă m-a sunat pe mine și m-a întrebat dacă «e ceva cu Securitatea» și eu i-am zis că nu e nimic. Boloangă a mai zis că îl întreabă generalul Mereu, de la Bobocu, ce să facă. Și că Mereu a primit ordin de la Dîndăreanu să ridice două avioane și să execute foc asupra Securității și Miliției. S-au și ridicat cele două avioane, erau în aer când am primit telefonul”.

Generalul Constantin Mereu, care la vremea respectivă era comandant al Școlii de Aviație de la Bobocu, neagă tot: „Nu am primit niciun ordin de la Dîndăreanu să ridic avioane pentru a bombarda clădirile Securității și Miliției din Buzău. Un astfel de ordin putea să-mi dea numai Iosif Rus, dar nu au existat asemenea dispoziții. În plus, eu locuiam exact lângă aceste clădiri, și familia mea era acolo. Deci, ar fi însemnat să-mi bombardez propria familie”.

Și totuși, avioanele de la Bobocu s-au ridicat deasupra Buzăului. „A fost un avion care a survolat pentru recunoaștere, dar nu a primit în niciun caz ordin să tragă asupra vreunui obiectiv. Ulterior am aflat că a fost un bruiaj al Securității pe stațiile radio și cei din sediu ar fi auzit ceva ca o convorbire între piloții noștri, care spuneau că vor bombarda Miliția și Securitatea. A fost probabil o diversiune, dar nu știu cine și în ce scop a făcut-o”, susține Mereu.

Bruiaj a fost și pe radarele de la Bobocu. „La un moment dat, ne-au apărut pe radar vreo 20 de ținte aeriene care veneau dinspre lanca și se îndreptau spre noi. După viteza cu care înaintau, am dedus că sunt elicoptere, însă pe măsură ce se apropiau, rămâneau tot mai puține. Întâi zece, apoi cinci, apoi două, iar la noi n-a mai ajuns niciunul. Mai târziu am aflat că, mai mult ca sigur, au fost niște ținte false, provocate prin metode folosite în războiul radio-electronic”, explică genealogul Mereu.

*

* *

La filtrele rutiere din Buzău au fost răspândite liste cu numerele de înmatriculareale mașinilor securiștilor. Membru într-un filtru, muncitorul Anton Larion dezvăluie: „Ni s-a spus că posesorii respectivelor mașini sunt foarte periculoși și să se tragă asupra lor fără somație. Am recunoscut unul dintre acele numere ca fiind al lui Nicolae Aldea, securistul întreprinderii unde lucram, Textila Buzău”.

*

* *

Ion Tarnovschi, locotenent-colonel la UM 01708, mai adaugă o piesă din puzzle-ul haotic al Revoluției, când între amici și inamici era o diferență insesizabilă. În seara zilei de 23 decembrie, Tarnovschi a deschis focul împotriva unui ABI al Securității care se deplasa prin fața unității. Cei din ABI au ripostat cu foc. Nu au existat însă victime. În dimineața zilei următoare, același ABI a venit la unitate pentru a încărca muniție pentru brigăzile militare aflate de pază la punctele-cheie din oraș. Tarnovschi personal a fost cel care a urcat în ABI cu lăzile de muniție.

1 Coincidență stranie: tot în noaptea de 23 spre 24 decembrie au avut loc alte două incidente în care au fost implicate trupe de Securitate care se deplasau cu ABI-uri. Ambele, soldate cu moartea unor luptători

USLA: opt la București, în masacrul de la MAPN, și unul la Brăila. În amândouă, „uslașilor” li s-a întins o capcană: chemați de Armată să ajute la apărarea unor obiective, au fost mitraliați fără milă.

Armata, în misiune de autodistrugere

În 1989, la Buzău, în plină Revoluție, patru militari s-au automutilat călcând pe minele pe care chiar ei le plantaseră împotriva „teroriștilor”. Ceva mai încolo, două unități militare, despărțite de un cimitir, s-au mitraliat crezând că teroriștii se ascund prin caverne.

Chiar dacă inițial au fost mușamalizate de procurori și de propaganda mediatică a FSN, gafele Armatei române au început, ulterior, să iasă la iveală. A devenit tot mai evident că zecile de soldați căzuți la datorie „în lupta cu teroriștii” fuseseră, de fapt, împușcați de propriii colegi în urma unor confuzii sau a unor situații stupide.

Armata română a luptat împotriva teroriștilor cu toate mijloacele. La Buzău au fost minate câmpuri întregi. Între poveștile nefericite ale Revoluției din decembrie 1989 se înscriu și accidente ale patru militari care au rămas fără picioare după ce au călcat pe minele pe care singuri le plantaseră.

Cum rămâne un militar fără un picior? Este intoxicat cu zvonuri alarmiste, urmează panica, treaba făcută în spirit românesc – „merge și așa”. Apoi vin oboseala și neglijența. Urmează câteva întâmplări care ar putea părea comice dacă n-ar fi tragice.

Maiorul Eduard Muha, șeful Serviciului Geniu din cadrul UM 01847 Buzău (unitate de parașutiști), a primit ordin, în dimineața zilei de 23 decembrie, să realizeze un câmp de mine circular în zona UM 01910 Vernești (la patru kilometri de Buzău), „pentru a nu pătrunde elemente teroriste în incintă”. Ordinul venea

de la București, de la UM 02580, eșalonul superior. Ștefan Ionașcu, comandantul UM 01910, declara în dosarul cazului că ordinul de minare a fost dat în 23 decembrie 1989 de către comandantul Aviației Militare, generalul Iosif Rus, prin ofițerul operativ Olaru.

Prin urmare, Muha a mers la Vernești, unde a studiat terenul și minele din dotarea unității respective. A constatat că minele nu sunt potrivite pentru acea zonă. A luat legătura cu IBucureștiul, cu UM 02580, de unde i s-a răspuns să se descurce cu ce are. Apoi a cerut un grup de militari, cărora le-a predat abc-ul protecției muncii în materie de minat câmpuri, și s-au apucat de treabă.

I „După plantarea unor porțiuni cu mine, marcam cu vopsea albastră pe copaci limitele câmpului de mine, atrăgându-le atenția că, după plantarea lor, nu mai are voie nimeni să calce pe acolo”, a scris Muha în declarația dată Parchetului Militar. Operațiunea a durat trei-patru zile, ceea ce înseamnă că s-a făcut în mare grabă. Procurorii au stabilit ulterior că, din cauza condițiilor meteo, vopseaua de pe copaci s-a șters.

Momentul 1

! În ziua de 28 decembrie 1989, în jurul orelor 14.00-15.00, fruntașul Sorin Popescu, după ce a schimbat santinela, pentru a scurta drumul spre Corpul de gardă a intrat pe câmpul de mine și s-a accidentat grav la piciorul drept. „Știam că e minat terenul, dar nu am crezut că s-a ajuns până acolo pe unde am trecut eu”, a declarat Popescu ulterior. A fost dus la Spitalul Județean Buzău, apoi transferat la București, iar ulterior la un spital din Germania, unde i s-a pus o proteză.

Momentul 2

La 31 decembrie, ora 9.00, maiorul Muha și militarii în termen Gheorghe Mâzgaciu, Gigi Bubela, Lucian Micu și Florin Mladin au mers în zona minată pentru a face ridicarea topografică a câmpului de mine. Muha însuși le-a făcut instructajul pentru a nu se accidenta. În timpul operațiunii, soldatul Mâzgaciu nu a respectat traseul indicat și a călcat • pe o mină. Și el a urmat același traseu ca fruntașul Popescu: Buzău, București, Germania. A suferit amputarea gambei inferioare a piciorului drept. Și el s-a ales cu o proteză ortopedică.

Momentul 3

În data de 8 ianuarie 1990, Eduard Muha primește ordinul să împrejmuiască zona cu sârmă, să nu mai intre soldatii acolo. La 11 ianuarie, Muha începe să împrejmuiască zona împreună cu doi soldați de la UM 01910. În jurul orei 11.00, din neatenție, Muha calcă pe o mină. Este transportat la Spitalul Județean din Buzău, iar în februarie 1990 e transferat la un spital din Cehoslovacia. I se amputează o treime din gamba piciorului drept și primește și el o proteză ortopedică.

În 1992, soldatul Gigi Bubela, care se afla lângă Muha în momentul declanșării exploziei, a făcut plângere că a fost și el rănit. A obținut adeverință de rănit (plăgi abrazive ale membrelor, mâna dreaptă și ambele gambe).

În afară de Sorin Popescu, ceilalți trei răniți au calitatea de mutilați în Revoluție și beneficiază de indemnizații. Nu s-a stabilit cine a fost de vină în această situație și nici de ce a fost nevoie ca un câmp de la marginea Buzăului să fie minat. Eduard Muha, genistul însărcinat cu minarea câmpului, a adoptat tactica tăcerii, refuzând să discute despre acest eveniment.

Generalul Iosif Rus, cel indicat a fi dat ordinul de înființare a câmpului de mine, este personajul implicat în mai multe evenimente tragice ale Revoluției, printre care masacrul de la Otopeni, măcelul de la Sibiu și doborârea elicopterului în care se aflau generalii Nuță și Mihalea. După Revoluție, Rus a fost răsplătit cu grade (a mai primit trei stele, devenind general cu patru stele) și cu funcții (consilier al ministrului Apărării, Nicolae Militaru, și consilier prezidențial al lui Ion Iliescu). Răspłata i-a venit, așadar, din partea colegilor săi de Revoluție.

Cimitirul cu teroriști

Cât de explozivă poate fi combinația dintre diversiune și prostie o arată „duelul” în care au fost atrase unitățile militare 01708 și 01671, ambele din Buzău. Acestea erau despărțite de un cimitir. În noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989, între cele două unități s-au auzit focuri de armă. Nimeni nu a putut localiza gura de foc, dar, pe 24 decembrie, un detașament de [la UM 01708 a pornit într-o misiune de scotocire a cimitirului. Nu s-a găsit nimic suspect. „Asta ne-a făcut să credem că s-a ■mulat tragerea din cimitir, când, de fapt, după părerea mea, persoane neidentificate ne-au determinat pe noi, cei de la UM 01708, să executăm foc asupra celor de la UM 01671 și invers”, ^eclara în 1992 soldatul Ștefan Stoica, de la UM 01708.

| Stoica a fost rănit în umărul drept, în timp ce se întorcea jdin misiunea de scotocire a cimitirului. Întrucât a beneficiat de calitatea de rănit în Revoluție și pentru că și-a dat seama că glonțul care l-a rănit nu putea veni decât din arma unui confrate de-al său, militar în unitatea de dincolo de cimitir, Ștefan Stoica și-a retras plângerea pe care o formulase inițial pentru descoperirea celui care a tras în el.

Din tabăra cealaltă, adică din UM01671, militarul în termen Ionel Barbu a fost rănit la cotul stâng în seara de 23 decembrie 1989, ora 23.00, în timp ce transporta o ladă cu muniție dintr-o clădire a unității în alta. Barbu a tras și el înspre cimitir înainte de a fi rănit. Doru Pavel, militar în termen la aceeași unitate, a fost rănit tot atunci în piciorul stâng.

I Cel care s-a ocupat de acest dosar a fost procurorul Ion Vasilache, ajuns ulterior șeful Parchetelor Militare. În 2002, el a dispus neînceperea urmăririi penale în cazul militarilor răniți, punând totul pe seama confuziei. În plus, în rezoluție, Vasilache expune unele aspecte care nu se deduc din declarații, și anume că tirul de focuri asupra UM 01671 s-a pornit dm toate direcțiile. Militarii răniți afirmă însă

răspicat că focul s-a pornit din direcția cimitirului, la capătul căruia era o altă unitate militară.

1 Zile în șir a durat focul dintre cele două unități. Bilantul a fost, în cele din urmă, tragic. Din cadrul UM 01671 au fost împușcați mortal, în condiții neelucidate, sergentul Ion Antemir și maistrul militar Alexandru Dumitru. Imediat după evenimente, mortii Armatei au fost transformați în eroi căzuți la datorie în luptele cu teroriștii.

Teodoru Ungureanu, procuror militar, susținea, în cotidianul „Jurnalul Național”, că într-o discuție pe care a avut-o cu generalul Ion Dîndăreanu, acesta i-a recunoscut că, din ordinul său, un militar împușcat de un coleg în dormitorul unității a fost transformat într-o victimă a teroriștilor, chipurile într-o misiune de scotocire a unei păduri.

Împușcături pentru o funcție

Nicolae Husu, care în 1989 era șofer la UM 01640 din Buzău, descrie haosul de la unitatea sa militară, unde au murit trei oameni. Intrați în alarmă de luptă încă din 17 decembrie, ținuți într-o tensiune permanentă și lipsiți de orice informație concretă, militarii români au căzut cu ușurință în plasa diversiei teroriste.

La UM 01640, evenimentele din decembrie 1989 au picat pe fondul dezorganizării, al orgoliilor între ofițeri și al bătăliei pentru funcții. Cu puțin timp înaintea Revoluției, comandantul unității fusese transferat în alt oraș, iar Comandamentul Garnizoanei a hotărât ca, provizoriu, conducerea să fie asigurată de căpitanul Dumitru Năstase, secretarul de partid al unității. Acest lucru nu i-a picat tocmai bine căpitanului Alexandru Scriba, care, fiind șef de Stat Major al UM 01640, se considera îndreptățit să preia frâiele unității.

Profitând de conjunctură, a trecut la acțiune, susținut și de locotenentul-major Mircea Emilică. În ziua de 23 decembrie, când prăbușirea regimului comunist devenise deja evidentă, Scriba i-ar fi strigat lui Năstase: „Gata, Mitică, s-a terminat cu comuniștii tăi! Acum preiau eu comanda!”. Conform martorilor oculari, Dumitru Năstase ar fi încercat o abordare diplomatică, recomandându-i căpitanului Scriba să aștepte limpezirea situației pentru a-și clarifica nemulțumirile.

„După ce a fugit Ceaușescu,ăștia doi, Scriba și Emilică, au început să-l înjure pe politrucul unității, care atunci țin^{ea} locul și de comandant. Au zis că regimul a căzut și că nu mai ascultă de el, că preiau ei comanda. Montaseră și ceva soldați, că Emilică era și comandant de companie. Năstase a zis să stea liniștiți, că ne vom reorganiza, și cine vrea să preia comanda o va lua, dar pașnic și organizat”, își amintește șoferul Nicolae Husu.

Prinsă între panica unor posibile atacuri teroriste și conflictele interne, unitatea a devenit un fel de sat fără câini. „Mie mi-a zis un plutonier: «Neculaie, vezi cum cobori, că aici s-ar putea să fie două tabere!». Nici nu știai de cine să te ferești. Era haos în unitate. Eu aveam dormitor la compania a 3-a, dar dacă am văzut așa, am dormit într-un atelier, pe unde era croitoria”, adaugă Nicolae Husu.

I Faptele sunt confirmate de maistrul militar Ion Scarlat. „În dimineața zilei de 24 decembrie mă aflam în clubul unității, împreună cu alte cadre. Am primit un telefon de la locotenentul Nicolae Andronache, care ne-a atras atenția asupra căpitanului Scriba, aflat sub influența băuturilor alcoolice, și s-a exprimat că «a înnebunit și trage în cadrele unității». În Icel timp m-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe căpitanul Mircea Emilică strigând: «Compania a 3-a, după mine!», și se deplasau spre Parcul Auto. Tot în acel

timp l-am auzit pe căpitanul Scriba strigând: «Căpitanul Năstase e un trădător!»„.

I Căpitanul Scriba s-a autoproclamat comandant al unității și, în ziua de 24 decembrie, s-a îndreptat către biroul căpitanului Năstase cu intenția declarată de a-l aresta. Însoțit și de Mircea Emilică, Scriba s-a lovit de opoziția maiorului Gheorghe Iacob, ofițerul de serviciu, care a încercat să-i potolească pe cei doi, spunându-le că lucrurile sunt și așa tensionate din cauza Revoluției. Deranjat de această abordare și hotărât să-și ducă la capăt planurile, Scriba a scos pistolul și l-a împușcat mortal pe maiorul Iacob.

I Scriba și Emilică au părăsit clădirea Comandamentului și au început să facă un tur al unității, trăgând rafale de mitralieră în mod haotic. Aventura celor doi s-a încheiat în momentul în care Alexandru Scriba a pătruns în incinta UM 01171, unitate aflată în imediata apropiere, unde a fost împușcat de căpitanul Vasile Robu.

Rezoluția Parchetului Militar nu lămurește situația în care și-a pierdut viața căpitanul Scriba, menționând doar că acesta a fost împușcat „în timp ce era escortat la Corpul de gardă”. Nicolae Husu, personal militar civil în UM 01640, susține că știe exact cum s-au petrecut lucrurile. „După ce au tras de nebuni prin curtea unității, Scriba și Emilică au vrut să sară gardul la unitatea vecină, la parașutiști. Veniseră șase inși înarmați și îl luaseră pe comandantul Dumitru Năstase în unitatea la parașutiști, probabil dăduse el telefon și ceruse protecție. Când a sărit gardul la parașutiști, ăia l-au curățat pe Scriba, că nebunul voia să se ducă peste ei după comandant. Scriba era un om cam fixist, nu te puteai înțelege cu el când i se puneă pata. Iar Emilică avea boală pe comuniști, că era fiu de preot”.

Imediat după evenimente, ancheta procurorilor militari a stabilit că Mircea Emilică l-a împușcat pe maiorul Gheorghe Iacob. Locotenentul-major a fost arestat și trimis în judecată. După aproximativ doi ani, instanțele au stabilit că Alexandru Scriba este autorul crimei și l-au scos de sub urmărire penală pe Emilică. Acesta spune că a fost victima unei mărturii mincinoase. „Doi ani și trei luni am stat în închisoare nevinovat. S-a numit cercetare în stare de reținere, dar, de fapt, a fost pușcărie curată. Mi s-a interzis accesul la avocat, s-au făcut niște abuzuri incalificabile pentru o crimă pe care nu eu am comis-o. Toate astea din cauza unui martor mincinos, Sava Botezatu, care acum, când îl întâlnesc, face fețe-fețe. A fost forțat de procurori să depună mărturie mincinoasă”.

Mircea Emilică a acceptat inițial să vorbească pe larg despre evenimentele de acum 21 de ani, după care s-a răzgândit. „Vina mea este că am fost lângă Scriba când l-a împușcat pe maiorul Iacob și n-am putut să-l opresc. Culmea e că Iacob îmi era

prieten foarte bun. Scriba a fost nedreptățit. El trebuia să preia comanda unității, și de aici a pornit totul. Între el și Năstase mocnea un conflict mai vechi, care trebuia să izbucnească. Nu mai vreau să-mi răscolesc amintirile. E prea greu. Vă rog să mă lăsați în pace, am trăit o tragedie cum nu mă doresc nimănui să trăiască.

i Cei patru orfani ai plutonierului Voican

1 Nicolae Husu, șoferul, avea 38 de ani la Revoluție. N-a crezut și nu crede în teroriști. I se pare că totul a fost foarte simplu: „S-au împușcat ca proștii între ei, asta a fost Revoluția. A fost o tâmpenie, s-a panicat lumea degeaba. Cine mama dracu' să te atace la Buzău? Ce teroriști? La Buzău?! Au tras toți proștii și lumea a zis că sunt teroriști. Nu a fost Revoluție, domnule. A fost o convenție a lui Iliescu, a zis că Ceaușescu a ros prea mult și hai să-l dăm cu cracii-n sus, că se trăiește mai bine. Dar uite că nu se trăiește”.

Husu a văzut un om murind lângă el, pe plutonierul Vasile Voican, împușcat de colegii lor, militari din aceeași unitate. „Așa cred că au murit mulți în țară, și s-au băgat minciuni că i-au atacat teroriștii. Pe Voican l-au împușcat ai noștri. Cred că erau și cu capetele pline de băutură și au tras fără să se mai uite în cine. A doua zi ne-am întâlnit cu ei în unitate și i-am întrebat de ce au tras. Tăceau ca mușii, nu ziceau nimic”. Plutonierul Vasile Voican a murit tot la UM 01640 și tot pe 24 decembrie. În acea dimineață, Voican, care era și casierul Unității, a fost chemat la punctul de control de la intrarea în (cazarmă pentru a-i achita solda ofițerului de serviciu Vasile Ursache. Căpitanul Alexandru Scriba și locotenentul-major Mircea Emilică tocmai își începuseră turul de forță prin curtea unității.

! După ce Scriba și Emilică au încetat să mai tragă și s-au îndepărtat, plecând către Parcul Auto, cei aflați în punctul de control au ieșit afară, la poarta unității. Plutonierul Voican t-a spus celorlalți că se teme să nu fie împușcat din cauza haosului creat la ei în unitate și că se duce să ceară protecție la UM 02233, aflată în imediata apropiere. Imediat după ce acesta a sărit gardul în grădina din spatele punctului de control, de unde urma să sară în unitatea vecină, s-au declanșat din senin mai multe rafale de foc automat. Vasile Voican a fost împușcat în gât și a murit pe loc, iar cei rămași la poarta unității au scăpat nevătămați, adăpostiți într-un șanț din apropiere.

În rezoluția alcătuită de procurori imediat după evenimente se arată că, în momentul morții plutonierului Voican, s-au declanșat focuri de armă atât de pe clădirea Comandamentului, unde se afla un dispozitiv de pază, cât și din afara unității, de către persoane neidentificate. De asemenea, martorii oculari au declarat că Voican nu putea fi împușcat în niciun caz de Scriba sau de Emilică, întrucât, în momentul declanșării focului, aceștia se aflau în partea opusă a unității. Sub argumentul că nu se poate stabili autorul, procurorii au dispus neînceperea urmăririi penale.

Nicolae Husu, prezent în zona punctului de control și scăpat teafăr în urma focurilor care au provocat moartea lui Voican, spune că lucrurile au fost cât se poate de clare. „Eu m-am aruncat în șanț când au început să tragă de pe Comandament, ca să nu mă împuște. Ai noștri l-au împușcat pe Voican, cei care erau în dispozitivul de pază de pe Comandament, numai de acolo s-a tras. Eu am dat telefon la Comandament la unul Costache, ofițer de serviciu pe unitate: «Măi, nea Costache, nu mai trage, mânca-ți-aș gura, că sunt eu, Husu Nicolae, de ce trageți în noi?». A încetat,

dar Voican era împușcat. Ne-a și fost frică după aia să intrăm în unitate, am stat la poartă până la zece seara. Asta mor eu de necaz, că l-au împușcat pe săracul Voican ziua în amiaza mare, și e imposibil să nu fi văzut că e în haină militară”, povestește Husu.

Acesta crede că Procuratura nu a vrut să afle adevărul, ci să-l ascundă. „Pe mine m-au chemat la audieri la Ploiești și mi-a spus procurorul să tac din gură și să scriu ce zice el. Mi-a dat dictare, dar eu n-am fost de acord și s-a răstit la mine. I-am zis «la revedere» și am plecat. El zicea să scriu că a fost o eroare, o confuzie. Să nu spun că pe Voican l-au împușcat ai noștri. Cum să nu scriu așa ceva dacă eu am văzut că ăia de pe Comandament au tras, nu alții?!”

Plutonierul Vasile Voican avea 36 de ani și era tatăl a patru copii minori. Într-o filă aflată la dosar și datată 31 ianuarie^{rie} 1990, soția lui dădea o declarație în care cerea pedepsire^a vinovaților. Procuratura Militară a stabilită totul a fosto regretabilă eroare și că nimeni nu poate fi tras la răspundere.

Arme la tot poporu'

Pe 22 și 23 decembrie, la Buzău, sute de persoane angajate la marile întreprinderi din oraș au primit arme din depozitele Gărzilor Patriotice, iar în după-amiaza de 23 decembrie s-a împărțit și muniție. Tot pe 23 decembrie, 40 de arme automate, care fuseseră confiscate din sediul fostei Securități^H, au fost distribuite către civili în sediul Palatului Comunal. „Pe 23 am primit muniția, a venit cu o izotermă de la Palatul Comunal și am distribuit-o pe bază de tabel. Ordinul nu putea să-l dea decât maiorul Radu Aurelian, care era șeful Gărzilor pe tot județul, dar

probabil că și el a primit ordin de undeva de deasupra lui”, spune Eremia Stanciu, șef de bază materială la Întreprinderea Chimică.

Radu Aurelian, șeful Gărzilor Patriotice din Buzău, zice că nu știe de unde a venit ordinul pentru distribuirea muniției. El nu poate nega însă împărțirea celor 40 de arme în Palatul Comunal, dispozitiv pe care îl comanda. „S-au dat acele arme pentru că oamenii au cerut să apere Palatul Comunal. Dărdâiam că la noapte vin nu știu câți securiști, nu știu câți teroriști. Erau arme aduse de la Securitate, că s-a dat

Spionul cu telefon de jucărie

Cei care au primit arme de la întreprinderi au constituit numeroase filtre și au trecut la apărarea unor obiective. Au considerat că, dacă vor da năvală, teroriștii pot ataca orice, inclusiv Întreprinderea de Mase Plastice Buzău. Acolo unde, în loc de vreun atac terorist, în noaptea de 23 spre 24 decembrie s-au produs alte tragedii.

A fost mai întâi incidentul soldat cu moartea lui Constantin Ion. Acesta a fost împușcat în propria mașină de cei care păzeau întreprinderea, pe motiv că n-ar fi oprit la somație. Asupra lui Constantin Ion s-a găsit un telefon de jucărie, pe care cei din filtru l-au considerat dovada incontestabilă a faptului că au reușit să lichideze un spion, un terorist periculos. Asta i-a făcut să acționeze, în continuare, chiar mai zelos decât până atunci.

Câteva ore mai târziu, au deschis focul asupra altei mașini în care se aflau mai multe persoane, despre care cei din dispozitivul de pază au crezut că sunt teroriști. În urma rafalelor de foc automat, Vlad Constantin și Florica Ciortan și-au pierdut viața, iar Nicolae Ciortan, soțul Floricăi, a fost rănit.

Alexandru Ciulin, care – după cum s-a stabilit ulterior – mergea să-i ducă de-ale gurii fiului său, a

dispoziție ca Securitatea să predea armele. Nu știu dacă a fost o greșală să dăm arme, dar noi ne așteptam să fim atacați, fiindcă se trăgea asupra noastră. Erau, într-adevăr, cei din Gărzi, care erau și ei înarmați, dar niciodată nu este suficient într-o luptă în care nu știi cu cine te lupți”, încearcă să se justifice Radu Aurelian. Nici el și nicaltcineva n-au fost trași în vreun fel la răspundere pentru zecile de arme care au ajuns în mâinile civililor ieșiți la vânatoare de teroriști pe străzile Buzăului.

fost împușcat mortal pentru simplul motiv că se deplasa către centrul orașului pe lângă întreprinderea păzită de Gărzile Patriotice.

Un om care urmărea ceva

Imediat după Revoluție, pentru tot acest bilanț sângeros, Procuratura a trimis în judecată o singură persoană, pe Costel Socol, muncitor la Romcarbon. Însă și acesta a fost scos, ulterior, de sub urmărire penală. Procurorii au argumentat că „nu numai Socol Costel a executat foc asupra victimelor, ^{ci} întregul dispozitiv al Gărzilor Patriotice din care acesta făcea parte și care apăra Întreprinderea de Mase Plastice”.

Socol s-a reabilitat atât de bine după 1990, încât a reușit să obțină inclusiv certificat de luptător remarcat în Revoluție, aducător de niscaiva avantaje. Certificatul i-a fost retras abia după ce familia răposatului Ciulin a depus o contestație împotriva sa.

Costel Socol refuză să vorbească despre cele întâmplare în 1989, motivând că nu mai vrea să-și amintească de acele momente groaznice. Au rămas însă mărturiile sale din „Dosarul Revoluției”, unde,

prin rezoluția din 22 decembrie 1998, se stabilea cu exactitate că, măcar în privința lui Alexandru Ciulin, autorul omorului este chiar el, Costel Socol.

Declarațiile prin care încearcă să-și argumenteze Socol gestul sunt uluitoare. „În timp ce mă aflam în incinta întreprinderii, a trecut pe trotuar un cetățean care nu avea nimic în mâini și pe care l-am somat. M-am gândit că e posibil ca trecătorii să fie implicați în acte de terorism. Nu s-a oprit, și această stare mi-a creat certitudinea că urmărește ceva. Am tras un foc de avertisment și, pentru că nu s-a oprit, am îndreptat arma spre el și am tras. Cetățeanul se văita și mi-am dat seama că este rănit”.

Concluzia rezoluției alcătuită de procurorul militar Ion Slăvescu este cât se poate de clară: „Cu toate că victima nu a schițat niciun gest prin care să lase impresia că ar intenționa să escaladeze gardul împrejmuit sau prin altă modalitate să pătrundă în întreprindere, inculpatul l-a somat, după care a tras asupra sa. De fapt, inculpatul a somat victima să nu facă ce?, din moment ce aceasta nu făcea altceva decât să meargă pe stradă”. Cu toate astea, Costel Socol a rămas un om liber.

Patru plinuri de benzină în slujba Revoluției

În Buzău s-a tras atât de mult și fără cap, încât gloanțele au intrat și peste oameni în case, alegându-și singure țintele. Vitejii care apăsau pe trăgaci habar n-aveau în ce direcție trag.

Daniela Pănescu a fost rănită în seara de 23 decembrie în apartamentul său situat la etajul 2, de un glonț rătăcit care a intrat prin tocul ferestrei. A necesitat șapte zile de spitalizare.

Luminița Netcă a fost rănită pe 24 decembrie în propriul apartament, în timp ce stătea de vorbă cu o vecină. A avut nevoie de cinci zile de îngrijiri medicale.

Gheorghe Ghidia a fost lovit de un glonț în timp ce se afla în fața unei tonete unde se vindeau țigări.

Pe Ionel Vasile, un glonț rătăcit l-a găsit acasă, în bucătărie. „Precizez că s-a tras asupra blocului meu din direcția Băncii Naționale, unde erau de pază militari în termen și membri ai Gărzilor Patriotice”, a declarat Ionel Vasile în „Dosarul Revoluției”.

Dacă în viața celor enumerați anterior Revoluția a intrat pe neașteptate, aducându-le și ceva beneficii – unii dintre ei au certificate de răniți în lupta cu teroriștii –, altora, care s-au implicat de bunăvoie, decembrie 1989 le-a adus numai pagubă. În dosarele Procuraturii privind orașul Buzău s-a păstrat inclusiv cererea omenească a căpitanului Vasile Victor, de la UM 01919 Bobocu, către Primăria orașului Buzău.

Scrie căpitanul Vasile așa: „Începând din data de 22 decembrie 1989 și până la 2 februarie 1990 am acționat pe raza județului Buzău pentru rezolvarea unor misiuni de importanță deosebită. Pentru rezolvarea lor am acționat cu mașina personală, suportând cheltuielile a patru plinuri de benzină. Rog să fiu ajutat pentru contravaloarea acestei cantități”. Răspunsul Primăriei a fost crunt: „Vă facem cunoscut că, la nivelul nostru, legislația în vigoare nu prevede astfel de decontări”.

Un buzoian grăbit

Tudorică Paul a fost împușcat când respira aerul

primei serii de libertate. „În data de 22 decembrie 1989, orele 22.30, am plecat de la domiciliu cu intenția de a mă prezenta la locul

CĂCIULA ȘI COIOCUL PRIMULUI-SECRETAR de muncă, la Întreprinderea de Geamuri Buzău. În timp ce ră deplasam pe strada Stadionului, când m-am apropiat de VM 02470, au început să se tragă focuri de armă din direcții diferite, astfel că am fugit să mă ascund între blocuri. În acel moment am fost împușcat în antebrațul stâng de un glonț care nu știu din ce direcție a venit”, a declarat Tudorică Paul în fața procurorilor. Rănitul mai menționa că a avut nevoie de 20 de zile de spitalizare și că nu dorește tragerea cuiva la răspundere pentru cele întâmplate.

Rezoluția Parchetului Militar dezvoltă latura absurdă a evenimentelor din decembrie 1989. „Tudorică Paul mergea pe stradă neînsoțit. În fața sa, la câțiva metri, mergeau doi bărbați, în fața acestora mergeau două femei, iar în spatele său alți trei pietoni. Toate aceste persoane se desfășurau pe o distanță de 10-15 metri. La un moment dat, Tudorică Paul și-a dat seama că cei doi bărbați din fața sa erau colegi de navetă. Li cunoștea sub prenumele de Nelu și Vasile”, se arată în rezoluție.

În acele momente, în mintea lui Tudorică încolțește o dorință care ar fi putut să se dovedească fatală: aceea de a parcurge restul drumului în tovărășia colegilor Nelu și Vasile. „Ca să nu mai mergă singur, Tudorică Paul a luat hotărârea să mărească pasul pentru a-i ajunge pe cei doi bărbați, începând să se grăbească brusc chiar în momentul în care a ajuns în dreptul UM 02470. Acest comportament a părut ciudat pentru luptătorii din Gărzile Patriotice aflați pe unul dintre blocurile situate vizavi de unitatea militară. Tudorică Paul a devenit suspect, ca și când

ar fi avut intenția să atace punctul de control al unității, să creeze o diversiune, să pătrundă în unitate ori să încerce atacarea bărbaților din fată. În acest context, unul dintre luptătorii Gărzilor Patriotice a deschis focul pe direcția deplasării «suspectului». Toți pietonii s-au aruncat la pământ”, explică procurorii în rezoluție.

Concluzia acestora este că Tudorică Paul a fost împușcat de membrii Gărzilor Patriotice, dar neputându-se stabili exact autorul, s-a dispus neînceperea urmăririi penale. Totuși, rezoluția Parchetului Militar recunoaște că nici militarii din

curtea UM 02470 nu au asistat pasivi la derularea situației; „Considerând că pietonii sunt atacați de teroriști, aceștia au deschis și ei focul înspre blocurile pe care se aflau Gărzile Patriotice”.

Teroriștii își căutau brad de Crăciun

O altă situație în care oamenii pașnici au fost luați drept teroriști periculoși și asediați cu rafale de mitralieră s-a petrecut în după-amiaza de 24 decembrie. În Ajunul Crăciunului, Marius Niță și Traian Cazan, adolescenți din satul Gura Călnăului, aflat la câțiva kilometri de Buzău, au hotărât să meargă în pădurea din apropiere pentru a face rost de un brad pe care să-l împodobească. După ce au găsit bradul potrivit, cei doi tineri au luat-o agale către casă, pe drumul lor obișnuit, prin dreptul unității militare aflate la marginea satului. Militarii din dispozitivul de apărare al unității au deschis focul asupra lor, împușcându-l în fese pe Marius Niță.

„În timp ce ne întorceam, s-a deschis foc asupra noastră din direcția unității militare, care era cam la un kilometru distanță de noi. Eu m-am culcat la pământ și am observat că se trăgea din două blindate ce staționau în dreptul unității. Niță și Marius nu s-a culcat imediat la pământ, ci a mai făcut câțiva pași, moment în care s-a mai tras o rafală. De data aceasta, el a fost rănit și a căzut la pământ”, a declarat Traian Cazan în timpul anchetei.

Cazan a reușit să-l ducă pe tovarășul său până în via CAP-ului, după care a fugit în sat și i-a chemat pe părinții acestuia. „Am fost internat în Spitalul Județean Buzău, unde s-a constatat că am fractură de bazin și rectul perforat. Am fost dus în Italia, la spitalul din Pisa, unde am stat până în 6 mai 1990, când am revenit în țară. La Pisa mi s-a făcut un transplant de rect și în prezent mă simt bine”, le-a declarat Marius Niță procurorilor.

Chiar și împușcată în fese, Revoluția mergea mai departe.

FOCȘANI

JOCUL DUBLU AL LUI VIRGIL MĂGUREANU

Înainte de decembrie 1989, fostul căpitan de Securitate spăla geamurile la Muzeul Județean din Focșani, dar nu-și neglija nici misiunea de a racola noi agenți anti-Ceaușescu. El își cunoștea propriii securiști. Cei care l-au cunoscut pe fostul șef al SRI în „exilul” său de la Focșani descriu un Virgil Măgureanu complex, conștient de rolul pe care urma să-l joace în momentul prăbușirii clanului ceaușist.

Generalul Ion Mihai Pacepa, fost șef al spionajului românesc, a dezvăluit că Virgil Măgureanu a fost ofițer acoperit al Securității între 1972 și 1978, cu gradul de căpitan și numele conspirativ „Mihăilă Mihai”. În 1978, Măgureanu a devenit profesor universitar la Academia de partid „Ștefan Gheorghiu”, dar a rămas și colaborator al Securității. Informația lansată de Pacepa s-a confirmat în anii '90, când Măgureanu a fost nevoit să recunoască poziția pe care a avut-o în poliția politică a lui Ceaușescu.

În anii '70, Virgil Măgureanu și Ion Iliescu au pus bazele unui grup de complot care a studiat terenul pentru a prelua puterea politică într-un moment propice. Măgureanu și Iliescu au avut numeroase

contacte cu un grup militar de complot, din care
făceau parte ofițeri retrogradați de Ceaușescu:

|

Nicolae Militaru, Ion Ioniță, Ioan Șerb, Ștefan Kostyal, Radu Nicolae etc. Generalul Kostyal susține că „Măgureanu e ră frâna și informarea în acest grup; el lucra pentru Securitate”. Jocul dublu al lui Măgureanu este confirmat de poetul Liviu Ioan Stoiciu, care a interacționat cu „dorn' profesor” în noiembrie 1989. „Măgureanu predica moderația, în vreme ce eu mă radicalizam. După ce am protestat public împotriva lui Ceaușescu, Măgureanu mi-a spus: «Ai făcut cea mai mare greșeală. Trebuia să mai aștepți până în decembrie»”.

Virgil Măgureanu avea 48 de ani, în luna mai a anului 1989, când a fost trimis la Focșani. Oficial, i s-a fixat domiciliu forțat, însă, în realitate, Măgureanu putea să plece din oraș când dorea. A primit o garsonieră în centrul orașului și a fost angajat ca muzeograf la Complexul Muzeal Vrancea. Georgeta Carcadia, care în 1989 era președinta Comitetului Județean de Cultură și Educație Socialistă - Vrancea, își amintește: „Când a fost repartizat la noi, i-am dat liber o lună să-și rezolve lucrurile acasă, la București. A stat luna aia la București. A venit înapoi. Vorbea foarte mult la telefon. Acuma bănuiesc că o fi vorbit cu Iliescu”.

Horia Dumitrescu, muzeograf și el la Focșani, a rămas puternic marcat de personalitatea lui Măgureanu. „Eu am știut un singur lucru despre domnul profesor: că era «luxat» de la «Ștefan Gheorghiu». Un om așa, discret, discuta cu kolegele ce să mai pună în mâncare. Nimeni n-a știut nimic despre ce plănuia el. Când se făcea muncă patriotică, mergea și el cu grebla să strângă frunzele, nu făcea nazuri. Împreună spălam geamurile de la muzeu. Nimeni n-a știut ce hram poartă. Măgureanu era profesor universitar, alde noi... niște pitici”.

Virgil Măgureanu, despre care se știe că la începutul anilor '80 făcea bișniță cu amortizoare de

Dacie, și-a găsit un rost și la Focșani. Șeful Securității Vrancea, Aurel Țambrea, susține că „dorn' profesor” se ocupa în timpul liber cu negoțul de vin: „Măgureanu cumpăra struguri, făcea vin și se ducea în Ardeal să-l vândă”.

Horia Dumitrescu, colegul său de serviciu, îi sare în apărare: „Mai cumpăra vin. Lua de la Anton Paragină - a mufat paragină, nu mai trăiește. Avea vin bun, de la Panciu. Dar Măgureanu, dacă mai lua și el câte un bidonaș de vin, nu înseamnă că făcea bișniță. S-avem pardon, lăsați-o dracu'!” Lenormanda Florențiu era profesoară de muzică în 1989. Avea 37 de ani și era blondă. L-a cunoscut pe Virgil Măgureanu la un spectacol al corului „Pastorală”, în care interpreta la vioară. „Am avut o discuție cu el și am fugit acasă, la tata, plângând: «Tată, am cunoscut un om deosebit. Uite ce oameni ținăștia cu domiciliu forțat!»”, își amintește, încă emoționată, doamna Lenormanda.

„O femeie blondă, cam negustoreasă”

Ajuns la Focșani, Măgureanu a început să interacționeze cu unul dintre cei mai vehemenți contestatari ai lui Nicolae Ceaușescu pe plan local: poetul Liviu Ioan Stoiciu. Întâlnirile lor au fost interceptate de Securitate. Aurel Țambrea, șeful Securității Vrancea în 1989, susține totuși că nu l-a considerat pe Măgureanu un potențial pericol și că nici nu l-ar fi pus sub filaj. „Când a ajuns aici, mi s-a spus că era profesor universitar și că în timpul orelor vorbea tot felul de doctrine politice. Eu n-am luat nicio măsură deosebită cu ăsta. Nu mi s-a părut o figură proeminentă. Nici nu l-am anchetat. A stat o jumătate de an. N-am avut informații despre complotul lui, aici, la Focșani. Lucracăteva zile, apoi se ducea la București, la familia lui. Eu cred că toate legăturile și

le păstra la București. În afară de faptul că a trăit cu directoarea, șefa lui, altceva n-am aflat. Directoarea era o femeie blondă, cam negustoreasă. El avea aici o garsonieră, că se întâlnea cu asta. Dar în majoritatea timpului era plecat. Își făcea delegații. Directoarea asta îi aproba delegații la București în interes de serviciu”.

Georgeta Carcadia de la Cultură întărește: „Cu o zi sau două înainte de 22 decembrie 1989, Măgureanu a venit la mine să-i dau învoire să plece la București. Zic: «Domnule, când t-ați angajat la mine v-am învoit. Acum nu pot, duceți-vă la

Dima, secretarul cu probleme organizatorice». Până la urmă a plecat, dar fără voia mea. A cerut voie de la directoarea muz_eului, Venera Cabalortă. El era singur aici. Doamna Cabalortă era divorțată, treaba lor...”

Lenormanda Florențiu, violonista, ține minte cuvintele c_u care s-a despărțit de Virgil Măgureanu în ajunul Revoluției. „În decembrie 1989 a fost ultimul concert al corului «Pastorala», era înainte să înceapă evenimentele de la Timișoara. Am plâns pe scenă, fiindcă am cântat «O, ce veste minunată» cu cuvinte schimbate, ca să nu deranjeze. În sală a fost și domnul Măgureanu. La final mi-a spus că el pleacă. I-am dat un telefon, a doua zi. «Ce faceți?», am întrebat eu. «Plec», a răspuns. «Când vă întoarceți?». Și el mi-a spus: «Nu știu, dar sper că, atunci când mă voi întoarce, vor fi vremuri mai valide». Eu căzusem și aveam piciorul în ghips, iar el răcise și era foarte răgușit. Și a zis: «Sper ca atunci când mă voi întoarce vor fi vremuri mai valide – pentru mine cu gâtul, și pentru dumneavoastră cu piciorul»,».

Lenormanda Florențiu a rămas în relații de amicitie cu Virgil Măgureanu. Acum, ea conduce o televiziune locală. „În urmă cu doi ani am făcut o emisiune cu domnul Măgureanu. Am fost la el acasă și am făcut un interviu. Am vorbit un pic despre Revoluție, dar mai mult despre situația în care se află țara”.

„Măgureanu mi-a spus că trebuia să aștept până în decembrie”

Liviu Ioan Stoiciu a avut câteva întâlniri de taină, la Focșani, cu Virgil Măgureanu. În 1989, Stoiciu avea 39 de ani. Era poet și lucra ca bibliotecar la Biblioteca Județeană Vrancea. Din 1981 intrase în atenția Securității pentru un poem anticeausis^t citit de Virgil Ierunca la Radio Europa Liberă. La 13 octombrie 1989 a fost unul dintre semnatarii listei de protest împotriva realegerii lui Nicolae Ceaușescu

la Congresul al XIV-lea al pCR. Textul de protest și lista semnatărilor au fost citite, de asemenea, la Radio Europa Liberă în noiembrie 1989.

Era toamna anului 1989 când Lenormanda Florențiu l-a abordat abrupt pe poet, spunându-i că Virgil Măgureanu ar vrea să-l cunoască. De altfel, toate întâlnirile dintre Stoiciu și Măgureanu au fost intermediare de Lenormanda, o „simpatcă blondină”, așa cum este caracterizată ea într-un jurnal al poetului Stoiciu.

Cum a ajuns tânăra Lenormanda Florențiu să fie mesagerul lui Virgil Măgureanu? „Lenormanda era omul «lor»”, spune Stoiciu cu sfială. „Ea mi-a spus mie într-o zi: «Măgureanu vrea să te cunoască neapărat, este trimis de la București. E foarte interesant individul, e deștept». I-am zis: «Bine, să vină la bibliotecă». Nu-l știam, am făcut cunoștință. Nu mi-a zis că fusese exilat de la «Ștefan Gheorghiu», ci doar că a fost profesor universitar. Zicea că a scris și o carte despre cum se câștigă puterea politică. M-am uitat peste carte și mi-a lăsat o impresie groaznică, fiindcă era plină de citate din Ceaușescu. La următoarea întâlnire i-am spus că pentru mine e de necitit din cauza citatelor din Ceaușescu. «Păi, nu se putea publica o asemenea carte fără astea», a răspuns. La a treia întâlnire, ne-am văzut pe stradă, în fața cinematografului din Focșani, și mi-a zis: «Uitați-vă, dar fără să atrageți atenția. O să vedeți patru oameni, doi într-o parte și doi în alta. Doi sunt ai mei, sunt securiști de la București, și doi sunt ai dumneavoastră, de aici, din Focșani». Îmi tot spunea că ascultă Europa Liberă și că e împotriva lui Ceaușescu. Asta m-a făcut să am un pic de încredere în el. Dar avea o figură care nu-mi inspira nimic bun. Era dubios, n-aveam încredere, cu atât mai mult cu cât el predica pentru moderație când eu mă radicalizam”, spune Stoiciu.

Între cei doi s-a legat totuși o firavă prietenie. Poetul spune că Măgureanu ajunsese să i se destăinuie în chestiuni sufletești, cum ar fi nefericirea, problemele din căsnicie, grija copiilor și pasiunea sa pentru ayicultură. Și totuși, Măgureanu păstra o anumită distanță. „Îl tot întrebam de

ce este exilat la Focșani și mă tot ducea cu vorba: «O să
vorbim altă dată, mai

bine să nu știți»... Iar Stoiciu muta și el pe această tablă de șah cu băgare de seamă. Bunăoară, nu i-a vorbit lui Măgureanu despre intenția sa de a semna apelul împotriva realegerii lui Ceaușescu la Congresul al XIV-lea.

În noiembrie 1989, după ce apelul a fost citit la Radio Europa Liberă, cei doi au avut o ultimă și furtunoasă întâlnire. „Imediat după ce a auzit la Europa Liberă că sunt printre semnatarii apelului, Măgureanu a venit la mine, foarte nervos, și mi-a spus că am făcut cea mai mare greșală din viața mea, că «ăștia» or să mă omoare și că trebuia să mai aștept până în decembrie, trebuia să vorbesc cu el. Am fost foarte dezamăgit, credeam că este de partea mea. Când ne-am despărțit, mi-a spus că din acel moment eu nu mai sunt frecventabil”.

„A luat puterea cine a putut”

Virgil Măgureanu a părăsit orașul Focșani pe 20 decembrie

1989, în ziua în care Ceaușescu revenea din Iran. „Dom' profesor” a obținut o scutire medicală de la doctorul irakian Akeb al Hashimi, rezident la Focșani, vechi prieten al său... Era singurul care mă mai băga și pe mine în seamă la Focșani, susține Măgureanu în audierea de la Comisia „Decembrie 1989”. A ajuns la București, iar pe 21 decembrie, dimineata, s-a aflat - întâmplător, spune el - la o rudă care locuia într-un bloc din Piața Palatului. Astfel, a fost de față la momentul declanșator al Revoluției din București, când Ceaușescu a fost nevoit să-și întrerupă discursul ținut de la balconul Comitetului Central al PCR.

Pe 23 decembrie 1989, Măgureanu apărea la Televiziunea Română Liberă citind proclamația noii

puteri. Două zile mai târziu se afla la Târgoviște, în sala de judecată în care se pronunța condamnarea la moarte a soților Ceaușescu. În martie 1990, Măgureanu devenea șeful noului Serviciu Român de Informații, înființat pe structura fostei Securități.

Focșaniul a rămas în urmă. Colegul său de la Muzeul Vrancea, Horia Dumitrescu, i-a adus cartea de muncă la palatul Victoria. Își amintește Dumitrescu: „Când l-am văzut pe Virgil Măgureanu citind manifestul Frontului, ne-am căcat pe noi. Habar n-am avut cu cine am stat. Măgureanu știa de Revoluție, dar nu ne-a dat de înțeles nimic. După Revoluție și-a cerut cartea de muncă la București. Eu, personal, i-am dus-o la Palatul Victoria, în plic sigilat. Era în ianuarie. Am schimbat câteva cuvinte, m-a întrebat ce mai e pe la Focșani. Avea o memorie fantastică. Știa despre toți colegii, cum îi cheamă, câți copii au și în ce clasă sunt copiii.

Liviu Ioan Stoiciu a mai discutat o singură dată cu Virgil Măgureanu după Revoluție. „S-a întâmplat în primele luni ale anului 1990, când eram președintele CPUN Vrancea, făceam naveta Focșani - București, la sedințe de Guvern. Într-o zi, la Parlament, l-am întrebat pe Măgureanu: «Ce este toată povestea asta? Ce sunteți dumneavoastră, de unde ați apărut? Ce s-a întâmplat în 22 decembrie?». Și mi-a răspuns: «Nu s-a întâmplat nimic. A luat puterea cine a putut»...».

Revoluția, începută de un rapsod turnător

I Ca în multe alte orașe din România, și la Focșani, scânteia I evenimentelor din 21 decembrie 1989 a fost declanșată, I de un civil racolat de Securitate. La Brașov,

Galați, Bacău, I dar și în Capitală, turnători ai Securității au stârnit masele I și s-au infiltrat în centrele de putere nou-formate. Chiar și Timișoara îl are pe securistul ei: László Tokés.

La Focșani, tonul Revoluției a fost dat de un cântăreț: Paraschiv Usturoi, pe care tot orașul îl știa după numele de scenă: Puiu Siru. Acesta a decedat în B)09, în urma unui atac de cord. Înainte de 1989, Puiu Siru

178

TERORIȘTUPRINTRE NOI

apăruse de câteva ori la Televiziunea Română împreună cu formația sa de muzică, OZI.

În 1977, Paraschiv Usturoi a semnat un angajament cu Securitatea, primind numele de cod „Zamparo”. Avea 21 de ani. „Când am semnat angajamentul, eram un proscris. Fusesem eliminat de trei ori din școală, dezertasem din Armată. Eu eram un rocker, un copil nevinovat. Habar nu aveam cu ce se mănâncă istoria. Am semnat ce mi s-a dictat”, declara Puiu Siru în presa locală, în 2008, când cazul său a ieșit la iveală, iar Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a cerut Tribunalului București să decidă dacă a avut calitatea de colaborator. Documentele din dosarul său atestă că l-a turnat, între alții, și pe actorul Horațiu Mălăele, care susținuse la Focșani un spectacol cu „șopârle”.

Relația apropiată dintre Puiu Siru și securiști din Focșani este confirmată de mai multe persoane, între care și șeful Securității Vrancea, Aurel Țambrea. Întrebat dacă Siru a fost urmărit de Securitate, Țambrea a răspuns: „Mă faceți să râd. El era șeful unei orchestre cu care noi țineam programele artistice. Aveam și noi programe artistice, cu oameni talentați din unitățile

Ministerului de Interne. Cântam muzică ușoară, populară... Și Puiu Siru acompania programul. Toată lumea de la noi îl saluta cordial: «Ce faci, băi, Usturoi?». Eu n-aș putea spune că a fost informator, dar era apropiat de noi”.

Puiu Siru era unul dintre privilegiații orașului. „Avea o mașină Aro și pleca de multe ori în străinătate”, își amintește Georgeta Carcadia, șefa Culturii vrâncene înainte de Revoluție. Constantin Mândroiu, președintele asociației de revoluționari din Vrancea, adaugă: „Știu că Puiu Siru a fost informator. În 20 decembrie 1989 își spăla mașina, un A ro, tn curtea Securității. El se ducea mereu acolo și dădea raportul. Puiu a mai controlat și niște pui de țigani, pe care i-a întărat^{at} să scrie pe containere lozinci anticomuniste. Incitau lumea, asta făceau”.

J COCUL DUBLU

ALLUIVIRGILMĂGUREANU

179

Don Quijote de la Vrancea

Puiu Siru a lăsat posterității o carte închinată sieși, intitulată „Don Quijote de la Vrancea”. Povestește foarte puțin despre anii premergători Revoluției („Am fost eliminat de la școală pentru că am mers în blugi, au fost primii blugi din Vrancea, ascultam Beatles și Jimi Hendrix”). Din paginile cărții răzbat multe regrete și o imensă dezamăgire. „În 1990 aveam și bani, și glorie. Eram artist și câștigam bine. l-am irosit pe partide, pe campanii electorale, pe editat ziare. Puteam să încep o afacere și stăteam la masă cu «șalăii» Vrancei.”

Siru povestește și cum a ajuns să stârneasce Revoluția din Focșani. „În 17 decembrie 1989, m-am dus cu Gabi Cotabiță (*abia se încheiase Gala Muzicii Tinere la Casa de Cultură din Focșani*) să luăm un bidon

cu vin de la IAS Cotești. Acolo aveam un prieten, Nicu Pupăză, șef de cramă. A m deschis Radio Europa Liberă, acolo, în cramă, și am zis: «Gata, s-a terminat cu Ceaușescu!». Am plecat și le-am spus și celorlalți artiști, Doru Dumitrescu, Silvia Dumitrescu și soții Pocorschi, că totul s-a terminat.”

Pe 21 decembrie, Siru a fost la socri, în lalomita. „Am văzut pe drum trupe înșirate pe kilometri”, zicea el. În dimineața de 22 decembrie, Siru a intrat în Casa de Cultură din Focșani, a Kos boxele și un microfon, scule pe care le folosea la concertele formației sale, și a început să cheme lumea în fața Casei de Cultură. Lângă el se mai aflau niște adolescenți care, cu câteva luni înainte, încercaseră să fugă din țară, dar fuseseră prinși » graniță. Practica Securității era ca fugarii și delincvenții să fie forțați să devină informatori.

Puiu Siru susține că primul apel de la microfon l-a făcut la jurul orei 10.00 dimineața. Nu a întâmpinat niciun impediment din partea Miliției. După un timp, s-a mutat cu scule cu el în balconul Ateneului Popular. Siru a luat din nou cuvântul P I a spus: „A rmata, Miliția și Securitatea sunt de partea noastră. Nu avem de cine să ne temem”.

În aceeași zi, Puiu Siru a fost unul dintre cei care au intrat în sediul Securității pentru a-i dezarma pe ofițeri. Pe unii îi cunoștea destul de bine...

Poetul care s-a trezit șef peste județ

Liviu Ioan Stoiciu, de ocupație bibliotecar și de meserie poet, a condus județul Vrancea timp de 73 de zile: din 22 decembrie 1989 până la 5 martie 1990. La începutul lunii decembrie a anului 1989 avusese parte de un proces public de condamnare, în prezența oamenilor de cultură din Vrancea, și urma să fie dat afară de la Biblioteca Județeană.

Pe 21 decembrie 1989, harnicul poet vrâncEAN a vorbit la telefon cu un prieten de la București. „În difuzor se auzeau împușcăturile care erau atunci în centrul Capitalei. Am zis «gata, acum trebuie să fac ceva». Și mi-am dat întâlnire cu mai mulți scriitori în dimineața următoare, pe 22 decembrie, la ora 8.00, la Biblioteca Județeană. Ieșim în stradă!”, povestește Stoiciu.

Dintre scriitori, însă, n-a venit decât unul. „În timp ce așteptam, am auzit că în sudul orașului muncitorii nu mai vor să lucreze. Am ajuns la poarta platformei industriale: puzderie de securiști prin jur. Acolo am auzit că a fugit Ceaușescu. Toată lumea a auzit, muncitorii și inclusiv securiștii, care au dispărut instantaneu. Am fugit și eu acasă, la televizor, l-am văzut pe Dinescu, după care am revenit la platforma industrială. Erau mii de oameni ieșiți în stradă. Și m-au pus în frunte, cu steaguri. E ca și cum cineva a făcut un scenariu, iar eu l-am jucat. Prea se potrivește scenariul peste tot. Când am ajuns în Piața Unirii, «Casa Albă» era devastată”.

La balconul Ateneului Popular, Stoiciu l-a văzut

pe Purn Siru. „Puiu chema la microfon numai activiști de partid- M-am plictisit și am vrut să plec, să merg acasă. Numai că, la un moment dat, m-a văzut Puiu Siru. M-a chemat și m-a prezentat ca mare disident. Pe loc s-a stabilit ^{sa} Xă pună președinte de județ. Le-am spus că eu fac poezii, nu știu să le dau mâncare și apă. Nu s-a putut discuta cu ei. Și așa am ajuns președinte. Aveam 39 de ani”. Unul dintre zvonurile care au dat fiori la Focșani a fost cel al otrăvirii cafelei în Comitetul Județean de Partid. Revoluționarii care băuseră cafea pentru a rezista oboselii și stresului s-au resemnat cu gândul că vor muri. Dar n-au murit. Unii trăiesc și azi.

I Cu duioșie, despre „urechile” Securității

■ Pe Aurel Țambrea, ultimul șef al Securității vrâncENE, l-am întâlnit într-o clădire din centrul orașului, care acum este sediul mai multor firme și redacții de ziare, dar care în 1989 era clădirea Securității. La Revoluție, Țambrea a fost ținut sub pază de disidentul numărul unu al Vrancei, poetul Liviu Ioan Stoiciu, ajuns șef de județ.

■ „Stoiciu... urla tare despre Ceaușescu, avea o diaree la gură, ceva de speriat... «Lăsați-l în pace, că, dacă-l luăm, își dă importanță», le-am spus băieților. Era un bibliotecar, el zicea că e și poet.”

■ Stoiciu susține că, la finele anului 1989, a existat o tentativă de asasinat asupra lui (era să fie aruncat din tren), fiindcă semnase protestul public împotriva realegerii lui Ceaușescu. Țambrea se jură că nu a vrut să-l omoare. „Pe sănătatea mea și pe cuvântul meu că nu am vrut să facem așa cu poetul. Nu era practica, cel puțin a mea. Niciodată nu s-a vorbit despre ceva de genul: «Ai grijă, când pleacă trenul,

improvizează și apucă-l». Exclus.”

181 În Tâmbrea spune că în Securitatea vrânceană erau
40 de cadre și că mijloacele de care dispuneau erau
precare. „După , Revoluție s-au sculat mulți că, vezi
Doamne, au fost urmăriți de Securitate cu tehnică de
ascultare. Nu știu dacă e secret sau nu, dar vă spun că
noi, la Focșani, aveam numai zece IXlagnetofoane
care urmăreau persoanele care aveau montată

~~TERORIȘTII PRINTRE NOI~~

I

JOCUL DUBLU AL LUI VIRGIL MĂGUREANU

18j

tehnică de ascultare pe telefon sau în casă. Dar eu nu puteam să ascult nimic fără aprobarea Procuraturii. Ascultarea asta nu era probă în justiție. Deci, aveam zece aparate, nu puteam să ascultăm tot județul cu ele. Cum se proceda? Aveam subofițeri care stăteau și așteptau să apară o lumină pe panou însemna că sună telefonul. Subofițerul asculta și, când i se părea că e interesant, apăsa pe buton și începea să înregistreze. Deci, nu se înregistra automat. Apoi, aveam ofițeri de redare, luau la mână casetele și scriau cu pixul pe hârtie ce idei se desprind din discuții. Foile astea trebuie să fie și acum în arhivă, pe undeva. Casetele însă erau refolosite. Înregistram unele peste altele, ca să facem economie.”

Multe povești tragice, comice și absurde s-au derulat sub „antetul” Direcției Securității Statului. Puțini oameni implicați au curajul să vorbească despre ele. Aurel Țambrea ne-a spus una: „Am pățit un caz de te doare capul cu ascultările astea. Aveam tehnică de ascultare în camera în care dormea mama unui individ care fugise peste graniță. Și într-o noapte, pe la ora două, primesc telefon de la subofițerul care asculta. Și îmi spune: «S-a întors fugarul acasă!». Dacă raportam la București, descindeau cu dubele, cu tam-tam. M-am dus la birou, am ascultat o dată, de două ori și mi-am dat seama că amărâta asta visa, domnule, vorbea în somn: «Of, măi, mamă, bine că te-ai întors». Am verificat apoi și am constatat că visa, săraca”.

Țambrea a făcut cerere de retragere din cadrul Securității în ianuarie 1990. Însă „codița” de la contraspionaj, zice el, nu l-a părăsit niciodată.

Alde Costică Argint

În 1989, prim-secretar în Vrancea era o femeie, Niculin^a Moraru. Ii succedase Mariei Ghițulică.

Legenda spune că so^{ții} Ceaușescu preferau femeile în conducerea Vrancei pentru că aici era dezvoltată industria ușoară, unde lucrau multe femei. Bărbații nu erau de încredere întrucât vinul curgea în Vrancea ca apa de la robinet. „Madam Ghițulică era o femeie de toată isprava, cică avea trei facultăți. Madam Moraru... muncitoare și ea, dar cam spurcată la gură”, își aduce aminte Aurel Țambrea, starostele securiștilor din județ.

Horia Dumitrescu, muzeograf la Focșani, povestește o scenă cu „Morărița”: „Niculina Moraru a vizitat o fermă de vaci și s-a enervat când a aflat cât de mică era producția de lapte: «Mai mult lapte dau eu dacă mă mulgeți, decât vacile astea!», a spus ea. Încolo, o femeie deosebită”. La Revoluție, Niculina Moraru a fugit din oraș cu ce avea pe ea. În urma ei au venit țiganii și i-au furat tot din casă. Martorii acelor zile spun că țiganii au cărat până-n seară, cu căruțele, covoare persane și mobilă.

Tot în cărca sărmanilor țigani a fost pusă și devastarea sediului Comitetului Județean de Partid. Mândroi, șeful revoluționarilor, zice: „Alde Argint au fost tartorii, Costică și cu frate-său, Mitică. Știau că la subsol se aflau țigări și mâncare. Au intrat vreo cinci inși, și alți 20 așteptau afară. Au scos marfa pe geam. După aia au cerut certificate de revoluționar, dar nu le-am dat”. Costică Argint și-a făcut faimă după Revoluție cu titlul său de „rege al țiganilor din Italia”, a fost condamnat pentru ultraj și eliberat.

Revoluția vranceză

Există o singură carte care prezintă pe larg o imagine a Revoluției de la Focșani, și aceea e scrisă de un francez, în limba franceză. „Eseu despre fanatismul contemporan” – așa se numește lucrarea sociologului Michel Dion, care a lăsat semnătura sa totodată, și lucrări despre cultura pop-rock în arta Madonnei. A apărut la prestigioasa editură pariziană

L'Harmattan și dedică 40 de pagini Revoluției din Vrancea.

Cum s-a murit la Focșani

La Focșani au murit trei oameni în timpul Revoluției: un iranian care studia medicina la Iași, un tânăr care se ducea la rude (într-o comună de lângă Focșani) și un paznic de la șantierul unui drum național.

Iranianul Kayvan Hirrhan a fost împușcat pe 24 decembrie de căpitanul Marian Nițu, de la UM 01470. Kayvan Hirrhan venise la Focșani să-și petreacă Sărbătorile de iarnă la prietena sa. Constantin Mândroiș, președintele asociației de revoluționari din Vrancea, spune: „Arabul ăsta a fost băgat în Camera de Gardă după ce l-au prins la un filtru rutier. Și după ce l-au dezlegat, ar fi încercat să scape și l-au împușcat”. Așa crede Mândroiș de la Vrancea, că iraniienii sunt arabi.

Vasile Apostolie, un tânăr de 19 ani, se deplasa la o rudă din comuna Golești. Pe drum a fost confundat cu un terorist, pentru că mergea cam repede. A fost împușcat în dreptul unui pod care trecea peste un canal de irigații, aflat pe atunci în construcție. Vinovați de moartea lui Apostolie se fac patru militari de la UM 02280 Cotești, Vrancea. Aceiași militari l-au omorât, cu aceeași rafală de foc, și pe Marin Catană, paznic la materialele de construcție ale canalului de irigații.

Moartea a mai dat târcoale pe lângă turnul de apă din Focșani. Liviu Ioan Stoiciu susține că a văzut cu ochii lui simulatoare pe respectivul turn. Aurel Țambrea, fostul șef al Securității, crede că acolo s-a încercat o diversiune care să secere câțiva ofițeri de Securitate. „Costică Malerov, șeful Garnizoanei Focșani, a cerut la un moment dat să plece ABI-ul nostru la un castel de apă, de unde se trage, cică, spre marea unitate militară a orașului. ABI-ul e apă de

ploaie, ^{ce} putea să facă? Dar Malerov l-a sunat pe inspectorul-șef de ^{la} Securitate, colonelul Panait, să trimită ABI-ul acolo. Eu am bănuț că e o capcană precum cea de la Ministerul Apărării^{rii},

din București, și am insistat să nu se ducă”, povestește fostul șef al Securității.

1 Colonelul Malerov a decedat la începutul anului 2011.

Bravii ofițeri ai Armatei vrâncene

„Dacă eram noi, Armata, împotriva, nu mai făcea nimeni nicio Revoluție”, spun, cu orgoliu, militarii focșăneni aflați în rezervă. Ai crede că bărbații aceștia au luptat cu dictatura precum soldații lui Leonidas cu persii la Termopile.

Adevărul e că Armata focșaneana a stat în cazarmă până pe 22 decembrie. După fuga lui Ceaușescu, unii militari au fost scoși în oraș să asigure ordinea, alții au plecat spre București în seara de 22, după celebrul apel făcut la Televiziune de Cico Dumitrescu. Pe atunci căpitan de rangul I, afirmat pe filieră sovietică, acest Moș Teacă s-a adresat mai multor regimente importante din zona Moldovei, chemându-le să apere Capitala de cruzii teroriști.

În La Focșani, Revoluția s-a desfășurat, în mare, sub auspicii pașnice, dar militarii tot au reușit să curme viețile a trei oameni nevinovați. Prea bine n-au ieșit nici efectivele UM 01270, care au plecat spre București. Ajuns în haosul din Capitală, regimentul din Focșani a primit misiunea de a organiza mai multe filtre de control în zona Moghioroș, activități în care lucrurile au scăpat de sub control.

Conform rapoartelor emise de Parchetul Militar, militarii de la UM 01270 au fost implicați în numeroase evenimente care s-au încheiat tragic. În noaptea de 23 spre 24 decembrie au deschis focul asupra unui autoturism la intrarea în Pasajul

Lujerului, rezultând moartea cetățeanului Ciprian Bărbieru, și au provocat decesul maiorului Florică Murariu de la UM | 02317 București (una și aceeași persoană cu celebrul rugbist de la Steaua, căpitan al echipei naționale a României), împușcat la un control pe motiv că ar fi lăsat brusc mâinile în jos. În noaptea următoare, lucrurile au fost la fel de grave: ostașii

TERCRIȘTIIPRTRMÎN O veniti de la Focșani au deschis focul asupra unui autob^{uz} ITB (Întreprinderea de Transport București) care n-ar fi oprit la somație și au provocat moartea unei persoane și rănirea altor cinci.

*
* *

Anul 2011, Cercul Militar Focșani. Un birou spațios, din care răzbate o imagine răvășitoare. Cu cămașa descheiată |_a trei nasturi, tot numai o apă, generalul Ferariu stă prăvălit într-un fotoliu, acompaniat în epuizarea lui de colonelul Anghel și de maiorul Ionescu, cu toții în rezervă, adică |_a pensie. Colonelul Anghel sună retragerea, maiorul Ionescu dă televizorul mai încet, și în cameră se înfripează, ușor-ușor, o atmosferă propice pentru evocarea vremurilor revoluționare. Generalul Ferariu ne măsoară din ochi, își îmbărbătează camarazii și adoptă tactica intimidării: „E ultima oară când mai vorbesc despre Revoluție. Au fost colegi de-ai voștri care au scris și nici măcar nu știau ce e militarul. Ce este soldatul? Definiția soldatului! Nu știți! Păi, vedeți?! Nu pot sta de vorbă cu oameni care nu știu ce este soldatul. Anul trecut am stat trei zile pe un scaun cu postul Realitatea TV. Și a dat ceva Realitatea? N-a dat!”.

Stelian Ferariu susține că, în Focșani, lumea a ieșit în stradă încă din dimineața de 22 decembrie, înainte de fuga lui Ceaușescu. Demonstrații au trecut prin fața unității și l-au chemat și pe el, dar n-avea aprobare.,, Le-am zis că noi ne facem deocamdată datoria în spațiu închis, pentru că Armata așa a fost de-a lungul timpului, ea a știut să trăiască între patru laturi ale cazarmii, între patru pereți, în patru birouri, în patru... patru. Deci, a fost pe patrulater, n-am avut contact, nu știam noi ce se petrece. Poate comandantii, ei mai aveau legături, dar acel individ micuț lua poziția «drepti» și cerea voie să plece și el două ore să schimbe butelia, cerea voie pentru orice”, explică, doct, generalul Ferariu.

Acesta susține că până la urmă s-a dus la sediul

Județenei de Partid, unde se adunase mulțimea, și a vorbit la balcon, asigurându-i pe oameni că Armata nu va trage în populație- Niciun revoluționar nu-și amintește ca intervenția lui Stelian ferariu să fi existat, dar el susține că a fost acolo și că a văzut scene de groază. „Am văzut ce nu aș vrea să mai văd vreodată în viață: prima-secretară, tovarășa, avea în birou niște spice de grâu, niște spice frumoase, mari, chiar la intrare. Și un individ le călca în picioare. L-am luat și l-am dat deoparte: «Bă, ce vină au spicele astea de grâu? Ce ți-au făcut ele?». Intrase lumea în sediu și era debandadă. Altul se urcase pe o masă și sărea în sus. În sus sărea!”, își amintește, oripilat, Stelian Ferariu.

*
* *

În seara de 22 decembrie 1989, generalul Stelian Ferariu, care la acea vreme avea gradul de căpitan în cadrul UM 01270, a plecat spre București cu Regimentul 282 Mecanizat, pe care îl comanda. Cam în același timp plecase spre București și un regiment din Garnizoana Galați, tot ca urmare a apelului făcut de contraamiralul Cico Dumitrescu la Televiziune. Ferariu susține totuși că, pe lângă această chemare, ordinul de plecare spre București i-a fost confirmat de la Brăila, unde se afla Comandamentul Diviziei, de către generalul Vasile Apostol.

Chemarea trupelor din zona Moldovei în Capitală avea un scop: să se creeze haos, lucru care s-a și întâmplat. Pe drum, regimentul plecat de la Focșani a fost confundat în mai multe rânduri cu o formațiune „teroristă. Evident, s-a deschis foc asupra sa. „Cum au intrat americanii în Bagdad, așa se vedea și deasupra Râmnicului Sărat. Trăgeau tunurile... treizeci și șapte, cincizeci și șapte, suta! Și se făceau spargerile în aer, ziceai că-i... Moș Crăciun! La Buzău au tras în noi, la Băneasa la fel, credeau că suntem teroriști. Am avut mare noroc că n-a murit nimeni dintre ai noștri”, spune colonelul în rezervă Eugen Anghel, plecat și el la București în decembrie 1989.

Ajuns în haosul din Capitală, regimentul de la Focșani a avut mari probleme în a lua legătura cu Marele Stat Major, pentru trasarea misiunilor. „În seara de 23 decembrie am ajuns în București, dar n-a venit direcționalul care trebuia să ne conducă în dispozitiv. Am mers și noi pe Moghioroș până în Ghencea. A fost o mare eroare militară să concentrezi atâtea forțe militare în Capitală. Am stat în București 58 de zile, cel mai mult din toată țara. Am făcut serviciu de pază la Ministerul Apărării, la fabrica de diamante și la alte câteva obiective, plus partea de însoțire”, explică generalul Ferariu.

Ofițerii focșăneni își amintesc, de regulă, cu plăcere de zilele Revoluției. Generalul Ferariu o ține una și bună, că el și-a strunit bine soldații, căși-au făcut bine treaba la București. „Unii făcuseră pușcărie la viața lor, erau plini de tatuaje, dar au fost ascultători și mi-am făcut treaba cu ei. Ce aveam nevoie – ceream. Discutam, de la Vrancea ne-au trimis coniac, vin. Și le-am dat la militari câte o «cinzeacă» de Crăciun, de Revelion. Noi am rămas la București cel mai mult din toată țara. Și când să ne întoarcem la Focșani, au început să vină, de la Brăila, de nu știu unde, ca să ne conducă înapoi la Focșani. De ce să ne conducă? Ulterior, să aibă ce discuta. Bă, repatrierea, întoarcerea în Garnizoană am făcut-o eu, mă, nu altcineva! Erau niște orgolii între noi”.

Te-ai aștepta la ceva procese de conștiință din partea ofițerilor vrânceni, dar nimic. Singurul regret al generalului Ferariu este legat de o pufoaică pe care i-a dat-o lui Petre Roman și n-a mai văzut-o nici până în ziua de azi. „La București am făcut și serviciu de pază pentru diplomați și oameni de vază. Inclusiv pe Iliescu l-am cărat cu un transportor; că, dacă știam ce se întâmplă după aceea cu țara asta, nu-l mai căram. Și nici pe Petre Roman nu-l căram, că și pe el l-am cărat. Lui Petre Roman i-am dat o pufoaică, nu mi-a dat-o nici în ziua de azi! Tremura ca varga și i-am dat o

pufoaică ostășească, vătuită, ca lumea. N-a mai dat-o înapoi. De unde să i-o mai cer acum?”. Chiar așa, de unde?

Despre multe își amintesc ofițerii focșăneni din zilele Revoluției, dar niciun cuvânt despre morții pe care i-au lăsat în urmă la București. Când le arătam, cu documente, cu hârth la mână, ce scrie în rapoartele Parchetului Militar, despre morții și răniții răpuși de gloanțele militarilor pe care i-au condus, generalul Ferariu își înmoaie aroganța, devenind ceva mai prietenos. „Păi, eu am vrut să vă spun, dar voi ați zis că vă interesează mai mult ce a fost la Focșani. La București au existat niște reguli clar stabilite în acele zile, s-au constituit niște filtre de control, la care toată lumea era obligată să oprească. Cei care n-au oprit au fost somați, iar apoi s-a deschis focul. Problema a fost foarte confuză. Noi, aceste filtre nu le-am constituit din proprie inițiativă, ci din ordinul Marelui Stat Major, de la generalul Eftimescu”.

Confuzia generală care a caracterizat zilele Revoluției nu poate fi negată. Chiar și în rapoartele Parchetului se menționează că „tragerile cu care s-au confruntat pe traseul lor spre București, precum și informațiile unor cetățeni despre atacuri teroriste, au indus o stare de panică în rândul efectivelor UM 01270”. Dar nu poți să nu remarci cum generalul Ferariu a uitat pe loc de orgoliul comandantului, pe care îl invocase mai devreme adjudecându-și meritele repatrierii în Garnizoană.

„Eu eram comandant, dar nu puteam să fiu peste tot, aveam un punct de comandă. Filtre erau peste tot în zona Moghioroș: la Lujerului, la Compozitorilor, la Apaca- la fabrică, la femei. Eu n-am fost prezent când au avut loc aceste incidente, nu le-am zis eu soldaților să tragă. Soldatul a gândit și el cum a gândit. Au fost și erori, care astăzi nu pot fi decât regretabile. Dacă era totul perfect, nu era haosul care și în ziua de azi e neclar. M-am gândit mereu după aceea și mă zguduie gândul că putea să fie și mai rău decât a fost. Nu știu

dacă aş fi putut să fac ceva să nu existe acele victime. Atunci trăiai clipa, acum analizezi clipa.”

Colonelul Anghel a început și el să dea din gură, apărând Armata română: „Altceva ce mă deranjează e că, atunci când se comemorează evenimentele, nu se începe cu Armata, și ea e mereu pe locul 2. Haideți să fim corecți și cinstiți: dacă eram noi, Armata, împotriva, nu mai făcea nimeni nicio Revoluție!”.

BACĂU

O MINUNĂȚIE DE REVOLUȚIE

În urbea moldavă nu s-au înregistrat morți. A fost mai mult, așa, voie bună. Băcăuanii n-au fost prea hotărâți împotriva regimului. Au ieșit pe străzi abia după fuga lui Ceaușescu, dar măcar au rămas cu capul pe umeri și n-au căzut, ca alții, în plasa diversiunilor.

Era vreme frumoasă la Bacău în 22 decembrie 1989, dar lumea nu se încumeta să iasă în stradă, ci stătea cu urechile ciulite la veștile care veneau dinspre București. Primii care s-au îndreptat spre Județeană de Partid au fost câțiva actori și mașiniști de la Teatrul Bacovia, care până atunci își făcuseră curaj la restaurantul „Bistrița”. Aceștia n-au îndrăznit să forțeze intrarea în clădire până ce nu au început să-și facă apariția coloanele de muncitori dinspre zona industrială.

„Lucram la Uzina de Avioane Bacău, eram schimbul 2 și, la un moment dat, un vecin de-al meu mi-a strigat să deschid repede televizorul. Am deschis și l-am văzut pe Dinescu cum anunța că a fugit Ceaușescu. Am plecat direct la uzină, m-am alăturat colegilor și ne-am îndreptat spre centrul Bacăului. La un moment dat am intrat în Consiliu și ne-am dus în birou la primul-secretar Tănase. Era speriat, i-am zis că s-a terminat cu ei și o să fie ceva nou. N-a opus niciun fel de rezistență”, povestește revoluționarul Constantin Țugui.

Activistul Hrebenciuc, chemat de acasă

Cei care au pătruns în Județeană de Partid pe 22 decembrie s-au constituit într-un organ provizoriu de

conducere, avându-l în frunte pe actorul Geo Popa. Revoluționarii și-au dat seama însă, în scurt timp, că nu sunt capabili să țină în mâini frăiele județului. Mulți dintre ei s-au dat singuri la o parte pentru a le face loc activiștilor din regimul care teoretic stătea să cadă.

Un exemplu este cel al lui Viorel Hrebenciuc, unul dintre cei mai importanți oameni politici din România postrevoluționară. Deși era membru în secția economică din Comitetul Județean al PCR, a fost chemat pentru a face parte din noul FSN Bacău. „Hrebenciuc cunoștea foarte bine economia Bacăului. Era nevoie de oameni cu experiență pentru asigurarea hranei populației și cineva l-a propus pe Hrebenciuc, pe care l-au chemat de acasă. A fost activ, ne-a ajutat, era foarte bun organizator. La momentul ăla nu s-a gândit nimeni că e din vechiul regim”, spune revoluționarul Țugui.

Dimpotrivă, lordache Ciupercă, președintele singurei asociații de revoluționari din Bacău, este vehement: „Revoluția a fost furată de echipa a doua a Partidului Comunist, la Bacău și în toată țara. Oamenii sistemului s-au chemat unii pe alții de acasă și au refăcut echipa imediat. Procurorul Dragu, care făcea parte din Comitetul Politic Executiv și anchetase revolta din 1987 de la Brașov, s-a băgat pe acolo să ia funcție de conducere. Și are și certificat de revoluționar”.

Azi revoluționar, mâine patron

Fie că făceau parte sau nu din vechiul sistem, revoluționarii din Bacău n-au dus-o rău deloc după 1990. Viorel Hrebenciuc a ajuns om mare la București, Dumitru Sechelariu și Corneliu Iacobov, prezenți și ei în balconul revoluției băcăuane, au

devenit mari oameni de afaceri, iar Sechelariu

chiar primarul Bacăului.

În anul 2011 existau 33 de revoluționari cu certificat în județul Bacău, conform unui tabel nominal pus la dispoziție de asociația din oraș. În tabel sunt menționate și profesiile pe care aceștia le aveau în 1989, dar și cele din 2011. La două decenii și ceva de la Revoluție, zece dintre ei (adică 30%) aveau „meseria” de patron, chiar dacă schimbarea i-a prins electricieni, ospătari sau lăcătuși.

Însuși lordache Ciupercă, președintele asociației, derulează mai multe afaceri împreună cu fiul său, care s-a ocupat inclusiv cu comercializarea de plante etnobotanice. „Etnobotanice înseamnă orice plantă care vine în contact cu omul. Are și el un «biznis», care e problema?”, explică lordache Ciupercă. Ba, mai mult, fiul său spune că etnobotanicele sunt niște plante prietenoase: „Nu sunt așa rele, depinde de psihicul omului. Dacă îi dau o gumă de mestecat lu unu și îi zic că e drog, să vezi cum se strâmbă, spune că s-a drogat”.

În decembrie 1989 ne plăcea să spunem (și o mângăleam și pe ziduri): „De Crăciun ne-am luat rația de libertate”. Acum, cu același spirit revoluționar, am dat-o pe etnobotanice.

Un diversionist la Ambasada

Ungariei „să facem, să dregem». Omul voia să facă vărsare de sânge cu orice mijloace. Venea cu zvonuri, că suntem atacați de securiști, că se îndreaptă tancuri spre Bacău, că vor să pună explozibil la combinatul chimic. Noroc că am fost vigilenți și am stat cu ochii pe el”, afirmă lordache Ciupercă, liderul revoluționarilor băcăuani.

Întâmplător sau nu, Emil Tamaș fusese detașat la Bacău cu șase luni înainte de Revoluție, iar după decembrie '89 a fost din nou mutat, la Târgu-

Mureș. „Acest Tamaș a acționat și în martie la Târgu-Mureș, după care a dispărut subit din România. Ghinionul lui a fost că m-am întâlnit eu cu el în Canada, la «Chateaux de Dracula», o crăsmă unde se întâlneau românii de acolo. Și acest Tamaș era șofer la Ambasada maghiară din Canada. L-am recunoscut la acea petrecere organizată de un român, ne-am dat mâna și am programat o întâlnire, dar el n-a mai venit. Era omul ungurilor, agent secret, avea gradul de locotenent-major. Tamaș a devenit omul de taină al lui Hrebenciuc, care l-a trimis apoi comandant de Poliție la Târgu-Mureș. Eu m-am certat cu Tamaș, am stat mereu cu ochii pe el, de-aia n-a putut să creeze haos”, mai spune Ciupercă.

Bice, pușcoace și uitatele

Cei care au participat la Revoluția din Bacău merită totuși felicitări pentru gestionarea lucidă a evenimentelor. Au fost și aici dezinformări și persoane care au încercat să provoace vărsare de sânge, dar nu s-a înregistrat nicio victimă. „În seara de 22, când era liniște și bine, a apărut unul care se numea Emil Tamaș, era locțiitorul Penitenciarului Bacău. Era în manta de vânători de munte, deși el nu era de la vânătorii de munte, era ofițer de Miliție, înarmat până în dinți. A început să arunce zvonuri. S-a jucat cu câteva creiere, își făcuse o celulă și dădea ordine. Le zicea la militari «hai să ne mobilizăm,

Revoluția a fost pașnică la Bacău, și a fost foarte bine așa. Presa locală publica articole pline de speranță, dar veghea și la liniștea urbei moldovene. Articolul „O sursă de confuzie Și teamă”, apărut în ziarul „Deșteptarea” din 24 decembrie 1989, avertiza: „În diferite zone ale orașului, mulți copii și adolescenți sunt înarmați cu bice și în special cu «pușcoace», care, utilizate, produc sunetul caracteristic ce poate fi ușor confundat cu cel al armelor de foc. (...) Facem apel către toți Părinții ai căror copii dețin astfel de «instrumente» producătoare de confuzie să interzică și să supravegheze folosirea

prăjituri cu frișcă

inocentelor «pușcoace», evitându-se în acest fel posibile incidente cu urmări de nedorit”.

Tot ziarul „Deșteptarea” a consemnat euforia care domina Bacăul la sfârșitul lui decembrie '89. Din articolul „Pentru bucuria copiilor” aflăm că fetele de la raionul de jucării al magazinului „Luceafărul” lucrau peste program, spre bucuria celor mici, pentru care, în acele zile, se procurau de zor „femele cătoare chinezării ce zăceau de mult timp în depozite”.

Veștile bune săreau în ochi din toate colțurile paginilor de ziar. Dacă Teodor Brateș se dădea în spectacol pe micile ecrane, prăjitura cu același nume făcea furori în cofetăriile din Bacău: „La Complexul Alimentar 1 Mai s-a băgat marfă: 350 kg de lămâi, 1.300 kg piept de curcă, 2.000 kg mălai și altele. La cofetăria Select s-au primit 50 kg de tort și 2.000 de prăjituri dintre cele mai diverse («Bibescu», «Reduta» și «Brateș», uitatele prăjituri cu frișcă, eclere etc.)”. Oamenii muncii priveau și ei înainte cu speranță. „Acum, când pornesc la lucru, îmi vine să cânt”, titra „Deșteptarea”, citându-l pe un moldovean fericit.

În această stare de voie bună și-au făcut apariția și pungășii, care nu aveau pic de respect față de Revoluție. Cetățeanul C.A. a căzut în plasa escrocului Vasile Anghelin, care l-a impresionat recomandându-se drept fost deținut politic. Invitat acasă de cetățeanul băcăuan, Anghelin și-a dat arama pe față. „La plecare a luat cu el și căciula de 800 de lei a soției celui care-l invitase acasă”, se menționa într-un articol.

Popa Balaban ia cu asalt Primăria

Sunt unii care spun că Revoluție a fost doar la Timișoara, la București și în alte câteva mari orașe ale țării. Preotul Costel Balaban nu se numără printre ei. El crede că Revoluție a fost peste tot, inclusiv la el, în

comuna Motoșeni, județul Bacău, și cere să i se „deie” drepturile pe care le merită.

În decembrie 1989, părintele Balaban avea 29 de ani și o parohie frumoasă în Motoșeni, localitate cu peste 3.000 de

locuitori. Veștile care veneau dinspre Timișoara, începând cu 17 decembrie, l-au prins într-un moment ușor delicat. „Umblam cu «Ajunul» în perioada aceea. Cu o zi înainte avusesem și un mic accident: am rămas fără «frâni» pe niște dealuri și m-am dus cu mașina într-o turmă de oi. Când am auzit ce se întâmplă la Timișoara, mi-a trecut supărarea și am zis că trebuie să vină și la noi.”

Părintele Balaban a aflat de la televizor de fuga lui Ceaușescu. Și-a reamintit instantaneu că bunicului său îi lăseră comuniștii calul și căruța din curte. „După ce l-am văzut pe Caramitru la televizor, am acționat. M-am dus la dascălul meu, nea Ifrim, să vedem ce facem. Nea Ifrim, cu frică mare, căci avea 70 de ani, mă lua cu «stai ușure!», nu prea voia, dar l-am luat pe sus și am plecat spre Primărie. Am intrat frumos pe ușă, că era deschisă, și ne-am dus la primar. Blând ne-am dus, nu cu ghioaga. Când ne-a văzut, zice: „Ce, popo, ai venit ca uliul aici? Te împușc!». Nu m-am speriat și le-am zis să plece, că s-a terminat cu ei. N-au avut încotro și au plecat acasă”, povestește părintele Balaban.

Un glonț, pur și simplu, în cap

| Pentru a putea ține în mâini frâiele comunei, preotul i-a luat alături de el și pe câțiva profesori și ingineri de la CAP, alături de care a constituit Consiliul Comunal al Frontului Salvării Naționale Motoșeni. Părintele Balaban n-a ieșit din Primărie în

zilele Revoluției decât pentru a ține slujba de Crăciun, unde a rostit și o predică frumoasă: „Fraților, după 50 de ani, iată că am scăpat de regimul...”. În rest, a fost acolo, gestionând vidul de putere care se crease.

„La un moment dat, eu eram șeful, că intrasem primul în Primărie. Ne-am organizat frumos, a venit inginerul Condruț de la CAP, a venit profesorul Bâclea. Pe Condruț l-am pus primar, eu n-am vrut, că eram preot și nu puteam. Țineam legătura cu Bacăul în permanență, că erau și tot felul de zvonuri. Se zicea că vin teroriștii să «deie» foc satului, să ne radă de pe fața pământului. Era teama aceea, se adunase lumea din sat în fața Primăriei. Am intervenit, că eram preot și trebuia să-i liniștesc. Strigau și ei: «Jos primaru', jos ăla, jos ăla», să li se deie pământul înapoi. Erau câțiva care au vrut să meargă să ia vacile, oile și căruțele de la CAP, dar ne-am opus. Ziceau: «Mergem să ne deie oile și vacile, că sunt ale noastre»...».

Preotul Costel Balaban n-a agreat instalarea lui Ion Iliescu în fruntea țării și susține că tocmai din acest motiv, în ianuarie '90, a plecat din FSN-ul local și și-a văzut mai departe de cele sfinte.

Dar sângele de revoluționar a început să fiarbă iarăși în el după anul 2004, când a aflat de Legea 341, prin care participanții la Revoluție erau recompensați cu și mai multe drepturi decât până atunci. Preotul și-a făcut dosar, dar comisia a considerat că aportul său n-a fost suficient pentru a primi un certificat de revoluționar. „Am depus dosar și nu am primit nimic nici până în ziua de azi. Mă judec cu Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor. De ce să nu-mi deie? Riscul pentru mine acolo în sat era și mai mare decât pentru cei de la București. Am intrat în Primărie. Ultimul cătun din țara asta face parte din teritoriul României. Eu nu am vrut să cer, dar când am văzut atâta nesimțire, am zis

că am și eu copii, familie. Mi-am riscat viața, putea să vină șeful de post și să mă împuște și pi mini. Eu, ca preot, eram mai expus decât toți, mai expus decât Bâclea. Puteam să mă trezesc cu un glonț, pur și simplu, în cap”, s-a înfierbântat fața bisericească.

„Dacă nu eram eu, rămâneau comuniștii la putere în Motoșeni”

Preotul nici nu vrea să audă că în alte orașe din țară au ieșit oameni pe stradă când Ceaușescu era încă la putere, oameni care s-au luptat cu forțele de represiune. „Ce vreți să spuneți, că eu atunci nu mi-am riscat viața? Am fost primul, adunându-i pe ceilalți: «Haidi, băi! Hai să mergem!». Mi-am lăsat copiii acasă și m-am dus ca la război, cum zice și cântecul, «sărută, părinte, copiii și frații»...».

Sfinția Sa folosește greșit, dacă nu chiar oportunist, un vers din „Treceți, batalioane române”: „Sărută, părinte, copiii și frații”. De fapt, cântecul e așa: „Sărută-ți, copile, părinții și frații”. Dar asta are mai puțină importanță. Important e că revoluția părintelui Balaban continuă: „Nu ajunge bugetul? Atunci să anuleze totul. Alții au fost unde a tras Armata? Și eu unde am fost? Putea să mă împuște șeful de post. El era într-o misiune continuă, avea mitralieră. Eu am făcut armata și știu. Dacă nu eram eu, rămâneau comuniștii la putere în Motoșeni. Eu am și îngropat un martir al Revoluției. Eu merit, alții poate nu merită nici «bună ziua»...».

Se supărase rău părintele Balaban, și noi am zis să ne ierte păcatele, că suntem tineri și poate nu știm, și că, oricum, iertăm și noi greșiților noștri. „Vă iert, mă, feciori, vă iert. Dacă va fi, va fi, dacă nu, poate mai vine altă revoluție, poate altădată. Mergeți sănătoși!”, ne-a binecuvântat părintele.

BRAȘOV

ÎNCĂ UN GENERAL ȘCOLIT ÎN URSS, ÎNCĂ UN MĂCEL

Generalul Ion Florea, comandantul Garnizoanei Brașov, a chemat civilii în stradă să apere Armata de teroriști. Până la masacru a mai fost un pas. În haosul creat, 76 de oameni au murit, iar 139 au fost răniți. La Brașov, în timpul Revoluției, s-a înregistrat cel mai mare consum de muniție după București. Numai în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989 s-au tras aproape 300.000 de cartușe.

O rașul Brașov este un caz curios al Revoluției. Este singurul loc în care, deși au existat proteste de stradă încă din 21 decembrie 1989, n-au existat victime până pe 23 decembrie. Temutul dictator Ceaușescu n-a lăsat morți pe caldarâmul Brașovului. Zâmbetul larg al lui Iliescu a fost însoțit de o baie de sânge.

2.000 de oameni înarmați - militari și civili - au executat foc o noapte întreagă în centrul Brașovului. În zorii zilei de 23 decembrie, pe asfalt erau 39 de morți și un covor de tuburi goale de cartușe.

În decurs de trei zile (22-25 decembrie), în Brașov s-a consumat o cantitate imensă de muniție, orașul transilvănean fiind depășit doar de București la capitolul gloanțe trase. Cu un total de 76 de morți în timpul evenimentelor din decembrie 1989, Brașovul ocupă locul 4 în clasamentul funest al numărului de eroi-martiri, după București, Sibiu și Timișoara.

*

* *

I În 1989, Brașovul era un oraș industrial, cu 353.000 de locuitori. Revolta muncitorilor de la „Steagul Roșu”, înăbușită în 1987 de forțele Ministerului de Interne, făcuse ca numărul securiștilor să fie mult mai mare în Brașov decât în alte reședințe de județ.

Oamenii muncii aveau exemple vii ale ororilor din 1987: unul dintre greviștii de atunci uitase să vorbească, de frică. Mai erau și povești despre beciurile Securității, unde oamenii erau maltratați de roboți programați să bată, despre oameni aruncați din tren și altele asemenea.

Și totuși, la Întreprinderea de Construcții Aeronautice (ICA) din Ghimbav, la câțiva kilometri de Brașov, muncitorii au aflat o veste în dimineața zilei de 21 decembrie 1989: câteva elicoptere ar fi urmat să fie trimise spre Caransebeș. Această localitate se află la 100 de kilometri de Timișoara, unde muriseră oamenii care strigau „Libertate!”, iar Radio Europa Liberă aflase asta.

Astfel aflaseră și brașovenii de la ICA Ghimbav că Armata trage în oameni, iar acum cere elicoptere, să mai tragă și din elicoptere în oameni. Pe 21 decembrie 1989, ora 11.30, circa 300 de muncitori de la Ghimbav au pornit în marș spre Brașov, cap-compas Comitetul Județean al PCR. În fruntea lor mergea dispecerul de la secția Reparații, Ioan Demi.

L După ce a trecut de mai multe baraje anemice ale Armatei și ale trupelor de Securitate, grupul de protestatari a ajuns m Brașov. În jurul orei 16.00, în fața Județenei de Partid se strânseseră peste 5.000 de oameni.

Clădirea de unde prim-secretarul Petre Preoteasa conducea județul era înconjurată de militari. Dar, din nou, militarii n-au tras, cu toate că Nicolae Ceaușescu nu fugise, iar civilii, după instituirea stării de necesitate, nu aveau voie să meargă în grupuri mai mari de cinci persoane.

La Brașov erau peste 5.000. S-au scris petiții care cereau demiterea Ceaușeștilor din fruntea țării, s-a parlamentat, pe alocuri s-au tras focuri de avertisment, dar nimeni nu a fost rănit. Politrucii brașoveni trăgeau de timp pentru a primi ordine clare de la București, iar demonstranții simțeau că au obținut o mică

victorie prin prezența lor masivă în fața Comitetului Județean.

În noaptea de 21 spre 22 decembrie, grupuri de oameni au alergat de la o fabrică la alta pentru a le cere muncitorilor să declare grevă generală și să se alăture protestului din centru.

În dimineața de 22 decembrie, mii de oameni au revenit în fața Județenei de Partid. Armata a fraternizat cu manifestanții, iar la ora 11.30, toate subunitățile MAPN au primit ordin de retragere în cazărmi. Manifestanții au pătruns nestânjeniți în clădire, șefii județului și-au luat tălpășița și astfel Revoluția a fost înfăptuită. Ar fi fost însă prea simplu să se oprească totul aici. Ce să facem cu atâta fericire? Libertatea trebuia stropită cu sânge.

„Vin rușii să ne elibereze”

Ioan Demi, omul care a aprins scânteia Revoluției la Brașov, vorbește despre ce a urmat după anunțul privind fuga lui Ceaușescu: „Revoluționarii erau atât de zăpăciți, încât nu s-au organizat până după-amiază, când a venit generalul Ion Florea, comandantul Garnizoanei Brașov, și a luat conducerea. De fapt, chiar ei l-au chemat pe Florea”.

Generalul Florea susține că a primit un telefon de la București, de la conducerea Armatei, și i s-a ordonat să preia frâiele județului.

„Acest Florea a făcut școala militară în URSS, absolvind-o în 1952. El spunea pe 23 decembrie 1989 că ne vor ajuta frații de la Răsărit: «Nu vă mai frământați, că vin rușii și ne eliberează de teroriști»», susține Viorel Tocan, fost ofițer din cadrul Gărzilor Patriotice Brașov.

I¹ Generalul Ion Florea e legat prin multe fire de generalul Nicolae Militaru, spionul sovietic impus de Ion Iliescu în fruntea Armatei. Prima lui grijă a fost să

le împartă arme civililor, în timp ce susținea isteria prin zvonuri alarmiste. În curând a început măcelul.

Teroriștii se pregăteau la bar

În noaptea de 22 spre 23 decembrie, în Brașov se aflau următoarele forțe: peste 1.000 de militari, 200 de civili înarmați cu arme furate din rastelul Securității și al Gărzilor Patriotice din Județeană de Partid, 600 de civili care au primit armament de la UM 01107 Brașov pe bază de buletin, 48 de luptători USLA, 50 de cadre ale Securității care se aflau pe teren din dimineața zilei de 22 decembrie.

[Prin urmare, se specifică în Raportul Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989, „în noaptea de 22 spre 23 decembrie, în zona centrală a Brașovului se aflau peste 2.000 de persoane înarmate, din care aproximativ 1.000 erau civili”.

■ Majoritatea civililor veniseră în Piață după ce mașini ale Armatei străbătuseră cartierele în seara de 22 decembrie și-i chemau pe brașoveni să apere Revoluția de teroriști. În altele noapte, în jurul orei 2.00, generalul Ion Florea a făcut următorul anunț: „În barul Hotelului Aro se pregătește o formațiune de teroriști să atace Comitetul Județean. Veniți să ne apărați!”. Generalul Florea se justifică în 2007: „Eram informat din Capitală că Brașovul va fi atacat de la București CU tancuri și elicoptere”.

■ Între timp, în alt colț al Brașovului, ziarista Maria Petrașcu Buna la TVR și anunța că sunt teroriști în tipografie. Imediat, Teodor Brateș făcea următorul anunț la televizor: „Din Brașov Primim comunicarea, de fapt apelul adresat populației să iasă

în stradă. Teroriștii au ocupat o tipografie și câteva instituții și pun în pericol liniștea cetățenilor, viața lor. Armata, împreună cu populația, să acționeze neîntârziat. Nu este timp de pierdut”.

Primul foc

În noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989, efectivele unităților militare din Brașov, Predeal și Hălchiu, însumând peste 600 de militari, au fost răspândite în zona Județenei de Partid după o schemă simplă: în cerc. În mijlocul lor erau manifestanții înarmați. Scena era pregătită pentru masacru. Mai lipsea scânteia, care a venit în cele din urmă de la civilul Emil Ivașcu.

Trăgând primul glonț în noaptea de 22 spre 23 decembrie, în Brașov, Ivașcu a declanșat un măcel care s-a soldat cu moartea a 39 de oameni. În jurul orei 1.00, Emil Ivașcu (care avea 33 de ani) s-a aciuat pe lângă detașamentul comandat de căpitanul Mircea Dorian de la UM 01107. Ivașcu le-a spus militarilor că a făcut armata la o unitate specială și că este trăgător de elită. A primit de la căpitanul Dorian un pistol- mitralieră.

La scurt timp, Ivașcu a văzut doi tineri care cărau o bancă din Parcul „9 Mai” spre Palatul Telefoanelor, pentru a ridica o baricadă. Crezând că tinerii transportă o mitralieră, Ivașcu a început să tragă asupra lor. „Am observat că cei doi bărbați duceau o armă mare, grea, cred că o mitralieră. Atunci am strigat la căpitanul Mircea: «Ce fac, trag?». El a răspuns: «Trage!». Am tras două rafale cu pistolul automat”, declara Ivașcu, pe 19 ianuarie 1990, la Procuratura Militară. Nu i-a ucis pe cei doi tineri, dar efectul psihologic produs de zgomotul mitralierei a avut urmări devastatoare.

A fost primul foc de armă tras în acea noapte în

Brașov. Pentru că de la difuzorul Comitetului Județean se anunța că urmează un atac terorist, toți militarii din centrul orașului au tras la rândul lor, din proprie inițiativă. Era ora 2.40. Canonada a durat până la ivirea zorilor.

I Ivașcu mai declara la Procuratură: „Nu știu dacă am reușit să-i împușc pe cei doi, deoarece în același moment, respectiv imediat după ce am tras eu, s-a declanșat foc asupra noastră din mai multe direcții. Erau rafale lungi, un foc dezlănțuit total. Este posibil ca focul general să fi provenit de la militarii aflați în zonă, Gărzile Patriotice și civilii înarmați. S-a tras în continuare vreo 30 de minute și am observat focuri de armă la gura țevii din Hotelul Capitol, de la ultimul etaj”. Peste Brașov s-a așternut, în acea noapte, o ceață deasă. Și pentru ca dezordinea să fie și mai mare, felinarele de pe străzi au fost sparte de teama teroriștilor. În beznă și ceață, sute de persoane care se aflau în fața Comitetului Județean au fost surprinse de focul deschis haotic din toate părțile. Au murit acolo 39 de persoane, dintre care 10 militari în termen, toți aparținând UM 01090 Predeal. Au fost rănite 82 de persoane, între care 35 de militari.

I Numărul mare de victime înregistrat în rândul militarilor de la Predeal se poate explica prin faptul că această unitate a fost adusă în zonă după declanșarea focului, fără anunțarea celorlalte unități. Din pricina zgomotului produs de arme, nu s-au mai auzit ordinele de retragere date de ofițeri, astfel că unii militari s-au ascuns în boscheți și au fost împușcați.

I Locotenentul Iulian Andrei, de la UM 01090 Predeal, își amintește: „Am transmis retragerea din om în om celor întâr-ziați, iar când soldatul Imecz László s-a ridicat din boscheți, a fost împușcat. Soldatul Milică Săpunaru mi-a raportat că soldatul Imecz a fost împușcat de soldatul Nicolae Gheorghe

din greșeală, apreciind că din tufișuri a ieșit un terorist”.

În Spre ziuă, după măcel, Emil Ivașcu a continuat să tragă tinde a găsit el de cuviință. „Viteazul” își continuă declarația: EDimineța, spre orele 5.00, două blindate Aro veneau din Spre Hotelul Capitol. L-am întrebat pe căpitanul Mircea dacă sunt ale Armatei și el mi-a zis: «Trage!». Atunci eu am fost Cel care a tras primul înspre blindate. Precizez că, după ce am tras eu, au început să tragă asupra lor și militarii din fața Consiliului Județean. Focul s-a oprit după ce prin difuzoarele de la Consiliu s-a anunțat să nu se mai tragă, deoarece sunt de-ai noștri”.

Pornirile războinice ale lui Ivașcu nu se opresc însă aici. „În data de 24 decembrie mă aflu în podul clădirii Consiliului Județean și am observat cu binoclul că pe un bloc de pe Dealul Cetății se aflau patru persoane. Am luat arma cu lunetă și am tras două focuri spre terasa acelui bloc. Atunci am observat că una dintre persoane era îmbrăcată în uniformă militară de Miliție, mi-am dat seama că sunt militari de la trupele de Securitate, aflați probabil în vreo misiune de scotocire, și nu am mai tras”.

Contribuția lui Emil Ivașcu la Revoluție a produs, în mod indirect, 39 de morți, zeci de răniți, consumul a mii de cartușe. Asupra lui planează și suspiciunea că l-a împușcat mortal pe pensionarul Titus Daia, în data de 24 decembrie. Procuratura nu a soluționat acest caz.

Ivașcu n-a dat socoteală niciodată pentru nenorocirile produse. Mai mult, el are certificat de luptător cu merite deosebite în Revoluție și este plătit din bani publici pentru ceea ce a făcut în decembrie 1989.

În 2011, Emil Ivașcu a afirmat pentru „Adevărul” că declarația dată în 1990 la Procuratură nu este sută la sută reală. „M-au manipulat cu tot felul de întrebări, au scris ce au vrut și m-au pus să semnez.

Nu am tras după niciun om în acea noapte, am tras trei focuri în aer, pentru că am vrut să-i somez pe doi securiști care fugeau. Apoi s-a mai tras un foc din Hotelul Capitol și atunci a început nebunia. Nu sunt vinovat cu nimic. Au vrut să mă scoată pe mine acarul Păun al Revoluției din Brașov”.

Ivașcu recunoaște însă celelalte afirmații din declarația dată în 1990, dar nu crede că a făcut exces de zel. „Am tras din podul Consiliului, dar erau și militari lângă mine. Nu e o greșeală că am luat armă și nu cred că am făcut exces de zel. Ce era să fac? Să stau să mă omoare? Certificatul de revoluționar îl am pentru că îl merit”, zice brașoveanul.

Huba, un brașovean care s-a crezut Rambo

Un caz la fel de scandalos este cel al brașoveanului László fuba, care în decembrie 1989 avea 25 de ani. Raportul SRI cu privire la Revoluție menționează că acesta a tras aproximativ 5.000 de gloanțe în noaptea de 22 spre 23 decembrie. Huba este de asemenea revoluționar cu merite deosebite; deci, și cu privilegii deosebite.

În după-amiaza zilei de 22 decembrie, Huba a pătruns în sediul Securității. Când a auzit că în centrul orașului s-au declanșat rafale prelungite, el a simțit un fior și s-a îmbrăcat într-un costum de camuflaj, s-a înarmat cu un pistol Stecikin, un pistol-mitralieră AKM cu pat rabatabil, trei grenade ofensive, două pumnale cu buton și nouă încărcătoare cu muniție. Și-a pus pe cap o cască metalică și a plecat spre centrul orașului.

În apropierea Liceului Unirea, Huba s-a întâlnit cu un detașament de la UM 01615 Brașov, comandat de locotenentul Lungoci. Huba li s-a alăturat militarilor și împreună au urcat în podul Institutului Politehnic, clădire situată în proximitatea casei de modă Modarom. Au înlăturat țiglele de pe acoperiș

pentru a-și crea orificii de tragere, după care au început să tragă în Modarom, în Hotelul Capitol și în Poșta Centrală. Huba a aruncat și câteva grenade pe strada Republicii, fără o țintă anume. Tirul său și al militarilor a fost receptat de revoluționarii din zonă drept un atac terorist, așa că între Institutul Politehnic și celelalte clădiri s-a declanșat un război în toată regula.

Soldatul Dumitru Andronic, de la UM 01090 Predeal, a tras și el 200 de gloanțe din zona Consiliului Județean, în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989. Într-o declarație dată la trei luni de la Revoluție, el mărturisea: „Am tras și eu, pentru că au tras toți militarii. Nu știu dacă am rănit sau omorât pe cineva din cele 200 de gloanțe trase de mine”. I RevoLuționarii din Brașov sunt convinși și după două decenii că măcelul din centrul orașului a fost provocat de trăgători neidentificați aflați în clădirea Modarom și în

Hotelul Capitol. Niciunul nu are însă vreun argument solid. Clădirea Comitetului Județean Brașov a fost aproape neatinsă de gloanțe, în timp ce clădirea Modarom și Hotelul Capitol au fost grav avariate. „Practic, Brașovul nu era atacat de nici o forță, iar informațiile amenințătoare primite prin telefon constituiau de fapt o diversivune”, declara generalul Ion Florea în 2004, într-un dosar al Procuraturii Militare.

Teroriștii vin cu basculanta

La Brașov, tragediile s-au ținut lanț. Cauzele nu diferă de cele care au îndoliat alte orașe: Armata scoasă în stradă deși era slab pregătită, membrii Gărzilor Patriotice și civilii înarmați și dornici să captureze „teroriști”, diversivunile propagate de la centru și cele clocite pe plan local.

„Mulți militari în termen nu știau să folosească armamentul din dotare. Unii au mărturisit că au tras, mai ales pe timp de noapte, în scop preventiv, pentru a-i ține la distanță pe eventualii teroriști. Civilii care au primit arme au acționat anarhic, cum a crezut fiecare de cuviință. Teama și neîncrederea au cuprins populația orașului și au împiedicat judecarea și aprecierea cu luciditate a diferitelor situații. S-a ajuns la a se trage în oricine își manifesta curiozitatea de a ridica vreun colț de perdea pentru a privi pe fereastră, în cei care îndrăzneau să iasă pe balcoane sau pe acoperișuri”, se arată într-un raport al Parchetelor Militare. De altfel, procurorii au elucidat majoritatea cazurilor în care au existat victime, stabilind cine și de ce a tras, dar aproape toate au fost soluționate cu „eroare de fapt”, fără a se ajunge la condamnări.

Cele mai multe incidente soldate cu victime au

avut loc la filtrele rutiere constituite de militari și civili pe majoritatea bulevardelor din oraș și în zona întreprinderilor. Una dintre cele mai grave situații de acest gen s-a consumat la întreprinderea Poligrafică Brașov, unde în noaptea de 23 spre 24 decembrie s-a deschis focul asupra unei basculante. În cabina acesteia se aflau cinci muncitori, care umblau prin oraș cu intenția de a se face utili Revoluției.

1 Cu toții au fost atinși de gloanțe: Ioan Tincu, Filip Abramov X Gheorghe Savin au murit pe loc, iar Constantin Nica și Joan Rusu au fost răniți. Parchetul Militar a stabilit că focurile au fost trase de militari aparținând UM 01932, cei care asigurau paza întreprinderii, cantonați pe acoperișul acesteia. Înainte de incident, basculanta tocmai trecuse printr-un filtru al Gărzilor Patriotice, unde li s-a cerut să circule mai departe cu farurile stinse. A fost, probabil, elementul de suspiciune care a provocat reacția militarilor. Soluția Parchetului în acest dosar a fost la fel cu cea dictată în majoritatea cazurilor din Brașov: „eroare de fapt”. Altfel spus, nimeni nu e vinovat.

■ Militarii de la Poligrafie nu s-au lăsat impresionați de cele cinci victime pe care le făcuseră și, în aceeași noapte, au deschis focul asupra autosanitarei conduse de Ion Ifrim, care transporta răniți la spital. Gloanțele l-au atins pe Vasile Bărcuțean, care a fost omorât pe loc. „Din câte am înțeles, militarii au tras asupra noastră fiindcă au crezut că e o mașină cu teroriști”, afirmă șoferul Ion Ifrim.

„Un puști de 16 ani luase o armă și mă întreba cum se folosește”

Scoaterea în stradă a tuturor efectivelor militare disponibile, precum și înarmarea Gărzilor Patriotice și

a civililor (principalele cauze ale tragediilor din orașul de sub Tâmpa) cad în vina generalului Ion Florea, comandantul Garnizoanei Brașov. Mulți dintre civilii care în seara de 22 decembrie au venit în Piața centrală să apere Revoluția și-au procurat arme 'lin Județeană de Partid, unde se afla o magazie a Gărzilor Patriotice. În acea noapte, un grup de civili a spart magazia, cu acordul Armatei, și s-a împărțit armament.

„Când a început să se tragă în Piață, am intrat în Județeană de Partid și i-am întrebat pe cei de la Armată, care conduceau: «Ce facem, că au început să ne omoareăștia?! Dați-ne arme să ne apărăm!». Au zis că e la subsol un depozit, dar nu au cheia, și să facem cumva să le luăm. Am spart magazia, dar n-am reușit să-i opresc pe ceilalți și să dăm armele pe buletin sau cumva. Lua fiecare ce și cum voia”, declară revoluționarul Doru Pospai în cartea „Un pas spre libertate”, coordonată de Marius Petrașcu.

Arme s-au împărțit și de la Comisariatul Militar, și de la Gărzile Patriotice din întreprinderi, și de la diverse unități militare. „Lucram la Energoreparații. Pe 23 decembrie am luat toată formația de lucru și am plecat în oraș, la demonstrație. Pe drum, mergând cu camioanele, am auzit că se dau arme la Comisariatul Militar și am zis să mergem să luăm, că o să avem nevoie să apărăm. La Comisariat nu mai erau, dar ne-a zis cineva că se dau la Romradiatoare. N-am găsit nici acolo, am mers în comuna Cristian, la o unitate militară de aviație, și acolo ne-au dat”, își amintește revoluționarul Nicolae Viseroiu.

Chiar dacă în urmă cu 21 de ani s-a înghesuit să-și procure o armă, Viseroiu crede că înarmarea civililor a fost o mare greșală. „A fost o găinărie. Aveai, n-aveai 18 ani, ai făcut, n-ai făcut armata, nu te întreba nimeni. Un puști de vreo 16 ani luase o armă și mă întreba pe mine cum se folosește. A fost înconștiență totală”.

Nicolae Viseroiu a fost rănit la picior pe 23 decembrie 1989, când persoane necunoscute aflate pe un deal au tras fără motiv asupra camionului în care se afla. „Probabil că ăia care au tras erau civili, care făcuseră rost de arme la fel cum făcusem și eu”, declară, indignat, Viseroiu.

Omul care a plecat să ia slănină și nu s-a mai întors

În 1989, Carol Boga avea 45 de ani și lucra la o brutărie din Brașov. Așa cum afirmă soția sa în cartea „Un pas spre libertate”, în seara de 23 decembrie, Boga s-a hotărât brusc să plece de acasă cu mașina personală pentru a lua de la un prieten niște slănină pe care o lăsase la afumat.

Pofta lui Carol Boga de a mânca slănină afumată și dorința militarilor brașoveni de a lupta cu teroriștii aveau să se întâlnească într-un moment fatidic. În apropierea Consiliului Județean, Dacia condusă de Boga a fost ciuruită de gloanțele Armatei. Cetățeanul de 45 de ani a fost împușcat mortal pe Jliotiv că n-ar fi oprit la somații. Pe 10 martie 1990, procurorii au dispus neînceperea urmăririi penale în cazul Carol Boga, pe motiv că „militarii au acționat fără vinovăție, crezând că au de a face cu un terorist”.

Tot în absurdul tragic al Revoluției se înscrie și moartea lui Vasile Nedelcu (30 de ani), care în ziua de 23 decembrie, în timp ce alerga după un troleibuz ajuns în stație, a fost confundat de militarii din zonă cu un terorist arab. Neauzind somațiile acestora, și-a continuat alergarea, motiv pentru care a fost ciuruit de gloanțe, căzând fără suflare.

În aceeași zi de 23 decembrie și-a pierdut viața și preotul Ion Zăbavă, care se deplasa cu o Dacie de culoare roșie către o slujbă de înmormântare. Nu a mai apucat să ajungă cu bine, întrucât asupra mașinii în care era s-a deschis focul dintr-o tanchetă aflată pe

strada Mihai Viteazul. Preotul Zăbavă a murit pe loc.

Încă neelucidat complet rămâne cazul lui Sandu lancu, pe care Revoluția l-a prins internat în Spitalul Mârzescu din Brașov. După 22 decembrie, paza spitalului a fost preluată de militari de la UM 01615. Într-un rechizitoriu al Parchetelor Militare se arată: „În noaptea de 25 spre 26 decembrie, pacientul Sandu lancu, neînarmat, îmbrăcat în pijamale și halat de spital legat cu cureaua la brâu, s-a deplasat pe întuneric pe culoarele pavilionului”. La un moment dat, bolnavul s-a apropiat de locotenentul Mihai Semeș, care l-a somat să stea pe loc. Sandu lancu a tușit și și-a continuat deplasarea, motiv pentru care ofițerul l-a împușcat. Sandu lancu a murit înainte de a fi introdus în sala de operații.

Pensionarul Titus Oaia (63 de ani) a intrat în galeria eroilor Revoluției în timp ce se uita pe fereastră și asculta știrile la

radio. Un glonț rățacit a pătruns prin geam și l-a lovit în abdomen, provocându-i decesul. Organele de anchetă au stabilit imediat după evenimente că vinovat pentru moartea bătrânului ar fi civilul Emil Ivașcu, care a recunoscut în declarații că a avut armă și că a tras nenumărate focuri spre clădirile din oraș, în speranța că ar putea nimeri teroriști.

Glonțul care știa adresa Corinei

Din sutele de mii de gloanțe folosite în timpul Revoluției de la Brașov, cele mai multe s-au tras fără rost. Unii au apăsas pe trăgaci fără a avea vreo țintă precisă, au tras ca să vadă și ei cum e. Gloanțele au zburat aiurea. Unele au nimerit în ferestrele oamenilor, fără nicio logică, cum nimerește o minge șutată la întâmplare de un copil ofticat.

Așa a nimerit și glonțul care a intrat, în seara de 22 decembrie, pe fereastra de la etajul 3 al unui bloc cu 8 etaje de pe strada Traian, numărul 1. Acolo locuia familia Roșca – familie simplă, cu doi copii. Iar glonțul acesta despre care vorbim noi acum, simbolul suprem al absurdului în orice viață și în orice revoluție, a intrat pe fereastra dormitorului și s-a oprit în pat, între soții Gheorghe și Ana. Exact acolo unde dormea fiica lor, Corina Roșca. Corina avea 6 ani. Ea a murit.

Ultima scrisoare a lui Cătălin

Un caz răvășitor este cel al caporalului Cătălin Haidău, mort în noaptea de 23 spre 24 decembrie în Unitatea Militară 01932 Brașov. A doua zi, părinții săi au primit acasă, la Târgu-Jiu, o înștiințare oficială în care erau anunțați că fiul lor

a fost împușcat mortal în urma unei lupte eroice cu „elemente teroriste”.

Procuratura a stabilit ulterior că tânărul Haidău a fost ucis din greșală, pe holurile unității, de colegul său Hadrian Șerba, ca urmare a panicii create de anunțarea unui desant aerian. „Am încercat să vorbim ulterior cu acest Șerba, dar tatăl său ne-a spus că este în stare de șoc. Nu a făcut închiisoare, s-a considerat o eroare. Nu știm sigur nici azi cine l-a împușcat pe Cătălin, ne-au zis că a fost un erou și să lăsăm totul așa cum e”, spune Grigore Haidău, tatăl caporalului decedat la Revoluție.

1 Cu câteva ore înainte de a muri, Cătălin Haidău le scrisese părinților o scrisoare: „Vă rog foarte mult să nu intrați în panică. Știu că la Târgu-Jiu e pace. (...) Cu toții suntem sănătoși. Populația ne ajută și ea. Ne dau mâncare, bem sucuri, au ridicat arme în schimbul buletinelor și luptă și ei alături de noi. (...) Sunt bărbat, sunt oștean al României libere! Nu vă faceți griji, voi avea grijă de mine și nu vreau ca această scrisoare să fie ultima”.

Părinții săi cred că tocmai de la această epistolă i s-a tras sfârșitul lui Cătălin, mai exact de la o remarcă făcută în scrisoare: „Personal, m-am indignat tare mult când s-a cerut sprijinul URSS. În primul rând, pentru că eu nu accept ca România să fie câmpul de război al altor țări”.

Afirmația are legătură cu anunțul făcut pe postul național de televiziune, de două ori, în aceeași zi de 23 decembrie, de către crainicul George Marinescu: „Suntem informați că s-a luat legătura cu Ambasada Sovietică, care ne-a promis ajutor militar imediat, întrucât agenții străini și-au permis să trimită elicoptere cu oameni înarmați, pentru a distruge ceea ce poporul român a cucerit”.

Seara, în cazarmă, Cătălin Haidău și-a exprimat revolta pe o coală de hârtie. A fost ultima sa scrisoare.

Câteva ore mai târziu, caporalul a fost împușcat mortal.

Profesorul Grigore Haidău, tatăl lui Cătălin, are o explicație: „În ziua de 23, înainte ca el și colegii lui să fie retrași în unitate, la odihnă, Cătălin a fost în Comitetul Județean. E posibil ca acolo să fi auzit anumite lucruri pe care nu trebuia să le audă. Scrisoarea e scrisă sigur de el, i-am recunoscut scrisul. El a citit-o în acea seară unui coleg, care se pare că ^{era} informatorul ofiterului de contrainformații din unitate. În

aceeași seară a și fost împușcat, cu un glonț în cap și cu altul în spate. Noi avem bănuiala că nu l-ar fi împușcat colegul său Hadrian Șerba, ci altcineva”.

Într-un articol apărut în primăvara lui 1990 în „Gazeta de Transilvania”, Hadrian Șerba recunoștea, totuși, că el l-a împușcat din greșală pe colegul său Cătălin Haidău, în urmă confuziei care a cuprins unitatea. În același articol se mai afirmă că Șerba, aflat în stare de șoc, a încercat să se sinucidă la scurt timp după ce și-a ucis camaradul

Influenta sovietică în Revoluția de la Brașov

Generalul Ion Florea, comandantul Garnizoanei Brașov în decembrie 1989, a acționat după modelul „emanărilor” de la București. Pe când sub Tâmpa nu se trăsese niciun glonț, Florea a chemat populația în centrul orașului pentru a apăra Revoluția. „Carnea de tun” a fost asigurată.

„Eu vă mai frământați, că vin rușii și ne eliberează”, ar fi spus Florea în timpul evenimentelor din 1989, conform colonelului Viorel Tocan, pe atunci ofițer în Gărzile Patriotice din Brașov.

În primele zile ale anului 1990, Florea, care devenise președintele Consiliului Frontului Salvării Naționale Brașov, a fost vizitat de către Evgheni Tiajelnikov, ambasadorul URSS în România. În primăvara aceluiași an, Florea a fost detașat la Cluj-Napoca, pentru a i se pierde urma și a nu mai da socoteală în fața brașovenilor, care începeau să-i descopere orori^{le}. A fost

anchetat, dar procurorii nu au putut sau nu au vrut să demonstreze vinovăția ordinelor pe le-a dat în decembrie '89. Totul a început în seara de 22 decembrie, când generalul Ion Florea, comandantul Garnizoanei Brașov, instalat în fruntea comitetului provizoriu de conducere, a mers la balconul Județenei de Partid și le-a cerut brașovenilor să iasă în stradă în număr cât mai mare pentru a apăra Revoluția. Nu s-a rezumat însă doar la atât. „În seara de 22 treceau mașini cu portavoce prin toate cartierele și strigau: «Lașilor, ieșiți afară, că ne omoară teroriștii!»”, își amintește revoluționarul Nicolae Viseroiu. La toate acestea s-a adăugat îndemnul frenetic făcut de Teodor Brateș prin TVR: „La Brașov, teroriștii au ocupat o tipografie și câteva instituții și pun în pericol liniștea cetățenilor. Armata, împreună cu populația, să acționeze neîntârziat! Nu este timp de pierdut!”.

„Și Armata a acționat. Din ordinul generalului Florea, toate efectivele militare din Brașov au fost scoase în oraș. Au primit întăriri de la Predeal, unde funcționa o unitate de vânători de munte. Și tot ar fi fost bine dacă era doar atât. Dar același general Ion Florea a dispus și înarmarea Gărzilor Patriotice, ordonând distribuirea de arme către civili. Decizii criminale, care au stat la originea masacrului din Brașov.

La câteva ore după apelurile lui Florea, în Piața din fața Județenei de Partid a început o canoadă care a ținut până dimineața. Peste 2.000 de oameni înarmați au tras de frică, fiecare unde a văzut cu ochii. Au murit atunci, în acel loc, 39 de persoane. Sarabanda morții a continuat câteva zile. Până la finalul anului au murit împușcați alți 37 de oameni.

În 2011, generalul Ion Florea avea 81 de ani și trăia în Brașov. Nu a fost tras niciodată la răspundere pentru ce a făcut în decembrie 1989. Motivând că este grav bolnav, familia sa a refuzat să-l lase să le

MĂCEL
voineașcă reporterilor despre ce s-a întâmplat în 1989.

I După 2004, procurorul militar Dan Voinea l-a anchetat în „Dosarul Revoluției”, dar s-a împotmolit în greșeli de procedură. Parcă nici n-a vrut să-l pună în dificultate cu adevărat. În 2007, deci la 17 ani de la consumarea evenimentelor, Dan Voinea cerea o expertiză psihiatrică pentru a se stabili dacă generalul Ion Florea avea discernământ în decembrie 1989. La Revoluție, Florea avea 59 de ani, iar starea sa psihică ar fi putut suferi modificări radicale până în 2007, când împlinise vârsta de 77 de ani. A cere o expertiză psihiatrică la aproape două decenii de la producerea faptei incriminate este o sfidare a logicii judiciare.

În declarațiile date la Procuratură în 2004, Ion Florea recunoștea cu nonșalanță că a împărțit arme în toate părțile. „Când am ajuns la Consiliul Județean în 22 decembrie, în jurul orei 17.30, am preluat și atribuțiile colonelului Toma, șeful Gărzilor Patriotice, întrucât acesta nu prea era ascultat, și am luat măsuri constând în mobilizarea luptătorilor din Gărzile Patriotice, înarmarea acestora pentru paza clădirii Consiliului Județean și a principalelor obiective din județul Brașov. Cei de la Gărzile Patriotice au distribuit arme civililor și s-au distribuit și de la unitatea de vânători de munte unde eram eu comandant”, a declarat Florea.

„Florea și-a făcut studiile la Moscova”

Revoluționara Maria Petrașcu, ziaristă în Brașov, i-a luat un amplu interviu generalului Florea spre sfârșitul anilor '90. „Eu l-am întrebat pe Florea de ce a mai adus militari de la Predeal în centrul orașului Brașov, din moment ce erau foarte

■ ÎNCĂ UN GENERAL ȘCOLIT ÎN URSS, ÎNCĂ UN

mulți soldați dispuși pe partea opusă parcului central. Ca să tragă unii în alții? Și el mi-a zis că așa a fost să fie. Cu armele a greșit iar. S-au dat arme de la Gărzile Patriotice din fabrici, pe buletin, dar și de la Garnizoană. L-am întrebat de ce a permis să ia oricine arme, chiar și copiii de 12 ani, și el mi-a zis că au forțat intrarea și atunci a dat ordin să li se dea drumul și să li se dea arme”, spune Maria Petrașcu.

Într-un raport întocmit de Brigada 2 Vânători de Munte Brașov se menționează că aprobarea pentru a împărți arme către civili a venit de la București, de la Comandamentul Armatei I. În decembrie 1989, comandantul Armatei I era generalul Gheorghe Voinea, decedat la scurt timp după Revoluție.

k Maria Petrașcu este convinsă că generalul Florea a acționat după un plan dinainte stabilit: „Florea și-a făcut studiile la Moscova și era în gașca lui Iliescu, cunoștea tot scenariul. A executat ordinele pe care le-a primit de la București”.

L Relevantă pentru situația din zilele Revoluției este declarația făcută, imediat după evenimente, de către Emil Ivașcu, civilul care a declanșat masacrul din fața Comitetului Județean trăgând după doi tineri care cărau o bancă. „În seara de 24 decembrie mă aflu în Județeană de Partid. I-am cerut generalului Florea să-mi dea o armă, iar generalul mi-a zis: «Vezi că sunt acolo arme!», arătând înspre un colț al camerei. Am luat o armă cu lunetă și o cască de protecție. Am început să trag din biroul generalului Florea înspre Modarom, după care am mers într-un birou de la etajul 1, unde l-am găsit pe civilul Ionescu, care avea și el o armă cu lunetă și mi-a spus că este trăgător la tir sportiv. Din acel birou am tras împreună cu Ionescu asupra Hotelului Parc”.

I Colonelul Ion Lupu, care în 1989 era comandantul UM 0391 Brașov (unitate de Securitate), oferă câteva detalii care-l plasează pe generalul Florea în grupul ofițerilor filosovietici, care au acționat la Revoluție la comanda lui Nicolae Militaru. Într-o declarație dată în dosarul Revoluției, în anul 2006, colonelul Lupu afirmă: „Îl cunosc de foarte mult timp pe generalul Florea Ion. A absolvit școala militară de trei ani, în URSS, promoție 1952. A fost repartizat în funcția de comandant de companie la Școala de Ofițeri de Infanterie Arad. Între anii 1953 și 1955 a fost la Sfântu Gheorghe, în funcția de comandant al Companiei a V-a, elevi. După absolvirea Academiei Militare, în 1963, a fost în Direcția Secretariatului Marelui Stat Major, iar apoi aghiotant al ministrului Apărării, Leontin Sălăjan, și al următorului ministru, Ion Ioniță. Pe această linie,

cunoscând orientarea lui Ioniță, cred că și Florea Ion ar fi avut relații cu grupul disident”. (A se citi „grupul complotist”).

În anii '80, generalii Ion Ioniță și Nicolae Militaru (ambii scoși din Armată de către Ceaușescu fiindcă studiaseră în URSS și erau suspecti de trădare în favoarea sovieticilor) au dirijat un grup clandestin de ofițeri, al cărui scop era înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu, prin orice metode, din funcția de președinte al statului. Din grup mai făceau parte generali ca Ștefan Kostyal, Gheorghe Logofătu, Marin Pancea, Dumitru Pletos și câțiva ofițeri de marină, printre care comandorii Radu Nicolae și Anton Bejan. Nucleul ofițerilor a interferat, prin Ion Iliescu (director la Editura Tehnică în ultima parte a anilor '80), cu cel al civililor care aveau același scop: înlăturarea lui Ceaușescu și preluarea puterii. Aici activau, între alții, Virgil Măgureanu și Silviu Brucan. Contraamiralul Emil „Cico” Dumitrescu (și el cu studii în URSS) a negat în permanență că ar fi făcut parte din complot. Colonelul Ion Lupu îl plasează însă în rețeaua conspirativă.

Iată ce spunea Lupu în declarația dată în fața procurorilor militari în 2006: „În anii 1981 și 1982 mă aflam la cursul postacademic cu profil unic de comandă și Stat Major pentru toate armele din MAPN și MI. Conducătorul științific pentru lucrarea mea de absolvire a cursului era colonelul Penciu Dumitru, șef de Stat Major al Trupelor de Securitate. De la acesta am aflat de existența unui grup de disidenți, printre care se numărau generalul Ion Ioniță, generalul Nicolae Militaru, Silviu Brucan, Emil Dumitrescu, zis Cico, și alte cadre. Penciu mi-a spus că a fost contactat și el pe linie de trupe de Securitate, dar nu-și dăduse acordul până la acel moment. Tot de la acest ofițer am aflat că înainte de evenimentele din decembrie 1989 a fost sfătuit «să-și vadă de treabă»”.

„Brașovenii nu mișcă, ce facem?”

Colonelul în rezervă Viorel Tocan, fost ofițer în cadrul Gărzilor Patriotice Brașov, susține ideea unui plan pus în

ÎNCĂ UN GENERAL ^OLI'T ÎN URSS,CĂUN MĂCEL

aplicare de către ofițerii filosovietici, în decembrie 1989. „Pe 20 decembrie a venit generalul în rezervă Dumitru Pletos în Brașov, s-a cazat la Casa Armatei. Cel care păzea pe hol !_a auzit vorbind: «Tovarășe general, brașovenii nu mișcă, ce f_acem?». Cred că vorbea cu Militaru. Ei s-au așteptat ca după Timișoara să se miște imediat Brașovul”.

Generalul Dumitru Pletos a fost rechemat în Armată de generalul Nicolae Militaru la 28 decembrie 1989 și înaintat la gradul de general cu două stele.

Ambasadorul URSS respiră aer curat

Pe 26 ianuarie 1990 (ziua în care Ceaușescu ar fi fost aniversat pentru împlinirea a 71 de ani, în caz că nu ar fi fost lichidat cu o lună în urmă), Evgheni Tiajelnikov, ambasadorul URSS în România, a efectuat o vizită la Brașov. El a avut o întrevedere cu mai marii Consiliului Frontului Salvării Naționale Brașov, for condus pe atunci de generalul Ion Florea. Presa locală a relatat faptul că ambasadorul „s-a arătat interesat de revolta muncitorească de la 15 noiembrie 1987, de desfășurarea Revoluției în zilele de 21 și 22 decembrie 1989, de luptele care au avut loc la Brașov, de alegerea consiliilor FSN și de modul în care acestea acționează”.

Întrebat de ziaristii de la „Gazeta de Transilvania” ce vânt l-a adus la Brașov, Tiajelnikov a răspuns: „Am dorit să luăm legătura cu conducerea locală a FSN și să vedem cu ochii noștri cum se înfăptuiesc idealurile Revoluției. La noi e o zicală: «Mai bine să vezi o dată decât să auzi de 100 de ori». Al doilea scop e previzibil: URSS colaborează cu multe întreprinderi din județ. În al treilea rând, Brașovul este unul dintre Principalele județe turistice ale României. Și aici au apărut posibilități noi pentru largirea cooperării. Chiar astăzi, ministrul Turismului din România, Mihai Lupoi, se află la Moscova, pentru a perfectă aceste

colaborări. Și nu în ultimul rând, am dorit să respirăm acest aer nou, curat, liber, al Revoluției de la Brașov”.

Se impun câteva mențiuni la declarațiile ambasadurii sovietice. Nu este exclus ca Tiajelnikov, pe lângă cura de aer tare, să fi fost interesat și de soarta „turiștilor” sovietici care au invadat Brașovul în decembrie 1989. Raportul SR1 cu privire la Revoluție menționează că numai în ziua de 19 decembrie au fost înregistrate 207 mașini înmatriculate în URSS care au tranzitat județul pe ruta Brașov-Făgăraș-Sibiu. În zilele de 21-22 decembrie, sovieticii ar fi ocupat parcurile mai multor hoteluri. Securitatea a informat că aceștia vorbeau românește. Majoritatea erau basarabeni.

Despre sovietici a strâns informații Viorel Tocan, ofițer în Gărzile Patriotice brașovene în 1989, apoi membru în Subcomisia Senatorială pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989 la Brașov. „La 21 decembrie, în jurul Întreprinderii de Construcții Aeronautice Ghimbav erau numai mașini rusești. Ei au pregătit evenimentele, erau peste tot în oraș. Erau mulți din Basarabia, în baza motivului că sunt în vizită la prieteni. Au incitat, vorbeau cu oamenii; fiind basarabeni, știau românește. Au plantat și activat simulatoare de foc”, susține Tocan.

Ce căuta Lupoi la Moscova?

Vizita lui Mihai Lupoi la Moscova, anunțată de Tiajelnikov la Brașov, naște o serie de întrebări. De ce a ales Lupoi ca prima sa delegație în străinătate, în calitate de ministru al Turismului, să fie capitala URSS? Era Moscova prima opțiune de vacanță pentru români?

Despre Mihai Lupoi se știe că în timpul Revoluției era căpitan la o unitate militară din București. El a

anunțat în premieră, în 22 decembrie 1989, la Televiziunea Română, că noul ministru al Apărării este Nicolae Militaru. Într-un interviu acordat ziarului „Adevărul”, în 2009, Lupoi a declarat că era prieten cu Maiorov, șeful rețelei GRU (serviciul de spionaj al armatei sovietice) din România. „Relația dintre mine și t.-{aiorov era una bazată pe prietenie. Nici nu mai știu cum ne-am cunoscut. Îmi amintesc doar că îmi aducea niște biscuiți danezi excepționali pentru fiul meu. Ne-am împrietenit, mi-a povestit de fiul lui, care era și el ofițer în marina militară. Era o relație personală, nu legată de servicii”, a spus Lupoi.

Acesta a fost ministru al Turismului în primul guvern postrevoluționar, s-a retras pentru câțiva ani în Elveția, iar între 2000 și 2008 a fost senator (PRM, apoi PNL).

Securiștii lovesc și mor

Trei cazuri neelucidate pe deplin sunt legate de tot atâtea persoane dovedite sau suspectate a fi colaborat cu Securitatea. Începând din 22 decembrie 1989, cei trei informatori au instigat, au provocat, au dezinformat, au împușcat. Toți trei au sfârșit tragic.

Deși odată cu trecerea timpului a devenit tot mai evident că existența teroriștilor din decembrie 1989 a fost o diversiune, peste anii scurși de la Revoluție a planat o mare întrebare: cine a fost în spatele acestei diversiuni? Dacă majoritatea argumentelor logice conduc spre grupul „emanaților” care au ocupat Televiziunea și au folosit-o pentru instrumentarea unor manipulări grosolane, cazurile câtorva brașoveni aduc în discuție o ipoteză interesantă: implicarea Securității.

Securitatea din Braşov a avut o atitudine paşnică faţă de protestele care au izbucnit la Întreprinderea de Construcţii Aeronautice (ICA) Ghimbav în dimineaţa zilei de 21 decembrie 1989. Timp de 24 de ore, securişti nu au avut nicio reac- l^{ie} faţă de amplificarea manifestaţiilor de stradă. Muncitorii ^e la Ghimbav au ieşit nestingheriţi pe porţile întreprinderii Şi tot nestingheriţi şi-au continuat drumul până în centrul

Brașovului. Au întâmpinat mai multe baraje formate din trupe MApN și de Securitate, dar le-au ocolit fără niciun incident.

Și Miliția locală a contribuit la buna desfășurare a Revoluției, asigurând dirijarea circulației în scopul afluirii demonstrațiilor lor în siguranță. În dimineața zilei de 22 decembrie, în fața Consiliului Județean, mii de oameni strigau „Jos Ceaușescu!” și nimeni nu a intervenit pentru a dispersa mulțimea.

Un colaborator al Securității care ar fi acționat în scop de instigare este Lucian Beșchea. Acesta era subinginer la ICA Ghimbav în 1989. El nu a făcut parte din grupul muncitorilor care a pornit în marș de protest spre Brașov în dimineața zilei de 21 decembrie. Atitudinea lui s-a schimbat însă o zi mai târziu.

Ioan Demi, inițiatorul mișcării din 21 decembrie, a declarat: „Eu am scos fabrica de avioane în 21 decembrie, dar în 22 dimineața, Beșchea Lucian a stârnit o grevă generală și a scos toți muncitorii în stradă. După aceea a ajuns președintele FSN în fabrică, iar recent s-a descoperit că era informator al Securității. Eu cred că el a avut misiunea ca în 22 decembrie să scoată oamenii în stradă. Securitatea l-a trădat pe Ceaușescu, iar în 22 decembrie oamenii lor au început să acționeze”.

Beșchea figurează într-un raport al CNSAS pe anul 2009 în calitate de colaborator al Securității.

Decesul bizar al poștașului Molan

În dimineața de 23 decembrie 1989, dată la care întreaga Românie tremura de teama „teroriștilor”, un individ îmbrăcat în haine civile a fost surprins în timp ce ieșea din incinta

MÎNCĂ UN GENERAL ȘCOLIT ÎN URS, ÎNCĂ UN

Cimitirului Evanghelic din Brașov, având asupra sa o armă semiautomată cu lunetă. Întrucât nu a răspuns la soma^{ții}, ba chiar a îndreptat arma către militarii aflați în zonă, soldatul Marian Mustețiu a tras o rafală la picioarele individului după care acesta a fost imobilizat de mulțime. Eliberat de militari din mâinile manifestanților furioși care începuseră să-l lovească, acesta a fost dus în sediul fostei Județene de partid, unde a fost interogată de Armată.

L. „Teroristul” se numea Tudor Molan, avea 44 de ani și era poștaș la Oficiul Poștal numărul 1 din Brașov. În declarațiile făcute în fața militarilor, transcrise de un locotenent pe două plicuri albe, Molan a spus că este informator al Securității și că în ziua de 21 decembrie a primit arma de la locotenentul-major Lazăr Morariu, ofițer de Securitate, cu scopul de a trage în manifestanți.

li Poștașul a mai menționat că alături de el au fost și alți informatori activați în același scop, după care a fost depus în arestul Miliției. La 25 decembrie (ziua execuției lui Ceaușescu), Tudor Molan era audiat de un procuror militar, în fața căruia a făcut aceleași afirmații. Episodul este confirmat oficial într-un raport al Parchetelor Militare despre Revoluția de la Brașov. Trei zile mai târziu, poștașul informator a fost examinat și de o comisie medico-legală, care a conchis că are discernământ p că prezintă doar câteva vânătași care nu necesită îngrijiri medicale.

I În mod straniu, începând din 31 decembrie, Tudor Molan își schimbă radical declarațiile. Susține că în dimineața de 23 decembrie, în timp ce mergea la serviciu, a fost obligat de doi indivizi necunoscuți să ia o armă cu lunetă și că aceștia l-au condus în cimitir, de unde a tras și el câteva focuri. După aceea, cei doi ar fi fugit, iar el a fost prins.

I Din declarațiile sale l-a exclus complet pe Lazăr Morariu, ofițerul de Securitate invocate anterior. De

asemenea, pe 3 ianuarie 1990, Laboratorul de Medicină Legală Brașov comunică, în completarea concluziei din 28 decembrie, că, în urma examenului de radiologie, Tudor Molan mai prezintă multiple fracturi ale coastelor, leziuni ce pot data din 13 decembrie.

| În noaptea de 8 spre 9 ianuarie 1990, Tudor Molan era găsit mort în arestul Miliției. În raportul de autopsie s-au constatat o fractură transversală a corpului sternal și fractura coastelor de la II la XII, plus afecțiuni grave ale organelor interne. Concluzia: moartea a fost patologică, neviolentă și s-a datorat insuficienței cardiace acute.

În sinteza Parchetelor Militare, dată publicității în 1994, se arată că verdictele medicilor sunt contradictorii și absurde și că decesul lui Molan a survenit ca urmare a unor lovituri primite după ce a fost arestat. „Dacă fracturile constatate la autopsie ar fi survenit ca urmare a loviturilor primite în 23 decembrie, este greu de crezut că Molan Tudor putea supraviețui peste două săptămâni, în condițiile în care fiecare inspirație sau expirație este însoțită de mișcarea permanentă a grilajului costal și, deci, de dureri insuportabile. La momentul examinării din 28 decembrie, Molan nu acuza astfel de dureri”, se arată în sinteza Parchetului.

Adevăratele cauze ale morții lui Tudor Molan încep să iasă la iveală odată cu audierea lui Mihai Clipea, la 15 ianuarie 1990. Acesta a declarat că la 23 decembrie 1989 se afla în arestul Miliției Brașov, unde a stat în celulă cu Molan. Clipea a afirmat că, după câteva zile, în aceeași cameră a fost introdus și un ofițer de Securitate, Lazăr Morariu. Adică exact cel pe care Tudor Molan îl indicase că ar fi stat la originea activării rețelei de informatori care au tras din diverse puncte!

Referitor la acest caz, fostul senator Adrian Popescu- Necșești, membru în Comisia „Decembrie

1989”, declara: „Acest Morariu l-a găsit pe Molan în celulă și l-a bătut, i-a spart sternul, i-a spart coastele, ca să revină asupra declarațiilor. Molan a murit pentru că a fost bătut în închisoare de acel ofițer de Securitate care i-a dat arma. Cazul Molan e unul concret în care se vede că teroriștii au fost agenți recrutați de Securitate”.

Concluzia pare pripită prin generalizare, dar scoate în evidență faptul că unii ofițeri de Securitate, precum și anumiți informatori, au participat la diversiunea teroristă din 22-25 decembrie 1989, alături de grupul prosovietic instalat la putere după fuga lui Ceaușescu. Oficial, prin ordinul generalului Iulian Vlad, securiștii erau dezarmați și consemnai în cazărmi.

Audiat de procurori, Morariu a declarat că în 22 decembrie, deși întreg personalul avea ordin să rămână în unitate, a cerut permisiunea șefului direct și a ieșit în oraș să ia pulsul evenimentelor. Ofițerul de Securitate a mai spus că din 23 decembrie s-a pus la dispoziția CFSN local. El a recunoscut că, după ce a fost arestat pe 25 decembrie, a ajuns în celulă cu Tudor Molan, despre care a spus că nu-l cunoscuse anterior. „E cel puțin curios că locotenentul-major Lazăr Morariu, care – potrivit unor date – răspundea de Poștă, a susținut că nu-l cunoștea pe poștașul Tudor Molan, acesta din urmă recunoscând că era informator”, se mai afirmă în raportul Parchetelor Militare.

Deși raportul citat recomandă continuarea cercetărilor ca urmare a numeroaselor semne de întrebare din acest caz, moartea violentă a poștașului Tudor Molan a rămas până astăzi nesoluționată din punct de vedere juridic.

În Brașov nu se mai știe nimic despre fostul securist Lazăr Morariu. Singurele informații sunt acelea că imediat după 1990 ar fi lucrat în structura locală a SRI.

Din ceea ce era cândva viața poștașului Tudor

Molan n-a mai rămas aproape nimic. La câțiva ani după moartea sa, a decedat și soția, iar cei trei copii ai lor (doi băieți și o fată) au rămas pe cont propriu. Au vândut casa părintească și au cumpărat un apartament, apoi o garsonieră, pentru ca în final să rămână pe drumuri. Despre fată se știe doar că a plecat în Spania și nu s-a mai întors. Cei doi băieți au ajuns boschetari și se adăpostesc prin cimitirele din Brașov.

Am reușit să-l găsim pe Constantin Molan, fratele trecut de 70 de ani al „terroristului” capturat în au făcut scandal de i-au luat paznicii la bătaie. Pe cumnat l-au bătut de l-au băgat în comă, dar de Tudor nu s-au atins. Când să dea în el, ar fi pomenit numele unui ofițer de Securitate și l-au lăsat în pace. Plus că îmi telefona de multe ori noaptea și zicea că sună de la serviciu. El, dacă era poștaş, nu cred că îl țineau la Poștă până la 12 noaptea”.

Și colegii de serviciu îl descriu pe Tudor Molan ca pe un personaj cu apucături ciudate. „De regulă se îmbrăca modest, uneori chiar ponosit și murdar. Obişnuia să mănânce două mese pe zi la restaurantul Parc, cu băuturi fine. Stătea singur la masă și era foarte atent la ce se discuta. Avea perioade când lipsea de la serviciu și era înlocuit de fiul cel mare. Se spunea că merge și la Bran, la instruire”, afirmau foștii colegi ai lui Molan, într-o declarație comună citată în cartea „Un pas spre libertate”, coordonată de Marius Petrașcu.

Și fratele său îl descrie pe „poștaşul-terrorist” în aceeași notă: „E adevărat că în fiecare zi mergea la cramă, unde mânca o friptură și bea o sticlă cu vin. Avea mulți bani, își cumpărase o casă mare în centrul orașului. Când îl întrebai de unde are bani, zicea că din ciubucuri; dar ce ciubucuri, că mai aveam un frate care era tot poștaş și nu făcea niciun ciubuc”, povestește Constantin Molan.

decembrie 1989. „Pe fratele meu l-au omorât securiștii în arest. Eu l-am luat de la morgă. Șefa morgii mi-a spus: «Acest om a fost omorât de Poliție cu robotul». Coastele erau rupte, picioarele erau Kpte din șolduri, mâinile atârnav, îl nenorociseră”, afirmă Constantin Molan.

Acesta spune că au fost mai multe motive care l-au îndreptățit să creadă că fratele său era informator al Securității. „Într-o noapte s-a dus cu un cumnat de-al lui la un local și

Tibescu, ucigașul din Județeană de Partid

Alte două cazuri de informatori ai Securității implicați în incidente cel puțin ciudate, în zilele Revoluției de la Brașov, i-au avut în prim-plan pe Gheorghe Tibescu și pe Leonard Frigător.

La 24 decembrie 1989, la fel ca alți zeci de brașoveni care pătrunseseră în Județeană de Partid, Gheorghe Tibescu era înarmat cu unul dintre automatele luate dinmagazia Gărzilor Patriotice. În sediu, civilii înarmați se amestecaseră printre militarii care asigurau paza.

Conform mai multor mărturii, civilul Tibescu intra frecvent în vorbă cu soldații, sporind panica acestora prin diverse zvonuri despre iminența unor atacuri teroriste. La un moment dat, Tibescu a mers la cei doi militari care păzeau holul de la intrarea principală și i-a avertizat să fie vigilenți, pentru că în sediu au pătruns teroriști. La scurt timp, Gheorghe Tibescu a deschis focul asupra civilului lancu Hristache, pe care l-a omorât pe loc. A tras apoi asupra lui Victor Fontana (armurier la Statul Major al Gărzilor Patriotice) și a soldatului Cristian Golumbeanu, care au apărut în zonă la auzul primelor focuri de armă. Fontana a fost împușcat mortal, iar Golumbeanu a scăpat cu o rană la picior.

După ce i-a împușcat pe cei trei, Gheorghe Tibescu a

încercat să iasă din Județeană de Partid, dar a fost prins de soldați și predat generalului Ion Florea pentru a fi anchetat. În primele declarații pe care le-a făcut, Tibescu l-a implicat și pe Leonard Frigător, un alt civil prezent în aceeași clădire, despre care a afirmat că este un vechi colaborator al Securității.

Cei doi au fost reținuți în vederea cercetărilor penale, introduși în două încăperi separate și puși sub pază militară. Tibescu și Frigător n-au mai apucat însă să fie cercetați pentru a se stabili legăturile pe care le aveau cu Securitatea și cine le-a coordonat acțiunile. Cei doi au fost împușcați în arest pe 24, respectiv, 25 decembrie.

În cazul lui Leonard Frigător, varianta oficială este că a încercat să sară pe fereastra camerei unde era reținut, iar solul l-a împușcat mortal. O situație similară a fost prezentată și în privința morții lui Gheorghe Tibescu. Acesta s-ar fi ridicat furios de pe scaun și s-ar fi îndreptat către o nișă din încăperea unde era reținut, gesturi în urma cărora sergentul Toma Avram l-a împușcat pe loc.

Explicația reținerii celor doi în camerele Județenei de Partid, și nu în arestul Miliției, a fost aceea că era periculos să se iasă din sediu. Ulterior au apărut declarații ale rudelor lui Tibescu, care afirmau că acesta avea probleme Psihice.

Frigător, executat în ziua de Crăciun

În momentul izbucnirii Revoluției, Leonard Frigător (35 de ani) avea o meserie simplă: rupea bilete la intrarea Teatrului Dramatic. Prietenii susțin că în comportamentul lui Frigător a intervenit o schimbare după ce a fugit câteva luni peste hotare. Când s-a întors, a devenit foarte atent la ce se discuta în jur iar uneori își lua și notițe.

„Înainte de '89, Frigător a fugit din țară, dar a fost prins după un timp. S-a întors în Brașov. În loc să-l bage la pușcărie, a devenit încasator la Teatrul Dramatic. Eu îl întrebam pe unde a plecat, cum a fost, că voiam să plec și eu. Și la scurt timp au venit de la Securitate și m-au luat la anchetă. Deci, semnase angajament de informator și le turna băieților tot”, spune revoluționarul Sorin Boacă.

Pe 22 decembrie 1989, Leonard Frigător a pătruns în Județeană de Partid și a ajuns vicepreședinte al Consiliului provizoriu de conducere, care-l avea în frunte pe generalul Florea. S-a erijat într-un fel de lider al revoluționarilor și a susținut cu vehemență zvonurile privind atacurile unor presupuși teroriști.

De asemenea, Lazăr Morariu, ofițerul de Securitate indicat de poștașul Tudor Molan drept capul rețelei de informatori care a acționat la Brașov în scopuri de diversiune, a recunoscut la audierile de la Procuratură că îl cunoaște pe Leonard Frigător și că l-a avut „în lucru” pe linie de antiterorism până în 1987.

„Rătăcirile” colonelului Rășină

Momentul „Decembrie '89” nu a prins Securitatea nepregătită de schimbare. Prăbușirea ultimului

dictator al Europei urma să prindă în tăvălugul său și rețeaua de ofițeri și informatori care controla țara. În atare condiții, Securitatea își pregătise un plan prin care să scape cu bine din furcile caudine ale schimbării de sistem.

Colonelul Dumitru Rășină, șeful Securității din Arad, susține că, în toamna anului 1989, a primit misiunea de a nu reprimă revoltele și de a selecta oameni capabili să creeze dezinformare, provocare și incitare. Acest ordin ar fi venit chiar de la vârful Securității. Teoria lui Rășină a fost combătută ferm de fostul șef al Securității, generalul Iulian Vlad, și de alți ofițeri din sistem. Scenariul prezentat de fostul șef al Securității Arad este pus pe seama faptului că acesta și-ar fi pierdut mințile.

Dumitru Rășină susține că strategia de la Revoluție a fost pusă la cale în trei consfătuiri cu caracter secret, ținute în același timp la București, Brașov și Iași, în data de 11 noiembrie 1989. Rășină a luat parte la ședința de la Brașov. Iată ce declara el în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989, într-un dialog cu Șerban Săndulescu, membru al Comisiei.

Dumitru Rășină: Am fost anunțat la ora unu noaptea – deci, era pe 11 noiembrie 1989, aveam acasă telefon din acesta, guvernamental – „te prezinți la ora 11.00 la Brașov. Singur, cu orice mijloc, îți aprob mașină de serviciu, că nu puteam să plec cu mașina fără aprobare.

Șerban Săndulescu: Cine v-a spus?

Dumitru Rășină: Iulian Vlad. Și apoi, la 10 minute, Aristotel Stamatoiu (*șeful Serviciului de Informații Externe în 1989*): „Știi ordinul? Vii, te aștept la Brașov!”. M-am dus la Brașov. Eu am condus, n-am

luat șoferul. Mi s-a zis: „Fără agendă, fără creion, fără niciun fel de mijloc de înregistrare”. La ora 11.00 punct mi s-a permis accesul în Inspectoratul de Interne de la Brașov, unde, într-un birou de lucru, cred că al șefului Securității, în capul mesei a fost generalul-locotenent Stamatoiu Aristotel. Prezenți la convocarea de la Brașov au fost toți șefii de Securitate din Transilvania, Timișoara, Gorj, Caraș-Severin. La aceeași oră 11.00 – ședință la București, pe care a ținut-o generalul Vlad cu șefii de Securitate din Muntenia și Oltenia. Iar la Iași – lefii de Securitate din Moldova și Dobrogea. La Iași a condus °ceastă convocare generalul Neculicioiu, fostul șef al Unității 0110 până la Revoluție. Generalul Starnatoiu, când s-a făcut ora 11.01, a deschis plicul, după ce a fost asigurat de cel de la ușă că nu avem nimic de înregistrat sau de notat. A desfăcut plicul au fost șase foi și jumătate, scrise cu caractere mari. Cancelari_a CC avea antetul sus, cum se punea. Începea cu „Notă”. Di_n care astăzi sunt în stare să vă spun cele trei idei ale acestei not_e. Prima idee: a început așa, că din datele și informațiile primit_e din exterior și din verificarea din lucrarea informativă de cătr_e aparatul de informații interne, a unor persoane adversare președintelui Ceaușescu, rezulta neîndoielnic că în următoarele trei luni se vor întâmpla:

- A. Lichidarea lui Ceaușescu în urma unei vizite pe care o va face în Crimeea sau la Moscova, ca invitat la o plenară de partid sau consfătuire.
- B. Schimbarea din funcția de secretar general și din cea de șef de stat, urmare a unei plenare care va avea loc în București, într-un loc secret, unde va fi demis.
- C. Apariția unor manifestații de stradă de tip Brașov, de tip Valea Jiului, parcă a zis, la care vor participa elemente declasate și foști deținuți de drept comun, unde vor avea loc ciocniri cu Armata, va fi ocupat sediul, iar Ceaușescu va fi obligat să fugă

sau va fi prins și judecat.

Bun, ăsta era primul capitol. Deci, ne-a pus în stare operativă. S-a făcut o pauză, după care s-a trecut la punctul doi: „Sarcini pentru aparatul de Securitate”. Sarcinile au fost următoarele: deci, șeful Securității nu dă niciun fel de sarcină subordonaților pentru verificarea informațiilor de mai sus, pentru culegerea de informații de la rețeaua informativă. Nu dă niciun fel de sarcină. Asta a fost. A doua sarcină: fiecare lucrător de Securitate își analizează și discerne agentura dublă, triplă sau bănuită că lucrează cu adversarul și așteaptă, dacă respectivii îl caută, să-i dea informații de genul punctului 1. Deci, nu dă sarcini și așteaptă. Sarcina a treia: șeful de Securitate se deplasează urgent la sediu, cheamă șefii din subordine, cărora le spune nu ce a fost la punctul 1, că ăla ° pentru mine, le spune să-și mărească vigilența și să fie atenți asupra informațiilor.

Următorul capitol din acest material, a patra sarcină, a fost: în cazul săvârșirii celor trei variante, cu lichidarea șefului statului, cu scoaterea lui, cu demisia lui, șeful Securității, cu întreg aparatul, nu se implică în acțiuni de stradă, în, să zi_c așa, reprimarea demonstranților, rezumându-se efectiv la culegerea de informații, care se transmit pe filieră celor care au competențe în județ. Deci, la partid, cu primul-secretar d_e județ, că eu cu el lucrăm, așa a fost norma de muncă, la inspectorul-șef. Ultimul ordin a fost: mergeți la inspectorat, chemați șefii, nu-i panicați, ca să fie cu urechile în patru și ei să-i selecționeze pe ăia care ar fi capabili să facă dezinformare, să facă provocare, să facă incitare, în caz că au loc treburile astea.

*

* *

I Teoria colonelului Rășină pare credibilă (mai ales prin desfășurarea evenimentelor din decembrie '89, culminând cu fuga, prinderea și judecarea lui

Ceașescu), dar are o hibă imensă: nu este confirmată de nimeni. Asta ar presupune un grad de conspirativitate extrem de ridicat. Atât de ridicat, încât nici măcar Ceașescu nu a fost informat la vremea respectivă. Dintre zecile de ofițeri participanți la întâlnirile secrete din 11 noiembrie 1989, înaintea Congresului al XIV-lea al PCR, chiar nu s-ar fi găsit niciunul care să „sifoneze” spre Ceașescu?

■Declarațiile colonelului Rășină sunt combătute energic de foștii săi colegi, care-l consideră „nebun”. Generalul Gianu Bucurescu, care în 1989 era adjunctul șefului Securității, confirmă existența ședinței amintite de Dumitru Rășină, dar spune că ea a avut cu totul alt caracter. „N-a fost nicio întâlnire conspirativă, a fost o ședință normală de instruire afeefilor de județ, așa cum făceam înaintea tuturor acțiuni- ||0r importante. Atunci urma Congresul, urmau activitățile din decembrie, cu plugușorul și celelalte. Înaintea acestor lamente se făceau instruirii pe grupuri de județe. Parțial am condus acea ședință de la București. Nu s-a făcut referire la răsturnarea lui Ceașescu, nici vorbă. Că se aștepta, era

normal, doar nu putea să se întâmple în toate țările, iar în România - nu. Dar nu era vorba de o acțiune organizată din interior, așa cum o prezintă Rășină", spune generalul Bucureșcu.

În 1989, colonelul Nicolae Ioniță era șeful Securității Cluj, „Am participat la Brașov, la întrunirea din 11 noiembrie 1989. A venit generalul Stamatoiu și am avut o discuție cu dânsu| pe probleme la ordinea zilei. Numai că nu s-a discutat nimic despre căderea lui Ceaușescu. A fost o convocare în care s-a expus situația operativă de la vremea respectivă, pregătirea de sfârșit de an, rețeaua informativă, cam astea. Era vorba de a intensifica activitățile rețelelor informative, nu s-a pu, discuția de căderea regimului sau de mișcări de stradă. E aberant ce a declarat Rășină", susține colonelul Ioniță.

Ciudat este că generalul Gheorghe Goran, șeful Securității București din acea vreme, neagă existența ședinței. „Era imposibil să se facă o asemenea instruire fără să știu și eu. Eu nu am habar de o asemenea ședință, care să fi avut loc pe 11 noiembrie '89. Au fost ședințe în acea perioadă, dar eu nu cunosc să se fi făcut o ședință concomitent la București, Brașov și Iași”.

Existența ședinței din 11 noiembrie 1989 este confirmată însă și de Constantin Ciurlău, fostul șef al Securității Iași. „Această întâlnire s-a făcut pentru a se evita bilanțul de sfârșit de an, pentru că erau niște evenimente politice și atunci s-a mers pe varianta unor întruniri regionale. Din ce îmi aduc eu aminte, s-au discutat cu totul alte lucruri decât cele afirmate de Dumitru Rășină. Nici pe departe nu s-au pus problemele așa la Iași”, spune Ciurlău.

Și totuși, acesta recunoaște că s-a discutat la întâlnirea respectivă despre anumite acțiuni pregătite de serviciile secrete ale statelor vecine și

îndreptate împotriva lui Nicola^e Ceaușescu. „Generalul Ștefan Alexie, cel care a prezidat, a făcut o expunere cu privire la anumite acțiuni întreprins^e prin afară împotriva României de către serviciile de informații, organizații reacționare, naționalist-iredentiste, s^{au} dat și niște exemple de la Budapesta. După care fiec^{are} a comunicat situația operativă din zona lui de activitate. pespre posibila picare a lui Ceaușescu nu s-a discutat la Iași, j^{ar} de serviciile secrete care acționau împotriva României. E adevărat că obiectivul lor era Ceaușescu, dar vizau și alte lucruri”.

E interesantă și declarația făcută de generalul Ștefan Alexie în 1994, la Comisia „Decembrie 1989”: „Înainte să plec la Iași, am discutat cu generalul Iulian Vlad despre ce voi comunica ac^{olo}. Despre Ceaușescu nu a zis nimic, dar a spus că pentru România este posibil să ne așteptăm la așa ceva. Că se poate întâmpla și la noi”. „Așa ceva” însemna prăbușirile regimurilor comuniste care aveau loc în acea perioadă în Europa de Est.

Diversiunea

Dacă ultimul pasaj al declarației lui Rășină, cel cu selectarea oamenilor capabili să facă diversiune, este adevărat, atunci multe interpretări ale Revoluției din 1989 ar trebui revizuite. Numai că ceilalți participanți la ședințele ținute simultan la București, Iași și Brașov neagă existența unor astfel de sarcini.

„Rășină a declarat niște ineptii. El zice acolo să se identifice cei pretabili la acțiuni de revoltă și diversiune, adică să-i identificăm ca să-i folosim la nevoie. Or, noi îi identificăm pentru a se lua măsuri de preîntâmpinare a unor acțiuni din partea acestora, adică e întoarsă cu totul ideea. Deci acea exprimare, **cu** urmărirea celor capabili să facă diversiune, se referea la prevenire. El a rămas la câteva cuvinte și

le-a răstălmăcit. Ați mai găsit vreun Rășină, vreo declarație ca a lui la toți șefii de Securitate din țară? E proverbul ăla cu «aruncă un nebun 5 piatră și zeci de înțelepți se chinuiesc să o scoată». Dacă e ^{un} singur individ care spune ceva, nu se poate lua drept un „devăr”, afirmă generalul în rezervă Gianu Bucureescu.

La fel de categoric este și colonelul în rezervă Nicolae Ioniță: „E absurd ce se susține acolo. În niciun caz nu s-a spus de selectarea celor capabili de incitare, dezinformare. Ce selectam noi, oameni care să incite în întreprinderi? Din contră!”.

Rămâne totuși o umbră de mister asupra sedinței din 11 noiembrie 1989. Toți ofițerii de Securitate pun declarațiile lui Dumitru Rășină pe seama unei dereglări psihice pe care acesta ar fi avut-o după 1990, afecțiune despre care nu există însă nicio dovadă. „Am înțeles că după evenimentele din decembrie omul ăsta a avut o cădere psihică foarte serioasă, deci nu știu ce stare o fi avut el atunci când a declarat”, spune colonelul Constantin Ciurlău.

Generalul Gianu Bucureescu afirmă chiar că Rășină ar fi urmat să fie schimbat din funcția de șef al Securității Arad dacă nu venea Revoluția. „El avea niște probleme psihice, probabil ar fi fost înlocuit. Presupun că atunci el a înțeles corect informațiile, a mers în unitate, a prelucrat și a luat măsurile corecte, iar ulterior probabil că, din situația sănătății sale, au început să apară fel de fel de elucubrații în gândire”.

În 2011, când a fost găsit de reporterii ziarului „Adevărul”, Dumitru Rășină era un pensionar retras discret în București. Avea 74 de ani și părea mai degrabă un om speriat decât nebun. Zicea că vrea să fie lăsat în pace, că e sătul de cât a fost jignit. „Am declarat atunci ce am avut de declarat, în fața unei comisii senatoriale, în fața a treisprezece oameni. Și am spus adevărul, am spus tot ce știam. Imi pare rău că sunt insultat. Eu

susțin și acum ce am spus atunci. Indiferent ce spun alții, eu nu retractez nimic”, a fost singura declarație pe care a dat-o colonelul în rezervă înainte de a se retrage în tăcere.

„Revoluția Moscovei” și „Revoluția Securității”

Ideile vehiculate de colonelul Rășină ar putea explica o serie de acțiuni întreprinse de civili, colaboratori ai Securității, în măcelul de la Brașov. Cele trei cazuri prezentate anterior sunt legate de persoane dovedite sau suspectate a fi colaborat cu Securitatea: Tudor Molan, Gheorghe Tibescu și Leonard frigător. Începând cu data de 22 decembrie 1989, cele trei persoane au instigat, au provocat și au dezinformat, respectând parca planul despre care vorbește fostul șef al Securității Arad.

■ În acest context, trebuie amintit că Securitatea a fost ea însăși victima unei diversiuni. În după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, Televiziunea Română Liberă, coordonată de grupul Iliescu-Militaru-Brucan, a lansat o serie de zvonuri false care acreditaau ideea că membrii fostei Securități sunt teroriștii care trag în populație.

I Scenariul securisto-terrorist de la TVR pare să fi venit ca o completare a diversiunilor din majoritatea orașelor țării, unde zvonurile pedaleau doar pe ideea existenței teroriștilor, fără ca ei să fie asociați cu Securitatea. Plecând de la aceste date, este evident că grupul condus de Ion Iliescu și conducerea Securității se aflau în tabere diferite (de altfel, șeful Securității, generalul Iulian Vlad, avea să fie arestat pe 31 decembrie 1989). Este de presupus că fiecare grupare avea planul ei pentru acapararea puterii după căderea lui Ceaușescu.

Victoria, cel puțin pe termen scurt, a revenit celor care au mizat pe forța de manipulare a Televiziunii, în detrimentul celor care au mizat pe forța de manipulare a unei rețele răspândite în toată țara. O posibilă interpretare este aceea că, în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, acreditarea prin Televiziune a ideii „securiști = teroriști” a dat peste cap planul Securității. Mulți securiști s-au orientat însă rapid, punându-se la dispoziția noului grup conducător.

După fuga cuplului dictatorial, generalul Vlad se afla în sediul Comitetului Central, împreună cu Ilie Verdeț, fost lider comunist, persoană în care Vlad avea mare încredere. Înceau împreună să creeze un guvern. Erau comuniștii naționaliști.

| În același timp, Ion Iliescu alegea o destinație aparent surprinzătoare pentru un aspirant la puterea supremă în stat: Televiziunea Română. I s-au alăturat Silviu Brucan, Nicolae Militaru și mulți alți actori ai grupului complotist. Erau comuniștii dirijați de la Moscova.

Bătălia se dădea, așadar, între două grupuri de activiști comuniști. Era doar aparent o bătălie, pentru că zarurile fuseseră aruncate. Grupul stalinist Iliescu-Militaru-Brucan convertit din interes la gorbaciovism, avea susținători prețea grei în exterior pentru a se împiedica de câțiva comuniști naționaliști. Nu întâmplător, prima grijă a grupului stalinist a fost să pună stăpânire pe Televiziune.

Prin intermediul Televiziunii a fost scoasă populația în stradă, prin Televiziune a fost dirijată Armata, prin Televiziune a fost indusă panica (apa otrăvită, orașe rase de pe fața pământului) și tot prin Televiziune a fost bombardată populația cu zvonuri cum că Securitatea trage în Armată și în civili.

Iar mai spre seară, tot prin intermediul Televiziunii, poporul a aflat că Ion Iliescu a umplut vidul de putere lăsat de fugarul Nicolae Ceaușescu, iar Nicolae Militaru a ocupat scaunul de ministru al Apărării, care îi aparținuse defunctului Vasile Milea. După-amiază televizată a „emanațiilor Revoluției” a anihilat astfel o rețea care funcționa de câteva decenii. „Revoluția Moscovei” a devansat, a blocat și a fructificat „Revoluția Securității”.

După sacrificarea câtorva capete ale Securității, cele două grupări aveau să-și dea mâna în scurt timp, pentru a spolia împreună economia națională și a forma, tot împreună, noua oligarhie de tip capitalist.

Iată cum rezuma evenimentele din decembrie 1989 ultimul șef al Securității din România, generalul Iulian Vlad: „Este indubitabil că aici a fost vorba nu numai de un curent care să fie copleșitor. Probabil că s-a dorit și dintr-o parte, și din alta. Probabil că, la un moment dat, aceste curente s-au întâlnit și la un moment dat au fost

convergente. Și când s-au întâlnit au produs o tornadă, și de aceea a și ieșit ce a ieșit, pentru ca cel mai tare să câștige până la urmă terenul definitiv”.

„Oamenii e fiare, scapă cine moare!”

Brașovul a produs, în 1989, nu doar mostre de eroism, de lașitate și de ticăloșie, ci și un nebun umor involuntar. Un lider comunist brașovean, confruntat pe 22 decembrie 1989 cu mulțimea care năvălea în Județeană de Partid, a fost prins în timp ce scria chiar așa: „Oamenii e fiare, scapă cine moare!”.

Dincolo de tragedii și de curajul oamenilor care au ieșit în stradă înainte de fuga lui Ceaușescu, Revoluția de la Brașov a avut și o latură comică. Nu se poate trece peste ea, pentru că nu se poate trece peste realitatea anului 1989, cu oameni naivi și ușor de manipulat, cu viciile și cu nebuniile lor. O revoluție răscolește în adâncurile societății și aduce la suprafață eroismul, dar și mizeriile ei. Așa a fost și în decembrie 1989.

La Brașov s-a întâmplat ca peste tot în țară. Majoritatea celor care au pătruns în Județeană de Partid în după-amiază de 22 decembrie erau nerăbdători să simtă primele beneficii palpabile ale libertății. „În Consiliul Județean au intrat multe persoane care au sustras bunuri. Irni aduc aminte că în biroul fostei secretare Cebuc am găsit, lângă o masă, două modele de cizme de damă. Erau cizme de import din RDG, eșantioane de stoffe de dimensiuni mici, o pereche de pantofi pentru copii și o pereche de ghete de damă noi. În acel birou au mai fost două perechi de cizme de damă, dar acestea au fost furate de o femeie pe care nu o cunosc”, declara în ianuarie

1990, la Procuratură, revoluționarul Emil Ivașcu.

Primită cu urale de manifestanți, căderea lui Ceaușescu a însemnat, totodată, și o tristețe profundă coborâtă în sufletele I politrucilor care conduceau destinele Brașovului. Unii au fugit care încotro, în timp ce alții, refuzând să accepte realitatea, s-au agățat de scaun până în ultima clipă. Se remarcă situația lui Gheorghe Dăogaru, lider comunist brașovean. Pe 22 decembrie, când se aflase de fuga cuplului dictatorial, iar

236

TERĂRIȚI IPRJMTRE NOI

■ >—

mulțimea violentă forța intrarea în Județeană de Partid, tovarășul Dăogaru refuza cu vehemență să-și părăsească biroul. În disperarea sa, a lăsat posterității o replică memorabilă. Că care îi asigurau paza l-au surprins în timp ce scria pe o bucată de hârtie: „Oamenii e fiare, scapă cine moare!”.

Brașovul n-a făcut excepție nici în ceea ce privește consumul de alcool. S-a băut și sub Tâmpa în timpul Revoluției, s-a băut și s-a tras după teroriști.

În cartea „Un pas spre libertate”, coordonată de Marius Petrașcu, revoluționarul Nicolae Samson povestește câteva aspecte din seara de 23 decembrie 1989, petrecute în sediul fostei Județene de Partid. „I-am ajutat pe trei militari să monteze într-un birou o mitralieră grea. Era din aia cu lanț de război, ca în filmele mexicane. Un căpitan a văzut niște busturi negre pe acoperișul Liceului Unirea și a tras de au sărit toate țiglele. La un moment dat, m-a trimis într-o cameră alăturată să aduc ceva și am căzut printre morți, m-am umplut de sânge. Adevărul e că băusem și câteva guri zdrene de pălincă”.

Băuturile alcoolice par să fi stat la discreția

militarilor în acele zile fierbinți, dacă este să ne luăm după afirmațiile revoluționarului Mircea Brenciu, vărul realizatorului TV și artistului Horia Brenciu. „Eu am aprovizionat soldații cu mâncare. Luam legătura cu restaurantele, să le trimită. Le-am trimis sendvișuri și navete întregi de vodcă. Au băut, că le era frică de se căcau pe ei”.

Același Brenciu susține că în decembrie '89, la Brașov, au acționat câteva sute de tineri atletici, orfani crescuți în orfelinate speciale și antrenați să moară pentru Ceaușescu. „I-am văzut cu ochii mei. Pe sub haine purtau tricouri negre pe care scria cu litere albe «Mor pentru Ceaușescu»”, susține, halucinant, revoluționarul brașovean. De parcă susținătorii lui Ceaușescu se comportau precum fanii unui star rock, cu lozinci scrise pe tricouri, la vedere!

Popa și milițianul

Brașovenii au îndrăznit multe în primele zile de libertate. În ziua de 28 decembrie, un grup de cetățeni i-a predat la UM 01107 pe Gabriel Papp, de profesie mecanic, și pe minorii Marius Chiper și Sorin Hopârteanu, elevi. Aflați în stare de ebrietate, aceștia au constituit un filtru și, cu de la sine putere, controlau vehiculele ce treceau prin intersecția străzii **lor** Apollo cu Neptun. Cu ocazia percheziției s-a constatat că Gabriel Papp avea asupra sa un cuțit de bucătărie. Organele de poliție i-au avertizat scris asupra modului de comportare”, se arată în „Dosarul Revoluției”.

Tot pe fondul consumului de alcool s-a petrecut și **incidentul** din comuna Sânpetru. Pe 23 decembrie 1989, șeful postului de Miliție (devenit, cu o zi în urmă, de Poliție) și preotul din comună, amândoi aflați într-o stare avansată de ebrietate, s-au angajat într-un conflict spontan care a escaladat în violență. De la un punct, subofiterul Dumitru Dima n-a mai răbd

invectivele pe care fața bisericească i le adresa și a executat foc cu arma din dotare asupra preotului Andrițoiu, răbindu-l superficial. După aceea, subofițerul Dima s-a sinucis cu aceeași armă din dotare, fiind consemnat ca martir pe altarul Revoluției.

Moartea acestuia rămâne oarecum misterioasă. În comuna Sânpetru, nimeni nu mai știe nimic despre incident, iar preotul Andrițoiu a dispărut din sat imediat după Revoluție, după ce a delapidat fondurile parohiei locale.

Și-a dat seama că băuse cu un terorist

În decembrie 1989, toată lumea credea în existența teroriștilor. Unii cetățeni și-au dorit atât de mult să captureze un terorist, încât, nereușind nicio brânză, au cășunat, din diverse ll'lotive, pe vecini, pe prietenii de pahar sau pe trecătorii de pe stradă. Așa s-a ajuns ca o serie de brașoveni să fie reținuți

ca suspecți de terorism pe baza unor motive caraghioase Cazurile lor au rămas în arhivele Parchetelor Militare.

Ioan Flucuș, spre exemplu, a sărbătorit Crăciunul ca oric^e om, iar a doua zi, pe 26 decembrie, l-a chemat la el și p^e prietenul său Decebal Petrișor, cu care s-a omenit până în pragul serii. Ca un musafir care se respectă, Petrișor n-a venit cu mâna goală și, după câteva pahare, a scos din buzunar un pachet de țigări străine și l-a servit pe amicul său. S-a fum^{at}, s-a băut și a fost bine. Numai că, după despărțire, Ioan Flucuș a avut o revelație. Petrișor îl servise cu țigări străine, ceea ce putea să însemne multe. Flucuș a alarmat autoritățile și, în noaptea cu pricina, Decebal Petrișor a fost „săltat” de o patrulă militară, fiind considerat suspect de terorism. A fost eliberat a doua zi, după clarificarea situației. Nu deținem date despre evoluția ulterioară a relațiilor de prietenie dintre cei doi cetățeni.

Un alt pătit este Gheorghe Stinghie, de profesie lăcătuș mecanic. Acesta a fost reținut de o patrulă militară, pe 23 decembrie 1989, în timp ce-și făcea cumpărăturile în magazinul Universal. Stinghie a fost considerat suspect pentru că avea asupra sa un pachet de țigări grecești Assos. A fost pus în libertate o zi mai târziu.

Coliva la control!

Simțul penibilului a lipsit cu desăvârșire în decembrie 1989. Nimic nu era prea mult pentru patrulele formate din militari sau membri ai Gărzilor Patriotice care mergeau pe străzi în căutare de teroriști. Patrulele erau prezente și la

ÎNCĂ UN GENERAL ȘCOLIT ÎN URSS, ÎNCĂ U N

slujbele de înmormântare ale martirilor căzuți în acele zile de înalt eroism.

La funeraliile lui Constantin Dobrin, care au avut loc chiar în ziua de Crăciun, militarii și civilii din Gârzi ^{au} controlat chiar și coliva, ca nu cumva să ascundă substanțe explozibile.

239 . Pe 23 decembrie a fost reținut de mulțime și predat militarilor numitul Dobre Ceapă, pe motiv că îmbrăcămintea sa ar semăna cu cea a unui securist. A fost eliberat ulterior, după ce s-a stabilit că nu a acționat în niciun fel împotriva Revoluției. ■; Soții Toader și Veronica Avram au fost reținuți tot pe stradă, în ziua de 24 decembrie, în timp ce mergeau în vizită la o rudă. Un alt cetățean, Petre Roman, a fost arestat pe motiv că ar fi libian. A fost eliberat după ce s-a constatat că era român g^et-beget, doar un pic mai brunet.

Sub impactul zvonurilor care îi identificau pe teroriști cu arpbii, pe 26 decembrie au fost reținuți, la un filtru rutier, cetățenii iranieni Amir Ghanadi și Asgari Bardia, precum și Dhanesswur Choone din Mauritania. Aceștia au fost predați la Poliție, unde s-a stabilit că sunt studenți la Facultatea de Medicină din București și au venit la Brașov cu bilete de la agenția română de turism pentru a-și petrece vacanța. Niciunul nu era arab.

*

**

i Mulți au acționat în acele zile cu un exces de zel. Maiorul □umitru Constantinescu de la UM 01932 i-a reținut pe cetățenii Valeriu și Valeria Vancea după ce se primiseră sesizări cădin locuința acestora s-ar trage. Ofițerul a pătruns în apartamentul cu pricina prin spargerea ușii cu focuri de armă, ocazie cu care apartamentul a fost incendiat. Nu s-au găsit uțme

care să ateste că din apartament s-ar fi executat foc, ba dimpotrivă, s-a constatat că militari din stradă au tras către apartamentul familiei Vancea.

I Cu o pățanie strașnică se poate lăuda și Florin Horicar. La momentul evenimentelor din decembrie 1989, el suferea de o decompensare nevrotică depresivă. Horicar a ieșit în oraș în năpasta de 22 spre 23 decembrie, după ce a auzit la televizor mai multe apeluri care îndemneau populația să iasă în stradă și să apere Revoluția. În sintezele Parchetului a rămas scris: -.Spre dimineață, speriat de focurile de armă din centrul orașului, s-a îndreptat în fugă spre clădirea Consiliului Județean^{li}, sărind peste parapetul din saci de nisip, s-a izbit și s-a oprit

cu fața în zid. A fost reținut de militari și predat Miliției, fiind eliberat ulterior”.

Tot pe fondul unor probleme psihice a fost reținut și brașoveanul Șandor Vaida, în seara de 23 decembrie, pe motiv că mergea pe stradă îmbrăcat doar în cămașă. După clarificarea situației a fost internat în Spitalul de Psihiatrie.

Sergentul ca un general

Dacă peste tot în țară marea problemă este infiltrarea impostorilor printre revoluționarii autentici, la Brașov, lucrurile au ajuns până acolo încât impostorii s-au strecurat și printre cei care au murit în timpul evenimentelor din orașul de sub Tâmpa.

În Cimitirul Eroilor Revoluției, din centrul Brașovului, printre martirii căzuți în decembrie 1989 a apărut și mormântul lui Ioan Stamatin, cetățean care a murit de moarte bună, tot în luna decembrie, dar în anul 2000. Și nu este doar atât.

Familia lui Ioan Stamatin și-a dorit ca posteritatea să-l rețină pe răposat drept unul dintre marii ofițeri ai Armatei române. Pe piatra sa funerară scrie cu litere mari și frumoase: generalul Ioan Stamatin. În realitate, Stamatin a făcut armata ca orice cetățean și și-a încheiat stagiul militar cu onorabilul grad de sergent.

Maiorul Viorel Tocan, președintele Asociației pentru Adevărul Revoluției, se arată indignat de infiltrarea unui fals general, decedat în 2000, printre martirii Revoluției brașovene. „Nu pot să înțeleg ce caută acolo, printre morții de la Revoluție. E strigător la cer. Plus că s-a trecut pe cruce general și el era sergent în rezervă. I-am atras atenția soției sale, am întrebat-o de ce a făcut acest lucru, dar a reacționat violent. A țipat la mine, zice: «Vă mănâncă în vârful p...?»”.

Așa a fost revoluția brașoveană în toate nuanțele ei, cu eroi, impostori, martiri, ucigași și cu grotescul anilor '90, așternut peste morminte.

PLOIEȘTI

CRONICA UNUI EROISM DE PARADĂ

Pe 22 decembrie 1989, muncitorul Pitcă, de la Uzina T „1 Mai”, i-a chemat pe oameni la luptă împotriva D dictaturii. Meriteleșile-auarogatănsăalții. Revoluționarii J din Ploiești apără frenetic o revoluție care, în Prahova, I n-a prea existat. Sunt mulți și luptă neconținut pentru ■ „drepturile” lor.

Revoluția de la Ploiești a început în dimineața zilei de 22 decembrie 1989, la Uzina „1 Mai”. Oamenii aflaseră despre evenimentele de la București și Timișoara. Un muncitor, Adrian Pitcă, formase un nucleu cu intenția de a-i scoate pe oameni în stradă. Împreună cu câteva sute de colegi, Pitcă a refuzat să mai intre în schimbul 1. Grupul său s-a adunat în curtea uzinei.

> Romeo Hanganu, unul dintre șefii de la uzină, care ulterior a devenit primar al Ploieștiului- revoluționar și el -, a scris în cartea „Revoluția Română 1989-2009, Ploiești-Prahova”: „La ora 7.00, niște muncitori au tras sirena în fabrica de mașini- unelte, pentru a împiedica începerea lucrului, și au plecat către secțiile din uzină,

pentru a convinge și a aduna și alți ^{Oa}meni la acțiunea de protest. Nu a fost o mare reușită, pen^{tru} că puțini s-au arătat receptivi. Dintre cei peste 11.000 de ^{luc}rători care formau schimbul 1 (în acea perioadă, în «1 Mai»

lucrau peste 17.000 de persoane), doar câteva sute de curioși s-au alăturat mișcării”.

Mulți revoluționari susțin că tovarășul Cornel Anastase (tatăl Robertei Anastase, cea care avea să ajungă președintă a Camerei Deputaților), directorul uzinei, a ordonat să fie sudate porțile pentru ca muncitorii să nu plece prin oraș. Au fost chemate câteva unități de Miliție și de Securitate, precum și trei mașini de pompieri. Misiunea era condusă de maiorul Dumitru Costea. S-au tras focuri de avertisment (în plan vertical), iar muncitorii au fost șicanați cu jeturi de apă, așa că s-au răspândit și au sărit gardurile. Toți aveau în minte un singur lucru: să se îndrepte către centrul orașului. Au ajuns în fața „Casei Albe” (sediul Consiliului Județean al PCR) în jurul orei 11.00. Clădirea era înconjurată de forțe ale Ministerului de Interne și ale Armatei.

Chemarea la „ciolan”

Revoluționarii din Ploiești au avut parte de forțe de represiune mult mai blânde decât în alte orașe. Organele de ordine nu au folosit violența împotriva oamenilor ieșiți în stradă. Mai mult decât atât, au facilitat accesul acestora în Județeană de Partid. Manifestanții, care ajunseseră în jurul orei 11.30 la câteva mii, au format o comisie care a intrat, cu sprijinul MI și al MAPN, în biroul primului-secretar Ion Frățilă, cerându-i să renunțe la funcție. În primă fază, Frățilă a refuzat, dar după ce lucrurile au început să se precipite, a fugit din clădire îmbrăcat într-un costum de gărzi patriotice. A urcat într-un Aro și dus a fost.

Unul dintre revoluționarii prahoveni, Aurel Ion Samoila, s-a cocoțat pe o mașină a Poștei, dotată cu portavoce, pentru a rosti un discurs. El li s-a adresat soldaților spunându-le să nu tragă în oameni. Acest Aro cu portavoce a fost tribuna Ploieștiului până la anunțarea fugii lui Ceaușescu. După aceea, adică după ora 13.00, revoluționarii s-au mutat la balconul „Casei Albe”. Aici a început lupta pentru putere.

Martorii acelor evenimente își amintesc faptul că aproape în fiecare birou din „Casa Albă” se formau conduceri provizorii. Pe 22 decembrie, pe la 4-5 după-amiază, am intrat și eu în „Casa Albă”. Când am văzut că toată lumea era pe table și pe funcții, m-am scârbit și am plecat. Toți făceau table și mai dădeau și telefoane la unii care erau acasă, ca să vină repede la «ciolan», afirmă Vasile Stan, revoluționar din Ploiești, fost sfrungar la Uzina „1 Mai”.

În numele mizilenilor

Până la urmă, la fel ca peste tot, revoluționarii au dat buluc în biroul fostului prim-secretar de partid al județului și au făcut liste de conducere, pe care le-au citit de la balcon celor rămași în fața clădirii. Așa a fost confirmat la conducerea județului comandantul Garnizoanei Ploiești, generalul Dimitrie Popa.

Înghesuiala la funcții a fost atât de mare, încât lista Comitetului de Salvare Națională cuprindea 118 persoane, inclusiv reprezentanți ai alpiniștilor și ai chimiștilor din județ. Ulterior a apărut o a doua variantă a listei, care cuprindea 360 de persoane și pe care o parte a participanților din Ploiești nu o recunosc, afirmând că a fost măsluită cu scopul de a se obține certificate pentru falși revoluționari.

De fapt, după ziua de 22 decembrie, la Ploiești n-a mai fost altceva decât o luptă aprigă pentru putere. A doua zi, pe 23 decembrie, la ora 7.00, Pitcă și colegii lui, care declanșaseră mișcarea revoluționară, erau în salopetă la locurile de tnuncă.

Comitetul Provizoriu de Salvare Națională a fost desființat Pe 6 ianuarie 1990, pentru a lăsa locul Consiliului Județean Pr^ahova, format din 51 de persoane. O parte dintre aceștia

----- fuseseră incluși și în structurile provizorii, alții apăruseră peste noapte, veniți pe diverse filiere.

Marcel Chirițescu este unul dintre cei care s-au erijat în lideri ai noii puteri, deși din zilele Revoluției nu s-a p_ast_t nicio mărturie despre vreo contribuție a sa la răsturnarea r_gi_ulului. Conform propriilor afirmații, pe 22 decembrie 1989 aflu la Mizil, unde a făcut parte din echipele care verificau zvonurile venite prin telefoane, iar ulterior a mers la Ploiești ca reprezentant al poporului mizilean.

Cert este că, în ianuarie 1990, Chirițescu a apărut ca membru al Consiliului Județean și, apoi, ca vicepreședinte al Consiliului Provizoriu de Uniune Națională Prahova. Ulterior a devenit președinte al FSN Prahova și a bifat un mandat de deputat între 1990 și 1992, pentru ca după aceea să treacă prin mai multe partide. Explicația sa este una cinică, dar totodată folositoare pentru a înțelege cam cum au stat lucrurile în decembrie 1989: „Revoluțiile sunt începute de oameni curajoși și mai puțin virtuoși, urmând ca tot ceea ce au început ei să fie finalizat de niște oameni mai puțin curajoși, dar mai virtuoși și mai doxați mental”.

meritate.

Forțele de represiune au fost pașnice, nu au recurs la acte de violență și nu au produs victime (singurii morți din acele zile au fost un bărbat de 63 de ani, care a făcut infarct, și un soldat care s-a sinucis din dragoste). Din 22 decembrie^{rie}, la Ploiești s-a dat din coate pentru putere, s-a „luptat”

Cum i-au înmuiat fetele pe scutieri

Revoluționarii din Ploiești sunt mulți, vehemenți și nu vor să admită în ruptul capului că evenimentele petrecute acolo în decembrie 1989 au fost altceva decât o luptă eroică, pe viață și pe moarte, pentru eliberarea de sub regimul ceaușist. Poate și pentru că asta ar însemna o renunțare la vestitele certificate de revoluționar, care le aduc numeroase beneficii și pe care ei le consideră pe deplin

„...oriști inexistenți, s-a căscat gura la balconul „Casei Albe”, aplaudat ca la spectacol și s-a dansat Hora Unirii.

Am stat de vorbă cu reprezentanții a două dintre cele patru asociații de revoluționari din Ploiești, dar n-am plecat prea convinși că afirmațiile acestora ar avea vreo legătură cu realitatea. La sediul Asociației Revoluționarilor Ploiești 1989 i-am găsit pe președintele Vasile Stan și pe camarazii săi Sorin Ioan Nicolescu și Marian Alexandru. Țintuindu-ne cu ochi scânteietori, președintele Stan a ținut să facă, din capul locului, o precizare: „Am o rugămintă mare pentru când o să scrieți. Să se considere tot ce s-a întâmplat la Ploiești un fapt destul de important, interesant, cu riscuri mari, asta vă garantez eu. Dacă banalizați, să știți că iese rău”.

„Am făcut «pe burtă, culcat»,,

Am zis că noi vrem să iasă bine, nu rău, dar am îndrăznit să întrebăm ce și cum a fost cu riscurile mari. Întrebare neinspirată, care a declanșat furia domnului Nicolescu, un mare revoluționar, atât de mare că se încovoiau dușumelele sub apăsarea pașilor și care străbăteau odaia de la un capăt la altul, trădând o stare interioară agitată și imprevizibilă. „Unde au fost riscurile, ai? Au tras cu tunuri de apă în noi! Ne-am udat learcă, ne-am trântit la pământ! Am făcut «pe burtă, culcat»,, a răcnit Sorin Ioan Nicolescu. „Sorine, te rog, ești un om inteligent. Nu o să mai înțeleagă nimic domnii de la București. Asta nu e o joacă, Sorine! Ne facem de râs”, a răcnit, aproape la fel de tare, și președintele Vasile Stan.

Dar Sorin Ioan Nicolescu nu s-a lăsat intimidat de președinte și s-a apropiat de reporter la o distanță

destul de periculoasă, după care a ieșit pe ușa sediului, strigându-ne din prag: „Vă jucați cu mine, vă jucați cu istoria?! Eu spun ce au văzut ochii mei. Ies afară, că mi-a crescut tensiunea”.

Firul discuției, pe alocuri mai tensionată decât Revoluția de 1^a Ploiești, a ajuns la momentul întâlnirii dintre demonstranți

și forțele de ordine care apărau sediul Județenei de Partid Cei trei revoluționari încep să povestească toți în același timp, încercând să ne convingă că a fost o înclăștare epică pentru pătrunderea în instituție. „Ciocnirea noastră cu forțele de ordine a fost cumplită: și-au scos bastoanele și băteau în scuturi. Fetele de la noi, cu o florică, cu o aia, i-au mai înmuiat un pic. Ei aveau arme, aveau muniție. Cam asta a fost Revoluția la Ploiești. După ora **12.00** n-a mai fost nimic, cine a fost după **12.00** e impostor”, explică Vasile Stan. „Erau soldați care plângeau”, completează Alexandru Marian.

Pe acest fond ușor sentimental, ne-am făcut publică intenția de a pune capăt discuției și ne-am îndreptat spre ieșire. Revoluționarii au venit după noi chiar și la toaletă. Noi cu treburile mărunte ale trupului, ei cu treburile mari ale istoriei. Proptit în ușa privatei, Sorin Nicolescu – luptătorul cu merite deosebite în victoria Revoluției, cum scrie la certificat – își spunea, omeneste, oful: „Mă, tătuțule, revoluția e revoluție – să luptăm pentru ea, să nu ne lăsăm! Am greșit când v-am certat; să scrieți frumos, tătuțule!”.

„Am merite mai mari decât Sibiul”

Și mai vehement în a prezenta Ploieștiul drept un oraș cu merite deosebite este un alt revoluționar, Daniel Perju. Ceilalți revoluționari din Prahova îl acuză că duce această luptă de imagine exclusiv în interes personal, întrucât ar fi capul unei rețele care a fabricat certificate

pentru sute de falși revoluționari. Președinte al unei organizații cu nume duios- Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie **1989** și Integrare Euroatlantică –, Perju susține că el și alți colegi de la Uzina „1 Mai” au purtat lupte grele cu forțele de represiune, pomeneste de persoane rănite de gloanțe (deși nimeni nu confirmă astfel de incidente în Ploiești) și evocă ocuparea Județenei de Partid înainte de fuga cuplului dictatorial.

CRONIC LNMUIEROISMEEPARDĂ247

„La un moment dat, cei cu scuturile s-au dat la o parte, să intrăm în «Casa Albă». Am intrat cu tot cu ei de gât. Adică, la moment dat te-am luat de gât, tu n-ai spus nu, dar a strigat \lfiul să nu-l omor, că-l așteaptă părinții acasă. Am pătruns în clădire înainte de ora **11.00**. Am făcut ce nu se mai face decât peste **200** de ani în istoria acestei națiuni. Am reușit să dăm jos un regim tiranic”, se laudă Daniel Perju. Afirmatiile sale sunt contrazise de ceea ce consemnează Jurnalul acțiunilor de luptă al UM **0599** Ploiești, unde scrie negru pe alb că manifestanții au ocupat sediul Comitetului Județean în jurul orei 13.00, când Nicolae Ceaușescu fusese alungat de mult din Comitetul Central, iar Televiziunea Română Liberă a anunțat fuga dictatorului.

Daniel Perju reacționează agresiv când vine vorba despre contestarea Revoluției de la Ploiești. El nu se dă în lături de la afirmații aberante la adresa unor orașe unde s-a ieșit pe străzi încă din **21** decembrie. „La Sibiu nu a fost Revolude, au murit oameni pentru că au existat criminali care au asasinat. Unii din Sibiu i-au făcut pe securiști de au tras în oameni. Nu ne putem compara. Am merite mai mari decât Sibiul ca localitate, pentru că am preîntâmpinat pierderile de vieți omeneste.”

Bilanțul Revoluției ploieștene: a murit un om de frică

Printre eroii din Ploiești se regăsește un preot care nici nu știe că n-a nins în zilele tulburi ale Revoluției. Dar vitejia lui este indiscutabilă. Doamne, iartă-ne!

Ploiești este orașul bombardamentelor din 1944 și al Republicii autonome (de o noapte) de la 1970, orașul din poeziile lui Geo Bogza sau Nichita Stănescu, ^{dar}, oricât s-ar lovi unii cu pumnul în piept, el, Ploieștiul, nu există pe harta Revoluției. Există însă pe harta profitorilor Revoluției. Din fericire, la Ploiești nu s-a murit de gloanțe, a murit un cetățean de frica teroriștilor: a făcut stop cardiac, a oftat omeneste și-a murit.

Armata, Securitatea, Miliția și populația civilă au făcut corp comun după ce odiosul dictator a fugit cu elicopterul Ploieștenii n-au plecat urechea la zvonuri și nu s-au împuș. cat orbește în timpul contrarevoluției FSN-iste din 22-25 decembrie 1989. E meritul lor. Însă faptul că reședința județului Prahova nu a trăit Revoluția la intensitate maximă nu înseamnă că aici nu există revoluționari. Sunt peste 230.

După ce Televiziunea Română Liberă a început să emită, anunțând fuga lui Ceaușescu, revoluționarii pătrunși în „Casa Albă” din Ploiești au aruncat pe ferestre tablourile tiranului. Au urmat cărți și acte. Grupuri de manifestanți s-au deplasat spre cele două aresturi ale Miliției (municipală și județeană), de unde unii și-au ridicat permisele de conducere sau taloanele mașinilor, reținute anterior de milițienii de la Rutieră. Au fost puși în libertate și 105 deținuți de drept comun, de la ciorditori la violatori de minori. Toți s-au integrat în marea masă de

manifestanți din centrul orașului. Aveau o mare dorință de libertate.

Venea o Dade din Băicoi

Bucuria dublei eliberări a fost mare. Atât de mare, încât un cetățean a confecționat pe loc o parabolă după zicala de tristă amintire: „când o face plopul pere și răchita micșunele”. Omul a rupt un vlăstar de plop și a legat pere de ramurile lui.

De la balconul „Casei Albe” s-au rostit și discursuri, ^{dar} s-a și cântat „Hai să dăm mână cu mână”, cântec presărat pe alocuri cu îndemnuri: „Cântați, dansați cu toții!”. Jos, în mulțime, s-au rotit hore, hore. În această atmosferă, chiar și ¹ amenințările serioase au părut niște glume.

1 S-a strigat la un moment dat, în după-amiaza de 23 decembrie, de la microfonul „Casei Albe”: „A fost reperată o Dacie 114agră cu teroriști. Are numărul cu 348 sau 343. Încercați și imobilizați-o! Vine din Băicoi și se îndreaptă spre noi”. probabil că anunțul i-a speriat atât de tare pe teroriști, încât 11. au mai venit.

Până și primul ziar liber al prahovenilor a fost, într-o oarecare măsură, o făcătură. Povestește revoluționarul Tudor Mașchirescu în cartea „Revoluția Română. Ploiești-Prahova”: „Am confecționat fotografiile din primul ziar, «Prahova Liberă» (fost «Flamura Prahovei»), iar pentru că în Piață nu au fost pancarte cu lozinci anticomuniste, le-am postat noi pe poze, cu cretă albă, și am scris cu stiloul cu cerneală neagră ce strigau oamenii: «Jos comunismul», «Jos dictatorul», «Armata e cu noi»,..

În zilele care au urmat, oamenii au aflat din „Prahova Liberă” că „dictatorul era cultivator de droguri” (creștea maci pentru a face opiu și morfină, cu care îi injecta pe teroriștii săi), iar Elena Ceaușescu era „femeia SIDA - Savant, Inginer, Doctor, Academician”.

La muncă, nu la revoluție!

Cu sau fără revoluție, viața județului a trecut prin decembrie 1989 cu aspectele ei stringente, de zi cu

operele Tovarășului și polimerii Tovarășei, și au transportat-o la topitoria din Scăeni (Întreprinderea de Hârtie și Cartoane) Nu degeaba îi învățase „Nea Nicu” teoria celor 3 R: Recuperai Refolosiți, Recondiționați.

Democrația nu se învață, se fură

La Ploiești, în primele zile de libertate după jumătate de secol sub jug comunist, s-au furat următoarele: costumul, pantofii de ocazie, pasta și periuța de dinți ale lui Ion Frățilă, ultimul prim-secretar al județului Prahova. Omul a fugit din sediu în grabă, doar cu ce avea pe el. Revoluționarii mai căutau să fure steaua socialistă de pe un perete din biroul primu- lui-secretar. Au mai dispărut câteva role de cașcaval și câteva butoaie cu măsline, laolaltă cu tablouri și telefoane. „Tot un furt poate fi socotit și atacul din ziua de 22 decembrie asupra Statuii Libertății, în urma căreia zeița libertății, Minerva, a rămas fără lance. O astfel de profanare a simbolului libertății nu se mai întâmplase în toată

zi. Bunăoară, pe 23 decembrie, au venit la „Casa Albă” inginerii de la Direcția de Mecanizare a Agriculturii Prahova. Pentru că vremea era frumoasă, oamenii au cerut câteva tone de motorină pentru fructoare, să se facă ogor de toamnă, iar primăvara doar să discuiască. Și unul dintre capii de conjunctură ai județului-că tot se nimerise la balcon - a aprobat 200 de tone de motorină. Că nu dădea de la el.

Și alte activități aproape casnice s-au petrecut la Revoluția din Ploiești. Nicolae Aurel Ionescu și alți revoluționari din „Casa Albă” au strâns toată propaganda PCR, inclusiv

istoria de aproape 109 ani a statuii”, a povestit, în cartea „Revoluția Română. Ploiești - Prahova”, fotoreporterul local Ioan Popescu.

La 24 decembrie 1989 s-a încheiat și revoluția prahoveana. Generalul Dimitrie Popa, comandant de Garnizoană și nou șef al județului, le-a spus oamenilor care de două zile cântau și se bucurau în fața „Casei Albe”: „Libertatea este a voastră. Mergeți acasă! Puterea este a noastră!”. Și s-a plecat acasă.

Singurul om care a rămas înzăpezit la Revoluție

În toate orașele unde s-a pus cât de cât de o revoluție, a apărut și un preot. Și aproape invariabil, acesta a rostit rugăciunea „Tatăl nostru”, iar revoluționarii au îngenunchat. Mult^{ora} se ridică și acum părul când își amintesc acele scene.

La Ploiești, despre preotul Marian Șerban este vorba. El, care și-a lăsat fetițele gemene în mulțime,

plângând, și s-a suit la balconul „Casei Albe”. Spune securiștii sunt teroriști.

Marian Șerban: „Mi-am riscat viața și pe cea a „La ora 21.30 am fost chemat de colonelul copiilor mei. Deci, dacă n-au fost victime în perioada Berheciu, care lîi-a cerut să mă deplasez cu o parte aceea, dacă s-a păstrat cât de cât calmul, dacă au din forțe la sediul IJMI fost coordonate anumite situații, dacă mulțimea a avut încredere în ziarul «Prahova Liberă», aceasta s-a datorat faptului că am riscat enorm viața copiilor mei și a mea, în toate acțiunile desfășurate în acea perioadă”. Toate astea l-au costat pe prelat „un tratament solid cu tranchilizante”.

Mărturia preotului cade din nou în derizoriu la următoarea frază. „În data de 23 decembrie 1989, am făcut parte din delegația ce a mers la Televiziunea Română, pentru a duce ^{ca}seta video înregistrată la Ploiești, riscând, pentru că am rămas înzăpezit cu microbuzul în preajma Televiziunii, fiind nevoiți să participăm la dezăpezire pentru a scoate mașina de acolo”, a mai spus prelatul în cartea „Revoluția Română. Ploiești - Prahova”.

După această afirmație, o altă întrebare se impune: preotul Marian Șerban a fost sau n-a fost în România la Revoluție? Pentru că și copiii care aveau atunci 5-6 ani știu că la Revoluție nu a nins. Abia după execuția Ceaușeștilor au început să cadă câțiva fulgi agale, așa, ca la zăpada mieilor. Preotul Marian Șerban e însă revoluționar cu acte în regulă.

Încercare de ambuscadă

Dumitru Costea, comandantul trupelor de Securitate de la Ploiești, a trăit sentimentul de confuzie pe care l-au încercat lîlulți securiști în decembrie 1989. A fost trimis să întărească Paza unui dispozitiv, dar a fost așteptat ca un terorist. S-a nîtâmpnat în noaptea dintre 22 și 23 decembrie 1989, după ce se anunțase la Televiziune că

(Inspectoratul Județean al Ministerului de Interne), pentru a întări paza acestuia, dat fiind că sunt informații că țigarii vor să atace din nou această instituție. Aceștia atacaseră sediul și în jurul orei 17.00 eliberaseră infractorii de drept comun, reținuți în arest. Nici acum nu știu ce să cred cu privire la această deplasare. Înclin să cred că începuse acțiunea de punere a unora împotriva altora, mă refer la forțele MI și MAPN. Deși în prealabil luasem legătura cu reprezentantul MAPN, respectiv cu maiorul Burduja (ulterior transferat la SRI Brașov), la sosirea în fața sediului am constatat că porțile erau închise, toate luminile stinse, iar unii militari în termen erau în poziție de tragere în diverse locuri dominante. Inițial, am crezut că sediul fusese iarăși atacat și ocupat, însă prezența militarilor în termen nu putea confirma această supoziție. Eram pe punctul de a pătrunde în forță, când, speriat de manevrele pe care le făceau cele două ABI-uri de a se dispune perpendicular pe porți, maiorul Burduja a deschis o vizieră ce era în cadrul porților, fapt care m-a determinat să-l întreb dacă este prizonier sau ce se întâmplă. I-am spus: «Eu sunt maiorul Costea, cu care ai vorbit mai devreme la telefon». Acesta a deschis poarta, ne-am recunoscut și mi-a relatat că de la Consiliul Popular Județean primise un telefon prin care i s-a transmis «informația» că teroriștii vor ataca sediul Inspectoratului Județean al Ministerului de Interne. După acel anunț a decis stingerea luminilor, blocarea porților și dispunerea militarilor în locuri favorabile de tragere», a declarat Costea în „Dosarul Revoluției”.

Iliescu voia să-l pună pe Burtică

După 22 decembrie, Ploieștiul s-a conectat cu Bucureștii- Omul de legătură dintre nucleul de putere de la Ploiești ^{s1} grupul lui Ion Iliescu a fost Sergiu Nicolaescu. După 22 decembrie, generalul Dimitrie Popa, șeful Comitetului ^{de} Salvare Națională Prahova, a venit în „Casa Albă” însoțit: ^{de} Cornel Burtică, fost

responsabil cu propaganda în Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Revoluționarul Paul Oumitru Oprescu susține că însuși Ion Iliescu a fost cu ideea „ducerii lui Burtică”.

„După o ședință-fulger, ținută în secret, un grup de revoluționari, din care am făcut parte și eu, a pus în aplicare un plan concret de acțiune pentru a contracara acest plan diabolic. După ce am reușit să-l aducem la Ploiești pe Sergiu Nicolaescu, efortul nostru a fost încununat de succes: Ion Iliescu a renunțat la această inițiativă”, spune Oprescu în cartea „Revoluția Română. Ploiești - Prahova”.

Securiștii: „Și așa se duce «nea Nicu»,,

Andrei Banu, milițian la Ploiești în 1989, are motive să creadă că Revoluția din decembrie 1989 a fost pusă la cale ru acceptul Securității. Banu povestește: „După episodul Timișoara, s-au organizat filtre la ieșirile din Ploiești și la UPG (Universitatea de Petrol și Gaze), unde erau studenți străini. Colegii de la Securitate, care aveau responsabilitate în UPG, ne-au dat dezlegare să lăsăm să plece toată lumea spre București. Consemnul nostru inițial era să nu lăsăm să plece nimeni, dar ni s-a spus să-i lăsăm, că «și așa se duce nea Nicu». Deci, asta a fost cu câteva zile înainte de fuga lui «nea Nicu»,,.

Morții din județul Prahova

- Constantin Ceaușu, pedagog, a făcut stop cardiac, de !paimă, când a primit un telefon care anunța că ar fi o bombă în „Casa Albă”. Se întâmpla pe 22 decembrie, în jurul orei 18.00. ^fost transportat la spital, unde a murit

254
după scurt timp.

TENORIȘTII PRINTRE NOI

CNONIC AUNUI ENOISM DE IAA ADĂ

255

• Nicolae Ceapă, civil - împușcat, din greșeală, pe 2[^] decembrie, de un membru al Gărzilor Patriotice, între sat_{le} Zamfira și Găvănel.

• Un militar în termen, Mugurel Stoiculescu (19 ani), s_a sinucis într-un post de santinelă la ieșirea din Ploiești, în seara de 30 decembrie.

Prietenii imaginari ai lui Mugurel

La Ploiești, Revoluția a creat contextul unei morți atipice, o sinucidere cu accente gotice, coborâtă din literatura fantastică franceză, dar și din lirica românească. Soldatul craio- vean Mugurel Stoiculescu era militar în termen la UM 01591 Ploiești. Pe 30 decembrie, la ora 15.00, el a fost trimis într-un post de observație din Întreprinderea Frigoriferul. Ar fi trebuit să-și încheie tura la ora 19.00. După ora 20.00 însă, cri- minaliștii Florin Olteanu și Gheorghe Manafu erau anunțați că Revoluția a mai făcut o victimă.

La ora 21.00, cei doi l-au găsit pe Mugurel în postul de pază de la etajul al doilea, la capătul unor scări, cu capul în piept. Era pe un scaun cu spetează, lângă caloriferul rece pe care își lăsase mânușile. Pe podea zăcea un pistol-mitrăli- eră cu siguranța în poziție foc cu foc și cu un cartuș tras. Pe masă, Mugurel își așezase casca. A lăsat câteva pagini scrise de mână, asumându-și gestul, fără să dea însă o explicație. Detaliile morții sale, identificată în amănunt de anchetatori, au dus la concluzia că tânărul s-a sinucis. Examenul medicolegal a confirmat acest lucru.

Una dintre mărturiile despre cazul soldatului Mug^{urel} Stoiculescu, consemnată în „Dosarul Revoluției”, îi aparține unui coleg de unitate, Mihai Stănășel, tot din Craiova. „Începând cu data de 25 decembrie 1989, ora 17.30, 14 miIn tari din unitate

am primit ordin de a merge la întreprinde^{rea} Frigoriferul pentru apărarea obiectivului. La postul nr. 4 din apropiere, unde se afla o clădire cu preparate din ca^{rne}, au executat serviciu de pază Adrian Nicoricu și Mugurel Stoiculescu”.

■ Militarii au primit câte două încărcătoare cu cartușe. F_omandantul lor le ordonase să asigure arma și să nu aibă ll_rtuș pe țeavă. „Pe 30 decembrie, înainte de ora 19.00, am pers la postul nr. 4, unde trebuia să intre de gardă soldatul Nicoricu, în locul lui Stoiculescu”, povestește Mihai Stănășel. Când s-au apropiat de postul soldatului, se așteptau să fie întâmpinați și somați, așa cum prevede regulamentul. Ceea ce nu s-a întâmplat. Au strigat la el, dar nu au primit niciun răspuns. L-au găsit mort, pe un scaun.

B Stănășel le-a declarat anchetatorilor că Stoiculescu „era o lre tăcută și era necomunicativ cu colegii” de la UM 01591 Ploiești. Nicolae Ciobanu, procuror militar șef la Ploiești, a semnat pe 27 februarie 1990 rezoluția de neîncepere a urmăririi penale în cazul morții lui Mugurel Stoiculescu, întrucât toate indiciile arătau că tânărul își luase viața.

■ Șaptesprezece ani mai târziu, generalul Dan Voinea a dat o rezoluție ciudată, de infirmare, în cazul lui Mugurel Stoiculescu. Mai mult, i-a conexas dosarul la dosarul-mamut al Revoluției, 97/P/1990. Șocantă a fost și motivația generalului Voinea: „Considerăm că se impune conexarea celor două dosare, pentru o mai bună înfăptuire a actului de justiție”. În plus, acea rezoluție de infirmare conținea și o greșeală: Dan Voinea „mutase” din pix locul sinuciderii lui Mugurel Stoiculescu, în incinta UM 01591 Ploiești. Una dintre numeroasele erori comise de Dan Voinea în dosarul 97/P/1990, erori care au întârziat ancheta până la termenul de

prescriere a unor fapte penale. Dan Voinea este procurorul trimis la Târgoviște de grupul Iliescu-Militaru-Brucan, pe 25 decembrie 1989, să-i acuze de genocid pe soții Ceaușescu, pentru a determina condamnarea lor la moarte.

*

* *

■ Soldatul Mugurel Stoiculescu plănuise să se sinucidă chiar ■nzilele Revoluției, chiar în zorii libertății. Asta reiese din ^{bi}letelele pe care anchetatorii le-au găsit asupra lui. Tonul

cuvintelor lui Mugurel denotă o autoizolare timpurie față de tot ce îl înconjură. Ultimele sale gânduri sunt pentru familie dar și pentru românii abia ieșiți din dictatură. „Durere. Eu sînt liber și fericit acum. Bucuria voastră vor fi nepoții voștri. Să trăiți ca să-i puteți crește mari. Să-i învățați să iubească libertatea, să fie oameni adevărați și să-i învingă pe nemernicii care vor să țină omenirea în loc. Să-i faceți de mii de ori mai tari decît am fost eu. Să-i învățați să iubească libertatea și să o lase tuturor. (...) Dragii mei, vă iubesc pe toți. Voi nu înțelegeți de ce m-am omorît. Moartea e fericirea supremă. Eu nu pot fi sclav (și sclav ești toată viața), de aceea vreau să fiu LIBER. N-am murit ca un viteaz, așa cum vroiam, dar am murit curat Făceam parte dintre cei care se dăruiau «ca soarele la toți». Dar arta nu înseamnă vitejie și curaj, aceasta e lozinca celui învins și neputincios în fața prăpădului (a omenirii). VREAU SĂ FIU LIBER. VĂ IUBESC. La revedere. Mugurel”.

Aceste gânduri au fost scrise de tânărul craiovean cu câteva zile înainte de a se sinucide, așa cum a notat pe bilețelele sale. Pentru seara în care a rămas singur în postul de pază numărul 4, el a rezervat un alt episod, de această dată liric. Mugurel a reproduș prima strofă din „Balada călătorului” de George Topârceanu și prima strofă din „Glossa” lui Mihai Eminescu. Cea dintâi alegere a sa este începutul unei povești hibernale redată încântător de Topârceanu, potrivită unui „călător” care pornea pe alt drum în acel decembrie sângeros. Prima strofă din „Glossa” lui Eminescu face trimitere la condiția omului de geniu, care ar trebui să se detașeze de cele lumești.

„Ca să puteți să mă înțelegeți mai bine, vă rog mult, mult, mult să citiți «Jocul ielelor» de Camil Petrescu, iar dacă vreți, citiți și «Pe drumuri de munte» de Calistrat Hogaș”, scrie, în continuare,

Mugurel, dând următoarele indicii despre starea de spirit în care se afla. Altfel, prin raportarea la primul text literar, portretul său capătă și valențele unei conștiințe ^{nea} daptate la societatea degradată.

O altă referință literară pe care Mugurel o notează ^{pe} unul dintre bilețelele este „Vrăjita”, de Jules-Amedee Barbey d'Aureville. O povestire fantastică din Normandia despre un preot dedicat regalității, în pragul înființării primei republici franceze. Personajul principal din „Vrăjita” încearcă să se sinucidă pentru eșecul său politic, dar nu reușește, este prins de republicani și mutilat. De el se îndrăgostește, totuși, o tânără căsătorită și nefericită, pe nume Jeanne, care își ia viața pentru că iubirea nu i-a fost împărtășită. „Poate că și eu sunt un abate de Croix-Jugan”, scria soldatul oltean.

Pe ultimul petec de hârtie, Mugurel i-a înșirat pe scriitorii dragi lui: „Calistrat Hogaș, George Topârceanu, Jules Renard, Antoine de Saint-Exupéry, Panait Istrati, Camil Petrescu, Mihai Eminescu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ion Barbu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, George Bacovia, Ion Minulescu, Jerome K. Jerome, Barbey d' Aureville, François Villon”. O moarte ca a lui Hemingway într-o revoluție prahoveană ca a lui Caragiale.

Revoluția de la Mizil

Emil Proșcan, primarul micuțului oraș prahovean, vorbește în 2011 de parcă dictatura n-ar mai fi căzut fără mizileni. Și asta, deși, „când era miting la București, eu tăiam porcul”. La fabrica de saltele „Relaxa”, aflată la periferia Mizilului, muncitorii au trăit sub teroarea amenințărilor că vin teroriștii să-i masacreze. Dar n-au venit.

Nu avem câtuși de puțin intenția să glumim atunci când vom afirma că una dintre marile noastre dorințe a fost să scriem despre Revoluția de la Mizil. Așa cum Geo Bogza și-a dorit atât de mult să vadă tlim trăiesc, la ce visează, cum iubesc și cum mor oamenii din Mizil, și noi ne-am dorit să aflăm cum au luptat mizilenii • 1 decembrie 1989.

A fost greu. La Mizil nu există o asociație, și pe oricine întrebam, zicea că nu știe nimic și ne îndruma către primarul orașului. Despre acesta se spune că și-ar fi întocmit și dosar pentru obținerea unui certificat de revoluționar. Traseistu] politic Emil Proșcan patronează orașul de peste un deceniu și nu vrea în ruptul capului să accepte că urbea sa ar fi ușor baga. telizată în literatură. „Mizilul ironizat? Nici vorbă. Unde? Cine? Geo Bogza? Poate Caragiale un pic, dar Geo-nu. El și-a dorit dintotdeauna să viziteze Mizilul și a fost impresionat că și-a atins visul. La Mizil sunt oameni normali, nu putem să spunem că s-a răsturnat și aici vreo căruță cu ceva.

Normali sau nu, cetățenilor din Mizil nici nu le-a trecut prin cap să se ridice împotriva lui Ceaușescu. Pe 21 decembrie 1989, când la București se dădeau lupte grele cu forțele de represiune, mizilenii se luptau cu porcii prin bătăături. „Pe 21, când a fost mitingul la București, eram la tatăl meu, tăiam porcul. Dădusem drumul la televizor. Și când s-a întrerupt emisiunea, am început să strig: «Gata, a picat Ceaușescu!». A doua zi eram la serviciu, la farmacie, căci, da, eram farmacist, și aveam un difuzor acolo. La un moment dat s-a întrerupt muzica și s-a anunțat fuga lui Ceaușescu. Am ieșit țipând de bucurie. Apoi, unii s-au dus la Primărie, erau tot felul de neaveniți. Eu nu m-am dus, dar m-au chemat oamenii a doua zi. Eram cunoscut, că lucram la farmacie”, se laudă actualul primar al Mizilului, amestecând teribil evenimentele din 21-22 decembrie.

„Am reorganizat fabrica de pâine

Domnul Proșcan e înalt, e mândru, se încruntă și are glasul puternic. Nu ține neapărat să o numească Revoluție, dar insistă să afirme că la Mizil a fost mult

curaj, au fost multe lupte și a fost pericol în fiecare secundă. „Eu am crezut în regia cu teroriștii. Se primeau telefoane, se auzeau aVoane- Era groaznic, nu v-aș dori să trăiți așa ceva. Intr-o zi, ^{can} am auzit că vor veni teroriștii la Mizil, am mers la o unitate militară și am cerut o armă. Mi-au dat un AKM cu două _ncărcătoare. Dacă l-am văzut așa amabil pe comandantul de acolo, am luat și niște muniție cu un camion. Am dus-o la Găzile Patriotice de la fabrica Relaxa. Am organizat intrările în oraș, filtre la mașini, am reorganizat fabrica de pâine. Eu _n-am dormit deloc, mi-am mâncat sănătatea în nopțile alea. S-a primit într-o noapte telefon că s-au parașutat niște teroriști pe un câmp, aici. Am fost și am cercetat. Groaznic a fost... să-ți închipui că acolo e ceva”, declară, realmente îngrozit, Emil Proșcan.

Sunt mii ca el în orașele de provincie ale României și toți ar declara la fel. Toți sunt scârbiți că nu se află adevărul despre Revoluție, dar tot ei sunt cei care mistifică realitatea lui decembrie 1989, exagerând acolo unde ar trebui să recunoască banala lipsă a oricărui eveniment important.

„Un turc avea o pernuță la gât. Ca o scoică mică”

Edilul mizilean e convins că s-a jertfit pentru democrație și că a avut de-a face cu multe lucruri suspecte în urmă cu 21 de ani. „Intr-o noapte s-a primit telefon că un TIR Volvo de culoare albă a trecut de Urziceni, n-a oprit la somație și a luat-o, pe un drum lateral, spre Mizil. Intr-adevăr, când am ajuns la șosea, se vedea un Volvo alb venind, și am baricadat drumul. M-am dus așa, pașnic, și dintr-odată am deschis ușa și l-am tras jos. Era într-o cămașă. Un arab. Era din Turcia. Am găsit niște pungațe cu portocale în cabină. Avea la gât o

pernuță ca o scoică mică, din textilă, așa. În buzunare avea niște dolari, actele i le-am luat. Transporta medicamente către URSS. Și acum, după 21 de ani, cred că era ceva suspect cu el. A făcut parte din regie. L-am trimis sub escortă la Buzău, nu știu ce s-a mai întâmplat cu el. A fost dubios”, povestește Pfoșcan, iar eroismul îi tâșnește prin toți porii.

Dar nu e numai eroism, e și patriotism. Asta înseamnă încredere nestrămutată în românii săi. „Cine e vinovat pentru morții Revoluției? Străinii! Nu putea un român să omoare alt român. Eu n-aș putea să omor un român niciodată. Tu ai omorî un român? Au fost omorâți cu mare talent. Deci, pe furie”, e convins primarul de Mizil.

*
* *

Emil Proșcan, care mai e și scriitor în cadrul ceneclului „Agatha Bacovia”, spune că înainte de '89 era cât pe ce să declanșeze chiar el o revoluție. „Eu am făcut, odată, o criză într-o seară. Curentul – oprit, căldură nu era și copiii mei nu puteau scrie. Și am fugit la Primărie. Dacă găseam pe cineva... Bine că n-am găsit. Îmi ieșisem din minți. Nu mai puteam să suport. Deci, clocotea în fiecare o revoltă. Deci, erau acumulări. Nu se mai putea.”

Deși a exultat în momentul prăbușirii lui Ceaușescu, primarul Mizilului nu mai este așa de convins că schimbările din decembrie 1989 au fost mutarea potrivită. „Credeam că el e izvorul tuturor relelor. Și uite că l-am împușcat și tot nu e bine. Îmi este milă de poporul ăsta român. Eu sufăr. Suntem blestemați. Noi, ca nație, suntem un popor extraordinar. Este greșit când voi, tinerii, generalizați și spuneți lucruri urâte despre acest popor. Am ajuns noi de nu mai suntem în stare să facem nici șireturi,

nici piuneze, nimic. Eram competitivi în orice domeniu. Să vă dau să citiți de marii inventatori români, să vedeți ce înseamnă România. Avem în toate domeniile români. La NASA se vorbește românește. Știați asta? Ni se fură creierul la olimpiadele internaționale”, afirmă, cu disperare, edilul prahovean, scuturat strașnic de un fior de patriotism.

Emil Proșcan știe cum ar putea ieși România din situația dramatică în care se află, dar nu crede că-l va asculta cineva- „Oricum, eu vorbesc degeaba, pentru că voi aveți alte opinii, și mă doare lucrul ăsta, mă doare că năpăstuiți poporul român. Ce ar trebui să facem? Să muncim! Să ne luăm resursele pământului. Petrolul, marmura, apele minerale. Să producem. Să băgăm toți banii numai în producție. Măcar un an. Murim? Să construim fabrici, uzine, să facem noi piunezele. Pleacă buștenii din țară, totul e distrus.”

, Veniti, nenorocitorilor! Veniți odată, că nu mai putem!”

Emil Proșcan susține că, în zilele Revoluției, la fabrica de saltele Relaxa era stres mare. „Când am dus munitia la Relaxa, se anunțase că vin niște teroriști la Mizil. Și toți muncitorii ieșiseră pe șoseaua națională, cu bețe în mână, și strigau: «Să vină teroriștii! Veniți odată, că nu mai putem! Veniți, neno- rociților!». Deci, în halul ăsta se ajunsese, la disperare. Era o scenă de masacru în orice secundă.”

decembrie 1989. Suferințele celor implicați sunt de necuantificat. Dar ce legătură există între aceste fapte și căderea dictaturii?

GIURGIU

MOARTEA VINE CU MAȘINA DE LAPTE

Și la Giurgiu au murit oameni la Revoluție. O mașină de lapte a intrat într-un grup de manifestanți și a ucis șase persoane. Morții au devenit eroi-martiri. Un șofer beat și câțiva oameni care își strigau bucuria în stradă au pus Giurgiul pe harta luptei pentru libertate. Și în „Dosarele Revoluției”.

Revoluția din 1989 s-a derulat sub influența diverselor servicii secrete din țară sau din străinătate. În unele părți ale României, Revoluția a fost însă mai mult sub influența alcoolului. Este și cazul îndrăgitului oraș Giurgiu, unde, în seara zilei de 23 decembrie 1989, un șofer de izotermă s-a îmbătat și a intrat cu mașina într-un grup de manifestanți care sărbătoreau căderea tiraniei.

Au murit 6 oameni, iar alți 15 au fost răniți. Ca pierdere umană, cazul poate fi așezat între marile tragedii ale zilelor din decembrie 1989, dar contribuția victimelor din Giurgiu la victoria Revoluției române este discutabilă. Anchetatorii ^{au} stabilit că se poate vorbi doar despre un accident auto.

Cu toate astea, morții sunt eroi-martiri ai Revoluției, iar ^{cei} care au scăpat cu viață au devenit revoluționari cu certificai și figurează în tabelul cu răniți în timpul evenimentelor ^{dii1}

Bea și el, ca omul

În decembrie 1989, Ion Zîmbrea avea 27 de ani. Venise din Teleorman în județul vecin, Giurgiu, ca să lucreze ca șofer la întreprinderea de Industrializare a Laptelui. Avea 10 clase, era căsătorit, avea un copil de cinci ani. Era un bărbat cumsecade, care-și făcea norma și mergea acasă fără să se oprească prin bodegi. Bea și el, ca omul, la ocazii, dar nu l-a văzut nimeni clătinându-se pe străzi.

Sâmbătă, 23 decembrie 1989, ora 6.00. Zîmbrea se „deșteptase” cu noaptea-n cap. De fapt, nu dormise prea mult. Nu pentru că era gălăgie în Giurgiu. Se gândea însă ce-o face nevasta lui, care plecase de câteva zile tocmai la Galați și despre care nu știa nimic. Marian Dedeu, coleg de serviciu cu Zîmbrea la vremea aceea, își amintește: „Nevastă-sa plecase de-acasă, fiindcă o atinsese un pic”. Zîmbrea ar fi vrut s-o împace.

De cum au început să se arate zorile, s-a urcat în mașina- cisternă, cu care transporta lapte prin județ, și a plecat la Adunații Copăcenii, ca să colecteze cota de lapte. După ce a încărcat bidoanele, nu a făcut stânga spre Giurgiu, ci dreapta, spre București.

A mers la cumnatul său din Capitală, unde s-a interesat de situația soției. N-a aflat nimic nou, dar a băut un pahar de vin, așa, ca pentru democrație. Apoi a cumpărat o mașină de spălat nouă, gândind că astfel o va îndupleca pe femeie să se întoarcă. A revenit la Giurgiu fără incidente. Partea asta de țară nu fierbea în decembrie 1989. În Giurgiu, Zîmbrea a descărcat laptele la fabrică, apoi a mers acasă.

B' .Era trecut de prânz. Acasă „a dat cep” unei sticle de vin din ^{str}uguri altoiți, amestecați cu vin roșu (scrie și în rechizitoriul cazului, întocmit de cei îndrituiți). A consumat patru pahare în singurătate, la masa din bucătăria apartamentului său. „Cred că din cauza femeii a băut el atunci. Altfel, nu prea bea însă avea anturaj. Avea anturaj, de ce să nu spunem? Când se găseau mai mulți șoferi, beau până a doua zi. Făcea el cum făcea de nu mai știa de el. Lua o pauză mintală, a doua zi nu mai știa nimic. Era un mut. Nu prea vorbea cu lumea. Noi îi ziceam la fabrică «Talpă», așa îl poreclisem, că dădea talpă la cisternă, să nu se aciduleze laptele pe drum. Avea boala vitezei. A mai căzut într-o gărlă cu cisterna, pe la Izvoarele. Dar n-a tamponat niciodată mașina la băutură. Era supus, unde îl puneai acolo stătea, nu întorcea cuvântul șefului; sau să umble cu cisterna murdară - nu. Și el se păstra curat, față de alți șoferi care miroseau a motorină”, spune Dedeu.

I-am dat cuvântul lui Dedeu pentru că Zîmbrea a trecut și pe la apartamentul acestuia înainte de tragedie. Zîmbrea a ajuns la ușa casei lui Dedeu mort de beat, cu un bidon de vin alb în mână. Plângea. Dedeu era un fel de șef al șoferilor, iar Zîmbrea tot repeta „am venit la șefu' să mă împace cu nevasta”. Nu a fost poftit în casă, dar a băut așa, la ușă, din bidon, aproximativ un litru de vin.

Adolescentul Vrabie, băgat în cabină

Zîmbrea își continuă traseul îndreptându-se spre locuința nașului său, Iulian Rădoi. Pe drum îl „agață” pe adolescentul Adrian Vrabie (16 ani), pe care îl invită să urce în cabina cisternei de lapte, ca să-l

plimbe un pic. Vrabie a povestit anchetatorilor că, ajuns la naș, Zîmbrea a mai consumat un pahar de vin. De la casa nașului, Zîmbrea s-a întors spre locuința sa. În dreapta, timid, adolescentul Vrabie. Pe drum a intrat cu mașina într-o gură de canal descoperită, dar a mers mai departe. Lăsarea întunericului l-a prins pe Zîmbrea în fața blocului său.

Era cu un picior pe bordura de ciment și cu unul pe accelerația mașinii și ambala motorul așa, prosteste. Locatarii au ieșit la geamuri, deranjați că nu mai pot urmări Revoluția în condiții optime, la televizor. Speriat, adolescentul Vrabie a sărit din mașină și s-a pierdut în fumul de motorină arsă. Văzând acestea, Zîmbrea a demarat, fără un scop precis, către centrul orașului, cu o viteză de 60-70 de kilometri pe oră.

Zidul sfântului lăcaș

23 decembrie 1989, ora 19.00. În centrul orașului Giurgiu, localnicii răgușiseră de bucurie. Cântau chiar și „Ole, ole, Ceaușescu nu mai e!”. Se pregăteau să facă și ei ceva serios pentru națiune și pentru istorie, așa cum sunau și chemările de la televizor: să meargă la București, să apere Revoluția.

Strânși pe Calea București, între Biserică și unitățile militare, giurgiuvenii dădeau buzna să urce într-o autoșape care o antamaseră să-i transporte în Capitală. Erau mulți, căci curtea bisericii era plină (cu toții așteptau să coboare un terorist care, se zicea, își făcuse cuib în turla Bisericii; Armata chiar a tras în turlă, dar nimic). Și strada era plină, și autoșaua aproape se umpluse și ea. Toți - să plece la București.

În această hărmălaie se vede în depărtare o autocisternă de lapte mergând în zig-zag. Zîmbrea,

vesel, strunea cu greu mașina, căci nivelul alcoolemiei ajunsese la 1,85 la mie și începea să se lase ceața. Strunea mașina greu, dar hotărât.

În apropierea Bisericii Eroilor, mașina de lapte a lui Zîmbrea lovește autoșaua în care se aflau manifestanții pregătiți să plece la București. Din acroșajul cu autoșaua revoluționarilor, mașina de lapte ricoșează în stradă, apoi Zîmbrea, derutat, virează brusc stânga și intră într-o mulțime de manifestanți. În viteză, cisterna urcă două trepte din fața bisericii și se oprește în zidul sfântului lăcaș. Patru oameni mor pe loc striviți, doi decedează la spital, iar 15 sunt grav răniți.

În Giurgiu, Zîmbrea e și azi terorist

După accident, în Giurgiu s-a declanșat zvonistica. Era perioada isteriei teroriste de la Televiziune. Au apărut scenarii: „Zîmbrea e terorist”, „Zîmbrea nu e terorist, dar a fost drogat de teroriști”, „În cabină, lângă Zîmbrea, mai era o persoană care i-a turnat pe gât un drog”. Chiar Zîmbrea declara ■ e după accident că a intrat cu mașina în oameni fiindcă fusese amenințat de teroriști, lovit în cap cu un lemn și, evident, drogat.

În ziarul local „Cuvântul liber” a apărut, în ianuarie 1990, un articol cu titlu interogativ: „A fost accidentul din 23 decembrie un act terorist?”. Acolo, Zîmbrea lămurește lucrurile: „Nu mai țin minte nimic. M-am trezit la spital, unde din toate părțile auzeam că am făcut un accident foarte grav. Tot ce am spus până acum, că am fost amenințat de teroriști și altele de genul acesta, sunt minciuni. Mi-a fost frică de mânia poporului. Adevărul este că nu știu nimic. Nici că am intrat în demonstranți, nici că am avut un pasager în mașină. Toate acestea le-am aflat de la cei care m-au dus la spital. Posibil să fi avut pe cineva în cabină, dar acum nu-mi amintesc nimic”.

Giurgiuvenii Giuliano Voinea și Marin Stoenescu, care se aflau în cabina autoșei pe care a lovit-o cisterna, spun că lângă Zîmbrea mai era încă o persoană. Marin Dedeu, colegul șoferului, e convins că acel pasager, despre care s-a vorbit că ar fi fost în mașina de lapte în momentul producerii accidentului, era un obiect casnic. „Teroristul din dreapta lui Zîmbrea a fost de fapt mașina de spălat pe care o ținea în cabină. Vă spun sigur. Mă și mir că în actele de la Procuratură nu s-a menționat nimic despre mașina asta de spălat, pe care a purtat-o cu el toată ziua”.

Din finalul articolului apărut în „Cuvântul

liber”: „O întrebare plutește asupra acestui tragic accident soldat cu 6 morți și 15 răniți. A fost un act terorist? La această întrebare pusă organelor de cercetare penală am primit următorul răspuns: «Cercetăm cu mare probitate acest caz, sub toate aspectele». Concluzia noastră este clară: nu este vorba despre un act terorist»„.

I Zîmbrea a fost condamnat la 15 ani de închisoare, iar cazul a fost închis. Nu a fost terorism, dar a fost la Revoluție.

| Ion Zîmbrea a fost închis la Penitenciarul Gherla până în 1998, când a fost eliberat condiționat. Nevasta lui, care lucra tot la fabrica de lapte, a depus actele de divorț și a plecat în Italia. El nu s-a mai dus să-și ia cartea de muncă de la fabrica de lapte din Giurgiu.

Doi bărboși

■ Despre cum a devenit acest accident auto un caz al Revoluției române am discutat, la o masă rotundă, cu revoluționarii giurgiuveni. Dumitru Lucian Nițu este unul dintre cei care au scăpat cu viață din acel accident. În 1989 avea 18 ani și venise în fața Bisericii Eroilor alături de prietenul său, Iulian Manole, care a murit zdrobit în acea zi. „Era Armata acolo, în poziție de tragere, că se trăgea din turla bisericii. După ce s-au potolit lucrurile, a venit autoșaua să ne urcăm și să plecăm la București, la Televiziune. Eram pe scară, lângă ȘOfer. Am văzut cisterna cum s-a apropiat, a lovit autoșaua și apoi a intrat în grupul de oameni. Se auzea cum pocneau căpățâni de oameni. În fracțiunile alea n-am putut să mai fac nimic și m-am trezit la spital. Eu am avut dublă fractură de bazin, am stat în spital până în luna mai 1990 și am suportat trei intervenții chirurgicale”.

I În privința pasagerilor din cabină, Nițu are teoria lui. „Mi s-a părut că șoferul mai era cu cineva în mașină. Se spune că ar mai fi fost doi inși cu el, care ar fi fugit după accident. Eu cred că a fost o diversiune, ceva premeditat, nu un accident. Am văzut și cum au scos doi bărboși din curtea bisericii și •-au băgat în unitatea militară. E prea mare coincidența cum ^a apărut ăla cu mașina imediat după ce s-a retras Armata.

Adică ne atragi acolo, te retragi și vine ăla cu mașina și intră în oameni”.

Fără să-și dea seama, Nițu susține teoria iliesciană a Revoluției. Și, făcând asta, își apără și statutul său de revoluționar de conjunctură. „Ceașescu a fost apărat de teroriști. Și dacă nu-l omorau pe 25, erau și mai multe victime”, spune giurgiuveanul.

Ionel Trăistaru, președinte la Asociația „22 Decembrie- Giurgiu”, argumentează: „Oamenii erau în coloană, erau manifestanți când a intrat mașina în ei. Păi, de ce n-are legătură cu Revoluția? Da' cu ce are legătură? Omul era în coloană, participa la Revoluție. Cum demonstrez eu dacă ăla a fost drogat sau nu, dacă a fost accident sau act terorist? Dar chiar dacă a fost un accident provocat de un om beat, tot are legătură cu Revoluția, că erau în coloană. Una e să-ți cadă o țigla în cap, alta e să intre ăla în ei. Aștia plecau la București, că aveau curaj”.

Teroriștii de lapte, dar și de miere

1992 a fost anul în care cuvântul „ revoluționar” a început să capete o conotație negativă. În goana după beneficii, mulți au dat buzna la asociațiile de revoluționari și s-au înscris, probându-și curajul din decembrie 1989 cu mărturii mai mult sau mai puțin plauzibile. Și județul Giurgiu are impostorii lui. Oricine a suferit o rană corporală în zilele Revoluției sau măcar a experimentat o combustie interioară deosebită a simțit nevoia să-și ceară drepturile în 1992.

Cetățeanul Marinescu N. Ștefan, maior în rezervă, era detașat în 1989 să păzească și să îngrijească stupina unități IAS Prundu, pentru a realiza cota de miere planificată. În noaptea de 25 spre 26 decembrie 1989, în timp ce patrula în jurul IAS, a

fost lovit la cap și în zona abdomenului de persoane necunoscute. I-au dat cu pumnii, dar și cu picioare”.

A necesitat 35-40 de zile de spitalizare. Deși nu a putut demonstra că agresiunea a avut legătură cu Revoluția, Marinescu cerea, și el, la mai bine de un an de la evenimente, recunoașterea drepturilor de rănit în Revoluția română. poveste cu final trist: Marinescu nu a primit certificat de revoluționar. Nu-i corect: alți impostori au primit.

Uciși de mașina de lapte

- Ion Cimpoyeru (38 de ani) – tractorist
- Adina Vasile (15 ani) – elevă în clasa a IX-a
- Iulian Manole (23 de ani) – fotbalist
- Gheorghe Văduva (42 de ani) – zidar
- Traian Enache (61 de ani) – pensionar
- Teodor Cociș (20 de ani) – șofer

Teroristul care s-a predat după ce a mâncat o friptură

La Giurgiu, Revoluția a lăsat în urmă câțiva morți și mai multe semne de întrebare. Revoluționarii sunt siguri și acum că în orașul lor au fost teroriști. L-au prins pe unul în timp care prânzea la restaurantul Ancora.

An anul 1989, în orașul Giurgiu se trăia la fel de rău ca în oricare alt loc din țară. „Degeaba eram aproape de graniță. În primul rând, nu te puteai apropia, în al doilea rând, bulgarii erau mai amărâți decât noi”, spune Ionel Trăistaru, revoluționar, născut și crescut în orașul de pe malul Dunării. În ciuda acestei stări de fapt, giurgiuvenii îndurau cu

smerenie jugul regimului ceaușist și probabil l-ar fi îndurat lllult și bine dacă n-ar fi venit Revoluția peste ei.

Când a venit, i-a luat prin surprindere, chiar dacă la ^{Ti}mișoara se declanșaseră acțiuni dure de protest încă din 16 ^{de}cembrie. În momentul simbolic al dărâmării comunismului

în România - fuga cuplului dictatorial din Comitetul Central] (22 decembrie, ora 12.09) eroii insurecției de la Giurgiu erau departe de orice gând revoluționar: Cornel Rădoi dădea concurs pentru obținerea unui post de vitrinier, Ion Gaghii se uita la televizor, iar Emil Burtavel era în vizită la soacră.

Cu toate că în București, la numai 60 de kilometri distanță, lumea lua cu asalt Comitetul Central, la Giurgiu era atât de liniște în dimineața de 22, încât funcționarii din Județean de Partid lucrau în program normal. „În data de 22 decembrie, în jurul orei 9.00, m-am deplasat la Comitetul Județean Giurgiu pentru rezolvarea unor probleme personale. La acea oră nu era nimeni în fața instituției, iar în sediu se aflau numai funcționarii Consiliului Județean”, a scris șoferul Marin Jantea în declarația dată în „Dosarul Revoluției”.

Ionel Trăistaru, liderul revoluționarilor giurgiuveni, susține că el și alți prieteni au ocupat sediul Consiliului Județean înainte de ora 12.00, însă este contrazis tocmai de camarazii pe care îi nominalizează. Ion Gaghii admite că a ieșit din casă după ce i-a văzut la televizor pe Mircea Dinescu și pe Ion Caramitru proclamând victoria Revoluției. Și Cornel Rădoi recunoaște că a ieșit în stradă după ora 13.00: „Pe 22 decembrie, în jurul prânzului, mă aflam la magazinul Adam din Giurgiu, unde făceam ultimele retușuri la vitrina pe care o pregătisem în cadrul concursului pentru ocuparea unui post de vitrinier. Atunci am văzut un bărbat care asculta radioul, aruncând căciula în aer. Am auzit cum se transmitea că tiranul a fugit. Am luat un steag tricolor și am plecat spre centrul orașului”.

Trecuse de ora 13.00 când manifestanții din Giurgiu s-au adunat în fața Consiliului Județean

și, neîntâmpinând rezistența niciunei forțe de represiune, câțiva dintre ei s-au hotărât să pătrundă în sediu. „Ușa de la intrare era încuiată, așa că am intrat prin spate, pe o ușă de serviciu. L-am închis pe primul-secretar într-un birou și după aceea s-a vorbit de la balcon. «Jos comunismul, jos pe dracu'!», din astea s-au spus. S-a aruncat cu cărți, unii zbierau. Erau mii de oameni adm nați. De la șantierul naval, de la combinatul chimic, de peste tot”, povestește Ionel Trăistaru, președintele Asociației „22 decembrie Giurgiu”.

Dacă în alte orașe dărâmarea structurii comuniste s-a produs în urma unor lupte grele, liderii vechiului regim fiind bătuți și alungați de revoluționari, la Giurgiu totul s-a derulat sub auspicii pașnice. Ion B. Popescu, primul-secretar al județului, a scăpat doar cu o muștrulială verbală, după care a fost păzit și hrănit chiar de către revoluționari. Mai mult, aceștia au avut grijă ca liderul comunist să-și încaseze salariul, că doar venea Crăciunul.

„Într-un sertar din biroul primului-secretar am găsit suma de 113.000 de lei. 100.000 i-am predat contabilului-șef al Consiliului Județean, iar 13.000 de lei i-am lăsat primului-secretar, deoarece s-a spus că reprezintă salariul lui”, relatează revoluționarul Marin Jantea.

După ce au vorbit mulțimii adunate-n Piață de la balconul Județenei de Partid, liderii revoluționarilor au constituit un Comitet de Criză, transformat seara în CFSN Giurgiu, avându-l ca președinte pe Mădălin Tănase.

Cu AG-ul în turla bisericii

La fel cum s-a întâmplat și în restul țării, începând

din seara de 22 decembrie, bucuria pașnică a giurgiuvenilor a lăsat locul isteriei teroriste, alimentată de diversiunile transmise la Televiziune și de zecile de zvonuri false care veneau din toate părțile. La Consiliul Județean se primeau telefoane ^{ca}re anunțau că apa a fost otrăvită, că un grup de teroriști aflați la bordul unor elicoptere va arunca în aer Combinatul Chimic sau că vor fi atacate cele două unități militare din oraș. În conlucrare cu Armata, revoluționarii au trecut la ^{ve}rificarea informațiilor venite prin telefon. Chiar dacă nici măcar unul dintre ele nu s-a confirmat, zvonurile au sădit P^anică și au trezit închipuirile oamenilor.

Declarația lui Marin Jantea este grăitoare: „M-am deplasat la Combinatul Chimic împreună cu alți revoluționari, înșg acesta era deja apărât de un grup de 30 de militari. Un maior dintre ei mi-a spus că nu se trăsesse anterior și că nu este niciun terorist în zonă, dar chiar atunci una dintre cele trei macarale-turn era neînfrânată și se mișca în bătaia vântului, iar reflectoarele combinatului luminau cabina macarale, lăsând impresia că ar fi un elicopter. M-am deplasat împreună cu maiorul și am constatat că nu este vorba despre vreun elicopter sau terorist”.

Nebunia a continuat și în zilele următoare. Revoluționarii din Giurgiu susțin că pe 23 decembrie s-a tras asupra unităților militare din turla unei biserici și din blocurile aflate în apropierea obiectivelor militare. Armata a ripostat cu violență, ciuruind mai multe imobile și executând foc cu armament greu (AG - aruncător de grenade) în turla bisericii. În haosul creat, soldatul Cătălin Petroșanu a fost împușcat mortal. Deși anchetele ulterioare au stabilit că acesta a fost omorât din greșeală de către unul dintre camarazii săi, dispunând neînceperea urmăririi penale prin motivația unei „erori de fapt”, mulți oameni din Giurgiu mai cred și astăzi că tânărul militar a fost împușcat de teroriști.

Un terorist de treabă

Revoluționarii din Giurgiu n-au avut parte numai de un aparat de partid care a cedat ușor. Și teroriștii au fost ceva mai blânzi decât în alte părți, ba chiar unul dintre ei s-a predat și a dezvăluit întregul plan pe care trebuia să-l pună în aplicare. Ion Drăgan, zis „Așchie”, a trăit

Revoluția ca orice marinar care se respectă: cu pletele în vânt și cu arma în mână. Unde era pericolul mai mare, acolo era și el, înfruntând aventura după aventură. Are multe amintiri din acele zile, dar mai presus de toate este o întâmplare petrecută în dimineața zilei de 23 decembrie.

„S-a primit un telefon că e un terorist la restaurantul „Ancora». Omul mânca o friptură și i se vedea încărcătorul la piept. Mânca liniștit, dar se vedea. Poliția era dezarmată, noi, revoluționarii, asiguram ordinea. Și m-am dus eu, am intrat în restaurant și m-am îndreptat cu arma spre el. Alții au rămas afară, mă urmăreau prin geam, să vadă ce se întâmplă”, povestește Ion Drăgan.

Nu vom ști niciodată cum arătat într-adevăr această scenă antologică a Revoluției române, dar ni-l putem închipui pe plâpândul revoluționar giurgiuvean înaintând cu vigilență către mercenarul care își savura în liniște friptura, cu cinismul omului antrenat pentru orice fel de situație. „Când am văzut că nu zice nimic, m-am așezat lângă el. I-am zis: «Sunt evenimente în țară, fierbe lumea și ție ți se vede arma la piept. Nu te supăra, pune-o pe masă măcar!». Omul a zâmbit și a zis că aștepta să vină unul la el, ca să se predea. Că el copilărise prin zonă și că fusese luat de mic la București. Mi-a povestit multe. Că o să se tragă din turla bisericii de către doi care au venit cu el. Și într-adevăr s-a tras. El de aia venise, să facă diversiune. Omul a scos arma, am luat-o eu și l-am lăsat să termine de mâncat, după care l-am predat la unitatea militară”, mărturisește „Așchie”.

Între revoluționarul din Giurgiu și misteriosul terorist de la restaurantul „Ancora” s-a legat o prietenie fulgerătoare, care a mers până la împărtășirea unor gânduri intime. Ion Drăgan pare

încă impresionat de întâlnirea din decembrie 1989: „Era extraordinar de athletic. Mi-a zis că fusese pregătit la Băneasa și că scopul lui era să facă diversiune. El fiind din zonă, plecat de mic, cum se auzea pe vremuri că negrii furau copiii ca să le ia sângele, s-a dus să-și vadă familia. Părinții nu l-au mai cunoscut și atunci s-a dat el sufletește peste cap și de aia s-a predat. Arma pe care o avea era specială, era micuță, Și a zis că dacă trăgea cu ea, mă rupea de la jumate în două. Era din aia de care vedeți voi prin filme”.

Un surdomut din Năsăud

Din acele zile dominate de haos s-au păstrat și alte mărturii privind capturarea unor teroriști în orașul de pe malul Dunării. „Pe 23 decembrie s-a tras din anumite blocuri către unitatea militară. A fost prins unul mărunțel, îmbrăcat bi-ne bărbierit, aranjat. Zicea că e surdomut, comunica în scris. N-a vrut să spună decât că e de la Bistrița-Năsăud și se plimbă prin țară. L-am predat la unitatea militară”, ne-a declarat Ion Trăistaru.

Pe 24 decembrie 1989, Armata și revoluționarii au controlat mai multe blocuri din care se presupunea că au acționat teroriștii. „Am ajuns la un apartament din care preconizam că s-a tras, dar nu răspundea nimeni. Am spart ușa și am găsit pe hol un cuțit murdar de sânge. Cât am mai stat, a venit tipul care locuia acolo. Zice: «Ce-ați făcut, mi-ați spart ușa?». «Da!». Și a povestit că, în timp ce se bărbiera, a ieșit unul din sufragerie și a aruncat cu un cuțit care l-a lovit în picior. Dar e un dubiu. Că el când a coborât să se ducă la spital, Armata era jos. De ce n-a anunțat? După Revoluție, la vreun an, s-a mutat din oraș. Mi s-a părut suspect. Dacă noi nu spărgeam ușa, el nu spunea la nimeni că a intrat unul peste el în casă”, conchide Trăistaru.

În ciuda acestor întâmplări înfloritoare, prezența teroriștilor în Giurgiu rămâne învăluită în mister. Deși revoluționarii susțin că au predat mai multe persoane suspecte unităților militare, cei de la Armată nu recunosc nimic. „Eu nu am cunoștință despre vreun așa-zis «terorist» predat către noi, deci nu pot să spun ce s-a întâmplat cu acei oameni”, zice Nicolae Baciuc, care în 1989 era comandantul UM 01724 Giurgiu.

Nici instanțele n-au oferit vreun răspuns, poate și pentru că unii s-au temut să vorbească. „N-am zis nimic la Procuratura de treaba cu teroristul. La ce să zic? Ca să mi-i pun și pe aia în cap? De ce să mă bag eu unde nu știu?”, filosofează I^{on} Drăgan.

Subprefectul Parisului și-a luat căciulă de la Giurgiu

Poziționarea orașului la frontiera de sud a țării a făcut ca Giurgiu să fie printre primele orașe din țară care au beneficiat de valurile de ajutoare venite de peste hotare. „Prima dată au venit bulgarii cu vreo două cisterne cu apă, fiindcă se zvonea că e apa otrăvită. Apoi au început să curgă TIR-urile cu ajutoare. Multe treceau spre București, iar unele s-au oprit la noi. Am avut delegație cu ajutoare venită din Franța, de la Jacques Chirac. A venit subprefectul Parisului personal, a stat o zi la Giurgiu. S-a plimbat prin oraș și a cumpărat o căciulă pe care am plătit-o chiar eu. A vrut să aibă și el o amintire de la noi”, povestește Ionel Trăistaru. În 1989, Jacques Chirac era primarul Parisului.

*

* *

Ziaristul Ion Gaghii, care pe 23 decembrie 1989 a scos primul ziar liber din județ, susține că la punctul de frontieră de la Giurgiu s-au întâmplat multe lucruri ciudate în zilele Revoluției. „Am fost de multe ori prin Vamă, ca să văd ce se petrece. Am văzut, pe 23 și pe 24 decembrie, multe autocare cu niște băieți cam măslinii, unele aveau numere de Franța. Ziceau că sunt turiști, dar erau

îmbrăcați toți la fel. După aceea au început să vină ajutoare, dar erau cam mulți oameni care intrau sub pretextul ăsta, cam mulți însoțitori. Cei mai mulți s-au dus spre Capitală. La nebunia care era în țară și care se știa în toată lumea, trebuia să bată vântul în Vamă. Și erau numai bărbați turiști ăștia, nu era nicio femeie cu ei. Mi s-a părut ceva dubios”. Cam multă francofonie pe la Giurgiu...

Posteriorul bombat al teroristului străin

Maiorul Nicolae Baci, șef de unitate militară în 1989, a iubit Partidul și Patria, dar Revoluția din 1989 l-a pus în postura de a lupta împotriva Partidului și a Patriei. Important e că a fost vigilent în relația cu teroriștii, pe care i-a depistat după un amănunt fizionomic: „Curul nostru, românesc, este plat, da? la să vă uitați voi la străini, că au curul bombat!”

Pe Nicolae Baci, colonel în rezervă, Revoluția l-a găsit la 38 de ani. Era maior și conducea o unitate militară de pontonieri, UM 01724, din Garnizoana Giurgiu.

Baci e un oltean cumsecade, de loc din comuna Măciuca, județul Vâlcea, „de unde cântă Ioana Radu «De la primărie-n sus, toate lămpile s-au stins»„. A venit în Giurgiu în 1974, în interes de serviciu, și n-a mai plecat.

Pentru maiorul Baci, Revoluția a început la Giurgiu și s-a terminat la București. Pe 22 decembrie a fost chemat în Capitală să ajute la apărarea Comandamentului Armatei I, de pe Șoseaua Antiaeriană, unul dintre locurile unde s-a tras cel mai intens în acele zile.

Cu parul și cu măgarul

La Giurgiu a fost atât de liniște înainte de fuga lui Ceaușescu, încât maiorul Baci, când a dat drumul la televizor și l-a văzut pe Cararnitru, a exclamat: „Ce mă-sa, mă, °teatru?”. Dar nu era. „Singura chestie pe

care am făcut-o ^{eu} înainte de 22 decembrie a fost paza și apărarea cazarmii. ^{xu} am ieșit din cazarmă. Fiindcă nu am distribuit muniție, le-aW spus militarilor: «Bă, folosiți și voi baioneta de la armă!». ^Ș le-am dat câte un băț în mână. Cu paru' ne-am apărat. Ma

MOAR EA WE CIM^ 1NADELATE

temeam că s-ar putea împușca între ei. Apoi, era și greu să ^{sc}otem muniția și s-o mutăm din magazie în unitate, ^{treb}uia înhămat măgarul la căruță, că noi așa căram muniția, cu măgarul”.

Fierberea prerevoluționară a trecut fără evenimente în orașul de la Dunăre. Când vine vorba de ziua de 21 decembrie, giurgiuvenii nu prea au ce să spună. Decât că unul dintre ^{rev}oluționarii de frunte ai zilei de 21 decembrie din Capitală, defoctul Dan Iosif, făcea bișniță cu țigări, pe vremea lui Ceaușescu, undeva pe strada Gării din Giurgiu.

Gândind la nenea

Înapoi la colonelul în rezervă Nicolae Baci. „Pe 21 decembrie, dimineața, m-a sunat Gheorghe Voinea, generalul Armatei I: «Ce faci, mă? Ai distribuit muniția?». Zic: «Nu». Zice: «Las-o așa!». Zic: «Cu atât mai bine». Păi, când începeam cu verificarea și ceruirea muniției în zincuri, era lucru de încă două luni. Am lăsat-o așa”.

22 decembrie – fuga dictatorului și explozia de bucurie din toată țara. La Giurgiu, oamenii s-au strâns la Comitetul Județean de Partid. Injurul unității lui Baci era liniște. Ofițerii se uitau la televizor. „Spre după-amiază m-am pus să mănânc. Dar nu prea intra mâncarea în mine. Mă gândeam în sinea mea: bă, tata a făcut războiul mondial, Al

Doilea. Eu nimeresc în războiul ăsta, or veni ungurii peste noi, hau-bau, dracu' Știa. Și aveam ciuda asta, că fratele marnei mele – nenea, așa-i spuneam... cadru militar și el, era între vârsta mea și vârsta lui tata... Și mă gândeam: ia uite, bă, nenea, al dracului, ^a scăpat; ce noroc a avut! Și stăteam așa și mă gândeam la nenea și trecea timpul. Eeee, la orele 21.00 mă sună generalul Gheorghe Voinea, șeful Armatei I: «Ce p... rnă-tii faci, bă?». ^Asta era vorba lui, nu se supăra nimeni. «Ce să fac, dorn' ^{ge}neral, bine». «Cum bine, bă? Cum bine? Nu e bine că faci ^{bin}e! Fii atent aici la mine: la 21.30 îmi raportezi că ai început deplasarea spre București în vederea misiunii de luptă. ^La Comandamentul Armatei I te prezinți!»..

Era 22 decembrie, ora nouă seara. Baci u a plecat spre București pe la zece fără ceva, dar a raportat și el cum i ^s-a cerut: 21.30. „ Păi, nu era ușor săîmbarci 200 de oameni, muni ție, hrană rece și o unitate de foc”, se scuza colonelul.

„Spargeți zincurile!

Și acum, un moment de maxim suspans. „A venit la mine un căpitan și a întrebat: «To arășu maior, spargem zincurile?». Muniția era pusă în niște cutii ca de conserve, zin^{cur}i le spuneam noi. Și am stat așa cam zece secunde înainte să răspund, apoi am zis: «Sparge-le, mă!». În momentul când am zis «Sparge-le!», am simțit o picătură de apă, din creștet, care s-a lăsat pe spinare în jos, și am tras de curea ca să se lărgească brăul pantalonului și s-a dus pe picior în jos, în călcâi, și de acolo s-a descărcat. A fost așa, un fascicul nervos. Asta am simțit eu atunci. Am trecut prin momentul ăla al nebuniei. De la zincuri încolo se putea întâmpla orice. Nu am simțit așa nici când am

auzit la televizor că s-a împușcat Milea. S-a împușcat, asta e. Vine Gușă să-i ia locul. Moare și Gușă, vine următorul. Dar zincurile...”.

Și Baci u a plecat spre București, cu zincurile sparte. Erau opt camioane, două autoturisme Aro și patru mașini cu alimente și muniție. În total, 14 mijloace mobile transportând 200 de oameni. „ Eu în față, într-un Aro, cu arma pe genunchi Spre ieșirea din oraș era lume... lume... de la ăl cu tâța-n gu^{ra} pân' la ăl cu barba sură. Ne aplaudau. Și am avut o presimțit zic: «Ceva e!». Plecam la război și nu știam cu cine ne luptăm. Când am ieșit din Giurgiu, mi s-a făcut rău. Am scos capu! pe geam și am vomitat. M-a văzut un soldat din mașină Ș¹ a zis: «E hrană rece în spate». Am luat o bucată de pâine cu brânză și mi-am mai venit în fire. Am zis că doar n-o să t^{ragă} în noi ca în animale, doar suntem oameni, nu? Aveam 38 ^{de}

—

afi, drăguță. Am ajuns la intrarea în București și pe undeva ^eU cred că am fost chemați ca ăia de la Câmpina. Dar cine ^{ne}-a chemat a luat plasă, că noi am schimbat drumul și n-am ^i luat-o prin Măgurele, unde se trăgea ca la balamuc, ci prin Bragadiru”.

Un om și-un câine, în seara de Crăciun

„Am ajuns pe Șoseaua Antiaeriană, la Armata I. Trecuse o D^ade albă și împușcase santinela. Se trăgea de ziceai «mamă, ^{un}de ești?». Când nimerea câte un ricoșeu din ăla în asfalt, făcea așa urât... Nu simulatoare, nene, s-a tras asupra noastră din toate părțile. Noaptea aia, din 22 spre 23, a fost cea mai grea. Tot atunci trebuia să merg la Vitan-Bârzești să asigur, alături de Truțulescu, paza centralei termice.

N-am putut din cauza focului. Se trăgea dinspre Șoseaua Antiaeriană și dinspre câmpul Ghencea. Am avut și un rănit, îl cheamă Oprea, din Mureș. I s-a oprit un glonț în coloana vertebrală. L-au împușcat în varză, că Armata avea ogor atunci. L-am tras undeva la adăpost și începuse să pută, săracu'. Soldatul făcuse pe el. A venit medicul și a constatat că paralizase. Paralizat e și acum”.

În mintea colonelului Baci, cea mai clară amintire a Revoluției s-a petrecut în ziua de 23 decembrie. „Atunci a apărut o mașină de pompieri în fața Comandamentului, și din ea au sărit cinci inși îmbrăcați în combinezoane de fâș gri și adidași gri. N-au avut timp să tragă. Au fost ciuruiți de santinelele noastre. Au murit toți cinci. La vreo 15 metri însă, am mai văzut un mort, îmbrăcat civil. Pe ăia cinci i-au cules din mers unii cu o Dacie, iar din civilul mort mânca un câine Și în seara de Crăciun”.

Căpitanul și mustața. După 20 de ani

„Un căpitan și-a ras mustața după 20 de ani”, schimb' colonelul, brusc, firul amintirilor. „Da, un căpitan și-a ras mustața după 20 de ani. A omorât un om care trăgea cu ar_m_a de pe o casă din Antiaeriană. L-a omorât cu un PSL, pușcă semiautomata cu luneta. Capitanul a spus cu gura lui că l-a împușcat, și împușcatul s-a rostogolit pe țiglă. A zis: «A_m omorât un om, îmi rad mustața. Nu voi mai purta must_ață în viața mea!». Omorâse un om”.

Intervenim, cum e și firesc, cu întrebarea „și ce dacă? Ce-are mustața cu Revoluția?”. Colonelul răspunde: „Drăguță, nu e lucru ușor să omori omul. Eu l-am întrebat pe tata, care a făcut un război mondial: «Bă, tată, tu ai omorât vreun om?». A zis: «Nu, tată, Doamne-fereste! Trăgeam și eu între o tufă și un pom. De colo până colo. Aveam zona mea în care trăgeam. Dar nu trăgeam în oameni». Cum să iei viața unui om? Doamne, Doamne!”.

Nici Revoluția n-a durat o veșnicie. Ne apropiem de concluzii. „Și am dus-o tot așa, apărat-tras, apărat-tras, până pe 25 decembrie. După ce l-au omorât pe Ceaușescu, au apărut manifestele alea cu «Crăciunul a fost al vostru, Revelionul va fi al nostru, vă facem, vă dregem». A venit Revelionul, ne-au trimis câte două sarmale și două prăjituri în cazarmă, acolo, la Antiaeriană. Iar pe 4 ianuarie 1990 am plecat înapoi la Giurgiu”.

Când lucrurile s-au mai liniștit, procurorii militari au numărat gloanțele trase în Revoluție, au scăzut și au adunat lăzile cu muniție rămase nedesfăcute și tuburile cartușelor folosite, pentru a stabili implicațiile și gradul de vinovă^{tie} al celor care au tras. Toate aceste demersuri complicate su^{nt} aruncate în

derizoriu de o afirmație a colonelului Baciuc: „, ^oi ne-am întors cu muniție în plus la Giurgiu, că am găsit lăzi părăsite pe acolo prin curte, la Armata I. Le-am găsit și le^afl luat. De ce să se piardă pe acolo?”.

Și tot despre disciplina și pregătirea militarilor care au tras la Revoluție, o altă remarcă a colonelului Baciuc: „Arma mea de bază e pontonul. Eu cu ai mei făceam poduri și ancore peste râuri. Nu aveam noi treabă cu arme de foc. Eu nici nu aveam armament la instrucție”.

L-am întrebat pe colonelul Baciuc cine crede el că au fost indivizii în fâșuri gri care au apărut în fața Comandamentului Armatei I cu o mașină de pompieri și cât de plauzibilă mai este varianta „teroriștilor”. Ne-a răspuns: „Părerea mea este că cei care au semănat diversiunea au fost de la Truțulescu, de la «Cercetare în adâncime». Un grup de cercetare în adâncime echivalează cu o bombă atomică. Ăstia puteau să dea drumul chiar și la barajul de la Vidraru în caz de ceva. Dacă barajul ăsta se rupe, vine apa peste orașul Pitești cu o viteză de 160 de kilometri pe oră, cu o înălțime de 11 metri. Ăstia de la «Cercetare în adâncime» sunt oameni aleși și verificați de o sută de ori. Ăstia sunt înrăiți. Știți cum făcea Grigore Baștan (*comandantul primului batalion de parașutiști din România și inventatorul parașutelor militare BG-7 și BG-3*)? Îi lua separat și îi parașuta pe vârful Omu. Și zicea: «Ce zi e azi? Marți? Vineri la ora 13.00 ne întâlnim în cazarmă, la Buzău!». Nu ta mâncare, nu tu bani, nimic. Să se descurce. Deci, așa e treaba acolo, tăticu'. Și ăștia nu vor vorbi niciodată despre Revoluție. Ăstia semnează niște angajamente. Deci, o parte de la Truțulescu. Apoi, părerea mea este că ăia îmbrăcați în gri, care au venit cu mașina de pompieri, au fost străini. Să spun și de ce (*se întoarce cu spatele și arată cu degetul spre zona fesieră*). Curul nostru, românesc, este plat, da? Ia să vă uitați voi la

străini, că au curul bombat! N-a murit unul cu fata în sus. Toți au murit cu fața în jos, și ne uitam la ei și erau toți CU curul bombat. Nu râdeți! Vorbesc foarte serios!”.

Străinii cu curul bombat: Mitroiu, Ciurlea, Popa, Epure...

Am râs, dar numai de râs nu era. Cum o poveste precum cea a teroriștilor cu curul bombat nu poate să-ți dea pace, am pornit într-o misiune de scotocire a dosarelor cu morții din zona Antiaeriană - Mărgeanului. Aici au fost înregistrați 48 de morți și 98 de răniți. Iată ce se arată în Raportul Parchetului Militar cu privire la evenimentul evocat de colonelul Băciu: „O categorie de incidente a fost consecința apelurilor făcute la Radio și Televiziune, în urma cărora unii cetățeni s-au deplasat la unitățile militare de pe șoseaua Antiaeriană pentru a solicita arme cu care să lupte pentru apărarea Revoluției. Din cauza suspiciunii și a fricii, urmare a zvonurilor despre teroriști, militarii din dispozitivele de apărare ale unităților au deschis focul asupra acestor persoane, bănuind că au intenția să atace unitățile. În ziua de 23.12.1989, în jurul orei 12.00, mașina de pompieri cu numărul de înmatriculare 0548-3, proprietatea întreprinderii Motoare Diesel - București, aflată în rodaj și condusă de Epure Alexandru, a fost oprită în zona Zețari de un grup de tineri. Aceștia i-au cerut șoferului să-i transporte la unitățile militare din Șoseaua Antiaeriană pentru a solicita arme. În momentul când mașina de pompieri a pătruns pe Șoseaua Antiaeriană în dreptul unităților militare, asupra acesteia s-a deschis focul de către militarii aflați pe un tanc ce patrula pe Șoseaua Antiaeriană și apoi de către militarii aflați în dispozitivul de apărare al unităților. Maiorul Enuță Constantin, comandantul tancului ce aparținea UM01303 Târgoviște, a declarat că

primise prin stația radio de la bord ordinul de a deschide focul asupra autovehiculelor care circulau cu farurile aprinse. În acest incident au decedat numiți Mitroiu Ionel, Panica Costel și Ristescu Viorel și au fost rănite patru persoane: Ciurlea Florin, Epure Alexandru, Popa Dani^{el} și Tudoran Nicolae”.

Povestea colonelului Băciu nu este doar un episod dintre multele care definesc Revoluția, ci și o frescă a bravei Armate române în decembrie 1989.

—...■— CRAIOVA

ALO? MOARTEA LA TELEFON

Craiova este cel mai bun exemplu despre cum se poate produce un masacru într-un oraș care avea toate șansele să fie ocolit de „teroriști”. Un telefon al lui Militaru - Generalul Moarte - a fost suficient pentru a transforma sărbătoarea în parastas. Revoluția oltenilor a început comic (la coadă la rahat) și s-a terminat tragic (19 morți și aproape 100 de răniți).

La Craiova, seria jertfelor inutile a început în libertate, în seara de 22 decembrie, după ce Revoluția învinsese la București și Nicolae Ceaușescu fugise din sediul CC. De fapt, la ora la care a căzut primul oltean în orașul de pe Jiu, Ceaușescu era prizonier într-o cazarmă din Târgoviște. Dar asta n-o știau nici oltenii, nici bucureștenii, o știau doar „teroriștii”. Tocmai se instalaseră „la butoane” și se jucau de-a viața și de-a moartea, camuflați în spatele mesajelor televizate.

Înainte de a fi revoluționar, atât cât a fost, Craiova era doar un alt oraș supus, cu capul plecat în fața

regimului cearșist. Își desfășurau aici activitatea oameni grei, de încredere, ai familiei dictatoriale, astfel că pe malul Jiului se formase o adevărată extensie a mâinii de fier care conducea de la București.

Disidenta unei mari iubiri

Colegul Laurențiu Ungureanu de la „Adevărul” a reconstituit Revoluția de la Craiova așa cum a fost ea: comică la început, tragică la final.

Una dintre puținele disidențe ale oltenilor a fost consemnată de jurnalistul Ion Jianu în volumul „Fenomenul Universitatea Craiova '91”. Este vorba despre un dialog între Sorin Cîrțu (bănuț că ar fi avut dolari îngropați în curtea casei) și primul-secretar PCR al județului Dolj, Ion Traian Ștefănescu. Antrenorul, fost mare jucător, a cerut – și a obținut! – sprijinul demnitarului pentru a se bate de la egal la egal, pe terenul de fotbal, cu Steaua, Dinamo, Victoria și Flacăra Moreni, echipele favorite ale regimului.

Pe terenul vieții, Craiova l-a susținut pe Ceaușescu până în ultima clipă. Nu întâmplător, a reacționat prompt în problema „huliganilor” de la Timișoara. Comitetul Județean de Partid, condus de primul-secretar Ion Traian Ștefănescu (fost lider UTC pe țară), s-a dovedit a fi extrem de operativ în misiunea de restabilire a liniștii pe străzile din capitala Banatului. În seara de 20 decembrie, în urma ordinului venit de la șeful Gărzilor Patriotice pe țară, colonelul Corneliu Pîrcălăbescu, aproape 10.000 de craioveni au fost înarmați cu bâte, cozi de măhuri, bastoane de cauciuc, ciomege de lemn sau răngi și urcați în trenuri cu direcția Timișoara, pentru a le băga mințile în cap „huliganilor”.

*

**

Ion Traian Ștefănescu era unul dintre apropiații familiei dictatoriale, în special al lui Nicu Ceaușescu.

Intr-o încercare^a Elenei Ceaușescu de a face curățenie în anturajul lui Nicușor, Ștefănescu a fost mutat la Sălaj, tot prim-secretar. Și Sălajul l-a făcut celebru. Ca să se reabiliteze în ochii șefilor de la București, acesta

a raportat, în urma unuia dintre simulacrele de aleg^{er}, la care Nicolae Ceaușescu candida la Președinția Româ^{nie}1 o prezență la vot de 100% și tot atâtea procente în favo^{rea} tovarășului. În general, în județe se raporta o prezență de circa 99%. Pentru isprava sa, Ștefănescu a fost mutat la Dolj, județ mare, tot ca prim-secretar.

Telefonul lui „Te-Leagă”

„Pe 20 decembrie 1989, la ora 20.30, am fost chemat la Cabinetul 1, împreună cu Ion Dincă. Mi s-a dat ordin de către Nicolae Ceaușescu, mi s-a adresat chiar mie, ca 22.000 de luptători din Gărzile Patriotice să fie trimiși la Timișoara. Mi-a specificat să trimit 10.000 din Dolj, 6.000 de la Olt și 6.000 de la Vâlcea”, a declarat colonelul Corneliu Pîrcălăbescu în fața Comisiei Senatoriale pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989.

Fostul prim-viceprim-ministru Ion Dincă (poreclit și „Te-Leagă”, pentru că umbla cu cătușe la el și aresta în stânga și-n dreapta) a confirmat, în fața Comisiei Senatoriale: „Am plecat cu Pîrcălăbescu și l-am sunat pe Ion Traian Ștefănescu la Dolj, care a spus că îi vor fi necesare cinci garnituri de tren”.

„În seara de 20 decembrie, pe la ora 22.30, cei care erau în tura a doua la Fabrica de Avioane Craiova au fost anunțați că trebuie să meargă spre gară. Era forfotă mare în întreprindere. Adi Marinescu, un cunoscut cântăreț al nostru, care purta mustață și cântase cu Cotabiță și care mai avea și un grad de rudenie cu Petre Țuțea, a venit la mine să-mi spună că pleacă la Timișoara”, povestește craioveanul Toma Velici, care lucra la stația de radioficare a întreprinderii.

Muncitorii au plecat în acea seară din Craiova fără să știe unde și de ce. Veneau femeile după bărbați la gară,

făceau scandal - la Radio Europa Liberă au fost anunțate tulburări în Gara Craiova -, dar nici vorbă să-și ia bărbații înapoi. Craiova se golea și de muncitori, și de ciomege. Cel care coordona ^aceste acțiuni și care chiar i-a însoțit pe muncitori era Ioan ^{Mi}halcea, șeful Statului Major al Gărzilor Patriotice Dolj. În 1992, în democrație, Mihalcea -care, practic, le-a pus în mână bastoane muncitorilor - solicita Asociației „22 Decembrie Craiova” să-i recunoască meritele de revoluționar și, p_ri_n urmare, să-i faciliteze obținerea certificatului de „luptăto_r cu merite deosebite pentru victoria Revoluției”. Mare minune- nu l-a primit.

De-ale gurii pentru frații olteni

„Pe 21 dimineața plecam cu autobuzul spre întreprindere. Aceste autobuze erau, de obicei, întesate de oameni. Ei bine, atunci n-a mai fost așa plin. În plus, nici jocul nostru tradițional de șeptic, pe durata cursei, nu s-a mai ținut. Era clar că se întâmplă ceva”, povestește Toma Velici.

Autobuzele din Craiova erau aproape goale pentru că 10.000 de doljeni se aflau în trenurile care goneau spre Timișoara. Primii ajungeau în capitala Banatului chiar în dimineața de 21 decembrie, când Toma Velici nu mai avea cu cine să joace șeptic.

La Timișoara s-a întâmplat ceva neprevăzut. Bănățenii au venit în gară și i-au așteptat pe olteni cu pâine și cu salam, iar luptătorii din Gărzi, înduioșați de acest gest și nemâncați de ore bune, au fraternizat cu demonstranții.

În dimineața de 22 decembrie, primii muncitori înarmați cu bâte și cozi de mătură s-au întors din Banat direct la întreprinderile de unde fuseseră „dislocați”. Ei le-au povestit și colegilor despre protestele timișorenilor, care nu păreau a fi „huligani”, cum îi catalogase Ceaușescu la televizor.

Se bucurau muncitorii din Craiova, discutau și sperau și ei, ca oamenii, dar, în oraș, focul revoluționar parcă nu voia să se aprindă.

Principalele griji erau, mai degrabă, cele ale zilei de mâin^e. La chioșcul alimentar de la secția de Prelucrări Mecanice^{e a} Fabricii de Avioane Craiova se anunțase că se bagă rahat ^s1 bomboane de pom. Vreo 20 de muncitori au și format, reguj lamentar, o coadă. Era 7.30 dimineața. „Când am văzut ca s^au strâns oamenii, m-am dus repede la stația de radioficare și am pus «Deșteaptă-te, române», apoi am ieșit în curte. A apărut și insul de la pază, Ion Dobre, cea mai dizgrațioasă p_{er}soană din toată întreprinderea - până și pe fiul lui îl a_mendase. Când l-au văzut pe Dobre, muncitorii au început s^a-l huiduie. Așa a fost să fie, stăteam la coadă la rahat când a început Revoluția. Am lăsat rahatul și am strigat «Libertate!, Libertate!», povestește Toma Velici.

Din una-n alta, în așteptarea rahatului și revoltați pe D_obre, muncitorii au început să ia elan revoluționar. A apărut, r_epede, și prima pancartă: „Timișoara, te iubim. Din Craiova noi venim”. Cine o pregătise, rămâne un mister.

^w ^{••} ^{w w} ^{//}
„Ma, copii, n-am ce să va fac”

Directorul general al Fabricii de Avioane, Dumitru Geantă, încerca să liniștească spiritele, dar scânteia se aprinsese, și în curtea întreprinderii se strânseseră sute de oameni care voiau să protesteze în fața Județenei de Partid. Grupul de comandă, format din Toma Velici, Ioan Sârbu, Marian Jean Marinescu, Dumitru Drăghici, Ion Urziceanu și Petre Nadolu, a negociat cu șeful fabricii. Văzându-se

încolțit, acesta le-a dat protestatarilor mână liberă și un ultim sfat: „Mă, copii, n-am ce să vă fac, dar măcar aveți grijă să nu distrugeți pe acolo, pe unde vă duceți”.

La Întreprinderea de Utilaj Greu (IUG), situată într-o zonă apropiată de Fabrica de Avioane, s-a aflat imediat de răzme^{rită}. „Fostul director de atunci de la IUG a venit și ne-a spus: «Ăștia de la Avioane începură să protesteze și ieșiră la poartă. ^{Cic}ă vor să vină spre centru, poate mergem și noi». Păi, n-a ^durat zece minute, că imediat ne-am strâns la poartă. I-am ^aȘteptat pe cei de la Avioane și am ieșit, încolonați, după ei”, Povestește revoluționarul Ilie Vieru.

Grupul revoluționarilor se mărea constant, pe drum ală-turându-se și alți craioveni. Nu prea știau ei ce vor exact, dar important era că ies în stradă.

În fața Județenei de Partid, muncitorii i-au cerut lui Ion Traian Ștefănescu să li se alăture: „Ștefănescu, fii cu noi!”. Frica primului-secretar de a ieși la balcon a schimbat însă atitudinea manifestanților, care au început să strige „Afară afară!”. Era ora 10.30 și tensiunea creștea.

Protestatarii au vociferat în fața Județenei de Partid până în jurul orei 13.00, când s-a anunțat la TVR că „dictatorul a fugit”. Apoi au devenit revoluționari entuziaști. De la Snagov, Ceaușescu sunase în mai multe județe pentru a se refugia, inclusiv în Dolj. Privind pe fereastră, de după perdea, Ion Traian Ștefănescu îl informase că la Craiova nu prea e liniște.

Unul dintre activiștii de partid aflați în acea vreme în sediu, care a dorit să-și păstreze anonimatul, a dezvăluit, pentru o carte-documentar nepublicată încă până în 2010, din culisele Comitetului Județean de Partid. „Traian Ștefănescu era îmbrăcat în trening. Ne-a chemat și ne-a zis: «S-a terminat tot, fiecare plecați și vă descurcați». Apoi, el a fost extras din sediu de către Dinel Staicu pe ușa din dos”. Pe atunci, Dinel Staicu era milițian; devenit, după Revoluție, om de afaceri, patron al echipei de fotbal Universitatea Craiova și expert în inginerii financiare, el și-a schimbat numele în Dinel Nuțu și, în cele din urmă, a fost închis pentru infracțiuni economice.

Ștefănescu a fost dus, alături de soția sa, la Garnizoana generalului Dumitru Roșu, șeful Armatei a III-a, unde a locuit până la 31 decembrie. „Avea Ștefănescu acolo băutură și mâncare să trăiască 20 de ani”, confirmă colonelul Ion Bărbulescu, ofițer II în secția Operații Armata a III-a, așadar subordonat

al generalului Roșu.

Revoluționarii au intrat în sediu, au completat mai multe liste, au format un comitet de conducere, însă lipsea persoana cu cea mai mare autoritate, care să liniștească masele din fața balconului. Ministrul post-revoluționar al Transporturilor, Radu Berceanu, care s-a numărat printre primii revoluționari din Județeană, povestește: „Cineva a venit cu ideea să-l aducem pe Tudor Gheorghe, pentru că era cunoscut și oamenii aveau încredere în el. El era însă la sprânci, cu niște prieteni, când am ajuns acasă la el. Cu chiu, cu vai, l-am adus în balcon să vorbească mulțimii”.

Toma Velici își amintește că i-a cerut maestrului și o dedicație muzicală, menită să sensibilizeze mulțimea. „Chiar eu l-am primit în sediu pe Tudor Gheorghe. I-am spus: «Nea fudorică, vine o vreme, vine o vama»...», povestește Velici.

Primul discurs al Craiovei libere

Merită redat primul discurs auzit în fața Județenei de Partid din Craiova, așa cum a fost el înregistrat de martori. Autorul este necunoscut. Discursul a fost ținut, de la balcon, după anunțarea fugii lui Ceaușescu.

„Nu, nu mai putem continua, nu mai putem merge înainte. Ne-am împotmolit, am intrat în noroi până la gât și continuăm să ne afundăm. Muți și cu durerea în suflet, închidem ochii fără a striga disperați după ajutor. Auzim voci, imense voci, de lângă noi, de lângă casă, din centrul orașului, din orașele apropiate, din toată țara, din țările vecine, din țările îndepărtate, din țările cele mai îndepărtate, chiar din ceruri auzim voci care se roagă pentru noi, se roagă să nu murim. Dacă murim, să nu murim astfel,

înecați în mocirlă, să murim demni și omenește, să murim, dar să nu fim omorâți! Am senzația că mă opresc din scufundare. Deschid ochii și văd deasupra mea oameni în uniformă cu țeavile puștii îndreptate spre mine. Imi fac rugăciunea. Intr-o fracțiune de secundă, lll^a gândesc la cei dragi, la cei umiliți, la mine. Mă rog pentru soarta celor rămași. încă o țeavă de pușcă se îndreaptă către llline. Și încă una, și încă multe altele. Doamne, de ce nu trag? ^{La} Timișoara și la București au tras la comandă. De ce nu Primesc comanda? Mă uit la ei, sunt tineri, foarte tineri. Alții, lllai maturi, se uită spre mine și parcă plâng. Nu se poate, criminalii nu plâng. Oare delirez? Închid ochii. Aud un glas

de femeie care se roagă la Dumnezeu și iar deschid ochii. Erau mai mulți și toți cu țevile puștii îndreptate spre mine. Cu o ultimă suflare, nu mai pot: trageți, trageți odată!”.

Și n-au tras. Nu acolo și atunci.

„Domnule Iliescu, poporul vă iubește!”

În seara de 22 decembrie 1989, comandantul Armatei a III-a, generalul Dumitru Roșu, îl asigura pe succesorul lui Ceaușescu de sprijinul oltenilor, chiar dacă aceștia nu prea auziseră de Ion Iliescu. Nici nu se murise până în acea seară la Craiova. Manevrele generalului Roșu și un telefon dat de generalul Militaru, tovarășul multiubitului Iliescu, au schimbat dramatic situația. Pentru meritele sale în producerea măcelului, Roșu avea să ajungă consilier prezidențial. Al lui Ion Iliescu, evident.

Sediul Județenei de Partid din Craiova s-a numărat printre focarele diversioniste din vremea Revoluției. Zvonurile alarmiste anunțate la telefoanele operative din clădire sau cele lansate de oamenii adunați în fața clădirii au triat revoluționarii care apucaseră să „cucerească palatul.

În clădirea puterii locale, la conducere s-a instalat, neoficial, generalul Dumitru Roșu. Personaj controversat, apropiat de gruparea Iliescu-Militaru. Despre el se spunea în oraș că-i plac șprîturile și femeile frumoase. Mai mult, că în zilele fiebinți ale Revoluției ar fi trăit o poveste de dragoste la fel de fierbinte cu o tânără profesoară de la țară, căreia i-a construit o carieră în jurnalism.

Generalul i-a lăsat comanda Armatei a III-a locotenent-^{co}-lonelului Dumitru Cioflină și, la ora 15.00, a venit la Județe^{ana} de Partid pentru a conduce destinele craiovenilor timp de 30 de zile. Personaj notoriu în Craiova, Roșu a fost bine întâmpinat la Comitet, de unde a supervizat activitatea noii conduceri, a ținut legătura cu Bucureștiul și s-a asigurat că viața în Cetatea Băniei va reintra în normal.

Formal, lider al Consiliului Frontului Salvării Naționale din Craiova fusese ales un profesor, Marin Nisipeanu. De facto, a condus generalul Dumitru Roșu. După câteva zile, Marin Nisipeanu a fost înlocuit cu Radu Berceanu. Din umbră dirija însă același general Roșu.

Radu Berceanu povestește, în volumul semnat de Toma Velici, cum a preluat conducerea CFSN la Craiova. „Eu eram, atunci, un fel de adjunct, neoficial, al lui Marin Nisipeanu, dar el nu recunoștea niciun adjunct, se considera șeful cel mare. S-a decis alegerea unui nou președinte. Eu l-am propus pe Tudor Gheorghe, dar el a refuzat, zicând: «Stai, dom'le, puțin, eu știu să cânt la țambal, nu să conduc județul!». Tudor Gheorghe m-a propus pe mine”.

Multe și controversate sunt scenele în care generalul Roșu apare ba în balconul Comitetului Județean, ba în ședințele forului revoluționar, ba, mai târziu, în poziții-cheie la București. După ce a fost primit în sediu, militarul a ținut să se adreseze mulțimii: „Sunt generalul Roșu. Am dat ordin să nu se tragă în niciun om! Armata a III-a nu va trage niciodată vreun glonț în popor! Am vrut să vă vorbesc, îmi place să vă vorbesc”. Trecuseră doar câteva zile de când Armata a III-a, comandată de generalul Roșu, trăsese în timișoreni, lăsând în urmă zeci de morți și sute de răniți.

Spre seara zilei de 22 decembrie, după câteva ore euforice, situația începuse să se așeze în Craiova. Atunci, pe „firul roșu” intră, în direct, nimeni altul decât Ion Iliescu, care cere detalii despre situația din Dolj. Nu se cunosc întrebările liderului FSN, dar oltenii își amintesc, limpede, răspunsurile generalului, consemnate într-un volum scris de revoluționarul oltean Toma Velici. „Le-am vorbit să fie calmi și să fie ordine, să luăm măsuri, să meargă viața în continuare. Altfel, ce facem? Bfcm la adunări, la mitinguri, la lozinci. (...) Da, s-au exprimat ll'iulți pentru dumneavoastră. V-a iubit poporul și vă iubește.

(...) Da, sunt mulți oameni”, l-a asigurat generalul Roșu pe Ion Iliescu.

Fostul prim-secretar Ion Traian Ștefănescu, aflat la adăpost în Garnizoana Armatei a III-a, era, de asemenea, una dintre principalele griji ale „emanațiilor” de la București. În fata Procuraturii Militare, generalul Roșu recunoștea: „În seara zilei de 22 decembrie am primit un telefon de la domnul Ion Iliescu, care m-a întrebat de soarta primului-secretar. Mi-a indicat să mă folosesc de acesta pentru rezolvarea problemelor sociale din județ, întrucât le cunoaște mai bine. Ulterior, am primit telefon și de la generalul Nicolae Militaru, care s-a interesat de soarta fostului prim-secretar, de situația din Armată și din județ”.

Despre acest telefon al lui Militaru vom discuta pe larg la momentul potrivit. Căci de acolo pleacă nenorocirea Craiovei: de la telefoanele primite de la București.

Dumitru Cioflină, locotenent-colonelul care a preluat, de la Dumitru Roșu, comanda Armatei a III-a, fusese, înainte de a ajunge la Craiova, aghiotant al trei generali celebri ai Armatei române: Ștefan Gușă, Nicolae Militaru și Vasile Milea. Mai târziu, Cioflină avea să ajungă, și el, consilier prezidențial la Cancelaria lui Ion Iliescu. Era și normal: Cioflină se afla, în decembrie 1989, la comanda unei armate responsabile, direct sau indirect, de moartea a 19 oameni!

„Ceașescu, Anul Nou îl vei face în cavou!”

Dacă în sediul Județenei de Partid schimbările de putere se făceau calculat, ca după un plan deja stabilit, în stradă, oamenii reacționau haotic la orice alarmă. S-a auzit în piață ș> că apa e otrăvită, și că

elicoptere cu teroriști se îndreaptă spre oraș. Dar zvonul care a creat cea mai mare panică a fost acela că Nicolae Ceaușescu va veni la Craiova, însoțit de generalul Roșu, într-o Dacie albă.

Craioveanul Ilie Vieru, fost vicepreședinte al Asociației „22 Decembrie 1989” și unul dintre răniții Revoluției, descrie învălmășeala la care a luat parte în Piață. „S-a creat o rumoare la aflarea veștii că vine Ceaușescu. Toată lumea începuse să se agite. În dezordinea aceea, eu am căzut cu mâna pe o geantă și cu un pantof sub burtă. Probabil, femeile se descălțaseră din cauza busculadei. Băieții din Județeană deja începuseră să arunce cărțile pe fereastră, începuseră să le dea foc, le-au pus invers, le-au mozelit”.

Majoritatea revoluționarilor au plecat, la ceas de seară, spre casele lor. Spiritul revoluționar, talentul versificator al oltenilor și, poate, o mână instruită pentru marea schimbare au lăsat, pe ușa Județenei de Partid, două versuri legate printr-o rimă macabră: „Ceaușescu, Anul Nou îl vei face în cavou!”.

La Craiova, comunismul fusese înfrânt, comuniștii - mai puțin. Revoluția, așa cum a fost ea, învinsese. Moartea însă abia începuse să-și ascută coasa. Mai era nevoie doar de cineva care să-i deschidă ușa. Nicio problemă: generalul Roșu era la datorie. Moartea tușea dinspre București, avea trese de general și coasă de fabricație sovietică.

„Să trăiți, tovarășu' ministru!”

Martirii Craiovei sunt rezultatul diversiunilor criminale în plasa cărora au căzut majoritatea militarilor din Bănie. Aceștia au fost trimiși să lupte cu teroriști inventați, devenind victimele unei psihoze

nemaiîntâlnite și a ordinelor bezmetice, venite pe firul roșu care lega Bucureștiul de capitala Olteniei. Zvonistica a început, în Craiova, pe 22 decembrie, odată cu lăsarea întinericului. Tot atunci, Televiziunea și Radioul otrăveau țara cu diversiunea „securiști = teroriști”.

La scurt timp după ce a fost sunat de Ion Iliescu, generalul Roșu, comandantul Armatei a III-a, cu baza la Craiova, primi un alt telefon crucial. La celălalt capăt al firului se auzea Vocea metalică a generalului Nicolae Militaru.

Colonelul Ion Bărbulescu, care se afla, în acel moment în sediul Județenei de Partid, povestește: „A sunat telefonul! Generalul Roșu a ridicat receptorul și a raportat că la Craiova e liniște, nu sunt incidente, nu există teroriști. A ascultat apoi, atent și imediat s-a schimbat la față. Mi-am dat seama că vorbea cu ministrul Apărării, cu Militaru, mai ales că l-a salutat chiar așa: «Să trăiți, tovarășu' ministru!». După ce a închis telefonul, l-a chemat pe unul, căpitanul Bratiloveanu comandant de pluton, și i-a dat ordin: «Urci în tanc și pornești în misiune! Mergi pe strada Unirii în jos și, când ajungi la Casa Armatei, tragi o salvă cu mitraliera, apoi mai tragi o salvă lângă stadion, la spital, la fabrica Electroputere și tot așa! Bă, tragi, ai înțeles?». Eu eram cu colonelul Ion Păstaie lângă cei doi și, pur și simplu, am rămas blocați. Nu știam ce să mai zicem”.

Colonelul Păstaie confirmă, cu rezerve, mărturia lui Bărbulescu: „Ordine și note telefonice soseau zilnic la sediul Județenei de Partid. De regulă, veneau ori de la ministru, ori de la Marele Stat Major și priveau, firește, acțiuni de protecție împotriva teroriștilor. Care teroriști, nu știu”.

Important: tot în seara de 22 decembrie începeau tragerile și în București, simultan în trei locuri: Piața

Palatului, sediul MAPN și Direcția a 4-a a Securității (Contrainformații Militare).

*

**

În numele „luptei cu teroriștii”, pe străzile Craiovei, ca în multe alte orașe mari din țară, trebuia să curgă sânge, iar pericolul terorist trebuia alimentat continuu.

După ce s-a intersectat în nenumărate rânduri cu generala¹ Militaru de-a lungul carierei sale, un fost ofițer oltean de contrainformații explică, sub protecția anonimatului, problemei cu care se confrunta Armata română în vremea Revoluției.

„Principala cauză a morților din Craiova a fost dezinformarea practică prin Televiziune și alimentată continuu de la Ministerul Apărării. Haosul a început de la telefonul lui Militaru, care încă avea sechele din trecut. El îi ordonase lui Roșu ca pe străzile Craiovei să fie debandadă, iar Roșu a căzut în plasa acestor ordine. Părerea mea e că acest om, Militaru, nu mai merită atenție. E un individ care nu mai trebuie pomenit niciodată! Nenorocire mai mare decât să ajungă Militaru la putere nu se putea întâmpla. Și noi ce facem? Îi facem celebri pe toți criminalii orgolioși?”. Reamintim: generalul Militaru a fost instalat în fruntea Armatei române de către Ion Iliescu. [a, primul anunț despre această numire, la televizor, a fost făcut de căpitanul Mihai Lupoi, sub ochii lui Iliescu, pe 22 decembrie, la ora 14.45.

Din acest punct, dezordinea devenea naturală. Militarii români, învățați să lupte mereu cu inamicul în față, nu știau prea multe lucruri despre dezinformare. Au căzut astfel în plasa zvonurilor, iar această confuzie a făcut, la Craiova, aproape 120 de victime.

*

**

În cine sau în ce trăgeau militarii? Colonelul Ion

Bărbulescu are un răspuns. „Să vă dau un exemplu: vă duceți la o întâlnire cu o fată și ea trebuie să vină la ora 12.00. Se face 12.30 și să presupunem că sunteți fraier și încă o așteptați. Orice fată care vine din direcția din care ar trebui să vină fata dumneavoastră vi se pare că seamănă cu ea, nu-i așa? Așa și cu militarii: vedeau teroriști în orice nălucă, la orice mișcare.”

Costinel Venus Mirea, care a rămas paralizat de la piept în jos în urma unei misiuni împotriva așa-zisilor teroriști, are însă o altă explicație. „Părerea mea e că toți cei care trăgeau erau, de fapt, luptători în împotriva „teroriștilor”. Fără o comandă centrală, rezultatele au fost catastrofale.

Diversiunea avea mai multe coordonate: de la zvonurile răspândite în mulțime și simulatoarele montate în blocurile din fața unor unități militare, până la diversiunea radioelectrică, tronică din zona unităților aeriene. În noaptea de 24 spre 25 decembrie, pe ecranele radar din unitățile militare situate în zona Făcăi erau interceptate ținte inamice, despre care militarii credeau că sunt elicoptere sovietice.

30 de rachete s-au tras la Regimentul 51 Rachete Antiaeriene KUB împotriva țintelor care apăreau din senin. Pe radar, fiecare rachetă intercepta o țintă. În realitate, rachetele cădeau, singure, la sol. „N-au lovit niciun elicopter. Norocul a fost că n-au căzut pe obiective importante sau în oraș și că n-au fost victime umane. A adus un subofiter resturi, cică de la un elicopter, dar tinichelele alea erau de la rachetele care se dezintegrau când atingeau solul, explică colonelul Ion Bărbulescu.

Comandorul Gheorghe Tamaș, care lucra la Centrul de Încercări de Zbor, a primit misiunea să survoleze zona pentru a se asigura că elicopterele sunt fictive și că nu reprezintă o amenințare la adresa Craiovei. „ Am fost desemnat să patrurez în

teritoriu vremelnic ocupat de inamic, formațiuni de rezistență, inexistente pe timp de pace, dar bine organizate în caz de război. Ei ocupaseră pozițiile respective începând cu 17 decembrie, la ordinul lui Ceaușescu, când s-a dat alarma de luptă, dar au început să acționeze numai în seara de 22. E clar că nu mai acționau la ordinul lui Ceaușescu, dar cine îi coordona – asta n-o mai știu”.

Începând din acea seară, militarii au fost trimiși în misiuni vizând aproximativ 50 de locuri din oraș. Mulți dintre ⁶¹ și-au depășit atribuțiile și au luat pe cont propriu misiuni

zona Făcăi, deoarece a fost semnalat un elicopter care părea că s-a prăbușit în acea zonă. Nu am observat nimic, nici măcar urme ale unui incendiu, ce ar fi fost normal să apară în cazul prăbușirii elicopterului respectiv”, explică comandorul Tamaș.

Jianu și Matei s-au împușcat între ei

Un caz emblematic este cel al muncitorilor Eugen D^{an} Jianu și Ion Matei. La sesizarea mai multor persoane că într-un imobil de pe strada Onești se află teroriști, cei ^{do1} și-au asumat o misiune de recunoaștere și capturare. Au fost împușcați, amândoi, într-un schimb de focuri. „ Aflaseră ^{ca} în acea zonă ar fi fost o casă conspirativă a teroriștilor și ^{au} plecat să cerceteze. De fapt, nu era niciun terorist acolo, dar Jianu și Matei, îngroziți de spaimă și încrâncenați împotriva teroriștilor, s-au împușcat între ei”, explică Ilie Vieru, unul dintre răniții Revoluției de la Craiova.

■Un alt episod în care frica de teroriști a militarilor a făcut victime îl are în centru chiar pe Ilie Vieru. În

urmă cu 21 de ani, acesta era muncitor la întreprinderea de Utilaj Greu (IUG) din Craiova. „Pe 24 decembrie dimineața, pe la 6.45, ieșeam din tură. În momentul ăla a fost nebunie. ■red că timp de 15 minute a fost foc continuu, țintit către IUG. Șuierau gloanțele prin tablă și prin caldarâm, ceva de speriat! La un moment dat, am simțit o bufnitură în geacă, dar eram atât de speriat – și concentrat la tramvai –, că nu mi-am dat seama ce era. Apoi am văzut că aveam mâna plină de sânge. Fusesem împușcat, iar glonțul trecuse prin os”, rememorează Ilie Vieru clipele care i-au schimbat viața.

„Maică, teroristul, fugiți după el!”

I Ajuns la spital cu mâna sângerândă, Vieru a făcut cunoștință cu altă victimă a „teroriștilor”: acarul Florea Mormoe. „Eu eram împușcat în braț, puteam să aștept, dar prin el trecuseră patru gloanțe. Trebuia să fie operat de urgență, pentru că altfel murea”, zice Vieru.

[Mormoe a fost operat, dar tot a murit. Cazul lui relevă inconștiența civililor înarmați adhoc, dar și lipsa de rațiune a militarilor, care acționau fără să verifice zvonurile. Florea Mormoe ieșise din tura a III-a, căra după el o plăsuță și se ducea acasă. „În cartierul Valea Roșie, unei bătrâne de la 1^{ea} etajul 1 i s-a părut suspectă punca omului și a strigat către militarii care patrolau în misiuni de recunoaștere: «Maică, ^{ai}a e teroristul, fugiți după el!»,, povestește Vieru. N-au mai ^{fi}Ugit militarii, dar tot au tras o rafală de gloanțe spre Mormoe. Patru dintre ele l-au nimerit.

Teroristul din pântecul mamei

Un caz zguduitor este cel al familiei Orășanu. O familie de mineri din localitatea Rovinari, județul Gorj, oameni simpli care petreceau iama în satul părinților, Dobrești, din Dolj Epopeea lor începe în data de 27 decembrie, la două zile după ce Nicolae Ceaușescu fusese împușcat.

În noaptea de 26 spre 27 decembrie 1989, pe Veronica Orășanu au apucat-o durerile nașterii. Soțul a chemat Salvarea. Aupornit împreună, la ora 3.00, către ceamai apropiată maternitate din Craiova. La Făcăi, în extremitatea sudică a Craiovei, încă erau filtre organizate de militari și de civili. Din datorie ■
au nesăbuintă, șoferul n-a oprit la filtru, iar militarii au reacționat: au început să tragă rafale spre ambulanță.

Virgil Orășanu s-a aruncat peste soția sa, ca s-o protejeze, și a fost rănit mortal. Veronica Orășanu a fost rănită la tâmplă, dar a supraviețuit, pentru a suporta, succesiv, chinurile operației de extragere a glonțului și pe cele ale nașterii unui prunc. Era ziua de Sfântul Ștefan, iar copilul a primit numele Virgil Ștefan.

Povestea nu se termină însă aici. Tensiunea din mașina de Salvare și rănirea mamei chiar în timpul contracțiilor musculare specifice travaliului au făcut ca Virgil Ștefan să aibă, de la naștere, un serios handicap locomotor.

Veronica Orășanu refuză să stea de vorbă cu ziariștii. ^u mai vrea să-și amintească ziua în care zorii libertății i-au luat soțul și i-au așezat în brațe un copil cu handicap, creat parcă după chipul și asemănarea României.

„Copilul se află într-un centru al Direcției Generale pentru Asistență Socială și Protecția Copilului. A devenit major, dar, fiind paraplegic, are

nevoie de îngrijire continuă. Văduva mai are încă trei copii și nu se putea descurca singură, să-l protejeze și pe Virgil Ștefan”, explică Ilie Vieru.

„Am fost împușcat de un terorist”

Costinel Venus Mirea, fost locotenent-major la UM 01047 Craiova (situată pe strada Caracal), povestește că, începând din seara de 22 decembrie, unitatea militară în care se afla a fost ținta unor „atacuri teroriste” neidentificate nici până azi. „Se trăgea din blocurile din fața unității, din incinta Spitalului Militar și din Parcul Poporului. Vedeam trasoarele, dar nimeni n-a reușit să captureze vreun terorist. Unuia dintre militarii TR-iști aflați pe poziție i-a trecut un glonț razant pe casca metalică și i-a zgâriat-o. Când l-am găsit, urinase în pantaloni și era foarte speriat”. Aceasta era starea militarilor: nedormiți, nemâncați, marcați de psihoza teroristă.

Reporter: Care era atmosfera în cazarmă în decembrie 1989?

Costinel Venus Mirea: Era o tensiune extraordinară. După re în noaptea de 22 spre 23 s-a tras continuu asupra noastră, în următoarea noapte, odată cu lăsarea întunericului, au început iar să tragă. Noi răspundeam mereu cu foc automat, pentru că așa prevedea regulamentul. Schimburile de focuri erau doar noaptea.

Aveți idee cine trăgea?

În blocurile din fața unității, trăgătorul executa foc dintr-o «mă, instala un simulator, iar el se deplasa în alt loc și continua tragerea, pentru a crea diversiune. Au fost și simulatoare, dar asta am aflat mai târziu. Eu m-am dus de două ori la maiorul Constantin Neagoe, comandantul regimentului, propunându-i să trimită o echipă de cercetare, pe care chiar rn-am oferit s-o conduc.

Militarii erau însă mobilizați în cazărmi.

Da, de aceea Neagoe mi-a respins solicitarea. În jurul ore-^{lor} 8.00 – 9.00 dimineța, pe 24 decembrie, a venit subofițerul^{de} la punctul de control și mi-a zis că a dat ordin maiorul Neagoe să mă duc în cercetare. Primul obiectiv pe care l-am^{cercetat} a fost școala de peste drum. Acolo, când să intrăm,^{erau} doi bărbați – paznicul și directorul școlii. Clasele erau închise. Respectivii au confirmat că s-a tras din școală. În^{tre} timp, pe baza sportivă au mai apărut colegi din unitate. A^ll hotărât să cercetăm cartierul și să întrebăm de teroriști. C^a avem spatele asigurat, am lăsat câte un militar la intrare.

Au fost incidente în aceste misiuni?

Da, unul dintre cei zece militari a plecat în unitate să mai aducă muniție într-un sac de merinde. Îi dădusem ordin d^e l^a școală. A trecut o oră și, când l-a văzut fugind cu muniția p^e scara blocului, alt militar – care stătea de veghe la etajul 2-a interpretat altceva și a deschis focul. Glonțul i-a int^{rat} prin palmă. Am coborât și l-am văzut cum se uita, speriat, l^a palmă. I-am trimis pe amândoi la infirmerie.

Ați început să intrați, așadar, și în blocurile din cartier.

La etajul 8 erau patru apartamente. Unul dintre locatari ne-a deschis și ne-a spus că din apartamentul vecin au plecat pe bloc doi indivizi îmbrăcați în combinezoane negre. Am urcat pe bloc cu trei militari. Acolo mi-am dat jos șapca, mantaua, vestonul și centura. Am rămas doar într-o cămașă, ca să mă pot mișca mai bine. Ne-am urcat pe casa liftului și am făcut o observare. Nu am văzut nimic și ne-am hotărât să plecăm. Exact în acel moment, mi-a intrat un glonț direct în gât și a ieșit prin spate. N-a localizat nimeni de unde s-a tras, pentru că ceilalți militari au fugit și au anunțat în unitate că sunt mort. Locatarii au fost cei care s-au urcat pe bloc, m-au luat cu o pătură și m-au dus în fața blocului. De acolo

am fost dus la Spitalul I. Am aflat ulterior că cei din unitate au venit să mă ia cu o prelată de tanc și, pentru că nu m-au găsit, au crezut că teroriștii mă luaseră de acolo.

Nu ați văzut de unde s-a tras. Poate că a fost vorba de ah militar, care a tras din greșală.

Nu, dar – lucru rămas neelucidat până acum – la spital, doctorul mi-a spus că am fost împușcat cu o armă de calibru¹ 6. Acest calibru nu există la nicio armă din dotarea Arm^{atei} române! E lesne de înțeles că nu militarii au tras asupra m^{ea}. Am fost împușcat de un terorist. Eu am fost rănit, deci, pe²⁴ decembrie, duminică. Tot atunci a fost rănit și Liviu Mert^{oiu}, la Făcăi. Și un alt militar în termen, Iulian Varzarie, a fost rănit ÎJ1 zona Diviziei, pe strada Caracal. Ne-am întâlnit în același s^alon. Eu am fost în comă, m-am trezit pe 27, și primul pe care l^arn auzit era Liviu Mertoiu, care țipa. Îl durea foarte tare, ^{era} rănit în zona sacrală, la fund. Avea un glonț și îl durea. C^olălalt rănit din salon, Varzarie, nu zicea nimic, că avea un gi^onț în gât. Eu abia mă trezisem dintr-o semicomă.

Cine erau, totuși. ..?

Părerea mea e că cei care trăgeau erau, de fapt, luptători în teritoriul vremelnice ocupat. Ocupaseră pozițiile respective începând cu 17 decembrie, când s-a dat alarma de luptă, dar ^{au} început să acționeze numai în seara de 22. Ei au ocupat p^ozițiile lor începând cu 17, la ordinul lui Ceaușescu. N-au acționat pe 17, 18, 19, 20, 21, ci în seara de 22. La ordinul cui acționau? Nu știu, dar e clar că nu mai acționau la ordinul lui Ceaușescu.

**„În timpul serviciului meu
s-a schimbat un regim”**

Dar cum sămânța umorului încolțește uneori chiar

și pe morminte, să consemnăm mărturia lui Iulian Lungu, tehnician la Fabrica de Avioane Craiova, care se ocupa, printre altele, și cu paza intrării din întreprindere. În procesul-verbal de predare a serviciului, pe 25 decembrie, după ce fusese martor la toate schimburile de foc între militari și la misiunile eșuate din jurul fabricii, în loc de formula consacrată, „În timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic deosebit”, Lungu a scris aceste cuvinte: „În timpul serviciului meu s-a schimbat un regim”.

DIVERSIUNEA RADIOELECTRONICĂ: „FABRICAT ÎN URSS”

Începând din seara de 22 decembrie, pe stațiile de radiolocație ale Armatei au apărut zeci de ținte aeriene, care păreau a fi elicoptere grupate în formațiuni de atac. Noaptea, unele „luminițe” puteau fi văzute și cu ochiul liber. De fapt, erau dispozitive cu staniol ori simple holograme.

Fenomenele care au dominat spațiul aerian al României în perioada 22-25 decembrie 1989 reprezintă unul dintre aspectele mai puțin mediatizate ale Revoluției. Este vorba despre simularea unui atac aerian de mare amploare, care a bulversat total Armata, a alimentat panica și a susținut scenariul existenței teroriștilor.

Antologice rămân imaginile din noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989, când generalul Ștefan Gușă, șeful Marelui Stat Major al Armatei, vorbește la telefon cu generalul Mircea Mocanu, șeful Comandamentului Apărării Antiaeriene a Țării (CAAT). Gușă: „Tovarășu' Mocanu, dumneata ești cu toate stațiile radar în funcțiune? Cum dracu' apar elicoptere? Ai doborât ceva până acum? Opt bucăți? De unde au venit astea, domnule? Din interior? Extraordinar! Deci, nimic n-a intrat din afară. Totul din interior, e clară treaba. Alertă tot^{tala} peste tot, că ăștia au fost niște demenți. Au avut în interior floi n-am știut, și acum au plecat la acțiune... Or fi avut sub^{era} n pe undeva, nu știe nimeni. Le-au scos și au început să acționeze. Nebunii ăștia care... demenți”.

1.300 de ținte aeriene cu caracteristici de zbor asemănătoare elicopterelor au fost descoperite de aparatele radar în perioada 22-25 decembrie. Acestea

au evoluat în special în Dobrogea, în Câmpia Română, în Banat și în zonele de nord-vest ale Transilvaniei. Ca urmare a acestei stări de fapt, au fost executate, în aceeași perioadă, 52 de ieșiri cu avioane de vânătoare, 29 de ieșiri cu elicoptere și numeroase trageri cu artileria, cu mitralierele și cu rachetele antiaeriene.

Deși generalul Gușă, „intoxicat” de generalul Mocanu, vorbea despre opt elicoptere doborâte în seara de 22 decembrie, în realitate arsenalul folosit de Armată nu avusese niciun rezultat. După ce s-a executat foc cu artileria antiaeriană, o parte dintre ținte au dispărut de pe radare, ceea ce a condus la impresia că aparatele aflate în zbor au fost doborâte. Dar nu aveau cum să fie doborâte, din moment ce nici măcar nu existau.

În teren nu s-a găsit însă nicio urmă materială a vreunui elicopter doborât. Într-un raport al Parchetelor Militare se arată: „În urma analizării acțiunilor de luptă desfășurate în noaptea de 22/23 decembrie 1989, s-a ajuns la concluzia că țintele aeriene sunt imitate cu aparatură specială de luptă radioelectronică, acordată pe frecvențele de lucru ale stațiilor noastre, și s-a ordonat încetarea tragerilor cu rachete antiaeriene, iar tragerile cu artileria și cu mitralierele antiaeriene să se continue numai pe ținte aeriene observate vizual”.

Până să se ajungă însă la această concluzie, risipa a fost destul de mare. 50 de rachete de diferite tipuri au fost lansate în noaptea de 22 spre 23 decembrie, la parametri determinați CU ajutorul mijloacelor de radiolocație. Acest lucru a condus la concluzia că s-a executat un bruiaj electronic inclusiv asupra focoadelor radio ale rachetelor, provocându-se explozia acestora.

Generalul Mircea Mocanu, comandantul Apărării Antiaeriene în 1989, declara în fața Comisiei

Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989 că România s-a confruntat în mod cert, în timpul Revoluției, cu ceea ce se numește „război electronic”. El a explicat câteva dintre metodele unei astfel de operațiuni. „Ulterior au fost găsite pe teritoriul țării mai multe baloane tip meteo, cu materialul din plastic sfâșiat de schije; de baloane atârneau reflectoare poliedrice, adică un schelet de lemn cu foiță de staniol în măsură să reflecte undele electromagnetice emise de stațiile de radiolocație. Pe cutie – o brumă de aparatură, pe care scria în limba rusă: «Fabricat în URSS». Aveau și o etichetă pe care scria în limba maghiară: «Cine aduce la organele locale un asemenea obiect primește 50 de forinți»„.

„Armata sovietică este pregătită...”

În fața Comisiei Senatoriale, Mircea Mocanu a încercat să explice ce scop ar fi putut să stea în spatele diversiunii radioelectronice la care a fost supusă România în timpul Revoluției. „Eu trag concluzia că războiul electronic trebuia să constituie un element complementar, având drept scop mascarea unei alte acțiuni militare reale. Respectiv, o intervenție străină aeropurtată, poate și terestră. Intervenția străină s-ar fi declanșat probabil automat dacă în România ar fi început un război civil”.

Logica fostului comandant al Apărării Antiaeriene este susținută și într-un raport al Marelui Stat Major cu privire la evenimentele din decembrie 1989: „Efectele războiului electronic și ale diversiunii radioelectronice sunt necesare și premere de regulă unor acțiuni militare. Conform

concepției «THE AIRLAND BATTLE», întotdeauna vor fi urmate în ordine de război aerian, desantări aeriene sau navale de trupe și război terestru, combinate cu război psihologic și de diversiune armată terestră”.

Generalul Mocanu a făcut și o dezvăluire care susține varianta unei intervenții militare din exterior. „În ziua de 23 decembrie, în jurul prânzului, de la unul dintre punctele de comandă ale CAAT mi s-a raportat că de la punctul de comandă central Moscova, cu care aveam legătură telefonică «cap la cap», s-a primit un mesaj cu următorul conținut: «Armata sovietică este pregătită să acorde ajutor forțelor revoluționare din România. Acțiunea se va declanșa însă la cererea oficială a reprezentanților noii puteri de la București». Am dat ordin să se răspundă negativ și am raportat generalului Gușă”.

Generalul Mocanu a adăugat: „Se pune problema dacă în perioada respectivă a existat un așa-numit război electronic. Eu raportează afirmativ. Autorii războiului electronic, pe care îl consider condus și elaborat de la cel mai înalt nivel, sunt și autorii întregului scenariu”. Așadar, dacă sovieticii au declanșat războiul radioelectric, atunci tot ei, „de la cel mai înalt nivel”, sunt autorii întregului scenariu al Revoluției române.

Teoria reflectorului poliedric

În decembrie 1989, Radu Borcea era șeful biroului de luptă electronică din cadrul Comandamentului Aviației Militare. Imediat după Revoluție, a primit misiunea de a reconstitui unul dintre dispozitivele folosite în timpul evenimentelor pentru simularea țintelor aeriene.

„Generalul Iosif Rus, comandantul Aviației Militare, a primit, prin februarie 1990, niște resturi dintr-un reflector poliedric găsit în zona Timișoara. Mi l-a pus mie în brațe, să mă ocup de el. L-am luat și l-am reconstituit. Era un schelet de lemn îmbrăcat în staniol, care e o suprafață bună conductoare electrică. În orice poziție îl vede o undă electromagnetică, acest reflector poliedric o trimite înapoi. Exact ceea ce se întâmplă ținta aeriană. Astfel de dispozitive au umplut radarele de linte în decembrie 1989. Au apărut din astea cu zecile, mai ales noaptea, când era mai greu de stabilit dacă e sau nu e țintă reală. Și apariția lor pe radar a fost interpretată drept un atac masiv al aviației inamice”, susține Radu Borcea.

Reflectoarele poliedrice sunt ridicate de la sol cu ajutorul baloanelor meteorologice, având atașată și o radiosondă. Astfel de dispozitive au fost folosite ulterior în meteorologi dar în 1989 România nu avea în dotare așa ceva.

„Noi cunoșteam teoria reflectorului poliedric, dar ne lipsea realizarea practică. În sensul că îl făcusem din tablă și cântărea vreo 25 de kilograme, deci nu putea fi ridicat de un balon cu heliu, pentru că era prea greu. Realizam cu aceste pistă falsă, aerodrom fals, mă rog. Legam dispozitivul de un fel de spânzurătoare și se balansa în aer, iar la cercetarea radioelectronică din aer apărea ca o pistă. În schimb, băieții sovietici au gândit această variantă cu staniolul. Realizarea lor cântărea 280 de grame”, explică Radu Borcea.

Inscripții în maghiară

Întrucât pe unele dispozitive de acest fel, găsite după Revoluție, se aflau inscripții în limba maghiară (care promiteau chiar și o recompensă găsitului!), ofițerii de aviație au încercat să meargă și pe această

pistă. Am fost personal la Budapesta în martie 1990, pentru că pe corpul unei radiosonde găsite scria că este proprietatea unei instituții din Budapesta. L-am luat pe atașatul militar român și am căutat adresa aia, dar era în mijlocul unui parc”, povestește Radu Borcea.

În ciuda acestor inscripții în limba maghiară, Borcea este convins că altcineva s-a aflat la originea diversiunii radioelectronice din timpul Revoluției. „Uniunea Sovietică era furnizorul nostru unic de tehnică militară la vremea aceea și știa foarte bine ce avem în înzestrare, unde e dispusă tehnică și ce parametri de lucru are. Cine deține informația stăpânește situația. De altfel, cu prilejul unor activități comune, nu s-a sfiit furnizorii unici să ne spună că nu trebuie să ne închipuim vreodată că, dacă venim cu tehnica din înzestrare asupra lor, avem vreun succes, ceea ce era, de fapt, ușor de închipuit.

În ciuda numeroaselor mărturii, problema războiului radioelectronic nu a fost niciodată lămurită la nivel oficial, pentru a se stabili cine s-a jucat de-a atacul aerian pe teritoriul României în decembrie 1989. Organele militare s-au mulțumit să pună o serie de date la dispoziția Parchetului, iar Parchetul alcătuit o sinteză cu datele primite. În finalul sintezei, procurorii au stabilit că „această problemă a așa-numitului război radioelectronic nu poate fi elucidată în totalitatea ei de către organele Parchetului, fie ele și ale Parchetului Militar, acestea neavând nici mijloace tehnice, nici specializarea necesară.

Război total ultramodern

■ 10 analiză a fenomenelor radioelectronice din

decembrie 1989 face și colonelul în rezervă Andrei Păsăreanu în cartea „Demers către adevăr”. Specialist în instalații radar și fost ofițer în Comandamentul Apărării Antiaeriene a Țării (CAAT), Păsăreanu face afirmații tranșante. „Faptul că operația aeriană a avut loc în paralel și sincron cu acțiunile terestre ne îndreptățește să afirmăm că acestea au avut un scop comun și s-au desfășurat după planuri întocmite anterior. Complexitatea acțiunilor aeriene și a mijloacelor electronice folosite duce la concluzia că planul a fost întocmit cu cel puțin un an înainte de aplicarea lui”.

I Fostul ofițer amintește și de un raport al Marelui Stat Major, în care se vorbește despre prima apariție a fenomenelor aeriene de tipul celor din decembrie 1989. Se întâmplase în vara aceluiași an, când pe radiolocatoarele Armatei, în anumite zone, au apărut situații similare cu cele de la Revoluție.

K Andrei Păsăreanu susține că, pe lângă mijloacele clasice de război electronic (baloane meteo cu reflectoare poliedrice, generatoare de bruij de imitare terestră etc.), în decembrie 1989 au fost folosite și mijloace aeriene simulate electronic, ^Utilizând metode și tehnologii care fac parte din „războiul total ^{ult}ramodern”. El vorbește despre niște „forme misterioase

30 elicopterelor, care au fost obținute pe baza unor
descoperiri științifice deosebite și ultrasecrete și
realizate f_ol_o, sind tehnologii ultramoderne
necunoscute până acum”.

Pornind de la aceste supoziții, Păsăreanu crede
că un sin. gur stat de pe glob putea pune în
aplicare asemenea met_od_e: SUA. „ Aceste mijloace
nu puteau fi realizate decât de o sup_{er}- putere cu
potențial deosebit, economic, științific și milit_{ar}
Această superputere nu poate fi alta decât Statele
Unite a_le Americii. Specialiștii militari care au
cunoștințe în domeniul războiului electronic au
convingerea că URSS nu ajunsese la un astfel de
nivel de dezvoltare. Despre alte state nici nu poate
fi vorba”.

Teoria lui Păsăreanu trebuie luată cu anumite
rezerve. Pe

21 decembrie 1989, comandant al Apărării
colonelul a fost implicat, Antiaeriene, susține
cu echipa sa de pe implicarea, în bruiajul
Platforma industrială din decembrie '89, a
Pipera, la spargerea unei tehnologii de cel
mitingului lui Ceaușescu mai înalt nivel.
din Piața Palatului. „Personal, nu sunt
Acțiuni similare au adeptul ipotezei care s-a
derulat și agenții elaborat, că străinii
sovietici, de aceea nu umblau cu valiza, cu
este exclus ca aparatul de emisie, pe
operațiunile să fi fost lângă subunități. Cel mai
coordonate sub o probabil, emisia s-a
comandă unică. efectuat dintr-un centru
Insistența lui Păsăreanu unic. Care, după părerea
de a pune totul în seama mea, putea fi: un satelit
americanilor și de a-i artificial al Pământului
disculpa pe sovietici lasă sau un avion din
loc multor bănuiei. sistemul de cercetare

Și Generalul Mircea AWACS, care emite și
Mocanu, fostul recepționează de la

HARGHITA-COVASNA

FEMEIA CARE A ÎNVINS

distanța de trei-patru sute de kilometri, de frontieră sau linia de contact. Este un Boeing echipat cu aparatură electronică. Cunoaștem că asemenea avioane existau la acea vreme în înzestrarea SUA și a NATO. Din câte știam noi, sovietico nu aveau. Ceilalți vecini, în niciun caz”, a declarat Mocanu la Comisia „ Decembrie 1989”.

Șase ofițeri și subofițeri de Miliție și de Securitate (români și unguri) au fost uciși în timpul Revoluției din 1989 în județele Harghita și Covasna. Aceștia au fost linșați de populația de etnie maghiară.

Dorina Cheuchișan a asistat la sfârșitul cutremurător al propriului soț, în comuna harghiteană Dealu.

Ucigașii plutonierului-major Liviu Cheuchișan au beneficiat de clemența președintelui Ion Iliescu.

Pe 22 decembrie 1989, în comuna Dealu, județul Harghita, mulțimea

furioasă a intrat în sediul Miliției, a incendiat clădirea și l-a omorât în bătaie pe plutonierul-major Liviu Cheuchișan (33 de ani), șeful de post, în fața soției și a celor doi copii. Acestea sunt faptele, spuse pe scurt, în numai câteva secunde, însă atunci au fost ore. Orele dintr-o după-amiază caldă de iarnă în care un bărbat a fost lovit încontinuu și a murit în chinuri groaznice apărându-și familia. Orele în care un sat întreg a asistat ca ^{la} un spectacol. Orele în care o femeie a văzut tot ce era de văzut despre viață și moarte.

„Măi, Istvan, măi, Denes...”

Dorina Cheuchișan s-a retras undeva în județul Bacău Acolo ne-a povestit tot ce s-a întâmplat în '89, iar noi ^aascultat fără să punem prea multe întrebări. Pentru că sunt situații în care e inutil să te mai numești ziarist. E de aju_{ns} taci și să-ți înghiți nodul din

gât.

Povestea începe undeva la sfârșitul anilor '70. „Eu și soțul meu ne-am cunoscut la Miercurea-Ciuc, am făcut amândoi acolo un fel de postliceal. Ne-am căsătorit, și pe el l-au repartizat șef de post la Miliția din comuna Dealu. A trebuit să-mi urmez soarta și să merg după el, într-o comunitate unde erau numai maghiari. De fapt, noi eram singurii români din comună. Noi am fi vrut să ne ducem mai în nordul Ardealului, pentru că Liviu era din Bistrița-Năsăud. Am umblat cu cereri, cu rugăminți, dar șeful Miliției din Harghita a zis că are prea puțini oameni competenți ca să-l lase să plece. Soțul meu, la 27 de ani, a fost unul dintre cei mai tineri șefi de post din țară”.

Există, înainte de moartea fiecărui om, o mulțime de detalii, aparent banale, care se unesc într-un soi de complot bizar ce contribuie la

deznodământul final. În dimineața de 17 decembrie 1989, Liviu Cheuchișan s-a prezentat la Miliția municipală pentru a-și depune pistolul, întrucât primise o permisie de Sărbători și urma să plece din județ. Tocmai când a ajuns la Odorheiu! Secuiesc, s-a primit telefon pe „firul scurt” și s-a decretat starea de urgență, în urma evenimentelor de la Timișoara. Și Liviu n-a mai plecat nicăieri, a trebuit să rămână la Dealu, acolo unde l-a prins și fuga lui Ceaușescu, din 22 decembrie. Odată cu acest moment s-a declanșat și furia mulțimii.

Liviu Cheuchișan locuia, împreună cu soția și cu cei doi copii, într-o clădire din centrul comunei. La parter se afla postul de Miliție, iar la etaj locuința lor. „Era în ziua când fugise Ceaușescu. Am venit de la serviciu pe la ora patru după-amiază, lucram ca ospătar, și

atunci au apărut vreo patru-cinci inși din comună și au cerut steagurile de la t, liliție. Ziceau că vor să facă o minidemonstrație de bucurie că a picat Ceaușescu. După aia s-au dus și s-au îmbătat, s-au unit și cu alții și s-au întors în haită. Am auzit ulterior că unul dintre apropiații noștri, cu care ne duceam și la petreceri, s-a ridicat în restaurant pe un scaun și a zis: «Acum e momentul nostru, hai să facem și să dregem». Când s-au întors, n-au mai vrut numai steagurile, au spart tot. Și îi cunoșteam pe toți cei care au venit, erau din comună. Am încercat să vorbesc cu ei: «Măi, Istvan, măi, Denes, potoliți-vă!». Unul m-a lovit în cap cu o geantă, și atunci soțul meu mi-a zis: «Du-te în casă, la copii!». Am îngenuncheat lângă telefon și am sunat Salvarea, Poliția de la Odorhei... Telefoane, țipete, «Săriți, ne omoară!» - nimic!"

O săritură și niciun cuvânt

Mulțimea scoasă din minți l-a bătut pe subofițerul de Miliție până

aproape de inconștiență, cu toate că acesta a încercat să-i calmeze pe agresori și nu a folosit arma din dotare împotriva lor. „L-au bătut acolo, în curte, și la un moment dat a reușit să se târască până în casă. Încerca să-mi vorbească, îi sărea sângele din gură și atât mi-a spus: «Să ai grijă de copii, că pe mine m-au omorât». Atunci au venit peste noi, au spart trei rânduri de uși și au ajuns la camera unde ne adăpostiserăm. Cu ultimele puteri, soțul meu ținea ușa, iar ei îl împungeau prin ea cu ceva Contondent. Și el atâta zicea: «Vai, mamă! Vai, mamă!». Și se ruga de ei: «Măi, oameni buni, nu mă omorâți, că am nevastă și copii». Și când n-a mai suportat chinurile - sau o fi fost lucid și s-a gândit că dacă el nu scapă de acolo, nu scăpăm nici noi -, , s-a urcat pe o masă și s-a aruncat de la etaj. Asta n-am știut niciodată, că nu mi-a spus nimic înainte de a se arunca. N-am știut dacă a sărit pentru că nu mai suporta durerile sau a sărit |^c a să-l omoare pe el și să ne salvăm noi. Spun oamenii care au ^^ot acolo

că în cădere și-a rupt un
picior, dar a avut putere

310

TIROȘII PRINTRHNO

FEMEIA CARE A ÎNVINS IADUL

321

să se mai târască vreo câțiva metri. Și ei atunci s-au dus la el și au început să-l lovească și acolo jos. S-au dus în pivniță să bea și iar s-au întors la el și l-au lovit acolo până n-a mai mișcat”, povestește soția subofițerului Cheuchișan. După ce l-au omorât pe șeful de post, atacatorii s-au mai înfierbântat și cu pălınca scoasă din pivniță, apoi au adusbutoaie cu benzină și au incendiat clădirea la etajul căreia se aflau soția și cei doi copii ai plutonierului Cheuchișan – o fată de șapte ani și un băiat de șase luni. În fața postului de Miliție s-a adunat toată populația comunei, dar un singur om a avut curajul să intervină.

„Focul începea să ajungă la noi. Luam copiii și îi duceam la baza geamului, ca să capete un pic de oxigen. Omul care ne-a salvat s-a strecurat printre cei care atacau, tot ungur era și el. Era un om din sat, care așa mi-a zis: «Cândva ți-a fost milă de copiii mei». Eu lucram la un restaurant și cred că odată i-am dat lămâi pentru copii, că atunci nu se găseau decât pe sub mână. Și omul ăsta a avut curaj și a urcat la noi să ne ajute. El a luat-o pe fată, eu pe băiat, era pânza de foc de la parter până în tavan, am trecut prin foc. Incendiaseră covoare, mobilă, tot. Puseseră niște scânduri de fag, ca la foc de tabără. Când am ieșit cu copiii din clădire, imaginea asta mi-a rămas: multă lume și rufele întinse cu care făcuseră un foc imens. Am fugit la o familie de acolo, din sat. Când am intrat în casă, mi-a rămas imaginea unui ceas cu cuc și conurile alea de brad. Ceasul arăta ora zece și jumătate”.

„Ungurii ne-au nenorocit, dar tot ei ne-au salvat”

Delirul care i-a cuprins pe mulți localnici de etnie maghiară din comuna Dealu, în ziua de 22 decembrie 1989, este cu atât mai greu de înțeles, cu cât aceștia nu-și manifestaseră niciodată aversiunea față de subofițerul Cheuchișan și familia sa. „Noi nu am avut absolut nicio problemă cât am locuit acolo. Copiii mei

sunt botezați de maghiari, aveam prieten* maghiari. Dar atunci a fost valul ăla, s-au crezut ei cei ^{mal} prari și cei mai tari. Nu-i credeam în stare de așa ceva pe acei oameni, îi cunoșteam pe toți. Înainte de '89, Ceaușescu începuse să strângă șaiba. Schimbare directorii unguri cu români, a tot dat afară de-ai lor, și când a sosit vremea, au căutat răzbunare. Altfel nu pot să-mi explic cum au putut să facă așa ceva. Soțul meu n-a avut probleme cu localnicii, n-a comis abuzuri, era un om blând. A fost un polițist care trebuia să se facă popă. El prima dată a dat la Teologie, și dacă a picat, s-a dus la Poliție”, spune Dorina Cheuchișan.

Interpretările evenimentelor din Harghita și Covasna au fost, în general, radicale și subiective, mergând către logica simplistă „ungurii au omorât un român”. La fel ca un personaj din legendele antice, Dorina Cheuchișan a luat asupra ei și suferința, și judecata dreaptă a cazului de la Dealu. „Eu nu pot să-i acuz pe toți maghiarii. Pe noi, ungurii ne-au nenorocit, dar tot ei ne-au și salvat. Datorită ungurilor suntem în viață. Un ungur ne-a scos din foc, apoi ne-au adăpostit niște prieteni, tot unguri, până la patru dimineața. Cel care ne-a adăpostit-s-a aflat că el ne-a luat la el acasă – a venit și s-a pus în genunchi: «Femeie, unde să te duc, că am și eu trei copii?». A trebuit să plecăm și de acolo, am fugit peste garduri cu copiii în brațe, la altă familie, la cinci kilometri de Dealu, spre Odorhei. Acolo am stat vreo două zile și două nopți, după care am fugit în Moldova. Am ajuns la Comănești în seara de 24 decembrie. Când toată lumea făcea pom de Crăciun, eu am știut că mi-am salvat copiii. Apoi m-am întors și mi-am scos soțul de la morgă. Mi s-a spus de la Spitalul Odorhei că nu avea niciun milimetru de piele intactă. A fost bătut cu picioare, cu băte, cu răngi, cu tot ce au avut la îndemână”.

Învinsă de Ion Iliescu

Tot Dorina Cheuchișan a trebuit să lupte și pentru ca uci-

gașii soțului ei să ajungă la închisoare. A străbătut kilometri Pe holurile tribunalelor, a fost atacată cu ghivece de soțiile

—
inculpaților și a refuzat să se constituie parte civilă pentru a cere daune materiale, considerând că memoria soțului său nu poate fi măsurată în bani.

Patru persoane au fost condamnate pentru crima de la Dealu. Nagy Istvan, Ambrus Pavel, Vass-Kiss Elod și Nagy Imre au primit pedepse cuprinse între 8 și 13 ani de închisoare Dorinei Cheuchișan i s-a părut prea puțin și a continuat să lupte. A făcut recurs la Curtea Supremă, n-a avut bani de avocat, dar a pledat singură și nu s-a făcut de râs. „Când am ieșit din sală, au venit doi avocați și mi-au zis: «Doamnă, noi am făcut studii și nu ne-am imaginat că o femeie simplă poate să pledeze așa de bine». După acest recurs le-au mărit pedeapsa: de la 8 la 15 și de la 13 la 18 ani”.

Victoria n-a durat mult. Femeia s-a trezit învinsă într-o zi ca oricare alta din anul 1994 de însuși președintele României, Ion Iliescu. „M-a strigat pe geam vecina de la etajul 1, să dau repede pe «Emisiunea în limba maghiară». Și de acolo am aflat că Iliescu i-a grațiat pe criminalii soțului meu. N-au făcut mai mult de doi-trei ani de pușcărie. Așa m-am scârbit atunci, că n-am vrut să mai știu nimic. Doar așa mi-a ajuns la ureche că unul dintre cei patru s-a spânzurat în fața casei chiar în ziua când a ieșit din închisoare, altul ar fi murit în Ungaria, iar de ceilalți doi nu se mai știe nimic. Oamenii de acolo vorbesc că lacrimile noastre i-au ajuns și i-au pustiit. Imediat după 1989, în Dealu au avut cifre-record la decese”, spune, suspinând, Dorina Cheuchișan.

A luptat cu destinul și cu nebunia

Era în anul 1989, spre sfârșitul lui decembrie. Ceaușescu nu mai era, iar românii, naivi și euforici, priveau înainte (cu speranță. Dorina Cheuchișan nu era atunci nici naivă, n^{ic} euforică și nici prea multe speranțe nu-i mai rămăseseră. Și totuși, a mers înainte. „Am luptat pe viață și pe moarte ca ^{sa} supraviețuiesc. Am fost o epavă, un om dărâmat. Mie atun^{cl}

FEMEIA CARE A ÎNVINS IADUL

■ —————
^i-au ars casa, mi-au omorât soțul și am rămas singură cu doi copii. Am intrat în goana vieții. Copiii au crescut, au trebuit școliți, a trebuit să ne facem din nou o căsuță, o măsuță, să-mi caut serviciu. Acum ne descurcăm omeneste, dar am fost muritori de foame. Când am trecut munții în Bacău, în ianuarie 1990, aveam doar un ibric. Am adus de la părinții inei, de la țară, cu căruța, un pat și două scaune. Nu aveam ce mânca. Mă împrumutam mereu de la o vecină, și când i^uam pensia de urmaș a copiilor, achitam datoria. Făceam listă împreună cu copiii, ce e prioritate, ce nu. Și băiatul – vorbea și sâsâit – îmi zicea: «Văleu, tu, mămiță, iar am rămas fără niciun ban!». Așa am trăit”.

„Mamă, nici Muntii Carpati...”

Nimeni nu știe de unde a avut această femeie atâta forță pentru a duce cu fruntea sus un destin care i-arfi îngenucheat pe mulți fără să-i mai ridice vreodată. Dorina Cheuchișan a avut putere chiar și atunci când n-a mai putut. „Am fost tânără, am pus copiii pe

primul plan și am luptat pentru el. N-am avut timp să-mi plâng de milă, am mers înainte. La un moment dat, am clacat, dar am avut puterea să recunosc și m-am dus la timp la un medic din Târgu-Mureș. Mi-a spus că e refularea evenimentelor de acum 20 de ani. Mi-a dat niște pastile, fără ele nu pot să dorm. Bine că m-am dus la timp. A fost cât pe ce... Și copiii au rămas cu niște traume cumplite, mai ales fata, care în '89 avea șapte ani și înțelegea. Nici n-am fost din vreo familie de intelectuali ca să știm, să ne fi dus la psiholog atunci când trebuia”.

Fata de șapte ani s-a făcut mare, a terminat o facultate și trăiește în SUA. Băiatul a crescut și el, iar în 2011 și-a luat ^{lic}ența. Vrând-nevrând, timpul a mers înainte pentru familia Cheuchișan, dar a și stat în loc în fiecare decembrie. „Toate Morțile sunt dureroase, dar cele din preajma Crăciunului ^{te} marchează toată viața. Noi niciodată n-am putut să ne

bucurăm de Sărbători. Pentru că pe 22 a fost încă un an și încă un an, și a venit apoi Crăciunul. Și nu-ți mai trebuie nimic. Ne-am pus la masă, am scos de toate și ne-a înecat plânsul. Băiatul m-a întrebat de multe ori: «Mamă, noi toată viața o să fim așa?»..

În finalul discuției noastre, Dorina Cheuchișan s-a așezat în genunchi în mijlocul camerei, plângând, cum a plâns de mai multe ori pe parcursul interviului. A deschis un caiet studentesc, în care colecționează citate celebre de pe internet, și a citit. Am ascultat și am încercat să înțelegem, deși am fost siguri că înțelegem prea puțin: „„Povara acestei lumi este prea grea pentru ca vreun om să poată să o poarte, iar suferința universului prea crudă pentru o singură inimă». Asta zic eu că mă caracterizează. Și fierul, la un moment dat, se corodează, piatra se macină de ploaie și de vânt. La urma urmei, tot muritori suntem. Fata mea mi-a zis odată: «Mamă, nici Munții Carpați n-au îndurat atâta suferință cât ai îndurat tu»..

O zi din viața unui criminal la Revoluție

Dealul este o comună formată din șapte sate, la nord de orașul Odorheiu Secuiesc. 4.000 de oameni locuiesc aici, și cam tot atâția număra comuna și în 1989. Căci ungurii mai pleacă la muncă în străinătate, câte o lună-două, dar se întorc. După Revoluție, clădirea incendiată a Miliției a fost refăcută. Găzduiește și azi sediul Poliției.

Când l-a omorât pe Liviu Cheuchișan, Nagy Istvan, unul dintre cei 4.000 de locuitori ai

comunei, avea 46 de ani. Între timp a fost condamnat și grațiat, iar în 2011 își ducea traiul liniștit de pensionar în comuna Dealu. Doar cuantumul pensiei îl nemulțumea. Iar pentru a obține bani mai mulți, s-a gândit că ar trebui să fie reabilitat.

Nagy Istvan nu vorbește românește, deși s-a născut și a trăit toată viața doar în România. Prin intermediul primarului din comuna Dealu, Elemer Irnre Balint, care ne-a fost translator, am aflat versiunea lui Nagy Istvan despre crima de la Revoluție.

„Pe 22 decembrie 1989, la amurg, mă duceam la fratele meu, să sărbătorim împreună ziua de Sfântul Imre. Eram cu nevasta și treceam prin fața Miliției, unde se adunase o mare mulțime de oameni. Cereau steagurile și tablourile cu Ceaușescu. Dorina Cheuchișan, care era la balconul clădirii Miliției, m-a văzut. Ne cunoșteam. Dar eu am plecat mai departe, la fratele meu, n-am rămas acolo. Am revenit, pe la patru noaptea, când m-am întors acasă de la petrecere și am văzut clădirea fumegând, dar nu mai era nici țipenie de om pe stradă. Dorina mi-a reproșat în timpul procesului că am știut cine sunt criminalii și nu am spus, dar nu aveam de unde să știu, fiindcă n-am fost de față”.

Dorina Cheuchișan, văduva milițianului linșat, este însă fermă: „Nagy Istvan a fost acolo de la început. M-a lovit cu o geantă în cap”. Cum de l-a recunoscut femeia dintr-un grup de sute de oameni? El spune că din cauza staturii sale aparte (este aproape pitic) și pentru că era lăutar și mai cânta în restaurantul unde Dorina era chelneriță.

Sunt însă lucruri pe care Nagy Istvan nu le poate explica: de ce a fost condamnat pentru crimă, câtă vreme susține că i s-a imputat mărturia mincinoasă? Și de ce nu are niciun martor care să confirme prezența sa în altă parte în acea noapte? Spune că îl

aprecia pe răposatul Liviu Cheuchișan, chiar "dacă acesta, ca milițian, abuza uneori de funcția sa: „Am auzit că îi mai pune pe câte unii să-i culeagă prunele și să-i fiarbă țuica fără să le dea bani. Dar eu n-am avut probleme cu el”.

Hajdu Dezso este avocatul care i-a reprezentat pe Nagy Istvan și pe ceilalți trei inculpați în procesul din 1990. Avocatul susține în continuare nevinovăția lui Nagy Istvan, dar adaugă un element pe care inculpatul îl ascunde: relația tensionată dintre lăutar și milițian „Cu câțiva ani înainte de Revoluție, milițianul îl atinsese un pic pe băiatul lui Nagy Istvan. Omul ^{sia} dus la Miliție să-l ia la rost pe vardist: «De ce îmi bați copilul?». Și atunci milițianul, nici una, nici două, i-a bătut pe amândoi”.

Avocatul are propria versiune și asupra întâmplărilor din 22 decembrie. „Nagy Istvan a trecut prin fața Miliției. Se ducea la petrecerea de Sfântul Imre cu vioara la subraț. S-a apropiat de milițian, i-a pus, tacticos, degetul în piept și a spus: «Cred că de acum înainte nu-l vei mai lovi pe băiatul meu, și cu atât mai puțin pe mine!». Și a plecat. A plecat să cânte la vioară, la petrecerea de Sfântul Imre”.

Toată maghiarimea s-a înțeles să dea vina pe o mulțime nedefinită și pe furie. Nimeni nu știe cine a ridicat parul ^{deasupra} plutonierului-major Liviu Cheuchișan. „A fost lovit de mai mulți”, spune avocatul, neconvingător. „Bătrânul Nagy Istvan nu e cu nimic mai vinovat decât cei care au fost în acea noapte în fața Miliției. A fost furia mulțimii”, spune și primarul Elemer Imre Balint.

Nagy Istvan dorește acum să fie reabilitat juridic. Nu pentru că nu poate dormi noaptea, ci pentru că asta i-ar mai ridica puțin pensia de la nivelul mizer al celor 500 de lei pe care-i încasează lunar. Avocatul Dezso explică: „El vrea reabilitarea fiindcă i-a spus cineva că, dacă îl reabilitează, i se adaugă la pensie și anii în care a stat la închisoare”.

Hajdu Dezso confirmă că grațierea criminalilor din Harghita și Covasna s-a făcut la presiunile Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, care, prin senatorul Gyorgy Frunda, a înaintat mai multe jalbe la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de la Strasbourg. „Iliescu avea teoria că cine nu și-a recunoscut vina nu poate fi grațiat. Până la urmă, la intervențiile Occidentului, i-a grațiat și așa, fără să-și recunoască vina”.

Deși s-a considerat nevinovat, lui Nagy Istvan nu i-a venit să creadă când a auzit că a fost grațiat. „De trei ori mi-a zis gardianul să-mi fac bagajul, și eu am crezut că își bate joc de mine. Am suportat multe bătăi de joc în închisorile în care am fost, Miercurea-Ciuc, Jilava, Mărgineni și Gherla. La Gherla erau niște gardieni de prin Bistrița, care l-au cunoscut bine PȘ Liviu Cheuchișan. Ei știau că eu i-am tăiat capul omului și ^{ca} IP jucat fotbal cu el, deși asta este o mare minciună. Multe (ui-au făcut acești gardieni, multe...”

Dintre ceilalți trei condamnați în cazul crimei de la Dealu, Joi au murit (Ambrus Pavel și Vass Kiss Elod), iar despre Nagy Imre se știe că a plecat cu mulți ani în urmă în Austria.

Avocatul Hajdu Dezso s-a ocupat de cazurile maghiarilor ^{ac}uzați de crime, în decembrie 1989, la Dealu, Zetea, Cristuru Secuiesc și Târgu Secuiesc. A pierdut toate procesele. În ^{ca}încercarea de a-i scăpa pe unguri de pușcărie, a venit cu argumente ^{ne}verosimile. Despre plutonierul Gabriel Dănăilă (28 de ani), ^ajutorul șefului de post din comuna Zetea (Harghita), care a fost omorât de săteni cu propriul pistol, Hajdu Dezso susține și acum că, de fapt, s-a sinucis.

*

* *

Nagy Istvan s-a născut la Dealu, județul Harghita, pe 18 august 1944. Văzându-l neputincios, tată-său, Mozes, i-a pus vioara în mână. A rămas orfan de tânăr, dar cu vioara a

ridicat o casă. Comuniștii i-au dat o meserie. La Dealu nu se știa altă meserie pentru bărbați decât cea de dulgher. Și dulgher au scris pe cartea lui de muncă.

Nagy Istvan n-a făcut armata din pricina trupului său pocit. E mic și costeliv, dacă-i faci vânt cu un deget se duce de-a dura. Așa a fost dintotdeauna, nici la Revoluție nu era mai breaz. Privindu-l, îți dai seama că nu l-ar fi putut omorî, de unul singur, pe Cheuchișan, pe care toată lumea și-l amintește ca pe un munte de om, un fundaș în echipa de fotbal a satului, de care nu trecea nimeni. Dar în haită, chiar și un lăutar Pitic poate deveni periculos. Ba chiar i se pot trezi instinctele criminale, așa cum a stabilit, prin sentință definitivă, Justiția română.

fr Am plecat spre Dealu cu gândul că vom descoperi un crimi^{nal} fără regrete, un Baraba cu barba mare, extremist și aspru. Când Nagy s-a strecurat ca un câine înăuntrul Primăriei, s-a ¹

‘«sat tăcerea. „El este?”, l-am întrebat pe primar. „El”, a răs^puns. Nagy a scos înștiințarea de grație, a pus-o pe masă și

a şuierat singura expresie pe care o știe în românește: „Ast_a e viața”.

Nagy Istvan are trei copii mari, cu slujbe la oraș, și o nev_{as}fă pe lângă casă. Când ieșim în uliță, zice, chinuit, că așa stârv cum e, tot îi mai plac femeile de numa'-numa'. Mai devreme în Primărie, greu a scăpat poștărița comunei nepupată Pișta Baci.

Ajunși pe prispa casei lui Nagy, am rostit numele Dorin_{aj} și al lui Liviu Cheuchișan. Bătrânul a dus mâna la inimă și a spus: „Durere”.

Linșarea maiorului Agache

Aurel Agache, maior de Miliție, a fost omorât în bătaie la Târgu Secuiesc, pe 22 decembrie 1989. Unul dintre ucigași a fost grațiat de Ion I. Ilescu. Justiția română a tratat cu indiferență cazul Agache. Doi dintre criminalii săi trăiesc bine-mersi în Ungaria.

La Târgu Secuiesc, furia manifestanților, printre care se aflau și foști condamnați sau cercetați penal pentru deținere ilegală de aur și valută, l-a vizat în primul rând pe maiorul Aurel Agache (care în 1989 avea 43 de ani), șeful secției economice din Miliție. Acesta a fost lovit cu bețele de la steaguri și cu alte obiecte contondente. După intervenția câtorva persoane care au încercat să calmeze spiritele, ofițerul de Miliție a reușit să scape din mâinile agresorilor și a fugit către centrul orașului. A fost urmărit de mai multe persoane, care l-au prins lângă fântâna din parcul central și au început din nou să-l lovească.

Cu disperarea firească a omului aflat în fața

morții, maiorul Agache a reușit să scape încă o dată și a încercat să se adăpostească într-o farmacie din zonă. Din mulțimea **fu** rioasă s-au desprins patru-cinci persoane, care au intrat în farmao^e și l-au scos afară pe milițian. Acesta nu era înarmat când a fost ată_{ca}t, întrucât toți milițienii din Târgu Secuiesc depuseseră ihrnele în acea dimineață, ca urmare a ordinului venit de la București.

Vine măcelarul!

Csesznek Oliver, unul dintre martorii oculari, le-a declarat procurorilor: „La un moment dat, numitul Agache a fost lovit în cap cu lancea unui steag, care în acel moment s-a rupt, iar cel lovit a căzut în genunchi. Rețin că a venit dinspre magazinul «Sport» un bărbat de statură mijlocie, care striga să se dea lumea la o parte, deoarece el este măcelar și o să-l taie pe Agache în bucăți”.

Nu toată mulțimea prezentă în stradă a participat la linș_{ar}ea ofițerului. O parte dintre oameni au chemat Salvarea, apoi au încercat să-l scoată pe Agache de sub ploaia de lovituri și să-l urce în ambulanță pentru a fi dus la spital. Mai multe persoane agresive, dintre care procurorii i-au identificat ulterior pe Octavian Paisz și pe Dezideriu Hejja, l-au scos pe maior afară din Salvare, amenințându-i pe cei care încercau să-l salveze. „Când a venit Salvarea și l-am urcat în ea pe cel bătut, am fost amenințat de un bărbat gras, care mi-a spus că mă va lua la bătaie dacă mai încerc să dau vreo mână de ajutor. Mi s-a făcut frică și am plecat acasă”, a declarat Erszebet Măgureanu la Procuratură.

Cu moneda-n ochi și cu șobolanu-n gură

Maiorul Aurel Agache a fost bătut în continuare, deși era prăbușit la pământ și nu mai mișca. După ce au constatat că milițianul nu mai respiră, agresorii i-au profanat trupul în cele mai sălbatice feluri. Într-un ochi i-a fost înfiptă o monedă, lil celălalt – emblema de la caschetă, iar în gură i-a fost pus șobolan mort.

—

Colonelul Gavril Ardeleanu, șeful Inspectoratului j_e Miliție Covasna în 1989, susține că trupul profanat al maiorului Agache a rămas ore în șir întins pe asfalt, ca un trofeu pe care atacatorii țineau să-l arate tuturor. „Un număr mare de pe_r, soane s-a postat în apropierea cadavrului, nepermițând ridicarea acestuia. În jurul orelor 18.00 a fost organizat un ma_ș în centrul orașului, iar în timpul trecerii pe lângă cadavru multe persoane l-au scuipat și lovit cu picioarele. După terminarea marșului, când circulația pietonală s-a rărit, două persoane au luat cadavru și l-au dus la morga spitalului orașenesc”.

În aceeași seară de 22 decembrie 1989, mai multe persoane necunoscute au pătruns în casa maiorului Agache, pe care au devastat-o. În final au vrut s-o incendieze, dar au fost opriți de vecini, care se temeau să nu ia foc și casele lor. Familia ofițerului a reușit să fugă la timp. Aurel Agache era căsătorit cu o femeie de etnie maghiară și aveau împreună cinci copii.

Unul dintre cei cinci orfani se dovedește, peste ani, de o obiectivitate impresionantă. Dionisie Agache îndeamnă la o judecată corectă, ferită de excese naționaliste.

„Latura etnică a avut o relevanță de maximum

15% în cazul tatălui meu. Motivația principală a fost răzbunarea. Mu cred că impulsul inițial de a-l bate pe ofițerul Agache a pornit de la faptul că era român. Aș putea să adopt o atitudine simplistă și să merg pe latura etnică. Tot în Târgu Secuiesc, ofițerul Teodor Nichita s-a plimbat în uniformă prin centrul orașului și nu a fost agresat. Violența exacerbată, faptul că s-a ajuns la linșaje... se poate spune că și latura etnică a avut o relevanță pentru duritatea morții acestor oameni, dar nu a fost determinantă. Un grup de indivizi s-a comportat ca niște animale, în fața unei mulțimi care a avut o pasivitate criminală. Erau mii de oameni și nimeni nu a ridicat un deget, toți au privit ca la un spectacol de circ din Evul Mediu”.

Dionisie Agache mărturisește că mama sa nu a putut trece niciodată peste ceea ce s-a întâmplat în urmă cu 21 de ani. „Mama a clacat psihic și refuză să mai discute acest subiect. Ea e un om simplu, fără prea mare cultură. Fiind unguroa^{ica} la origini, evident că a privit moartea tatălui meu ca pe o trădare din partea oamenilor”.

Frizerul se înclină și ucide

E greu de spus, în cazul Agache, cât a fost dorință de răzbunare față de un om al Miliției și cât a fost ură naționalistă, dar balanța pare să încline spre prima variantă. Maiorul Aurel Agache nu avea prea mulți prieteni în Târgu Secuiesc, ba dimpotrivă. Chiar fiul său recunoaște: „Tatăl meu era urât de oameni, pentru că a fost un ofițer dur. Avea o imagine negativă, pentru că așa și-a construit-o. Noi am încercat să fim obiectivi, n-am spus niciodată că a fost ușă de biserică, iar ca ofițer de Miliție cu siguranță a încălcat drepturile unor oameni, pentru că metodele de represiune în acele vremuri presupuneau și acest

lucru. Cineva din Baraolt s-a sinucis după o anchetă făcută de el, pentru că tatăl meu, neavând tactul necesar, i-a strigat că-l mănâncă pușcăria; iar omul, văzând această alternativă în față, a ales ștreangul”.

Fiind șeful secției economice la Miliția din Târgu Secuiesc, maiorul Agache s-a ocupat și cu confiscarea bijuteriilor din aur, care erau deținute ilegal. Asta i-a sporit capitalul de antipatie. De altfel, o parte dintre cei care au participat la linșarea sa în mijlocul orașului avuseseră de-a face, în trecut, cu maiorul Agache.

Cinci persoane au fost identificate de procurori și considerate principale vinovați pentru moartea ofițerului de Miliție: Daniella Filip Orban (24 de ani, în 1989), Octavian Paizs (56 de ani), Konrad Janos (23 de ani), Anton Reiner (42 de ani) și Dezideriu „Dezso” Hejja (43 de ani).

Daniella Filip Orban, deși femeie, a fost printre cei mai ^t ^{*} ¹

feroce atacatori ai ofițerului. Mai mulți martori au nominalizat-o ca fiind cea care a sărit cu picioarele pe abdomenul și în lona organelor genitale ale lui Agache. Apoi s-a descălțat de ^{Un}a dintre cizmele cu tocuri metalice și a aplicat mai multe

lovituri în capul victimei, strigând: „Tu l-ai băgat pe tata la închisoare!”.

La audieri, Daniella Filip Orban a recunoscut că-l cunoște_a pe maiorul Agache, întrucât acesta instrumentase un do_{sar} în urma căruia tatăl ei fusese arestat pentru luare de mită. Inițial, femeia și-a recunoscut faptele, motivând că „se a_{fi}a într-o stare psihică depresivă din cauza morții mamei sale și a suferințelor îndurate în trecut de tatăl său”. Ulterior și-a schimbat declarațiile, negând că l-ar fi lovit pe Agache.

Și Dezideriu Hejja avusese probleme cu Miliția, după ce cu ani în urmă fusese condamnat la un an cu suspendare pentru conducerea unui autoturism sub influența băuturilor alcoolice. A recunoscut tot timpul că s-a aflat printre agresorii maiorului Agache. „Aflând că acolo se afla maiorul Agache, față de care de câțiva ani purtam o ură, am mers și l-am lovit cu piciorul, în regiunea abdominală, și cu coada unui steag”, a declarat el în cadrul anchetei.

Anton Reiner a negat în permanență implicarea în uciderea lui Aurel Agache, dar a fost nominalizat de mai mulți martori printre cei care l-au lovit pe ofițer și care-i îndemnau și pe alții s-o facă. În aceeași situație s-a aflat și Konrad Janos, cunoscut în Târgu Secuiesc la acea vreme ca un practicant de karate și mare consumator de alcool.

Foarte bizară, în schimb, este situația lui Octavian Paizs, nominalizat la rândul său de mai mulți martori printre cei mai violenți atacatori ai lui Agache. Paizs nu doar că nu avusese relații tensionate cu ofițerul linșat pe 22 decembrie, ci era chiar frizerul său personal. În plus, conform lui Dionisie Agache, frizerul îi servea și ca informator. „Am reușit să-l urc în Salvare pe maiorul Agache, dar Hejja Dezideriu și Paizs Octavian l-au tras jos și au început să-l lovească”, a decla^{rat} martorul Vardo Vilmos. Paizs a participat la linșaj îmbrăc^{at} în halatul său alb de frizer

profesionist.

Justiția și Iliescu

Cu toate că a fost cel mai sălbatic caz de linșaj „revoluționar” în Harghita și Covasna, dosarul Agache a avut drept consecință, în instanță, cele mai puține zile de închisoare. Cele cinci persoane identificate ca principali agresori ai ofițerului Agache au fost trimise în judecată abia în 1997. A trebuit să mai treacă încă patru ani pentru o sentință definitivă și aproape inutilă.

Justiția din România nu doar că s-a chinuit 11 ani să condamne autorii unei crime odioase, dar n-a făcut prea mari eforturi nici pentru a-i împiedica să plece din țară.

Daniella Filip Orban, condamnată în 2001 la șapte ani de închisoare, n-a ispășit nici măcar o zi, întrucât fugise, încă din 1992, în Ungaria, unde lucrează ca profesoară la un liceu din Budapesta. Octavian Paizs, condamnat la patru ani de închisoare, n-a ispășit nicio zi întrucât a fugit în Ungaria, unde a murit liniștit în 2009. Konrad Janos a fost achitat de instanța de fond și apoi condamnat definitiv în 2001. El fugise însă în Ungaria imediat după Revoluție, deci n-a făcut nicio zi de pușcărie.

Anton Reiner și Dezideriu Hejja sunt singurii care au stat în spatele gratiilor pentru uciderea maiorului Agache. Primul aprimit trei ani de închisoare, din care a executat doar jumătate, fiind eliberat condiționat după un an și șase luni.

Apogeul cinismului cu care statul român a tratat familia Agache este atins în situația lui Hejja. Condamnat la patru ani de închisoare, acesta a părăsit pușcăria după mai puțin de un an. Salvatorul temutului criminal a fost Ion Iliescu. Prin decretul semnat la 13 martie 2002, președintele României l-a grațiat pe singurul ucigaș din cazul Agache care se

mai afla în închisoare.

Criminalii, apărați de senatorul UDMR Gyorgy Frunda

Dionise Agache, fiul maiorului ucis la Târgu Secuiesc, s-a luptat timp de două decenii cu toate absurditățile statului român. A făcut numeroase memorii către Palatul Cotroceni pentru a împiedica decretul de grațiere, dar degeaba.

Neobținând vreun rezultat, în final i-a returnat președintelui Iliescu diploma și medalia de erou-martir primite post-mortem de maiorul Aurel Agache. „Ce a făcut Ion Iliescu este un abuz incalificabil. A fost presat de politicie_ni din UDMR, care s-au implicat trup și suflet în acest caz. De altfel, cei cinci criminali au fost apărați în instanță de senatorul Gyorgy Frunda, unul dintre liderii UDMR. El și alți lideri maghiari au dus o adevărată campanie de denigrare | a tatălui meu, transformându-l într-un demon care omora oameni, viola femei și care, în accepțiunea lor, și-a meritat soarta. S-au folosit de drama noastră în scopuri politice”, afirmă Dionise Agache.

Acesta este la fel de scârbit și de felul în care Justiția română a tratat cazul uciderii tatălui său. „Procesul a durat neper- | mis de mult. Am apelat la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a obligat statul român să ne plătească 25.000 de euro daune morale. În 2007 am forțat statul român să emită mandate europene de arestare pentru cei doi condamnați care trăiesc în Ungaria, iar statul maghiar a solicitat o copie certificată după întregul dosar. Românii noștri n-au fost capabili într-un an și jumătate să facă o copie după un dosar. Nu au făcut nimic pentru a-i supune pedepsei pe cei doi condamnab aflați în Ungaria”, mai spune Agache.

Ororile de la Odorheiu Secuiesc

În decembrie 1989, etnicii maghiari s-au răzbunat pe ofițerii de Miliție și de Securitate. La Odorheiu Secuiesc, doi oameni au fost omorâți, iar alți trei au fost grav răniți. Violența a luat forme sălbatice. Au existat însă și miracole: securistul Buie a supraviețuit, deși a fost spânzurat, iar milițianul Beiușanu a revenit dintre morți.

O dorheiu Secuiesc este al doilea oraș, ca mărime, din județul Harghita. În 1989 avea circa 40.000 de locuitori, din care circa 95% erau de etnie maghiară.

În ziua de 22 decembrie 1989, localnicii au ieșit în stradă și și-au îndreptat furia asupra organelor de Miliție și de Securitate. La această nebunie au contribuit din plin Televiziunea și Radioul de la București, care transmiteau mesajele instigatoare ale unor Teodor Brateș, Cico Dumitrescu, George Marinescu, Silviu Brucan și, cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă, Ion Iliescu.

„Prima dată s-a auzit că au ieșit muncitorii în oraș. Apoi au trecut din zona industrială pe lângă Poliție, ne-au arătat pumnul și s-au dus la Primărie. Am văzut la televizor că a fugit Ceaușescu, am zis că e bine, că se liniștește treaba. Toată lumea voia să scape de tensiunea respectivă. La Primărie au spart niște chioșcuri și au luat băutură, mulți dintre ei erau dintre cei certați cu legea. S-au pus pe băut și apoi au venit la postul de Miliție. Am ieșit afară să-i potolim, dar n-aveai cu cine să discuți. Erau câteva sute, poate chiar mii. Au spart gazeta de la stradă și aruncau cu cioburi. Au rupt gardul, iar alții au intrat prin spate și au dat foc la Evidența Populației. Noi aveam armele puse în rastel, nimeni n-a tras un foc”, povestește Mihai Beiușanu, care în 1989 era ofițer în cadrul

Miliției din Odorheiu Secuiesc.

|

„Au vrut să-l înfigă în gardul spitalului”

Miliția și Securitatea din Odorheiu Secuiesc se aflau în același sediu: prima la parter, cealaltă la etaj. Manifestanții au devenit din ce în ce mai violenți, au spart geamurile clădirii și au pătruns înăuntru, unde i-au agresat pe milițieni și au distrus tot ce le ieșea în cale, după care au pus foc Vălvătaia, care se întindea amenințător, i-a obligat pe ofițerii de Securitate care se baricadaseră la etaj să iasă din clădire, unde va fi în spatele curții. Aici au fost prinși de manifestanți și loviți cu diverse obiecte contondente. Nici milițienii și nici securiștii agresati nu au folosit armele asupra atacatorilor.

Cel mai grav a fost cazul locotenent-colonelului Dumitru Coman (50 de ani), șeful Securității din Odorheiu Secuiesc, pe care atacatorii l-au scos în stradă și l-au linșat în fața mulțimii. După ce l-au omorât, agresorii i-au aruncat trupul în curtea spitalului.

Gabriela Coman, soția ofițerului, își amintește cu groază: „La ora 14.00 vorbisem la telefon cu soțul meu și mi-a zis să stau liniștită, că nu se întâmplă nimic și o să vină acasă. A fost ultima oară când i-am auzit vocea. Mulțimile - erau toți beți - au intrat în curte, au spart, au dat foc. Soțului meu i-a zis cineva să iasă afară, că nu i se întâmplă nimic. Când a ieșit, i-au dat cu ceva în cap și a căzut la pământ. Acolo l-au călcat în picioare, au smuls hainele de pe el. S-a târât până aproape de spital, l-au prins și au vrut să-l înfigă în gardul spitalului, care era în apropiere, dar n-au reușit și l-au aruncat peste gard. Acolo a fost găsit. Mi s-a povestit că o femeie i-a luat pachetul de țigări, care-i căzuse pe jos, și le-a dat celorlalți: «Luați, că lui Coman nu-i mai trebuie!»..”

În aceeași zi de 22 decembrie 1989, tot la Odorheiu Secuiesc a fost ucis și Gavril Szekely (42 de ani), fost subofițer de Miliție, aflat în rezervă la acea vreme. El se pensionase înainte de termen din pricina unor probleme de sănătate. „Szekely era un băiat voinic, făcuse lupte în tinerețe. El era acasă, săracut și unul dintre colegii mei, șeful de la Cercetări Penale, Șeful a dus aminte că mașina lui a rămas în fața Tribunalului și avea număr mic. L-a sunat pe Szekely să se ducă să o ia, să nu i-o vandalizeze demonstranții. Asta s-a dus, n-a realizat că nebunie era la Miliție și în oraș, el era acasă. L-au prins acolo unii beți - era debandadă pe străzi atunci - și el, neștiind ce se întâmplă, era și voinic, i-ar fi dat una lui unu. Și afonci s-au adunat mai mulți și i-au dat cu răngile în cap, Jupă care l-au aruncat într-un gang. A murit după aceea la spital”, rememorează tragedia Mihai Beiușanu, fost coleg cu subofițerul ucis.

Gavril Szekely era cetățean de etnie maghiară, ceea ce contrazice anumite interpretări ale evenimentelor din Harghita și Covasna, care au pus violențele exclusiv pe seama urii maghiarilor față de români.

„Criminalii se știu, dar nimeni nu i-a pedepsit”

Nici în cazul uciderii lui Dumitru Coman, nici în cel al Kasinării lui Gavril Szekely nu s-a pronunțat vreo condamnare. Organele de anchetă au motivat că autorii nu au putut fi identificați, deși, mai ales în primul caz, crima a avut loc în fața a sute de martori.

I Familia lui Dumitru Coman afirmă răspicat că identificarea și pedepsirea criminalilor ar fi fost posibile dacă Justiția ar fi vrut cu adevărat. „Criminalii se știu, dar nimeni nu i-a , pedepsit. În

Odorhei, lumea știe cine i-a dat în cap soțului meu. Martorii se tem să vorbească, spun că au și ei copii și că Mitică oricum nu se mai întoarce din mormânt”, declară Gabriela Coman, soția fostului șef al Securității din Odorheiu Secuiesc.

V Când a venit Revoluția, sotii Coman trăiau de 26 de ani în Odorheiu Secuiesc. Gabriela Coman era directoare de liceu, ^{dar} a părăsit orașul imediat după Revoluție. Femeia susține f soțul său nu avusese niciodată probleme cu populația de

etnie maghiară. „Mitică era un om bun, pașnic, se înțelegea foarte bine cu oamenii din Odorhei. Aveam prieteni unguri,;

o'n,

am botezat copii de unguri, dar, când am văzut ce s-a întâmplat atunci, am rămas cu un fel de ură amară față de maghiari. Nu se poate să trăiești 26 de ani într-un oraș și să fii linșat! A fost ură față de regim, dar și ceva naționalism”.

În 2011, lui Dumitru Coman i-a fost retras titlul de erou-martir al Revoluției române, sub motivația că a fost ofițer de Securitate. Familia sa a fost înștiințată că trebuie să returneze indemnizația primită timp de șase ani, începând din 2005.

Povestea ofițerului spânzurat

La Revoluție, Miliția și Securitatea din zona Harghita-Covasna au dat nu doar șase morți, ci și aproximativ 100 de răniți – ofițeri și subofițeri din cele două instituții. Șocant este cazul lui Mircea Buie, ofițer de Securitate care pe 22 decembrie 1989 a fost bătut în Odorheiu Secuiesc, apoi spânzurat într-un copac din oraș. Buie a supraviețuit miraculos și a povestit ulterior toată istoria.

„După ce, în jurul orei 16.00, am reușit să salvăm documentele și să le trimitem în cazarma de la Gheorgheni, în sediul Securității, aflat la etaj, am mai rămas câțiva ofițeri. Protestatarii au incendiat parterul și, din cauza fumului, am ieșit în curtea din spate, unde se aflau garajele. Inițial am dialogat cu manifestanții, i-am îndemnat la calm, dar la un moment dat a apărut un grup de oameni beți și foarte agresivi”, începe Mircea Buie. Fostul ofițer de Securitate susține că grupul respectiv era condus de un bărbat îmbrăcat în costum popular secuiesc, care l-a întrebat dacă e ungur sau român. Buie a încercat să mintă, spunând că tatăl e

român, iar mama unguroaică, dar liderul grupului violent a fost nemulțumit și a poruncit executarea sa. 33 1

„După ce s-a dat sentința «Executați-l!», am fost luat cu forța și scos în stradă, pe marginea căreia se aflau niște castani.

FEMEIA CARE A ÎNVINS IADUL

Cineva din mulțime a strigat: «Să-l spânzurăm!». Imediat au adus o frânghie și o ladă de ambalaje de la sticle. Au legat frânghia de creanga unui castan, m-au urcat pe ladă și mi-au pus ștreangul de gât. Apoi au tras lada. Norocul meu a fost că acea creangă a cedat și s-a rupt. În acel moment, s-a creat o busculă, provocată de un grup de karatiști, antrenati de inginerul Mika Domokos. Ei m-au înconjurat, mi-au scos funia cu tot cu restul de creangă și m-au condus în interiorul depozitului peco din apropiere”, rememorează Mircea Buie.

În timp ce fugea de furia mulțimii, acesta a fost lovit în cap cu o sticlă și, pe lângă spaima cumplită, a avut nevoie de câteva zile de spitalizare. Ofițerul admite că printre manifestanții prezenți în stradă în acea zi de 22 decembrie au fost și o serie de etnici maghiari care îndemneau la calm, însă intențiile lor n-au avut niciun efect asupra celor mai agresivi. „Am trecut prin momente cumplite, la un moment dat chiar mă resemnasem că voi muri. Mă gândeam să nu mă desfigureze prea mult, ca să mă poată înmormânta ai mei în sicriu descoperit”, mărturisește fostul ofițer de Securitate.

De la milițian comunist la cetățean de onoare

*

L Mihai Beiușanu avea la Revoluție 44 de ani. Locuia în Odorheiu Secuiesc încă din 1968, când a terminat Academia și a fost repartizat să lucreze ca milițian în județul Harghita. S-a înțeles bine cu ungurii, s-a căsătorit

cu o femeie de-a lor, te-a învățat limba și obiceiurile.

„Întotdeauna au fost niște condiții speciale aici, fiind popu- l ție predominant de etnie maghiară. Când a venit Revoluția, aveam deja 21 de ani vechime. Din 1977 până în 1990 am fost ^ful secției economice din Miliția Odorhei. Aveam mult de muncă, pentru că erau foarte multe legi absurde, dar n-aveam ce face, trebuia să le aplicăm. Vă dau un exemplu: nu se putea tăia mielul sub 15 kilograme – era infracțiune. Au mers băieții

la târg odată și l-au găsit pe un cioban cu vreo 30 de miei tăiați, și toți mărunței. Confiscă-i și fă-i dosar. N-aveai ce să faci, astea erau legile”, povestește Beiușanu.

Acesta spune că nu avusese niciodată probleme majore cu populația din zonă. În zilele Revoluției, însă, locuitorii din Odorheiu și-au amintit de toate acele legi și restricții absurde din timpul regimului comunist și și-au îndreptat furia asupra celor care le aplicau. Pe 22 decembrie 1989, Beiușanu se afla la serviciu, în sediul Miliției din Odorheiu Secuiesc. „Noi eram, în total, vreo 30 de oameni, cu femeia de serviciu cu tot, dar numai vreo 20 ne aflam atunci în sediu. Când au început să devasteze clădirea, pe unii i-au scos niște prieteni. Veneau civili, le puneau alte haine peste uniformă și îi scoteau pe furiș. Eu eram în uniformă, mi-am dat gradele jos, și mi-a zis un medic care intrase și el acolo: «Hai, că nu mai ai de ce să stai!». Când am ieșit în curte, mi-au dat în cap cu un levier și mi-am pierdut cunoștința. Am fost pe lumea cealaltă. Nici nu știu cine m-a dus la spital. M-am trezit la Urgență, dezbrăcat până la brâu. Aveam nasul zdrobit, eram mutilat. Când m-am trezit din somn, m-a pupat un medic, zice «bine că ai scăpat». Am mai avut o rană pe obraz, m-a ars cineva cu țigara. X-am aflat niciodată cine m-a lovit”, mărturisește Beiușanu. Glasul i se înecă într-un plâns pe care se chinuiește inutil să-l alunge, la fel cum s-a chinuit atâta amar de vreme și cu traumele rămase de la granița dintre viață

și moarte.

Beiușanu a supraviețuit și a mers mai departe cu o voință și o demnitate impresionantă. A vrut la un moment dat să plece departe și să uite, dar și-a dat seama că nu poate scăpa de amintiri, că trebuie să le înfrunte. „După Revoluție am vrut: să mă mut la Oradea. Am stat acolo șase luni, dar n-am primit locuință, familia era aici, și a trebuit să mă întorc în Odorheiu. Trăisem mai bine de douăzeci de ani aici. Am vrut să arăt că dracul nu e chiar atât de negru, să am tăria de caracter și să lupt, să trec peste greutăți”.

Și n-au fost puține lucrurile peste care era de trecut. Au fost, în primul rând, traumele rămase din decembrie '89 și eticheta de milițian comunist, lipită cu atâta ușurință. „M'am criticat prin ziare, m-au chemat la Consiliul Local să socoteală că înainte de 1989, la recensământul animalelor, am confiscat un porc nedeclarat. Porcul nu l-am confiscat eu, ci comisia

respectivă, eu doar sprijineam comisia dacă avea probleme. Era chestia asta critică – eram milițian din vechiul regim –, dar am trecut peste și mi-am făcut meseria. Am mai lucrat în Poliție până în 2001, când am ieșit la pensie. Și au tot fost stări de tensiune și critici prin ziare, dar am rezistat. Mulți mi-au zis să plec. Ulterior, după

ce am ieșit la pensie, mi-au dat titlul de cetățean de onoare al orașului. Nu mi-a părut rău că am ajuns să trăiesc în orașul ăsta, până la urmă soarta nu poți să ți-o alegi”, spune Mihai Beiușanu. Amintindu-și de decembrie '89, pronunță o frază cu valoare de lecție pentru politicienii care se hrănesc din naționa- Ism: „Nu pot să spun că mi-a rămas o antipatie față de populația maghiară. Am un respect deosebit pentru ei, pentru hărnicia și seriozitatea lor”. Vorbe pornite din

gura unui om pe care ei, maghiarii cei harnici și serioși, îl trimiseseră la moarte într-un moment de nebunie colectivă.

Revoluția de la Miercurea-Ciuc

În majoritatea orașelor din țară, revoluționarii pătrunși în Comitetele Județene ale PCR au furat obiecte și alimente. La Miercurea-Ciuc, ungurii au distrus tot. Cam asta a fost diviziunea revoluționară a muncii: românii furau, ungurii distrugeau.

Când a venit Revoluția, Alexandru Benko avea 42 de ani și era director general al Uzinei de Tractoare din Miercurea-Ciuc, unitate în care lucrau 4.200 de oameni. În scurt timp, Benko avea să devină președintele Consiliului Frontului Salvării Naționale (CFSN) din oraș. Pe 22 decembrie 1989, destinul său s-a intersectat cu cel al lui Iosif Biro, care făcea parte dintr-un grup clandestin anticeaușist al Pastorilor reformați, al cărui vârf de lance era László Tókes.

La ora amintirilor, Benko și Biro re trăiesc momentul decembrie 1989, pe care-l încadrează într-un context mai larg. Spre sfârșitul anilor '80, Ceaușescu înlocuise un număr mare de activiști de partid de etnie maghiară cu politrucii români get-beget. În după-amiaza zilei de 22 decembrie, maghiarii dați afară de Ceaușescu, considerându-se victime ale sistemului, s-au întors și au umplut birourile Comitetului Județean de Partid.

Iosif Biro: „Tovarășul Hortok, unul dintre cei retrogradați de Ceaușescu, și-a încheiat discursul de la balcon cu aceste cuvinte: «Și aceasta a fost o adevărată revoluție socialistă!». Deci, era clar,

după câteva ore, că nu se vrea «jos comunismul», ci doar «jos Ceaușescu». S-a format astfel un organ de conducere cu 20 de oameni. Dintre ei, 90% erau vechi activiști maghiari. Au intrat în UDMR, în administrație, câțiva mai sunt și acum», explică Biro.

Întâmplător sau nu, diversiunea teroristă a început tocmai când s-a pus problema reorganizării. E încă un indiciu despre obiectivele pe care le-a avut această diversiune. Naivii care sperau și ei la un post cald în noua putere trebuiau speriați și trimiși acasă pentru a li se face loc personajelor dinainte pregătite. „La Miercurea-Ciuc, primul moment cu teroriștii a fost când a intrat unul Deac Tibor, fost director la Tractoare, care atunci lucra în Brașov. El a intrat peste noi când ne organizam și a început să strige că vin teroriștii cu elicoptere și atacă. Nu știu dacă el a lansat zvonul sau l-a auzit de la cineva. E ciudat cum a apărut Deac Tibor atunci la Ciuc. Au fost multe ciudățenii, dar atunci n-aveai timp să analizezi. A existat suspiciunea că el ar fi fost colaborator al Securității”, spune Iosif Biro.

Și totuși, la Miercurea-Ciuc n-au existat victime ale diver siunii teroriste. Ofițerii de Armată și-au păstrat calmul, iar civilii n-au primit arme. Într-o anumită măsură a contat fapt^{ul} că militarii în termen, aduși în Harghita din alte zone ale țării, nu înțelegeau maghiara, așa că multe zvonuri le treceau pe la urechi fără să le priceapă.

În Sfântu Gheorghe însă, armele de foc au fost folosite 111^{ai} intens. Civililor le-au fost împărțite mitraliere pe bază de buletin. Consecința a fost că, în ziua de 25 decembrie 1989, 111ⁱⁱ militarii din UM 01048 Sfântu Gheorghe au purtat un război itt toată regula cu locatarii unui bloc aflat vizavi de unitatea militară. Au fost împușcați mortal patru oameni, iar alți patru au fost răniți în zilele de 24-25 decembrie 1989.

Pentru a se evita un carnaj, a fost interzisă ieșirea pe străzi între orele 23.00 și 7.00.

În noaptea de 24 spre 25 decembrie 1989, căpitanul Constantin Soariu, aflându-se în misiune cu mai mulți ofițeri și militari în termen de la UM 01048 Sfântu Gheorghe, l-a împușcat mortal pe un luptător de la Gărzile Patriotice, care fusese reținut pentru control, întrucât a avut impresia că acesta a încercat să-i agreseze.

Teroriștii, îmblânziți cu patru ore de rugăciuni

În dimineața zilei de 22 decembrie 1989, Alexandru Benko a fost anunțat că muncitorii nu mai vor să lucreze. Fabrica de Tractoare era cea mai mare unitate de producție și reprezenta motorul orașului Miercurea-Ciuc. Greva muncitorilor de aici s-a răspândit cu repeziciune. Benko își amintește: „M-a sunat primul-secretar, Aurel Costea: «Dacă poți, Ține-i în fabrică, să nu iasă pe stradă, că organele Ministerului de Interne au voie să tragă în ei!». Peste cinci minute a sunat lovânaș, șeful Securității din județ. M-a întrebat ce probleme sunt, i-am spus că muncitorii nu mai lucrează până nu dăm jos poza lui Ceaușescu din perete. «Bine, ar fi bine să nu iasă în oraș», Țis lovânaș. Apoi a sunat din nou primul-secretar: «Ai auzit că tiranul a fugit? Au început să se adune oamenii în piață. Vino tu și vorbește-le, că sunt de la tine, de la fabrică. Să nu strice clădirea Comitetului Județean. De altfel, în sediu nu se lȚai afla nimeni. Eu sunt în altă parte, în siguranȚă»„.

Despre Aurel Costea se știa că era unul dintre cei Illa supuși primi-secretari de județ din România. Povest_ete Alexandru Benko: „Cu o lună înainte de Revoluție, l_a o ședință, Costea a ridicat problema că unii oameni import_{an}tj din județ merg la biserică și cred că Dumnezeu e mai m_{are} decât Ceaușescu. «Ala-i Dumnezeu, mă!», și arăta spre p_oza cu Ceaușescu. Iar în 22 decembrie, m-a sunat și a zis: «Ai a_uzit că a fugit tiranul?»„.

Manifestanții au intrat pe ușile deschise ale Comitet_uli Județean. „Nu au găsit pe nimeni în birouri, dar au încep_ut să arunce pe ferestre niște calculatoare din alea vechi. La c_{are} am zis: «Gata! Afară și pază la uși, că asta nu e distracție!»„, continuă Benko.

Aceasta este una dintre marile diferențe dintre revoluția românilor și cea a maghiarilor. Într-o majoritate calificată, primii români care au pătruns în sediile de partid s-au apucat să fure diverse obiecte sau alimente. La Miercurea-Ciuc, oraș cu o populație majoritar maghiară, manifestanții au intrat în Comitetul Județean furioși, poate mai furioși decât românii, dar nu cu intenția de a fura, ci de a distruge tot ce avea legătură cu vechiul regim.

În noaptea de 22 spre 23 a fost spartă casa unde locuia Aurel Costea, primul-secretar. „Oamenii au intrat de furie. Toate erau sparte și rupte prin casă, inclusiv hainele nevestei. Televizorul color era spart în curtea casei, atârna de o creangă de pom”, mai spune Benko. Fiind un om cu notorietate în oraș, acesta s-a erijat în conducătorul revoluționarilor din Harghita. El a devenit președintele CFSN Miercurea-Ciuc, care echivala cu o funcție provizorie de primar. A mai existat un for, CFSN Harghita, care se ocupa de problemele întregului județ.

La Miercurea-Ciuc, revolutionarii au fost tinuți în frâu ^{cu} slujbe și cu rugăciune. „Era un haos de nedescris, iar scop^{ul} principal era să mențin calmul.

Am găsit o soluție ingenioasă am chemat preoți de toate confesiunile - ortodocși, catolici, reformați, protestanți. Erau în balcon și puneau mulțimea mereu la rugăciuni. În timpul ăla, se calmau. Omul, oricât de j_evoltat e, în prezența fețelor bisericești se potolește. Preoții ăștia au ținut vreo patru ore slujbele pe platformă, erau mii j_e oameni în Piață. În timpul ăsta, noi, cei dinăuntru, am ^ai putut să ne adunăm gândurile, să vedem cum stăm cu alimentele, cu căldura etc.”, spune Benko.

A dispărut sacul cu securiști

Alexandru Benko își amintește un episod plin de mister, petrecut în după-amiaza zilei de 22 decembrie. „A venit la mine un om mic de statură, cu un sac în spate. Zice: «Eu am fost ofițer la Securitate, dar m-au dat afară. S-a spart arhiva Securității și am luat și eu, în sacul ăsta, lista informatorilor din oraș». Avea un sac de documente. A scos un act. Erau niște state de plată. Apăreau numele respectivului, suma primită și semnătura. Nu erau sume prea mari - 100, 200, 500 de lei. Pe prima pagină am recunoscut trei nume, lista era reală. Am zis că, dacă aruncăm documentele astea în Piață, mâine jumătate din locuitorii orașului sunt morți. Am pus documentele într-un dulap metalic, închis cu cheia. Am păstrat cheia, iar a doua zi, când am mers la dulap, am constatat că era spart, iar sacul dispăruse”.

Povești pescărești despre democrație

În timp ce Revoluția se derula cu o cruzime atroce în Harghita și în multe alte zone ale țării, primul ziar liber din Miercurea-Ciuc, „Adevărul Harghitei”, publica știri invențate, un ferpar despre sacrificiul unei scroafe de prăsilă și ll'lici conflicte provinciale

iscate de percepția conceptului de democrație.

„Câți copii se pot așeza pe un scăunel?”, se întreba ziaristii harghiteni, cu trimitere la criza scăunelilor de la Grădinița numărul 1 din Miercurea Ciuc. Iar la începutul anului 1990,

--

șoc: „Oameni necinstiți, certați cu legile țării, au pătr_{uns} în ferma zootehnică Misentea și, cu un topor, au sacrifi_{caj} o scroafă de prăsilă, sustrăgând animalul. Nu cunoaștem numele autorilor acestui act incalificabil”. Dar erau și vești bune: Revoluția a crescut profitul atelierelor de reparat t_{ele}vizoare. „În numai câteva zile, s-au primit pentru rep_{ara}ții peste 70 de aparate. Explicabil! Emisiunile Televizi_uii și Radiodifuziunii Române Libere sunt acum primite cu mult interes”.

Ziaristii harghiteni au fost pionierii presei postdecem- briste de humor&ficțiune. Iată o mostră: „Agenția Iadop_{ress} anunță că în infern s-a instituit starea de urgență începând cu 25 decembrie 1989. Această stare a fost decretată de înalt Pre_a. Întunecimea sa SATAN datorită faptului că la porțile principale au sesizat prezența soților Ceaușescu. IPIS a declarat că nu dorește ca ideologia comunistă să fie răspândită în iad, aceasta constituind un amestec în «treburile interne»„.

La 22 ianuarie 1990, Forro Miklos, membru în FSN Harghita, s-a deplasat la Consiliul Frontului Salvării Naționale al pescarilor sportivi din Miercurea-Ciuc, să-i certe pentru indolență. Aflăm din „Adevărul Harghitei” despre o ceartă instituțională pe tema democrației: „Ce ați făcut voi timp de o lună? Ați stat și v-ați zgâiat la televizor și nu v-ați dus la lucru. N-avem nevoie de chiulangii!”, a strigat Forro Miklos. Pescarii s-au infuriat că Forro Miklos nu respectă regulile

democrației: „Oare, într-o democrație adevărată, cel care a fost ales trage la răspundere poporul, sau poporul are dreptul să-l tragă la răspundere pe el?”.

POHTA CE-A POHTIT: PREȘEDINTE PE VIAȚĂ

În decembrie 2004, cu câteva zile înainte de a preda definitiv șefiastatului, Ion Iliescu a creat un institut menit să scrie istoria Revoluției. În fruntea acestuia s-a pus el însuși, cu mandat pe viață. În primii șapte ani, Institutul Revoluției a consumat peste două milioane și jumătate de euro ca să îngroape adevărul despre evenimentele din decembrie 1989. Întrebat despre eternizarea sa și a „emanațiilor” săi la conducerea Institutului, Iliescu răbufnește: „Ce vă interesează? Da, suntem pe viață! Suntem niște simboluri ale Revoluției”.

Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD) se ocupă cu organizarea de simpozioane și mese rotunde în care Ion Iliescu, Gelu Voican Voiculescu și alții „de-ai casei” perorează despre Revoluția lor și, câteodată, despre Mineriada lor. Lansează cărți și broșuri care nu se abat nici ele de la linia iliesciană a istoriei.

Nimic nou nu au aflat românii de la Institutul Revoluției. Nici cine a tras în ei, nici cine a fost creierul diversiunii sângeroase, nici de ce Televiziunea Română a panicat zile în șir populația, nici cine a scos civilii în stradă și i-a înarmat. Mer_gând pe aceste piste, ar fi lovit, inevitabil, și în cel care P_{atr}onează această institutie: Ion Iliescu. Or, asta e de necon_ceput la IRRD.

POHTA CE-A POHTIT: PREȘEDINTE PE VATĂ

Este o atmosferă cuminte la Institutul Revoluției, în vîlă de epocă din centrul Capitalei. Din când în când, acolo se rînjesc întâlnesc grupuri de revoluționari. Se acuză unii pe alții de parvenire de se aude până la Piața Romană.

Și totuși, această instituție este cea abilitată de stat să scrie istoria Revoluției române. Este varianta oficială a României privind la evenimentele din Decembrie 1989. O variantă, evident, mincinoasă. Câteva idei răzbat din publicațiile tipărite de IRRD: Revoluția română este 100% revoluția oamenilor care au ieșit spontan pe străzi în 1989 (nimic despre complotul ticluit în anii '80 și nici despre lovitura de stat din 1989). Vinovat pentru toți morții de la Revoluție este Nicolae Ceaușescu (nimic despre diversiunea începută în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989).

De ce a fost nevoie de un institut al Revoluției? Conducerea acestuia motivează într-un raport de activitate dat publicității anul trecut: „Pe fondul confruntărilor politice declanșate încă din ianuarie 1990, s-a încercat și se încearcă încă deturnarea esenței evenimentelor din decembrie 1989, negarea rolului factorului intern, al poporului român și al unor personalități implicate în Revoluție, se caută impunerea într-o manieră agresivă, prin mass-media, a unei «realități» confecționate, fără corespondență în dramatismul zilelor din decembrie 1989”. Măcar oamenii o spun sincer: IRRD apără Revoluția lui Iliescu de cercetările întreprinse de ziariști sau istorici care nu susțin Teoria Emanăției.

Banii și legea

Legea 556/2004, cea prin care s-a născut Institutul Revoluției, a plecat de la biroul prezidențial al lui Ion Iliescu în toamna anului 2004. Iliescu se apropia de finalul primului său mandat de președinte și dorea să-și asigure un climat istoric prietenos pe legătură cu Revoluția. Legea

a trecut prin Parlament ca fulgerul, iar pe 14 decembrie 2004, cu câteva zile înainte de finalul maratonului prezidențial al lui Iliescu, a fost adoptată.

Articolul 3, litera A din lege precizează: „Colegiul Național al Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, ca organ deliberativ de conducere a Institutului, cu mandat permanent, este format dintr-un număr de 25 de personalități reprezentative și recunoscute ale Revoluției Române”.

Formularea de „mandat permanent” le dă bătaie de cap juriștilor. Cei de la Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor (SSPR) susțin că mandatul permanent al Colegiului poate fi contestat. Ei argumentează că respectivul Colegiu este permanent ca for de decizie, dar nu și membrii lui.

Membrii IRRD se bat cu pumnul în piept că sunt inamovibili, că au fost numiți pe viață de Iliescu, întrucât legea stipulează că președintele țării poate să numească membrii, dar nu să-i și dea I afară. Conform legii, actualul președinte poate să numească un nou membru doar atunci când un vechi membru moare. Până acum au murit doi oameni din Colegiul Național, Dan Iosif și Sergiu Chiriacescu, și nu a fost numit nimeni în locul lor.

POHTA CE-A POHTIT: PRESEDINTE PE VATA

Cei 25 de corifei

Bugetul Institutului Revoluției este asigurat din bani publici prin bugetul Senatului. Peste două milioane și jumătate de euro a „tocat” IRRD din 2005, când și-a început activitatea, până în 2011. Sediul Institutului se află în centrul Capitalei, nu departe de Piața Universității, într-o clădire istorică, „burgheză”, pusă la dispoziție de Administrația Protocolului de Stat.

„Membrii Colegiului Național sunt numiți de către Președintele României”, mai spune legea de funcționare a IRRD. Președintele Iliescu a numit prompt cele 25 de persoane, răsplătite cu „mandate permanente” (adică pe viață): Petrică Bălint, Sergiu Chiriacescu, Emilian Cătean, Dan Iosif, Emil „Cico” Dumitrescu, Lorin Fortuna, Cazimir Ionescu, Claudiu Iordache, Mihail Ispas, Eugenia Iorga, Dumitru Mazilu,

Alexandru Mironov, Sergiu Nicolaescu, Gheorghe Pastor Petre Roman, Romeo Raicu, Adrian Sanda, Ion Savu, Răzvan Theodorescu, Dan Toader, Doru Țigău, Dorel Vișan, Valentin Voicilă, Gelu Voican Voiculescu, Emil Vlădeșan.

Între cei 25 de „corifei” se numără: Emilian Cătean (con, damnat, ulterior, la cinci ani de închisoare pentru că și-a însoțit foloasene cu venite pe când conducea Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor), Cico Dumitrescu (diversionist de calibru în Televiziunea Română, pe timpul Revoluției), Cazimir Ionescu (a anunțat pe 22 decembrie 1989, la TVR, că teroriștii vor rade de pe fața pământului orașul Pitești), Sergiu Nicolaescu și Gelu Voican Voiculescu (trăgători de gloanțe și de sfuri în decembrie 1989; ultimul, și turnător la Securitate), Dumitru Mazilu (care scrie cărți în care încearcă să nege adevărul pe care l-a dezvăluit tot el într-un volum incendiar, „Revoluția furată”, apărut în 1991), Petre Roman (profitor al Revoluției, prim-ministru pe vremea mineriadelor din 1990), Răzvan Theodorescu (personaj care a jucat un rol important în manipulările televizate din 1990, inclusiv la mineriada din 13-15 iunie). Toți aceștia au fost numiți cu mandate permanente. Legea nu prevede alegeri sau alte forme de schimbare a cadrelor.

Pentru ca toată această acțiune de înființare a Institutului să fie o mascaradă, membrii numiți de Ion Iliescu l-au ales o zi mai târziu, pe 15 decembrie 2004, în funcția de președinte al IRRD, pe același Ion Iliescu.

Întrebat dacă i se pare firească această sinecură pe viață, fostul președinte a reacționat în trepte. Primul răspuns: „Dar ce vă interesează?”. Al doilea răspuns: „Da, domnule, suntem pe viață. Pentru că suntem niște personalități ale Revoluției. Suntem un

Partea a

simbol". Al treilea răspuns: „Institutul cercetează științific, nu își propune să răspundă la întrebările la care trebuia să răspundă Procuratura. Încercați să deturnați. Faceți mult rău! Păcat de voi, băieți tineri...".

Păcat de noi, băieți tineri ... Nu atât de tineri pe cât eram în decembrie 1989, când un complotist avid de putere ne-a furat Revoluția în numele căreia, peste ani, avea să se insta^{leze} președinte pe viață.

EDITORIALE

„Se trăia mai bine...”


I ntrarea în anul 20 f.C. (fără Ceaușescu) a fost întâmpinată de câteva ziare cu documentare despre viața, oamenii, moravurile și paranoia de la apusul comunismului. Pentru românii care au trăit acele vremuri este o bună terapie împotriva tentației de a deveni nostalgici, iar tinerii au ocazia să afle lucruri concrete despre un regim dement.

În toamna anului trecut, când stabileam împreună cu câțiva colegi reperele acestei campanii, am convenit asupra unui pericol: transformarea unei oneste inițiative gazetărești în muniție pentru nostalgicii comunismului. Sau ai ceau-șismului. Acum, când episoadele curg în paginile ziarului, putem constata că am anticipat corect. Simpla publicare a unor prețuri din 1989, comparativ cu cele din 2009, a stârnit polemici aprige pe www.adevarul.ro.

Unele voci reanimează zgomotos teoria care ne-a sabotat luciditatea, ca națiune, în toți acești ani: „se trăia mai bine pe vremea lui Ceaușescu”. E posibil ca autorul unei astfel de proPозиții chiar să o fi dus mai bine înainte de '89. Dar afirmația^{sa} este profund incorectă! Corect era să spună: „eu trăiam mai bine pe vremea lui Ceaușescu”. Sau: „familia mea trăia mai bine pe vremea lui Ceaușescu”. Dar fiți siguri că națiunea română

trăia lllai prost pe vremea lui Ceașescu!

Nu cumva, în spatele nostalgiei după comunism, se ^{Js}cunde nostalgia unor oameni după tinerețea pierdută?

 Dacă-i pe-așa, da, și eu sunt nostalgic... după anii copilăriei când cutreieram zăvoaiele ca un voievod, adunam mu_{re} d_e rug, alune de pădure sau ciuperci de tot felul... mulgeam vaca pe câmp și fierbeam laptele în cratițe bine ascunse în caze_e. mate... prindeam pește cu mâna și-l frigeam pe malul ap_ei iar în jăratric coceam porumbi și cartofi... plus scăldatul vara și săniușul iarna... plus covorul de flori al primăverii și fructele_e parfumate ale toamnei...

Cum să nu fi nostalgic după toate astea?

12 ianuarie 2009

Sovietici buni, sovietici răi

În ultimii săi ani, Ceaușescu devenise definiția stalinismu- lui anchilozat. În vreme ce lagărul comunist se dezgheța, atotputernicul lider de la București - „rebelul” de odinioară - s-a întors la dogmatismul anilor '50. Ascensiunea lui Gorbaciov în URSS l-a făcut să-și piardă mințile în așa măsură, încât a devenit surd la orice semnal venit dinspre Kremlin. Dacă-și destupa un pic urechile, probabil că n-ar mai fi fost ciuruit la Târgoviște, ci ar fi avut soarta lui Todor Jivkov în Bulgaria sau a lui Erich Honecker în RDG.

„Adevărul” a publicat ieri ample extrase din interviul acordat de Ceaușescu ziarului „Pravda” și publicat la 23 august 1989. Satrapul de la București transmitea Moscovei, în oficiosul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (CC al PCUS), că respinge modelul sovietic de reformare a socialismului. Model întruchipat de cei doi termeni care-l speriau de moarte pe Ceaușescu: *perestroika* (restructurare) și *glasnost* (transparentă). Încercând să-și îmbrace mesajul într-o formulă

vag diplomatică, dictato^{ru}l român apăsa pedala naționalistă: „socialismul se realizează în mod diferit de la o țară la alta”.

De nimeni nu se temea Ceaușescu, în august 1989, mai mult decât de sovietici! Dovadă că, în cadrul interviului din „Pravda”, folosește insistent expresii decupate din limb^a de lemn, dar din care, în contextul dat, încearcă să-și facă sc^{td} de apărare: „Dezvoltarea relațiilor cu alte state trebuie să se bazeze pe principiile deplinei egalități în drepturi, respectului independenței, suveranității, neamestecului în treburile interne”. Asta, cu „*neamestecul în treburile interne*”, suna a reproș, dar și a strigăt de disperare. Nici nu e de mirare: Ceaușescu mai avea de trăit patru luni, iar serviciile sale de informații îl țineau la curent cu acțiunile Moscovei.

I Este șocant să vezi cât de inegal poate fi un politician, mai

I ales în comunism, atunci când datele problemei se schimbă! La 30 august 1944, tânărul Ceaușescu - avea 26 de ani și tocmai ieșise din pușcărie - întâmpina entuziast Armata Roșie la marginea Capitalei. Patruzeci și cinci de ani mai târziu, bătrânul Ceaușescu tremura de frica intervenției sovietice. Iar de ce i-a fost frică n-a scăpat.

1 Pentru un stalinist de talia lui Ceaușescu, *amestecul sovietic în treburile interne* era binevenit pentru a înlătura dictatura antonesciană, a umple pușcăriile cu reprezentanții regimului burghezo-moșieresc și a-i instala pe comuniști la putere. Același *amestec în treburile interne* era însă o nenorocire dacă viza răsturnarea ultimului stalinist din Europa!

28 august 2009

La luptă, generale! La păcănele!

■ De o vreme umbla vorba prin târg că generalul Stănculescu a dat-o pe „păcănele”. Nu știam ce sunt alea, dar mi-a explicat un coleg: niște aparate la care bagi fisa și „păcănești” în draci *-pac-pac*, la o manetă – sperând să nimerеști combinația norocoasă și să pleci acasă cu mai mulți bani. Sau măcar să-ți lase de-o friptură.

I Generalul Stănculescu are experiență în *pac-pac*: în decem^{br}ie '89 a tras și pentru a-l apăra pe Ceaușescu, și pentru a-l ■mite pe lumea cealaltă. La Timișoara a dat niscaiva comenzi intru reprimarea manifestanților (nu întâmplător a primit pndamnări grele în anii din urmă). Pe 22 decembrie, deși 'Ș¹ pusese strategic piciorul în ghips, a fost numit ministru al Apărării de către tovarășul Ceaușescu, pe care un pic rl'lgj târziu l-a condus la elicopterul spre nicăieri. Trei zile după aceea, generalul a urcat într-un alt elicopter, ca sa-l lichideze pe „ăl bătrân” într-o cazarmă din Târgoviște. *Pac-pac*, l-a exe. cutat. *Pac-pac*, caz rezolvat.

Apoi a fost ministru și om de afaceri. A jonglat cu armament și a făcut-o pe picior mare. Era jucător greu, cum se zice. Să tragă și el ceva foloase pentru *pac-pac-ul* din '89!

Acum, la 81 de ani, mai trage doar la manetă. E prea bolnav ca să stea în pușcărie, de aceea se drege într-un loc liniștit și cu multă verdeată, ideal pentru însănătoșire: cazinoul. Medicii spun că, la bolile care i-au fost depistate pentru a fi eliberat, ar trebui să evite emoțiile de genul „Vine popa de roșu? Nu vine!”, „Pică dama de cupă? Nu pică!”. Nu de alta, dar îi plesnește vreo arteră și rămânem fără general. Cine-o să ne mai

povestească nouă cum au fost făcute jocurile atunci, în decembrie '89? Cine a sunat la ruși și pe cine au sunat rușii... Ce-au vorbit și cum s-a ajuns la soluția lichidării... încă mai tragem nădejde că generalul Revoluției cu picioru-n ghips nu ne va părăsi înainte de a mărturisi.

Dar pentru asta trebuie să se lase de păcănele! Dacă nu poate, căci umblă vorba că a devenit dependent, atunci ar trebui protejat în sistemul penitenciar. De la un tabinet sau un șptic nu-ți plesnește scăfârlia...

Dacă era vorba de Pițurcă sau de vreun *texan* din clanul Becali, faptele vitejești din cazinou n-ar fi mirat pe nimeni. Dar el, ditamai generalul oștirii române, care a îngropat și pus președinți?! Un așa final de carieră au doar bravii generali din romanele sud-americe. Acelora, măcar, li se face un azil în care pot să joace șptic în voie, alături de alți patrioți alunga[^] de la putere, așteptând zadarnic vestea că *dictatorul a fugit* Ș¹ că țara îi cheamă din nou la datorie...

La luptă, generale! La Casino Palace, la păcănele!

3 septembrie 2009

Gorbaciov, de la tovarășul Ceaușescu la domnul Vîntu

Dacă nu ar fi fost atât de paranoic încât să se considere buricul pământului, iar diabetul i-ar fi îngăduit să se apropie de 92 de ani, Ceaușescu ar fi avut ocazia să-l întâmpine pe Gorbaciov la București, pe 2 decembrie 2009, și să-i adreseze un călduros salut capitalist: „Bun venit, Mihail Sergheevici!”. |ar

fostul lider de la Kremlin i-ar fi răspuns cu aceeași prietenie: „Bine te-am găsit, Nikolai Andreevici!”.

Ceașescu n-a înțeles însă că vântul schimbării ori te mângâie pe frunte (dacă-i înțelegi direcția), ori te face praf și pulbere (dacă i te opui). S-a încăpățânat să rămână stăpân peste o țară condusă atât de departe spre fericirea comunistă, încât nu mai avea nici vlagă, nici speranță, nici curaj. România anului 1989 arăta ca după un cataclism, iar Nea Nicu – ca un ticălos ramolit. Și dacă tot n-a vrut să-și trăiască restul vieții pe o plajă din Cuba sau într-un palat din Coreea de Nord, atunci i-a fost rezervată o cantitate consistentă de plumb, într-o cazarmă din Târgoviște.

Istoria va demonstra că Gorbaciov nu era străin de soluția finală aplicată lui Ceașescu. Noile căpetenii de la București erau nerăbdătoare să ia lumină de la Moscova. Un telefon, un sfat, o întâlnire conspirativă... și gata: *pac-pac!*

De atunci au trecut aproape 20 de ani. Tovarășul Ceașescu îlmai poate primi pe domnul Gorbaciov doar pe lumea cealaltă. Aici, pe pământ, nu se știe exact nici măcar unde-i putrezesc oasele, căci groapa din Ghencea e ferecată mai rău decât mormântul lui Tutankamon.

În schimb, Mihail Sergheevici va fi așteptat la București de Sorin Ovidiu Vîntu. S-au mai schimbat lucrurile în România. Gorby a vrut să ne dea un pic de *perestroika*, oleacă de *glasnost*,¹ iar noi am apucat-o pe calea capitalismului sălbatic.

De la Ceașescu la Vîntu-iată definiția perfectă a României² în următorii 20 de ani. Gorbaciov e doar mesagerul pe care ni-l

trimite istoria să ne pună oglinda-n față, ca să vedem
- vorb_a lui Ion Iliescu - cine suntem și ce vrem.

22 septembrie 2009

O istorie postcomunistă încărcată de comunism

De aproape două decenii, istoria comunismului românesc a fost scrisă aproape exclusiv de cercetători străini: An_{ne}li Ute Gabany, Thomas Kunze, Peter Siani-Davies, Pierre du Bois, Dennis Deletant, Stéphane Courtois, Edward Beh_r, Joachim Siegerist etc. Românii s-au refugiat mai degrabă în memorialistică - provocând, e drept, mărturii prețioase din perspectiva istoriei. Excepțiile sunt puține, dar semnificative: Vladimir Tismăneanu, Stelian Tănase și, mai ales, Alex Mihai Stoenescu.

După Revoluție, istoricii Epocii Ceaușescu s-au cantonat în Burebista, Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, evitând să facă autopsia comunismului. Le era și greu: mulți dintre ei îl slujiseră cu condeiul. Alex Mihai Stoenescu - mai tânăr, mai proaspăt, mai hotărât - a făcut o altă alegere: s-a dedicat aproape exclusiv marelui derapaj al secolului al XX-lea. Comunismul era, și este, atât de ofertant pentru istorici, încât merită o atenție specială. Tenacitatea lui Stoenescu l-a transformat pe acesta într-un veritabil guru al istoriografiei recente.

Ultima sa producție - „România postcomunistă, 1989-1991” (Editura Rao, 2008) - este la fel de impresionantă ca „Istoria loviturilor de stat în România”, cu cele cinci volum^e ale sale. Titlul este înșelător. „România postcomunistă”

este ,

A ¹ -1

de fapt, o incursiune captivantă în comunism. Comunism^{mul} sclerosat, de până la 22 decembrie 1989, și comunismul rernæ nent, care a făcut ravagii în 1990-1991. Revoluția a topit u^{nele} structuri comuniste, însă altele s-au perpetuat, bine ma^{scate} de puterea gorbaciovistă. Stâlpii dictaturii nu au devenii peste noapte pionierii democrației.

L Este exact ceea ce demonstrează, cu probe zdrobitoare, ca^{te}arta de peste 650 de pagini a lui Alex Mihai Stoenescu.

3 octombrie 2009

Ceaușescu, ultima suflare

Mai e un pic și se împlinesc cei 20 de ani prorociți de Silviu Br_ucan. *Stupid people*, ne-a spus bătrânul stalinist, rămas un sforar de clasă chiar și în zorii democrației postcomuniste. Atunci ne-am supărat. Acum, doar ne întrebăm: și dacă Brucan avea dreptate?

■ Mi-am amintit de acele vorbe, grele ca un blestem, recitind o carte-document: „Ceaușescu la Târgoviște, 22-25 decembrie 1989”, de Viorel Domenico (Editura Ion Cristoiu, 1999). Militar de carieră, autorul s-a lansat într-o aventură temerară: descâlcirea ițelor încurcate ale Revoluției române. A încercat această reconstituire istorică în 1999, convins fiind că zece ani de la evenimentele din decembrie '89 e deja prea mult pentru a lăsa lucrurile nelămurite. Îi dau o veste proastă: lucrurile au rămas la fel de nelămurite și la 20 de ani de la Revoluție!

Iată, așadar, legătura cu spusele rău-prevestitoare ale oracolului Brucan. În ciuda norului de ceață

„tras” peste evenimentele din decembrie '89 de către unele personaje-cheie, care și-au folosit în mod pervers funcțiile deținute în statul postcomunist, Viorel Domenico a reușit o performanță rară: a strâns între copertele unei cărți mărturii cu valoare istorică. Srație lor, nu suntem mai lămurii în legătură cu tainele compotului anticeaușist, dar aflăm amănunte esențiale despre ultimele zile ale cuplului paranoic.

I Piesa de rezistență a cărții o reprezintă interviul-rnara- ton cu generalul Kernenici, cel care în decembrie '89 - pe când era „doar” colonel - i-a avut în custodie, timp de trei zile, pe Nicolae și pe Elena Ceaușescu. Kernenici era atunci comandant al Garnizoanei Târgoviște, dar și al unității militare în care au fost judecați, condamnați și executați cei doi Ceaușești.

Dincolo de valoarea istorică a cărții sale, Viorel Domenico ne oferă - ca și într-un alt volum-document, „După execuție a nins” (Editura Militară, 1991) - destule mostre de talent literar. Un ingredient obligatoriu pentru o lectură agreabilă.

14 octombrie 2009

Ceaușescu, Iliescu și URSS

Pe măsură ce serialul „Sfârșitul Ceaușeștilor” avansează, scenariul din decembrie 1989 iese din ceață. Lovitura de stat regizată de sovietici, în bună înțelegere cu americanii, francezii, nemții, englezii, ungurii și alți mușterii, se arată în toată splendoarea ei.

Asta nu înseamnă că n-a existat revoluție! A existat, dar a fost o revoluție planificată în birouri, nu în stradă. Strada a preluat cu entuziasm lucrarea făcută de servicii specializate. În fond, și-au dat

mâna interesul și disprețul marilor puteri cu ura adunată în sufletele noastre. Toate - și interesul, și disprețul, și ura - îndreptate împotriva cuplului feudal aflat de 24 de ani la cârma României.

Probele publicate de „Adevărul”, dublate de dezbaterile de la „Nașul”, elimină orice semn de întrebare din dreptul intervenției sovietice. Un adevăr pe care noi, cei care am trăit anii de coșmar dinspre finalul Epocii de Aur - când ziceam în șoaptă că nebunul ne îngroapă pe toți, pentru că i-a murit moartea -, nici măcar nu-l incriminăm. Avem totuși dreptul *să-l consemnăm* și *să-l comentăm*, pentru că face parte din istoria noastră! Și pentru că a lăsat în urmă 1.116 cadavre.

Prezența covârșitoare a sovieticilor în România luna decembrie 1989 a primit confirmări implacabile.

Silviu Brucan și-a făcut treaba în decembrie '89 și apoi s-a retras din nucleul puterii. *Tovarășe Gorbaciov, misiune îndeplinită!*

Generalul Stănculescu, cel care a trecut Armata de p^{arta} Revoluției și l-a imbarcat pe Ceaușescu în elicopterul tu^{or} ții, a fost schimbat pe 23 decembrie cu un agent sov^{ietic} j^ovedit: generalul Militaru. Decizia i-a aparținut lui Ion Becu. Triunghiulcomplotiștilor, staliniști-militari-perestro- j){iști, s-a așezat cu centrul de greutate pe Moscova: Brucan - ■ilitaru - Iliescu. Toți trei și-au împletit destinul cu Uniunea Sovietică.

• Statele Unite ale Americii au făcut României, pe 24 decembrie, o ofertă „de nerefuzat”: azil pentru soții Ceaușescu. Dar grupul condus de Ion Iliescu a spus: *niet!* A preferat ca, în aceeași zi, să decidă executarea „odiosului dictator” și a „sinistrei sa le soții”. Semn că vocea Americii se auzea slab la București, fiind bruiată de influența covârșitoare a sovieticilor. Sau, mai exact, a românilor care lucrau pentru sovietici.

I Câinele călcat pe coadă

Probele sunt zdrobitoare: în decembrie 1989, Revoluția frână a fost declanșată cu trotil sovietic, iar lichidarea lui Ceaușescu poartă pecetea Moscovei.

■ Mărturiile se adună implacabil. Agenții sovietici – mulți dintre ei, români get-beget-operau peste tot. Și la Timișoara, și la București, și în alte zone ale țării. Rolul lor era de a face mămăliga să explodeze. Și au tot turnat trotil în mămăligă până când a făcut buf!

Ț Să fim bine înțeleși: îndepărtarea lui Ceaușescu de la Putere a fost nu doar necesară, ci și providențială. Iar dacă noi, românii, păream incapabili să scuturăm un jug tiranic, ba chiar îl aclamam în manifestații de sute de mii de oameni și-l cantam pe milioane de voci, atunci o intervenție din exterior era o binecuvântare.

Sovieticii ne-au făcut mult rău de-a lungul istoriei. Când ^{au} intrat peste noi, în '44, ne-au nenorocit pentru o jumătate ^{de} veac (ba chiar și mai mult, dovadă că nici azi nu ne-am fevenit). Dar am fi nedrepti să le reproșăm intervenția din '89! Au venit, și-au făcut treaba, au plecat. Între timp, ne-au SCăpat de nebun.

De fapt, ce-au făcut ei, concret? Au inițiat acțiuni de stradă atunci când noi ne ascundeam. Au strigat „Jos tiranul!” cînd noi nu îndrăzneam. Au spart tablouri când noi ne temeam. Nu le era frică, pentru că se aflau în misiune. Nouă ne rămurau nădragii, pentru că aveam copii de crescut sau părinți de îngrijit.

Eram ca un câine lăptos, voinic și cu colții mari, dar lihnit de foame, bolnav de lepră și paralizat de frică. Un câine precum cei pe care-i vezi tolăniți prin București, la ieșirea din metrou. Trebuie să păsești cu grijă, altfel riști să-i calci pe coadă. Și atunci, haț!, te apucă de picior.

Așa și noi, în '89: trebuia să vină cineva să ne calce pe coadă. Eventual, să ne dea și una peste bot, în caz că nu reacționăm. La nevoie, să ne bage și-o andrea în fund, cum s-a întâmplat în Piața Palatului, pe 21 decembrie, la marele miting cerut de Ceaușescu.

Rabdă și câinele cât rabdă, dar la un moment dat tot te mușcă de picior! „Nea Nicu” a aflat cât de periculoasă e mușcătura asta. Pentru el era însă prea târziu.

28 octombrie 2009

Lecțiile cazului Nicolcioiu

P

Povestea lui Vasile Nicolcioiu e o lecție de viață nu doar spectaculoasă, ci și îngrozitor de dureroasă.

În decembrie 1989 era șef al Protocolului de Partid și de Stat. Se înfiripase în puterea comunistă încă din anii '50, pe când era student. A urcat treaptă cu treaptă, iar din 1983 conducea Protocolul lui Ceaușescu.

Marea Răsturnare din 22 decembrie l-a găsit-

mic dezertor al marilor clipe istorice - la ferestrele Palatului de vizavi, p^rvind cu emoție cum își ia zborul elicopterul prezidențial. A^{dio} 'tovarășe Nicolae Ceaușescu! Adio, tovarășă Elena Ceaușescu!

Dar *Tovarășul* și *Tovarășa* nu-i mai citeau gândurile, nu-i mai auzeau bătăile inimii. Erau prea speriați ca să se ^{mal} gândească la necazurile altora.

Lui Vasile Nicolcioiu i-au fost suficiente câteva ore să se dea cu noul regim. Nu-l deranja că în jurul său se vorbea despre „odiosul dictator și sinistra lui soție”. El, șeful de la protocol, putea fi folositor și noii puteri. Mai ales că-l cunoștea pe Ion Iliescu de vreo treizeci de ani...

Prima lecție: Ion Iliescu l-a folosit pe Nicolcioiu în acel decembrie periculos, eliberator și însângerat, iar de Anul Nou l-a trimis la plimbare - *nu te mai pot ține, fac scandal revoluționarii...*

A doua lecție: câțiva ani mai târziu, soția și fiul lui Vasile Nicolcioiu l-au batjocorit ca pe hoții de cai și, în final, l-au aruncat în stradă. Nu mai era bun, pentru că nu mai „producea”. Devenise un obiect nefolositor, care mai mult îi încurca prin casă. Cât timp fusese mare grangur comunist, era altceva: avea bani, călătorea „cu Șefu” peste tot în lume, aducea produse la care alții nici nu visau... *trai, nineacă, pe banii babacului!*

Când „babacul” a devenit neputincios, pe ușa apartamentului său - din care încă nu fusese alungat - au apărut două cuvinte grele, scrise cu vopsea de propria-i familie: „Moarte lacheului!”. Ca să vezi unde se ascundeau disidenții... Lacheul era bun doar când îndura umilințe maxime ca să-și țină și nevasta, și flăcăul ca în sânul lui Avraam.

1 A treia lecție: după ce a șterpelit geanta cu bani

care l-a însoțit pe Ceaușescu în Iran, Nicolcioiu s-a trezit și sărac, și fără casă. În acest timp, soția și fiul cunoșteau o misterioasă bunăstare...

A patra lecție: soția - devenită fostă -1-a pârât pe Nicolcioiu la Comisia Senatorială pentru Cercetarea Evenimentelor din Decembrie 1989.

b A cincea lecție: în timp ce fosta soție și eternul fiu trăiesc bel- ferește în centrul Capitalei, Vasile Nicolcioiu zace într-un azil de bătrâni. Și e fostul șef al Protocolului de Partid și Stat...

4 noiembrie 2009

Revoluție contra cost

Marea operațiune de reconstituire a zilelor fierbinți din decembrie 1989 este și un exercițiu de cunoaștere a oamenilor. A acelor oameni care au jucat un rol important în sfârșitul Ceaușeștilor. Oamenii Revoluției.

Surprizele au fost de tot felul. Am descoperit caractere puternice, clădite pe corectitudine, onoare și principialitate, dar și personaje josnice, care de 20 de ani caută să scoată profit din Revoluție.

Un ofițer de rang înalt a renunțat la un weekend reconfortant pe Valea Prahovei pentru o discuție densă, despre decembrie '89, într-un București ponosit. Un parașutist cu misiuni speciale în acele zile fierbinți a tăiat țara în două pentru o reconstituire la fața locului. Un agronom a stat câteva ore în câmp, pe o vreme căinoasă, pentru a explica la fața locului cum a vrut să aresteze cuplul dictatorial la nici două ore de la fuga de pe sediul CC. Un fost milițian, actual comisar, a refăcut meticulos trei ore cruciale din viața de fugar a lui Ceaușescu. Un revoluționar a reconstituit clipele magice ale intrării în Palat, altul – prima percheziție aplicată „iubitului conducător”. Un ofițer de cazarmă s-a scotocit prin lada cu amintiri prețioase ca să ne arate un glonț mânjit cu sângele lui Ceaușescu.

Sunt oameni în fața cărora îți scoți pălăria, pentru că efortul lor contează enorm în bătălia pentru adevăr. Din fericire, lista e mult mai lungă decât cea survolată mai sus. Din nefericire, spațiul e prea mic pentru a-i aminti pe toți acești eroi anonimi.

Există însă și oameni josnici. Unii au certificate de revoluționari și, în virtutea acestei hârtii, primesc bani frumoși de la statul român. Asta nu-i oprește să pretindă bani pentru orice frază pe care-o scot pe gurița lor prețioasă. Iar unii suni de-a dreptul

impostori: cer bani în schimbul unor informații banale. Și, culmea, mai găsesc și fraieri.

Pe cei din urmă îi anunt să cânte la altă masă! Dacă au făcut Revoluția ca s-o vândă apoi la bucată, cuvânt cu cuvânt, fraza cu frază, atunci mai bine-ar fi stat acasă! S-ar fi găsit, în mod sigur, suficienți revoluționari cu demnitate.

12 noiembrie 2009

Zidul Berlinului și Zidul Târgoviștei

Cu cât îl studiezi mai mult pe Nicolae Ceaușescu, cu atât îți întărești convingerea că omul acesta a fost un dement. Un bolnav al Puterii, care ajunsese să gândească în termeni de genul „România și restul lumii”.

În 1989, Ceaușescu a avut o mie de șanse de a ieși din penă. N-a folosit-o nici pe a 999-a, nici chiar pe a 1000-a. Iar pentru a fi sigur că se întâmplă doar ceea ce vrea el, a văzut doar ceea ce voia el! Nu l-a interesat ce se întâmplă în jurul coliviei cu papagali numită România.

Cel mai grav gest de ignorare l-a făcut la adresa Zidului Berlinului. Mai precis, la căderea acestuia. Poți să-l înțelegi că – din vanitate, calcul sau boala

Ceaușescu a înțeles de unde bate vântul, dar a crezut că poate ridica în jurul României un gard atât de înalt, încât nici cel mai mare uragan nu-l poate doborî. Mare prostie! Ascuns în spatele aceluia gard al nebuniei, n-a auzit zgomotele târnăcoaelor care demolau Zidul Berlinului.

I Când cade Honecker, zici că te doare măseaua. Când se duce și Jivkov, parcă ai și-un junghi. Dar când cade Zidul Berlinului, ai în față certificatul de deces al Războiului Rece! Iar parafa nu e pusă de

puterii - nu bagă în seamă schimbările din Cehoslovacia sau Ungaria. Poți să-i înțelegi și încăpățânarea de a nu ține cont de procesul complex din Polonia, unde comuniștii pierdeau puterea prin alegeri libere. Răsturnarea lui Erich Honecker nu ai cum s-o ignori, căci e buzduganul trimis de Gorbaciov spre toți dinozaurii stali- niști. Iar când buzduganul trece de Berlin și-l doboară și pe Todor Jivkov la Sofia, îți faci bagajele, tăăiță, și te duci să-ți crești nepoții!

Dacă n-ai înțeles că Zidul Berlinului e de fapt Zidul Europei, ba chiar zidul care desparte lumea-n două, înseamnă că ți-ai semnat singur sentința. Iar Ceaușescu, dictatorul, ră-egal-și-fără-de-sfârșit, chiar asta a făcut. Și-a pus singur streangul de gât, s-a cocoțat pe scaun, și-a uns meticolos funia cu săpun, apoi a dat un picior scaunului, să-l lase dracului în independența și suveranitatea și nebunia lui!

Iar în cădere, a tras-o și pe coana Leana, care crede-a pesemne, că Zidul Berlinului e un fel de chirpici care trecea prin bățătura ei din Petreștii Dâmboviței, când fata Alexandrinei încerca eroic să treacă de clasa a patra. Dar pentru că n-a reușit, s-a făcut academiciană. Și academiciană a ajuns la Zidul Târgoviștei!

17 noiembrie 2009

Când Ceaușescu a trecut de partea poporului

Cu cât te afunzi mai mult în detaliile zilelor de 22-25 decembrie 1989, descoperi crâmpoșe de viață - și de moarte- demne de un film despre dictaturile sud-americane. Teroare, minciună, despotism, nepotism, lacrimi, durere. Fiecare-n parte și toate la un loc, într-un ghiveci care amestecă drama cu dramoleta și tragedia cu telenovela.

Înainte de a ajunge în cazarma sfârșitului său oribil, Nicolae Ceaușescu a trecut, în decursul a șase ore, de la demența unei puteri absolute la mici trăiri care arată că în carcasa de dictator bătrân sălășluia totuși un om cu ochi, nas, gură și urechi. Un om care avea nevoie să mănânce, să se spele și să-și facă nevoile ca orice muritor.

Ultimul drum al lui Ceaușescu într-o Dacie -

mași^{na} a| cărei părinte se considera - a fost marcat de multe întâmplări^{lări} semnificative din punct de vedere uman. Destinul l-a înce^{rcat} pe bătrânul dictator în toate felurile.

Șoferul-milițian l-a dus prin Ulmi, localitatea în care fusese arestat la 15 ianuarie 1936, pe când nu împlinise 18 ani.

I Tot la Ulmi, a vrut să se ascundă într-un tanc abandonat pe marginea drumului. Era unul dintre tancurile chemate de el însuși, în dimineața aceleiași zile, să apere sediul CC al peR. Blindatul n-a mai ajuns în Capitală. Și dacă ar fi ajuns, ar fi fost prea târziu. Dacă n-a ajuns tancul la Ceaușescu, a ajuns Ceaușescu la tanc. E drept, și unul, și altul se aflau în faza de abandon.

I Dar cea mai dură secvență de viață a fost cea din Dacia^{ra} dar condusă de sergentul-major Ion Enache. Ca să nu dea de bănuț cetățenilor entuziasmați de căderea Ceaușeștilor, milițianul de la volan și colegul din dreapta scoteau mâna pe geam și făceau semnul victoriei. Ceaușeștii erau siderați: „Ce victorie? Nu cumva sunteți trădători și voi?”. Milițienii i-au liniștit: „Pssst... facem și noi așa, ca să vă salvăm pe dumneavoastră. Dacă-și dau seama că sunteți în mașină cu noi, ne omoară pe toți!”.

Lui Ceaușescu îi era greu să respire printre atâtea degete rășchirate în „V”-ul victoriei. Într-un gest necontrolat, a schi-țatși el un „V”, ca un bătrân senil pe care te pregătești să-l duci la azil. Apoi s-a rușinat de întâmplare, încercând s-o alunge ca și cum n-ar fi existat.

A fost clipa când, fără să vrea, Ceaușescu a trecut de partea poporului. Era însă prea târziu. La acea oră, poporul îl căuta, frenetic și disperat, să-i ceară socoteală pentru 24 de ani de tiranie. Și pentru două

ore de propagandă televizată despre „odiosul dictator și sinistru al său soț”.

20 noiembrie 2009

Doina Cornea în 224 de semne

O știre scurtă pe Mediafax: „Casa Doinei Cornea din Cluj- Napoca a fost spartă, duminică seară, după ce a fost forțată ușa de la intrare. Din casă au fost furați între 4.000 și 5.000 ^{de} lei. În momentul jafului, fosta disidentă anticomunistă nu ^{er}a acasă”.

În total, 224 de semne. Atât a rămas dintr-un disident anti- ^{co}munist-unul real, nu fabricat - la 20 de ani de la Revoluție.

Aceasta este prețuirea pe care România o arată unui simbol al luptei cu un regim nenorocit: un jaf expediat în 224 de semne.

Este și aceasta o parabolă a României construite/distruse în cele două decenii postcomuniste. Atunci, în euforia Revo. luției, vedeam proiectat pe cerul patriei un viitor luminos. Ziceam: gata, s-a dus tiranul, s-a dus și odioasa, nu mai are cine să se pună de-a curmezișul fericirii noastre. Vom umi lumea cu bunătatea-cinstea-hărnicia-voința-ambitia noastră. Vom construi o țară în care nu vor mai exista disidenți bătuți pe stradă. Și, în general, nu vor mai exista disidenți, pentru că nu-și vor mai avea rostul.

Da, nu mai e nevoie de disidenți, dar e nevoie de multe altele. Nu suntem un regim tiranic, suntem un regim anarhic. Unde ne sunt bunătatea, cinstea, hărnicia, voința, ambiția pe care ni le alocam din oficiu? Nu răspundeți prin exemple izolate, pentru că acelea nu reprezintă regula.

E absurd să oftezi după un regim inuman. Dar nici nu poți fi mulțumit cu mersul treburilor în acești 20 de ani. Atunci eram moluște fără grai într-o cocină de porci, acum suntem viermi târători într-o haită de șacali. Întindem gâtul după o frunză în plus, dar am uitat că în '89 ne visam vulturi, tigri, lei.

Destinul Doinei Cornea este și destinul României. Înainte de '89, în dictatură, curajoasa disidentă era snopită în bătaie pe străzile Clujului, la ordinele Securității. Acum, discreta pensionară este jefuită în propria-i casă. Bine că era plecată, că nu se știe ce se mai putea întâmpla...

În '89, despre Doina Cornea se vorbea ore-n șir la Rad^o Europa Liberă. Acum, venerabila disidentă are parte de 224 de semne, într-o știre de fapt divers. „Casa Doinei Cornea din Cluj-Napoca a fost spartă, duminică seară...”

1 decembrie 2009

Ei au tras în noi după 22!

Îmi vine să urlu de furie că generalul Nicolae Militaru nu lăsa este în viață! Mi-aș dori să-l văd, să-l privesc în ochi, să-i pun câteva întrebări. Și, la final, să-i arăt drumul spre celulă, condus de gardieni politicoși.

Dar Militaru nu mai există. S-a stins în 1996, la o lună după ce candidase la Președinție. Moartea l-a înmbrățișat pe 27 decembrie 1996, ceea ce înseamnă...

... la șapte ani și o zi de la învestirea oficială ca ministru al Apărării Naționale;

... la șapte ani și două zile după ce dădea telefon la Târgoviște, răstindu-se la ofițerii din conducerea cazarmei: „Ce proces? Împușcați-i și gata!”;

... la șapte ani și trei zile de la numirea în fruntea Armatei, în versiunea - mincinoasă - a lui Ion Iliescu;

... la șapte ani și patru zile de la numirea oficială la comanda Armatei;

... la șapte ani și cinci zile de la numirea neoficială în fruntea Armatei.

. Și, mai important, la șapte ani, trei zile și 12 ore de la măcelul din Drumul Taberei. Măcel pe care l-a gândit, planificat, comandat și executat cu sângele rece al unui mare măcelar.

Generalul Nicolae Militaru a fost un asasin. Un mare ucigaș al Revoluției. Asasinarea celor opt ofițeri și subofițeri USLA va rămâne una dintre marile mârșavii ale istoriei României. Și o pată grea pe gândurile curate ale milioanele de români care au crezut în Revoluție.

Lucrurile sunt simple. Militaru a fost dovedit agent sovietic de către câțiva ofițeri destoinici de la contraspionaj, printre care Gheorghe Trosca. În 1989, lovitura de stat organizată pe calapod sovietic

l-a doborât pe Ceaușescu, iar complotiștii CU voie de la Moscova au luat puterea în România. Ajuns^{la} comanda tuturor forțelor armate din România (Armată, Miliție, Securitate), generalul reactivat Nicolae Militaru a tre-[^]trapid la răzbunări. Achemat trupele USLA la sediul MAPN și a insistat ca acestea să fie conduse de colonelul Gheorghe

Trosca. Apoi a pus tunurile și mitralierele pe „uslași”. pe Trosca nu s-a limitat să-l ucidă, ci a avut grijă să-l profaneze^{neZe} ca în cele mai sălbatice triburi. Colonelul antiterorist a fost decapitat, prezentat ca „terorist” și expus publicului, întru batjocură și linșaj.

Păcat că nu mai trăiește Militaru, să facem niscaiva deconturi! Măcar e bine că trăiește Ion Iliescu, cel care i-a pus mitraliera în brațe generalului-asa sin. Mai avem și noi cu cine^{ne} socoti, la 20 de ani de la Revoluție și Carnaj.

2 decembrie 2009

Lacrimi, flori și lumânări

În urmă cu mai bine de două luni, când am demarat – în „Adevărul” și pe Bl TV, la „Nașul”-serialul-mamut „Sfârșitul Ceaușeștilor”, nu credeam că vom putea răspunde, fără să ne tremure vocea, la întrebarea „Cine-a tras în noi după 22?”. Acum însă, sunt în măsură s-o spun răspicat: am aflat cine ne-a măcelărit în decembrie '89!

De tras, au tras mulți nemernici și foarte mulți dobitoci. Majoritatea – și sub Ceaușescu, și sub Iliescu – purtau haina militară. Ofițerași de genul locotenentului-major Ionel Zorilă, care și-a înroșit țeava kalașnikovului doborând „teroriști” la Otopeni, au provocat băi de sânge în orașele-martir ale Revoluției. Cei mai mulți dintre ei au făcut-o dintr-o imensă nebulie, prostie, frică, proastă pregătire. Decembrie '89 ne-a arătat câți Moș Teacă mâncau la popota Armatei Române.

Dar marii killeri ai Revoluției n-au fost acești prostovani sinistri, ci indivizii care le-au dat ordin sau care i-au pus față-n față, să tragă unii în alții. Aceștia au pus la cale un măce apocaliptic. Cifrele sunt categorice: după ora 12.09 a zii ei d^e 22 decembrie 1989, când Ceaușescu a fugit cu elicopterul d^e pe sediul CC al PCR, au murit de șase ori mai mulți oameni decât reușise să lichideze, prin represiune, odiosul regⁱⁿ¹ dictatorial!

Marii criminali aparțin grupului care a preluat puterea după fuga lui Ceaușescu. Generalul Nicolae Militaru pare să fi avut un plan diabolic: uciderea a sute de români prin [Tietoda „trageți, vin teroriștii!”. Nemilosul spion sovietic a creat mai multe ambuscade pe același calapod: un grup de [Tilitari este trimis să apere o instituție, iar cei care apărau deja acea instituție erau anunțați că vor fi atacați de teroriști. De regulă, Militaru și acoliții săi îi descriau pe „teroriști” în detaliu: „Sediul MAPN va fi atacat de teroriști, care vor veni cu trei ABI-uri” (cazul Trosca); „Pe deasupra unității militare de lângă Alba Iulia va zbură un elicopter cu teroriști” (cazul Nuță-Mihalea); „Aeroportul Otopeni va fi atacat de trei camioane militare pline cu teroriști” (cazul Otopeni).

Diversiunea era susținută prin anunțuri transmise prin Radio și Televiziune. Aceste mesaje erau triate și „băgate pe ■ost” de echipa prosovietică a generalului Militaru, în care se distingeau un agent al URSS, Emil „Cico” Dumitrescu.

Un alt personaj-cheie, care aplica la virgulă planul sovietic de lichidare a Ceaușeștilor în urma unui măcel național, era Silviu Brucan. Iar liderul politic al aceluia grup se numea Ion Iliescu. |l Acum, când Ion Iliescu continuă să vorbească despre teroriștii lui Ceaușescu, sunt în măsură să-i spun: nu, nu erau teroriștii lui Ceaușescu ci teroriștii lui Iliescu!

I Dacă nici în fața unor probe zdrobitoare nu-și recunoaște rolul macabru jucat în decembrie 1989, pe

care s-a cocoțat la litere, atunci să asculte de o mie de ori vorbele îndurerate ale tatălui unui tânăr soldat ucis la Otopeni, adresate celor care au comandat măcelul: „ Le doresc să nu treacă prin ce trecem noi acum, când nu ducem la copiii noștri decât lacrimi, flori Și lumânări!”.

18 decembrie 2009

Ceașescu, Iliescu și poporul

Ion Iliescu este aluat sovietic din cap până la vârful degetelor de la picioare. Sovietic am zis, nu rusesc. Fibră lui a jPmas conectată la Moscova anilor '80, chiar dacă mai poartă

nostalgia anilor '50... Moscova mileniului al III-lea i-a_r pără_{ea} probabil, prea capitalistă.

Interviul acordat postului BBC ne prezintă un Ion Ili_{escij} lipsit de remușcări pentru rolul său macabru din decemb_{ri}e 1989. Omul nu recunoaște nimic. Dacă-i arăți luna de p_ecer și îi spui că e miezul nopții, el zice senin, orbecăind prin în_tu_{periei} nu vezi dragă că a amiaza mareă și

Să purcedem la o scurtă analiză pe text. În rest, e t_{rea}b_a Justiției. Doar n-o fi fost împușcată și ea la Revoluție...

„Cine ar putea să mă judece pe mine în legătură cu Revoluția română? Să fim serioși!” Răspuns: Justiția româ_{na} are și dreptul, și obligația să judece crimele Revoluției. Iar Ion Iliescu nu poate lipsi din acest dosar.

„Eu să fiu în închisoare?! Cine este... cine se gândește la asta? Cei care ridică o astfel de problemă nu sunt oameni normali”. Ion Iliescu crede, pesemne, că are imunitate pe viață, indiferent de faptele pe care le-a făcut sau le-a girat. Dar există mulți oameni normali care cred că locul său e în pușcărie. Sigur, în urma unei judecăți corecte, nu a unui simulacru precum cel aplicat de el părintelui său ideologic, Nicolae Ceaușescu, care „a întinat nobilele idealuri ale comunismului”.

„Eu să fiu în închisoare?! Dacă cineva ar încerca așa ceva, ar provoca un protest general în întreaga țară”. Modelul bolșevic: nu contează un eventual verdict judecătoresc, ci amenințarea cu „masele largi populare”. Dar mă tem că i-ar sări oamenii în ajutor lui Iliescu la fel cum au sărit să-l salveze pe Ceaușescu: bombardându-l cu pietre.

„Eu am fost o țintă a celor care trăgeau în zilele Revoluției, și nu organizatorul... acelei diversiuni teroriste. A fost o div_{er}siune îndreptată împotriva noastră, a celor care am orgacu zat prima structură

provizorie a noii puteri”. Fals! Ilie_{scu}. Militaru, Brucan, Voican și ceilalți membri ai comandou^{lu}> sovietic ajuns la putere în România nu au fost în pericol nicio clipă. Iar diversiunea teroristă au făcut-o ei, nu altcineva în ultimele 70 de zile am demonstrat cu dovezi clare cine a o_{mo}i rât aproape 1.000 de oameni după fuga lui Ceaușescu.

„Noi am spus că am fi preferat să fi avut condiții pentru un proces deschis, dar în acest timp mureau oameni. Întrebarea era cum să oprim acea diversiune teroristă și, de fapt, decizia s-a dovedit corectă”. Fals! Ion Iliescu și brațul său armat, generalul Nicolae Militaru, au creat diversiunea teroristă, cu măcelurile de rigoare, tocmai pentru a justifica lichidarea su_umară a Ceaușeștilor.

„Tot poporul a simțit că am făcut sacrificii de-a lungul întregii mele vieți”. Asta-i bună! Și seamănă cu o replică a Elenei Ceaușescu în procesul de la Târgoviște: „Am muncit și am luptat pentru popor de la 14 ani, așa... mi-am sacrificat toată viața pentru popor... și poporul este poporul nostru și nu-l trădăm noi poporul!”.

Personal, nu simt o mare bucurie să-l văd pe Iliescu în pușcărie. Dar vreau să-i scriu pe frunte „TERORIST”, așa cum a scris el, prin cătarea lui Militaru, pe trupul decapitat al colonelului Trosca!

Este esențial ca Ion Iliescu să fie reținut de istorie așa cum a fost, nu cu chipul zugrăvit de propriile-i minciuni.

19 decembrie 2009

Teroriștii-marțieni

Î Nu mă număr printre cei care plâng după Ceaușescu. Din n_{tră}, cred că acesta a fost un personaj malefic, distructiv, pabil să-și nimicească poporul pentru a-și stinge setea de putere. Timp de

50 de ani a fost un nenorocit. De mic se ținea de prostii, căci nu i-au plăcut nici munca, nici cartea. Iar ascensiunea spre vârful ierarhiei comuniste și-a clădit-o pe intrigi, crime și minciună.

Așadar, Ceaușescu merita să fie judecat și condamnat la moarte. Dar printr-o judecată civilizată, nu cum s-a întâmplat b Târgoviște! Ieșirea din comunism nu trebuia făcută prin crimă. Ieșirea din barbarie nu trebuia făcută prin barbarie.

■ Sigur, Ion Iliescu își va repeta papagalicește, ca la ședințele ^{de} partid din anii '50, clișeele de care nu se va despărți nici în

mormânt: *trebuia să-i executăm rapid, altfel teroriștii fanatici continuau să ucidă oameni nevinovați*. O minciună ordinară! Ne-am lămurit că nu existau niciun fel de fanatici ai lui Ceaușescu. Nicio structură, nimic. Toți trecuseră *de partea Revoluției*, toți căutau să-și salveze pielea. Securitatea era deja în genunchi în fața generalilor de Armată, USLA aștepta resemnată să fie decimată de spionul sovietic Militaru, iar misterioasa Rețea „R” este o gogoriță de doi lei a lui Gelu Voican Voiculescu.

Apropo de „revoluționarul cu barbă”: l-am văzut sâmbătă la emisiunea lui Stelian Tănase și l-am compătimit. Să minți și după 20 de ani cum o făceai atunci, în zilele fierbinți ale Revoluției, asta este o performanță rară! Și, în plus, îți oferă garanția că te faci de râs. Trecem peste elemente de senilitate de genul „județul Timișoara” sau „revenea în țară, la București, de la Timișoara” și ajungem la miezul problemei. Dacă măcelul de după fuga lui Ceaușescu ar fi fost făcut de luptătorii invizibili din Rețeaua „R”, unde s-au topit ei după evenimente? Și unde sunt „poligoanele secrete” ori „subterane” în care se antrenau? Hai, înghițim minciuna că nici Securitatea, nici Miliția, nici Armata sau Gărzile Patriotice nu știau de ele. Dar din '90 încoace de ce n-a dat nimeni de ele? De exemplu, guvernul în care Gelu Voican Voiculescu era prim-viceprim-ministru și răspundea de serviciile secrete! Sau Ion Iliescu, care a domnit în țara asta până când a îngropat-o de tot.

De ce inventează teroriști-marțieni Gelu Voican Voiculescu? Pentru că are de ascuns, cot la cot cu

Ion Iliescu, marile crime pe care le-au coordonat în decembrie '89! Cu un scop „nobil”, firește: ca să-l lichideze pe Ceaușescu printr-o răzbunare tribală!

21 decembrie 2009

Adevărurile lui Ceaușescu

Nu încape îndoială că tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost un mare dobitoc. Unul atât de mare, încât a fost împușcat: ca un câine în ziua de Crăciun, deși avea o mie de ocazi să scape și să-și mănânce liniștit pensia de fost grangur comunist. Paranoia și incultura i-au întunecat însă rațiunea și i-au gtrfiat instinctul de om viclean.

Iar Dar oricât de dobitoc o fi fost Ceaușescu, călăii săi de la Târgoviște s-au dovedit a fi cu mult mai jalnici! Prestațiile lor din timpul procesului i-au descalificat pe vecie, au pulverizat ideea de justiție. Căci puteau să-l condamne pe temutul dictator și prin acuzații valide, aducând probe zdrobitoare, nu doar printr-o parodie de proces stalinist care ne-a coborât la stadiul de trib.

■ Atunci, în '89, i-am aplaudat pe judecătorul Gică Popa, pe procurorul Dan Voinea, pe avocații Nicolae Teodorescu și Constantin Lucescu când îi jigneau grosolan pe soții Ceaușescu. Dacă eram acolo, le-am fi dat și noi câțiva bocanci în dinți. Ni se părea extraordinar să-i snopim în bătaie pe cei pe care până atunci nu-i puteam atinge nici măcar cu o floare. Era vremea linșajului public, a capului în gură, a răngii în dinți. Era vremea răzbunării pentru atâția ani de umilințe.

I Așa s-a manifestat și Tribunalul Militar Excepțional în cazarma din Târgoviște: cu o mare poftă de răzbunare. Paranoic cum era, Ceaușescu n-a atins cotele de ridicol ale acuzatorilor săi. Iar frazele sale cheie, pe care atunci le ridiculizam cu voluptate, se

dovedesc, în timp, a conține mult adevăr, spre deosebire de argumentațiile ridicole ale celor ce-i împingeau spre zidul execuției.

I A spus Ceaușescu că e o „mascaradă” de proces? A spus. Și mare dreptate a avut!

IA spus că e o „lovitură de stat”? A spus. Și iarăși a avut dreptate!

■ A vorbit despre „agenturili străine”? A vorbit, iar noi am râs de el. Dar în timp am constatat că nu bătea câmpii, ci era foarte bine informat.

I L-a nominalizat, printre „trădători”, pe generalul Stănculescu? Sigur că da. Iar acum cunoaștem pirueta pe care ^a făcut-o Stănculescu pe 22 decembrie.

■ „Cine a dat lovitura de stat poate să împuște pe oricine!”, ■constatat Ceaușescu, resemnat, spre sfârșitul procesului. Și

n-a exagerat cu nimic: grupul Iliescu-Brucan-Militaru are pe conștiință sute de români, împușcați în acele zile pentru ca Revoluția să nu ducă lipsă de sânge.

În schimb, procurorul Dan Voinea își construia atacul pe expresii de genul „acest inculpat paranoic”, judecător^e Gică Popa se ocupa cu ironii mărunte, iar avocații Nicolae Teodorescu și Constantin Lucescu s-au transformat în acu^zatori feroce ai propriilor clienți.

Dintre toți aceștia, unul singur și-a asumat ridicolul a^celei mascarade din ziua de Crăciun: judecătorul Gică Popa^a Măcinat de propria-i nimicnicie și sufocat de ticăloșia celor care l-au împins într-o așa rușine, judecătorul s-a sinucis. Ceilalți au continuat să doarmă liniștiți.

22 decembrie 2009

Tupeu de Ceaușești

Despre Valentin Ceaușescu se spunea, în anii '80, că e mai cult, mai modest și dotat cu mai mult bun-simț decât genialii săi părinți analfabeți. Prin subteranele aparatului de partid chiar se lucrase la imaginea băiatului studios, așezat cu burta pe carte ca să pună la treabă atomii, protonii și neutronii la Institutul de Fizică de la Măgurele. Tot așa cum despre tovarăsa Zoia se știa că e o matematiciană deșteaptă foc, care doarme cu „Gazeta Matematică” sub pernă. Doar Nicușor dădea de furcă propagandei, prin apucăturile sale de beizadea petrecăreață.

Valentin și Zoia au fost tratați cu oarece simpatie și după Revoluție, mai ales când au decis să lupte pentru deshumarea părinților lor. Un demers plăcut și opiniei publice, apăsată de grele bănuieli că osemintele foștilor dictatori nu

se află în mormintele din Cimitirul Ghencea Civil.

Între timp, Zoia l-a urmat pe Nicu în lumea celor drep^F- Soțul ei, Mircea Oprean, a preluat ștafeta, asociindu-se cu Valentin în diversele bătălii purtate în calitate de moștenitori ai cuplului dictatorial.

Opinia publică a trecut cu lejeritate și peste una dintre victoriile obținute de cei doi cumnați: redobândirea unor bunuri ale familiei Ceaușescu, confiscate după Revoluție. E vorba, în principal, despre obiecte de artă primite cadou de la diverși șefi de stat din lumea largă.

Iar să vii acum cu pretenția ca nimeni să nu folosească, în vecii-vecilor, numele Ceaușescu – iată o dovadă plenară de neam-prostie! Valentin și cumnatul Oprean ne tratează cu înn tupeu de ghiolbani ai tranziției, ceea ce nu sunt. Sau de nostalgici ai comunismului, ceea ce chiar sunt.

Beneficiind de complicitatea ticăloasă a unei instituții bezmetice – e vorba de OSIM –, cei doi cumnați au procurat o decizie care spune că ei și numai ei pot folosi numele Ceaușescu în activități precum: vopsele, lubrifianți, adezivi, erbicide, motoare, extinctoare, veioze, mașini, arme, cauciuc, azbest, oglinzi, faianță, frânghii, prelate, țesături, încălțăminte, covoare, jucării, carne, pește, fructe, legume, cafea, ceai, tutun, băuturi alcoolice, praf de copt, instrumente muzicale, activități sportive și culturale...

■ Hopa, aici era! După ce că nu avem voie să lansăm vodka Ceaușescu sau păpușa Coana Leana, iată că nu ni se permite nici să facem filme, cărți sau piese de teatru cu sau despre soții-minune!

Valentin și cumnațelu' au sărit calul, de aceea îi vom ajuta să-și înghită aceste pretenții nerușinate. O fi Ceaușescu un Brand, dar unul clădit pe banii noștri, ai românilor, nu pe sărăcia mamei Alexandrina și a lui tata Andruța!

■ Și să mai țină minte conașu' Valentin: Ceaușescu nu e o marcă, ci un dement care a lăsat în urmă suferință și frustrare! Suferință în popor, frustrare

în familie. Și un imens tupeu genetic.

[De acum, știu ce am de făcut: mă apuc de fabricat pistoale Ceaușescu. Așa, în amintirea zilei de 25 decembrie 1989, când tot ce sperau beizadelele lui Nea Nicu era să scape nelinșate de muștii mei...

2 februarie 2010

Ceașescu - bun al întregului popor

Tentativa de a-l confisca pe Ceașescu este una dintre marile idioteții ale începutului de secol. Nimeni nu a obținut exclusivitate pe Hitler în Germania, pe Stalin în R_{us}ia pe Mussolini în Italia, pe Franco în Spania sau pe Tit_o Iugoslavia. Moștenitorii acestora nu au cerut să fie si_ngu_rii în drept să tricoteze chiloți Stalin sau izmene Mussolini. Cu atât mai puțin, să producă filme despre Hitler sau să scrie cărți despre Tito.

Ceașescu, carevasăzică, este un brand particular, dar construit pe bani publici! Să ne amintim cum a ajuns acest num_e să fie rostit, gândit, venerat sau înjurat de zeci de milioane d_e români și de miliarde de pământeni.

A devenit brand grație unui nerușinat cultal personalității. A fost promovat deșănțat de Televiziunea Română, plătită din banii poporului. La fel, de ziarele vremii-niciunul particular, toate având ca proprietar statul.

A devenit brand pentru că era slăvit în mari manifestații populare, organizate la comanda sa de armatele de activiști plătiți din banii poporului.

A devenit brand pentru că s-a lăfăit în palatele construite din banii și pe sudoarea poporului.

A devenit brand după ce s-a cocoțat la putere prin trădare, intrigă și crimă. În anii '40-'50-'60 a călcat pe cadavre, hră-nindu-și ambițiile bolnave cu sângele „dușmanilor de clasă”, adică al poporului.

A devenit brand prin osândă unei armate de lăudători, plătiți – se înțelege – din banii poporului. Iar pupatul în cur a fost activitate publică.

Iată de ce și brandul Ceașescu trebuie să fie public Nerozia unor mangafale de la OSIM nu poate ține loc d_e logică, de rațiune și de istorie. În România trăiesc zeci de Nicolae Ceașescu, mii de Ceașești

și milioane de oameni umiliți de Ceașescu. Toți aceștia au dreptul să producă și să vândă orice produs numit Ceașescu. Sau trebuie ca X^{ic}olae Ceașescu din Miculești-Gorj să-i ceară voie lui Vale^{ntin} Ceașescu din București să-și deschidă o crâșmă, numită „La Ceașescu”, la poarta casei sale olteneste?!

Prin pretenția scandalosă de a monopoliza numele Ceașescu, conașu' Valentin plonjează în ridicol. Și îmbracă haina capitalistului veros, care ar percepe comision și din apa de băut „Ceașescu”, dacă-i va trece cuiva prin cap s-o îfj\butelieze.

■ De-a dreptul absurdă este pretenția lui Ceașescu jr. de a monopoliza chiar și activitățile culturale care-l au drept ■friect pe iubitul său tată – același cu paranoicul nostru dictator. Dacă vrea să se umple de bani, don'șorul Valentin ar face bine să-și scrie memoriile. Dacă ar deșerta sacul amintirilor, ar putea obține ușor câteva milioane de euro de la edituri occidentale. Asta înseamnă drepturi de autor! Asta înseamnă producție intelectuală, nu aberația clocită la OSIM!

■ Să vedem dacă vreo instanță de judecată va îndrăzni să interzică rularea unui film sau publicarea unei cărți despre semidoctul care ne-a condus 24 de ani... Testul începe cu piesa jucată recent la Teatrul Odeon.

■ Până atunci, poftiți la Nicolae Ceașescu! A vrut ca totul să fie al întregului popor – atunci totul să fie al întregului popor! Inclusiv brandul Ceașescu, construit pe sudoarea, sângele și umilințele poporului.

3 februarie 2010

De la Goring la Ceașescu

1 Grija tandemului Valentin Ceașescu – Mircea Opresan pentru memoria foștilor dictatori ai

României este înduioșătoare, dar lipsită de rațiune. De altfel, fiul și ginerele lui Bicolae și ai Elenei Ceaușescu nu se află în situația de a fi obiectivi. Despre părinți nu discuți ca despre niște cetățeni frecare. Dar nici nu ai pretenția că adevărul și-a făcut cuib pe strada ta!

| O știre vânturată de curând demonstrează că, în pozi- Blnarea față de părinți, bunici, străbunici etc., se poate și *fel*. Marile ziare ale lumii au publicat o declarație a Bettinei



Goring, strănepoata căpeteniei naziste Herrmann Goring „M-am sterilizat pentru a nu transmite mai departe genele unui monstru”, a mărturisit Bettina Goring, care nu e o fetișcană avidă de publicitate, ci o doamnă respectabilă, în vârstă de 53 de ani.

„Am făcut o operație de legare a trompelor uterine la vârsta de 30 de ani deoarece mă temeam să nu creez un alt monstru. Arăt exact ca el – ochii, bărbia, profilul. Semăn cu el mai mult decât propria-i fiică”, a explicat Bettina Goring. Femeia a mai dezvăluit că, din același motiv, și fratele ei a ales să se sterilizeze.

Să fim bine înțeleși: nu pretinde nimeni ca Valentin Ceaușescu să se sterilizeze pentru a stopa o genă bezmetică! Exemplul Bettinei Goring este o atitudine extremă, greu de înțeles dintr-o perspectivă rațională. Marii monștri ai omenirii – Hitler, Stalin, Lenin, Mao, Pol Pot etc. – nu erau creația naturală a altor monștri, ci aveau părinți cât se poate de normali. Nici Ceaușescu n-a făcut excepție. El era fiul a doi țărani analfabeți, nevoiași, cu chef de gâlceavă (mama Alexandrina) și de băutură (tata Andruța), ca majoritatea țăranilor din Câmpia Română.

Opțiunea Bettinei Goring are însă o valoare simbolică. Un urmaș al unui nemernic are tăria de a spune: da, străbunicul meu a fost un monstru! Nu simte nevoia nici să-l apere, nici să-i găsească scuze pentru crimele comise.

Din acest exemplu, Valentin Ceaușescu și Mircea Opresan ar putea învăța doar atât: să nu mai trăiască în minciună! În minciuna de a pretinde și acum, după 20 de ani de la marea despărțire, că Nicolae era bun și că Elena era deșteaptă. Știm bine cu toții: Nicolae și Elena Ceaușescu erau doi analfabeți autoproclamați academicieni, doi mincinoși bolnavi

românesc cum puțini dezaxați au reușit s-o facă de-a lungul vremii.

Chiar și tăcerea e o formă de penitență. Dar când e înlocuită de obrăznicie (de exemplu, obrăznicia de a încerca să internezi o piesă de teatru despre Ceaușescu), atunci te întrebi dacă

373

11u funcționează, uneori, și moștenirea genetică. Și cântărești altfel gestul extrem al Bettinei Goring...

11 februarie 2010

Disidența generalului ucigaș

Teodor Mărieș nu-și riscă viața degeaba! Dacă nu făcea el g-eva foamei, ca gest extrem al revoltei și disperării, n-am fi aflat acum ce scârnăvii se aflau la comanda „eroicei Armate române”.

Acțiunea temerară a revoluționarului Teodor Mărieș, purtată până la Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), a obligat statul român să desecretizeze unele documente ale Revoluției din decembrie 1989. Printre ele, Jurnalele de luptă ale Armatei. Bănuiam că refuzul desecretizării, timp de 20 de ani, s-a bazat pe frica de conținutul acestor Jurnale de luptă. Kcolo trebuie să fie consemnate fapte îngrozitoare, care-i ăuncă pe unii generali și colonei direct în pușcărie, ne-am zis, agățându-ne de speranța unor probe zdrobitoare.

Câtă naivitate! Acum, odată cu desecretizarea, aflăm că acești bravi ofițeri ai Armatei române se mai tern doar de ridicol, căci de pușcărie nu le mai e frică de mult. Faptele și ordinele lor penale au dispărut din Jurnalele de luptă, fiind înlocuite cu considerații stupide, specifice unor ticăloși întârziați la minte.

Un document excepțional, demn de antologia

prostiei cu epoleți, este Jurnalul de luptă al Diviziei 70 Aviație, întocmit și semnat de comandantul diviziei, „general-maior Dumitru Drăghin”. Veți vedea puțin mai încolo de ce am pus gradul în ghilimele. Mai întâi, să dăm citire unui pasaj referitor la acțiunile de luptă din ziua de 21 decembrie 1989.

„Marea adunare populară organizată de clanul Ceaușescu în București se transformă într-o adunare de contestare a poli- Ecii totalitare a regimului comunist. Nemulțumirile de ordin economic, social și politic antrenează mase mari de oameni upa împotriva regimului totalitar. Mari demonstrații de protest au loc în diferite orașe ale țării, principala revendicare fiind aceea a înlăturării dictaturii lui Nicolae Ceaușescu.”

Dumnezeule mare! Acest măcelar în haină militară, pe care doar clementa lui Ion Iliescu l-a scăpat de cei opt ani de pușcărie primiți în Justiție, mai are un pic și pretinde statutul de erou al Revoluției! Așadar, pe 21 decembrie 1989, când Ceaușescu mătura pe jos cu șeful Armatei – generalul Mil^{ea}, bravul colonel Drăghin (căci colonel era, nu general!) înfi^{era} în documente oficiale, „clanul Ceaușescu”, „regimul tot^alitar”, „dictatura lui Nicolae Ceaușescu” și „politica totalitară a regimului comunist”.

Falsul este mare cât friptura cu care noi, românii, am hrănit asemenea Moș Teacă timp de câteva decenii. Când semnează „general-maior Dumitru Drăghin”, bravul ostaș și sirecunoaște minciuna istorică, evidentă oricum din conținutul Jurnalului de luptă. De fapt, el a devenit general-maior pe 29 decembrie 1989, deci Jurnalul de luptă a fost completat cu cel puțin opt zile întârziere.

Între timp, Ceaușescu fusese împușcat (pe 25 decembrie), iar colonelul Drăghin măcelărise 48 de

oameni la Otopeni (23 decembrie). Ucigașul aștepta să fie promovat.

Îl vom mai promova și noi o dată, mâine, în acest colț de pagină. Și pe el, și pe binefăcătorul său, Ion Iliescu.

24 februarie 2010

Toti oamenii lui Iliescu

Falsificarea documentelor militare a fost sport național în decembrie 1989 și în perioada următoare. Tot felul de gener^{ali} și colonei au încercat astfel să-și ascundă acțiunile și ordinele criminale.

După ce a tras în „huligani” pentru a-l apăra pe Nicolae Ceaușescu, ceata lui Moș Teacă a trecut la următoarele de „tero^r riști”, asmuțită de noul stăpân, Ion Iliescu. Apoi au pu^{tes}, cu toții la ștergerea urmelor în ziduri de fanfară mili^{tara}. fanfara care anunța ridicarea în grad, un spor la leafă și funcții rentabile în suita lui comandant suprem.

Cei care au măsluit Jurnalul de luptă merită trimiși la pușcărie chiar și numai pentru acest lucru. E de la sine înțeles, Î\șă, că falsurile n-au fost făcute dintr-un capriciu, ci dintr-o ne^{ce}sitate. Criminalii vor căuta întotdeauna să-și scape pielea, chiar dacă pentru asta trebuie să calce pe încă un rând de cadavre.

Ieri am prezentat cazul generalului Dumitru Drăghin-un aliaj rarism de ticăloșie, cinism și prostie. În Jurnalul de luptă al Diviziei 70 Aviație, în pagina alocată zilei de 21 decembrie 1989, acesta folosea expresii de genul „clanul Ceaușescu”, „regimul totalitar”, „dictatura lui Nicolae Ceaușescu” și „politica totalitară a regimului comunist”. Iar mai jos semna „general-maior Dumitru Drăghin”, deși până la 29 decembrie 1989

a fost colonel. General l-a făcut Ion Iliescu, același care câțiva ani mai târziu avea să-i grațieze pedeapsa de opt ani de închisoare, la cât fusese condamnat pentru rolul său în masacrul de la Otopeni.

Astăzi adăugăm o mostră de limbă de lemn, desprinsă din Ordinul de zi al Statului Major al Gărzilor Patriotice, la 22 decembrie 1989: „În cugetul și simțirea cadrelor active și în rezervă, a maselor de luptători ai gărzilor patriotice, a fost profund imprimată misiunea lor patriotică de a participa activ, împreună cu Armata, cu întregul popor la apărarea suveranității și integrității patriei, împotriva oricărei agresiuni din afară. În conștiința lor n-a existat niciodată ideea de a acționa, la ordinul dictatorului Nicolae Ceaușescu, împotriva poporului, a idealurilor sale de libertate și dreptate socială”.

Acest citat monstruos a fost semnat de comandantul Gărzilor Patriotice, colonelul Corneliu Pîrcălăbescu. Limba de frasin a fost asortată cu minciuni specifice epocii din care l'olonelul Pîrcălăbescu nu ieșise încă. Gărzile patriotice chiar au acționat, „la ordinul dictatorului Nicolae Ceaușescu, ^potriva poporului"! Un singur exemplu: miile de muncitori imbarcați în trenuri și trimiși să-i stâlcească în bătaie

pe timișoreni. Măcelul n-a mai avut loc din alte rațiuni nu pentru că oamenilor lui Pîrcălăbescu li s-ar fi făcut milă de „huliganii” Timișoarei.

Să recapitulăm: colonelul Drăghin a falsificat Ju_{ma}ju de luptă din 21 decembrie 1989, a comandat carnajul de la Otopeni pe 23 decembrie și a fost făcut general pe 29 decembrie. Colonelul Pîrcălăbescu mințea de înghetea apel_e în Ordinul de zi din 22 decembrie, la câteva ore după ce în biroul său fusese găsit împușcat generalul Milea, apoi a fost recompensat cu un post în Ambasada română de la Londra.

Binefăcătorul celor doi a fost Ion Iliescu. Al lor, ca și al multor altor „revoluționari” cu mâinile pătate de sânge.

25 februarie 2010

Mesaj pentru ucigași: pauza s-a terminat!

„Iar începeți cu Revoluția?! Tot scormoniți în trecut, în loc să vă ocupați de prezent și de viitor... Gata, ne-am săturat de Revoluție! Ce-a fost a fost, haideți să mai privim și înainte!”

Cunoașteți placa: niște compatrioți simt nevoia să vorbească și în numele altora. Cică s-au săturat de Revoluție. Și atunci, de ce s-or mai împiedica în paginile cu pricina?! E ca și cum te-ai supăra că vecinii tăi se uită la Discovery în timp ce tu te hrănești cu fotbal și cu telenovele. Dar numai de-al dracu', uite-așa, mai dai și tu câte-o raită pe Discovery, ca să vezi cu ce „își pierde vremea” ceilalți.

Mai există și categoria celor *interesați* de îngroparea trecutului. Unii au tras la Revoluție, alții au dat ordine criminale sau au creat diversiuni mortale. Toți aceștia sunt asasini sau complici ai asasinilor. Mai există și categoria celor care se

jen^{ea} de naivitatea și de prostia dovedite în acele zile. Printre ei, crainici de la TVR sau reporteri din presa comunistă, devenită „liberă” exact pe 22 decembrie 1989, ora 12.09, când elicopterul Ceaușeștilor s-a ridicat de pe sediul CC al PCR.

Celor sincer saturați de Revoluție le spun doar atât: acest demers istoric nu-i văduvește de informațiile, analizele și comentariile referitoare la prezent și la viitor. Dosarul „Revoluția” este, dacă vreți, un bonus pentru cei care nu uită și nu iartă.

Nemulțumirilor din interes le dau o veste proastă: vom continua să investigăm crimele Revoluției. Gata, pauza s-a terminat! Multe mistere vechi de 20 de ani vor înceta să mai fie mistere. Multor asasini le vom lipi o etichetă pe frunte: IUCIGAȘ LA REVOLUȚIE”. O vom face cu probe indubitate, așa cum am procedat în cazurile „Otopeni”, „Trosca I MapN” și „Nuță - Mihalea”.

Și, desigur, vom desluși firele care i-au legat pe asasini de cei care au comandat măcelul. Aici, deja se strânge cercul. În triumghiul TVR - MAPN - sediul CC s-a desfășurat totul. Se aude foc la gura țevii. Se simte miros de sânge. Se aud șoapte în rusește. Se conturează personajele. Le vom vedea împreună chipurile vinovate!

29 februarie 2010

Ce căuta Ivan în bostănăria lui Nea Mărin?

Nume: Ivan Arcadieievici Lagutko. Vârsta: 56 de ani. Domiciliul: Rivne (Ucraina). Ocupația: pensionar. Trecutul: fost ofițer în Ministerul de Interne sovietic.

Este doar un studiu de caz. Unul care demonstrează, în premieră absolută, cum a decurs operațiunea de ocupare a României, în decembrie 1989. O operațiune silențioasă, fără prea mult

zgomot politic și fără proteste din partea Occidentului. Era și normal: Estul și Vestul își dăduseră mâna pentru a spulbera ultimul regim stalinist din Europa.

Când noi, milioane de români, am ieșit în stradă pentru a sărbători, într-o euforie nemaiîntâlnită, fuga soților Ceaușescu din sediul puterii lor infinite, nici nu ne trecea prin cap că în spatele marii noastre victorii se aflau d'alde ^{lv}an Arcadieviici Lagutko.

I Să fim cinstiți: în decembrie '89 ne-am fi făcut frate și CU dracu' ca să scăpăm de Nea Nicu. Pur și simplu, nu se tnai putea trăi. Nebunia „genialului conducător” atinsese

cotele **demenței**. **Cei** cu memoria bună își amintesc, desigur. „**Cel** bun, cel drept, cel mare, cel viteaz”, „Mândră-i cora. bia, meșter cârmaciul!”, „Cu privirea lui văpaie - **Ceașescu Nicolae!**”...

Dacă ne-ar fi întrebat cineva atunci dacă suntem de acorj să vină sovieticii să ne scape de nebun, cred că ar fi întrunjt o majoritate confortabilă. Ura față de „cârmaciul” autohton depășise spaima de ocupantul de la Răsărit. Dar dacă ne-ar fi întrebat cineva dacă suntem de acord ca sovieticii să mai zăbovească pe la noi vreo câțiva ani, așa cum au mai făcut-o în istorie, nu încape îndoială că le-am fi trântit un „*niet*” tovărășesc.

Aici a păcătuit și păcătuiește Ion Iliescu! De 20 de ani tot vântură miciuna că el a fost „emanat” de **Revoluție**, așa cum înaintașii săi comuniști inventaseră insurecția armată de la 23 August 1944 – condusă, **evident**, de ei, care la ora aceea mâncau marmeladă prin pușcării.

Adevărul este că Ion Iliescu a fost emanat sută la sută de sovietici. Iar episodul Brădești, prezentat de „Adevărul” în aceste zile, confirmă că zecile de mii de „turiști” cu pașaport pe care scria „**СССР**” lucrau din greu să-l „emane” pe fiul kominternistului Alexandru Iliescu – „el însuși patriot”, vorba lui Teodor Brateș.

Așadar, KGB-iști la București (unde, dintre toți generalii Armatei române, Ion Iliescu mergea pe mâna rezervistului Militaru), agenți în punctele fierbinți ale țării. Să tot faci revoluții cu Moscova în spate!

3 martie 2010

Șah și mat la Iliescu

Rând pe rând, minciunile lui Ion Iliescu sunt spulberate ca un puf de păpădie aflat în calea crivățului de la răsărit. Falsuri vechi de 20 de ani se prăbușesc în fața unor dovezi zdrobitoare. Mană cerească pentru istorici, care pot scrie, în sfârșit istoria așa cum a fost, nu cum au măsluit-o propagandiști* grupului Iliescu-Brucan.

În ultima parte a anului trecut am putut afirma, cu subiect și predicat, că **generalul Vasile Milea** nu a fost erou, ci unul dintre asasinii care au executat orbește ordinele lui **Ceașescu**. Arn demonstrat apoi, cu probe implacabile, că **generalul Nicolae Militaru** a fost un ucigaș sângeros și răzbunător, aflat Îl grațiile lui Iliescu și în solda sovieticilor.

Astăzi batem încă un cui în coșciugul marii minciuni diversioniste din decembrie 1989. Și spunem răspicat, să se audă până în dormitorul doamnei Nina: Ion Iliescu a chemat trupele sovietice imediat după ce a ajuns la butoanele puterii! A făcut-o explicit, încă din 23 decembrie, pe „firul roșu” care-l lega de Moscova. Puse cap la cap, mărturiile unor personaje- cheie nu lasă loc de îndoială. Iar un document secret, născut pe filieră de spionaj și transmis pe cale diplomatică, întărește spusele oficialilor români.

Două întrebări sfredelesc orice minte trează. *Primo*: de ce a făcut Ion Iliescu o asemenea solicitare? *Secundo*: de ce continuă el să mintă, negând evidența? Răspunsurile definesc un personaj care, în 1989, a acceptat să joace un rol nu doar important, ci și tenebros. Unul care și-a asumat, precum spionii de profesie, să ducă în mormânt secretele unei operațiuni concepute la Moscova.

Ca să readucă Armata Roșie pe teritoriul

României, după o pauză de 31 de ani, Ion Iliescu putea avea, **teoretic**, două motivații: **fie se temea** că-i scapă situația de sub control și că astfel pierde puterea abia obținută (puțin probabil, dat fiind că avea deja toate pârgھیile!), **fie socotea** că **trebuie** să plătească un **preț** pentru cadoul făcut de sovietici. Iar prețul era introducerea trupelor URSS în România, de unde fuseseră scoase, prin tratative **abile**, în 1958.

Șansa noastră a fost că Gorbaciov a refuzat. Liderul de la Kremlin, aflat într-o ofensivă de imagine, tocmai retrăsese Armata Roșie din Afganistan, iar strategia sa excludea noi năvăliri militare. De aceea, în România a fost aleasă soluția invaziei invizibile, prin agenți secreți. Ocuparea țării noastre era destul de evidentă însă la vârf, unde pozițiile-cheie ale noii structuri de putere au revenit unor oameni fideli Moscovei Mulți dintre ei erau agenți secreți.

De ce minte Iliescu? Iată o întrebare la care acesta nu ne va răspunde niciodată. Sau, dacă o va face, ne va îmbrobodi cu o nouă minciună.

8 martie 2010

O voce în noapte

A vorbit Ion Iliescu! A sunat la „Nașul”, pe care îl detesta sincer. L-a admonestat pe Alex Mihai Stoenescu, istoricul care se încapățânează să caute adevărul în loc să accepte Teoria Emanatiei. A precizat că nu-i face plăcere să discute cu „un ziaristdiletant”, adică subsemnatul. În studio nu se afla niciun personaj drag domnului Iliescu. Și totuși, fostul președinte a sunat. Și a stat în direct mai bine de o oră. Pe banii lui. Pe rublele lui, cum ar zice răuvoitorii.

A fost un moment istoric. Pentru prima oară în 20 de ani, două luni și două săptămâni, Ion Iliescu a

ieșit în bătaia puștii. Și a făcut-o fără vestă antiglonț. Până acum, el accepta doar dezbatere formale, în prezența unor moderatori și invitați prietenoși. Astfel, abilului politician nu-i era greu să ducă discuția în direcția dorită de el, îndepărtând-o de temele periculoase.

Sigur că Ion Iliescu și-a apărat cu înverșunare Teoria Emanatiei. Dar, ieșind la bătaie, s-a expus unui risc major: fisurarea defensivei ermetice, de tip sovietic, pe care și-a construit-o în ultimele două decenii. Întrebărilor clare, cu subiect și predicat, le-a răspuns evaziv, alunecos sau de-a dreptul mincinos. Iar atunci când a făcut un pas înapoi, mici adevăruri au început să izbească ecranul. Iliescu a recunoscut, în premieră absolută, că pe 22 decembrie 1989 a discutat cu Ambasada URSS. Și că în 1988-1989 se întâlnea cu generalul Nicolae Militaru și cu Virgil Măgureanu, prin parcuri, pentru a pune la cale răsturnarea lui Ceaușescu.

De ce a sunat Ion Iliescu? Ce l-a făcut să iasă din bârlog. Formal, cea care l-a îndemnat să sune la Bl TV a fost doamna gina Iliescu. Discreta doamnă Nina, cea care i-a fost alături la bine și la rău încă de pe vremea studenției lor comune la Moscova. Erau ani frumoși, când își făceau declarații de dragoste în rusește...

Dar, vorba unui coleg: dacă doamna Nina nu l-a rugat, ci i-a ordonat?! Hmmm... E doar unul dintre misterele unei nopți în care la telefon se auzea vocea unui cetățean încolțit. O voce fără timp și fără spațiu, fără Dumnezeu și fără patrie, venită parcă din lunga noapte care a acoperit adevărul despre morții din decembrie '89...

10 martie 2010

Nopti albe pentru adevăr

Dacă o ține tot așa, „Nașul” ne va veni de hac

tuturor! Ne va extenua fizic înainte de a apuca să investigăm toate crimele Revoluției. Ieri am recepționat reproșuri formulate cu simpatie: „Dom'le, ne-ați omorât! Ne-ați ținut până la trei noaptea”. Vreo câțiva colegi de redacție, cu ochi mai roșii decât de obicei, puneau apatia lor pe seama maratonului televizat de pe Bl. Victime colaterale ale unui război al naibii de dur: cel pentru aflarea adevărului.

Dar mergem înainte! Noapțile albe de azi acoperă găurile negre din ultimii 20 de ani. Cu emisiuni întinse până spre cântatul cocoșilor, Radu Moraru se asociază ziarului „Adevărul” în efortul colosal de a reconstitui istoria adevărată a acestei țări. Istorie derulată sub ochii noștri, dar deturnată de indivizi cu mâinile pătate de sânge.

1 L-am auzit pe Sergiu Nicolaescu reluând una dintre min-IlUnile dragi domniei sale: „Teroriștii care trăgeau de pe acoperișul Palatului Regal erau oamenii lui Iulian Vlad”, adică securiștii. Ca un magnetofon dintr-ăla vechi, rusesc, venerabilul regizor a rămas cu mintea blocată în decembrie 1989. Între timp au apărut dovezi clare că lucrurile au stat cu totul altfel, dar degeaba: omul cântă melodia pentru care a fost Programat. Încercați cu ea la Eurovision, maestre!

Un alt prizonier al propriilor minciuni este Gelu Voican Voiculescu. Omul acesta are un excepțional talent al diversiunii. Când discuția atinge zone periculoase, misteriosul cioclu al Ceaușeștilor o deturneză spre piste false, cu aeru[că vrea să dea o mână de ajutor. Cine l-a ales să joace r_o_l_j de revoluționar-cu-barbă-albă trebuie să fi fost un regizo_r d_e mare clasă.

Târziu l-am auzit pe Cornel Dinu vorbind despre noapt_ea de 22 spre 23 decembrie, petrecută de el la etajul 11 al TVR. O încăpere în care se mai aflau Ion Iliescu, Petre Roman, Silvi_u Brucan, Nina Iliescu. Din când în când mai băga capul și G_e_l_u Voican Voiculescu. Un telefon la care se înghesuiau trei dintre cei prezenți. „Roman și Iliescu vorbeau în limba rusă cu consulul sovietic. Roman, într-o rusă perfectă, chema în ajuto_r trupele sovietice”, a spus Dinu. „Brucan vorbea cu ambasada americană”, a mai zis el.

Petre Roman a reacționat ieri printr-un comunicat violent. „În legătură cu afirmațiile absolut mincinoase ale lui Comei Dinu, fac unele precizări lămuritoare. Nu numai că n-am vorbit niciodată, nici în 22 decembrie 1989, nici ulterior, cu vreun consul al ambasadei sovietice, dar este evident că în acele împrejurări ale nopții de 22 spre 23 decembrie nu aveam nicio calitate și nici capacitatea de a realiza o asemenea convorbire. În 20 de ani care s-au scurs de atunci, n-a apărut niciun fel de document sau vreo mărturie care să ateste măcar și parțial aberațiile lui Cornel Dinu. Dacă Cornel Dinu are vreo relație secretă cu acel consul, să ne spună numele acestuia și unde l-a cunoscut. Faptul că lansează acum minciuni sfruntate ține poate de natura comportamentului

său, adică iresponsabil și incompetent. Dacă în conducerea tehnică a echipei Dinamo a comis atâtea «prăpăstii», ce mai contează încă una în legăt^ura cu Revoluția? Repet, cele anunțate de Cornel Dinu su^nt o pură invenție.”

Brrr! Vă dați seama pe ce mușuroi de furnici am calcan E greu de spus cine are dreptate în acest schimb de rep^h_A^cl ca un răpăit de mitralieră, dar un indiciu există totuși. În scenariul lui Cornel Dinu se simte un resentiment put^ernic

EDITORIALE

față de Petre Roman și o admirație aproape nesfârșită față de I_o_n Iliescu. Doar pe doamna Nina Iliescu o vede mai capabilă și mai imaculată.

A fost noaptea cuțitelor lungi. N-a curs însă sânge, ci doar cerneală. Dar cerneala asta are culoarea roșie a sângelui vărsat în decembrie '89.

11 martie 2010

Să învățăm limba rusă în zori

Miercuri pe la prânz înclinam să cred că dezvăluirile lui Cornel Dinu despre Petre Roman sunt un bluf. Acum sunt tentat să-i dau dreptate. Mărturiile sale au fost confirmate de un personaj-cheie, în vreme ce Roman, încercând să se apere, a comis stângăcii uluitoare.

În prima fază, fostul prim-ministru respingea indignat afirmațiile fostului fotbalist. Roman pretindea nu doar că, în zorii zilei de 23 decembrie 1989, n-a solicitat, telefonic, trupe sovietice consulului URSS de la București, ci și că n-a vorbit cu nimeni în limba rusă. Mai mult, el susținea că nici Cornel Dinu, nici Nina Iliescu nu au fost în TVR în acea noapte. Ulterior a nuanțat: nu știe dacă Dinu și doamna Iliescu au fost m încăperea directorială de la etajul 11, dar el nu-și amintește să-i fi văzut.

A intrat însă în direct Sergiu Nicolaescu și a spus clar: în noaptea de 22 spre 23 decembrie, Cornel Dinu și Nina Iliescu au fost în TVR și au stat mai multe ore în aceeași încăpere cu Ion Iliescu și cu Petre Roman. Mai mult, Sergiu Nicolaescu a ipnfirmat că Roman vorbea la telefon în limba rusă! În acel moment, vocea „revoluționarului cu pulover” și cu tată școlit de KGB și-a pierdut brusc din fermitate. Fostul prim-ministru b
P Imediat, revoluționarullon Babonea a povestit o scenă pe •re-a văzut-o cu ochii lui. În aceeași dimineată de 23 decem^{br}ie, și tot pe la ora 6.00, generalul Nicolae Militaru (agent CRU/KGB) și colonelul Dumitru Mazilu (securist acoperit) v^orbeau la telefon, tot în rusește, cu Eduard Șevardnadze,

ministrul de Externe al URSS! E greu de confirmat dacă la celălalt capăt al firului era Șevardnadze sau nu. Dar apetența pentru limba rusă nu poate fi contestată.

Pe vremuri, în școlile României sovietizate se derula un program numit „Să învățăm limba rusă cântând”. Scenele povestite de Cornel Dinu și de Ion Babonea ne aruncă direct în proiectul „Să învățăm limba rusă în zori”.

Serialul dezvoltat, în tandem, de ziarul „Adevărul” și de emisiunea „Nașul” a început să facă fisuri adânci în Teoria Emanăției. Descoperim, iată, amănunte uluitoare din acel decembrie ținut prea mult în ceață. Ne-au trebuit 20 de ani ca să aflăm că Nina Iliescu și-a petrecut în TVR, alături de soțul său, prima noapte de după fuga lui Ceaușescu. Sau că Petre Roman vorbea rusește cot la cot cu Ion Iliescu, interesându-se de nisa trupe sovietice...

Bulgărele dezvăluirilor s-a pus în mișcare. Ion Iliescu a sesizat pericolul și a ieșit ieri la atac. „Asistăm la relansarea unei campanii de contestare a Revoluției. Este o campanie susținută împotriva unui moment al istoriei noastre”, a spus Iliescu.

Două fraze, două minciuni. Dar nu e de mirare: Ion Iliescu are o bogată experiență de propagandist. Multe intoxicații a lansat la viața lui! Atât de multe, încât ne-am imunizat. L-am „citit”, cum se zice. Iar virusul propagat de el nu ne mai afectează sistemul imunitar.

Și Ion Iliescu, și Petre Roman ar înțelege mai bine nevoia noastră de adevăr dacă ar da atenție câtorva cifre: 957 de morți și peste 2.587 de răniți. Acesta este bilanțul de după fuga lui Ceaușescu. Mai exact, din zilele tulburi gestionate de Iliescu-Roman-Brucan-Militaru. Ultimii doi au murit. Pe ceilalți vom continua să-i întrebăm ce s-a întâmplat în decembrie '89.

Dacă asta înseamnă „campanie de contestare a Revoluției”, atunci da, contestăm Revoluția. Mai exact, contestăm criminoza Revoluției. În numele celor 957 de morți și al celor 2.587 de răniți, dar și al celor căzuți înainte de fuga lui Ceaușescu, vrămășii adevărului! Chiar și pe cel care vine după miezul nopții.

12 martie 2010

De la marea tragere din '89 la tragerea specială 6/49

Ocupați cu vânatoarea de complotiști și de agenți sovietici, am trecut ușor peste vestea că generalul în rezervă Andrei Kemenici a dat lovitură la Loto 6/49. Un milion și jumătate de euro, împărțiți între 29 de jucători.

Biletul a fost completat de însuși Kemenici, vestit prin Târgoviște pentru rigoarea cu care folosește „clopotul lui Gauss” în alegerea numerelor la loto.

În decembrie 1989 era ceva mai ocupat. Pe atunci colonel, Kemenici comanda Unitatea Militară 01417 din

Târgoviște, cea în care și-au trăit ultimele zile Nicolae și Elena Ceaușescu. În plus, colonelul era și comandantul Garnizoanei Târgoviște.

În după-amiaza de 25 decembrie 1989, cazarma UM 01417 a fost gazda unei trageri excepționale. Un pluton de execuție, format din trei parașutiști, i-a executat pe soții Ceaușescu, care tocmai fuseseră judecați și condamnați la moarte de un Tribunal Militar Excepțional. S-a tras cu 7,62. Pistoale-mitra-lieră de calibru 7,62. Generalul Kemenici a fost martorul scenei sângeroase.

Între timp, el a schimbat calibrul. A dat-o pe 6/49. Loto 6/49. Și pare necruțător. Folosește cinci principii matematice și trage cu mare precizie. Explicația norocului rarissim al lui Kemenici trebuie căutată, însă, în altă parte. Mai exact, în cazarma UM 01417 din Târgoviște, în ziua de 24 decembrie 1989, când între gardurile unității se aflau doi prizonieri celebri: Nicolae și Elena Ceaușescu.

Supărați că șeful lor, colonelul Kemenici, le ordonase să-i împuște pe Ceaușești pe motiv că „a căzut Comandamentul”, iar Comandamentul în realitate nu căzuse, ofițerii implicați în operațiune l-au luat mai tare pe Kemenici: „Ce-ai vrut să 'aci? Să-i omori cu mâna noastră și apoi să ne scoți criminali?!” Atunci, comandantul unității și al Garnizoanei Târgoviște a „vut o cădere emoțională, scăpându-se în pantaloni. Ofițerii l-au luat, l-au șters la fund, l-au echipat într-o uniformă nouă și l-au pus să sune la București pentru

a anunța că un puternic atac terorist tocmai a fost respins.

Din acel moment, colonelul Kemenici a fost hărăzit norocului. A fost avansat general, a obținut o pensie consistentă a scăpat fără condamnare în procesul care i-a fost deschis

pentru că și-a trimis mai mulți ofițeri la moarte. Iar acum câștigă la tragerile speciale Loto 6/49, în amintirea tragerilor excepționale din decembrie '89...

Iată, aşadar, că există viaţă după moarte. După moartea altora.

15 martie 2010

Contrarevoluția din 1989

După zeci de emisiuni făcute împreună cu Radu Moraru pe tema Revoluției și a teroriștilor, am ajuns amândoi la aceeași concluzie, ceea ce nu ni se întâmplă prea des. Acum însă, logica ne împinge la un raționament comun. Și anume: **Ion Iliescu, Silviu Brucan și Nicolae Militaru au creat fenomenul terorist, după un scenariu scris la Moscova, pentru a reuși două lovituri esențiale – să se instaleze la putere și să se mențină la putere** (în condițiile în care toate regimurile gorbacioviste din estul Europei erau spulberate după câteva săptămâni sau luni). E posibil să fi știut de acest scenariu și alte personaje decembriste (Sergiu Nicolaescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu), dar nu putem fi siguri de asta. Certitudini -rezultate din comportament, decizii și efect – există în privința tripletei Iliescu-Brucan-Militaru.

Istoricul Alex Mihai Stoenescu a venit luni seară cu un document excepțional. Pentru asta s-a urcat la volan și a gonit patru ore în noapte, dar a meritat. Documentul este un Comunicat al Consiliului Frontului Salvării Naționale, semnat de Ion Iliescu pe 27 decembrie 1989. Comunicatul CFS\ anunța înființarea „tribunalelor militare extraordinar”, care „vor judeca toate cazurile de terorism”. La punctul^{ul 2} al Comunicatului – care era

gândit ca un decret, deși n^u era decret - se hotăra
că „judicarea va urma o procedură de 1.1^{ra} instanță,
iar executarea sentințelor se va face imediat”.

Aceste formulări tipice revoluțiilor comuniste

(Lenin- froțki, Castro-Guevara etc.) aveau un scop clar: acela de a băga spaima în cetățenii care, odată ce au dat de gustul liber- tății, îndrăzneau să pună la îndoială puterea „revoluționară” abia constituită. Să nu uităm: de 20 de ani, Ion Iliescu susține întruna că execuția soților Ceaușescu a pus capăt fenomenului terorist. Așadar, acest „inamic invizibil”, invocat pentru a-i lichida pe dictatori, nu mai exista din 25 decembrie. Dar el trebuia invocat ori de câte ori noua putere avea de făcut reglări de conturi. Și s-a întâmplat de cel puțin două ori: la emiterea Comunicatului CFSN din 27 decembrie (pentru a descuraja orice răzmeriță militară sau civilă) și la arestarea șefului Securității, generalul Iulian Vlad, pe 31 decembrie (pentru a da Securitatea pe mâna unui agent sovietic).

În decembrie 1989, Revoluția anticomunistă a fost urmată de contrarevoluția comunistă. Asta a fost *revoluția lor*, a celor care au intrat în scenă după fuga lui Ceaușescu: contrarevoluție. Ea nu a contribuit la schimbarea regimului ceaușist (căci treaba asta fusese rezolvată de alții), ci a vizat instalarea și menținerea la putere a regimului Iliescu.

1 Tragedia e că în acest joc de putere cinic și iresponsabil au murit 957 de oameni și au fost răniți 2.587. Și a mai fost ceva la fel de tragic: infiltrarea sălbatică a României, de către spionajul sovietic, în primele săptămâni de după Revoluție. Iliescu, Brucan și Militaru știu de ce.

Pardon, doar Iliescu *stie*. Brucan și Militaru *stiau*.

17 martie 2010

Revoluționari fără revoluție

Când s-a declarat „emanat al Revoluției”, Ion Iliescu a subînțeles faptul că el a pus umărul la răsturnarea pe cale revoluționară a lui Ceaușescu. Un fals mai mare decât Casa Scînteii!

Ion Iliescu a complotat la îndepărtarea lui Ceaușescu „u printr-o revoluție, ci printr-o lovitură de stat. Înainte d. 22 decembrie 1989, el nu se întâlnea prin parcuri, pe ascun, „cei care aveau să iasă în stradă, ci cu Militaru și cu Măgure, „cu un spion sovietic și cu un agent al Securității. Or, a „ști, numai revoluționari nu erau!

Revoluția lui Ion Iliescu a început pe 22 decembrie 1989, după ora 12.09, când Ceaușescu a fugit cu elicopterul de pe acoperișul Comitetului Central. Iliescu a mai zăbovit chi, „și atunci în biroul său de la Editura Tehnică, asigurându-se că nu face o mișcare pripită. Când el s-a hotărât, în sfârșit, să se deplaseze la Televiziune, deja se aflau în stradă sute de mii de români. Iar Timișoara își încheiase revoluția sa – revoluția adevărată! –, devenind oraș liber.

Ion Iliescu a fost impus în fruntea României postceaușiste de cercuri politico-militare, nicidecum de mulțime. Numele său n-a fost scandat nici pe străzile Timișoarei, nici pe cele ale Capitalei. În schimb, a fost huiduit copios în Piața Palatului, în seara de 22 decembrie, când s-a adresat mulțimii cu „Stimați tovarăși”, primind o replică istorică: „Fără comuniști!”.

Revoluție a existat, dar n-au făcut-o cei care, ulterior, au revendicat-o din punct de vedere politic! Există mii de timișoreni care merită titlul de revoluționar, nu însă și bucureș- teanul Ion Iliescu.

Așa se explică nevoia lui de a-și crea propria revoluție. Iar revoluția lui a început pe 22 decembrie 1989, după ora 13.00, pe traseul Casa Scînteii- Televiziune-Ministerul Apărării-CC al PCR.

Orice revoluție are nevoie însă și de un inamic. La acea oră, Ceaușescu nu mai putea fi un inamic, pentru că era un biet bătrân fugar, imobilizat pe

seară în patul de fier al unei unități militare.

Cum alt inamic nu exista, iar agenții sovietici trebuiau tre- cuți sub tăcere (doar Ceaușescu îndrăznise să-i pomenească, și nu i-a fost prea bine!), tripleta Iliescu-Brucan-Militaru a recurs la diversiunea teroristă.

Atunci au fost condamnați la moarte aproape o mie de români. Liniștea din după-amiaza de 22 decembrie s-a transformat brusc într-o baie de sânge. Una în care „emanații” au înotat voinicește spre statutul pe care și-l doreau atât de Jiult: cel de revoluționari salvatori. De cine ne-au salvat ei? Desigur, de „teroriști”...

18 martie 2010

Diversioniști până la moarte

Pe mine, unul, mă distrează Ion Iliescu. Cum ne face el, drăgălașul, „agenți întârziați ai lui Ceaușescu”... Seamănă cu un consătean de-al meu, care, atunci când îl vezi beat criță, de nu se mai poate ridica din șanț, își apără reputația cu tenacitate de coiot: „Io, beat? Hmmm... ești nărod la cap. N-am mai băut nimic de la Sântămăria Mică”.

Ion Iliescu nu are probleme cu băutura, ci cu măsluirea propriului trecut. Asta nu ne-ar afecta prea mult dacă nu ar include și falsificarea istoriei noastre. La acest capitol, fostul președinte se comportă precum bețivul din șanț. Îi arăți dovada că a făcut așa și pe dincoala, iar el îți zice că nu-i adevărat.

În zece zile, Ion Iliescu a avut cinci apariții publice pe Bema Revoluției – mai mult decât făcea de obicei în zece ani. Asta înseamnă că am călcat pe mușuroiul de furnici. L-am țiimerit în toată splendoarea tălpii de bocanc. Și am apăsat temeinic, perseverent, vreme de câteva luni. *E inadmisibil așa tva, tovarăși!*

| Pesemne că anul trecut a îndurat cu stoicism, fiind încredințat că trebuie să suporte până pe 22-23-24

decembrie și... gata! Poate răsufla ușurat un an, cinci sau zece, până când apropierea lunii decembrie le dă iarăși idei unora obișnuiți să „*dezgroape morți*”.

k Serialul „Adevărul” + „Nașul” a început pe la jumătatea lui octombrie și s-a încheiat, previzibil, înainte de Crăciun. Numai că, surpriză: el a fost reluat la scurt timp, suficient

pentru a documenta alte nenorociri și complicități de la Revoluție.

Acum, moara macină în foc continuu. Șapte zile din șapte în „Adevărul”, de luni până joi la „Nașul”. Avem încă mult de scris și de spus. Istoria se scrie sub ochii noștri, iar Jori Iliescu nu mai poate opri curgerea ei, așa cum a făcut-o atât amar de vreme.

Mi-ar fi plăcut să mai fie în viață generalul Militaru și Silviu Brucan. Am fi avut multe să-i întrebăm. Iar pe cel dintâi l-am fi invitat într-un sejur prelungit la Jilava.

Dar Militaru și Brucan s-au dus să dea socoteală în Cer, așa că trebuie să ne mulțumim cu ce ne-a rămas pe Pământ. În primul rând, cu Ion Iliescu, „*il capo di tutti capi*”.

Bătrânul bolșevic nu doar că a ieșit din carapace, dar i-a scos și pe tovarășii săi de vitejii. Așa s-a ajuns la distribuția de joi, din studioul lui Gâdea: Ion Iliescu, Petre Roman, Dumitru Mazilu. Pentru diversitate, ghiveciul a fost asortat și cu un revoluționar autentic, convertit din mers la iliescism: Claudiu Iordache.

Am aflat cu această ocazie, din gura tuturor, că serialul nostru este o manevră perfidă a lui Traian Băsescu pentru a acoperi marile nenorociri ale prezentului. Ca părinte al acestei campanii (da, e o campanie – pentru aflarea adevărului!), aș fi tentat să le spun pezevenghilor că sunt proști. Dar nu sunt proști deloc. Sunt doar diversioniști, așa cum au fost și în decembrie '89.

Un merit trebuie să ni se recunoască, totuși, mie și lui Radu Moraru: faptul că am reușit să refacem tripleta decembristă Iliescu-Roman-Mazilu. Ce mai zâmbăceau ei, drăgălașii, în studioul copilului-bătrân Gâdea, uitând cum, pe vremuri, ^{se} sfășiau pentru putere, se hăcuiau pe TAB-uri și se elimi^{nau} prin mineriade...

22 martie 2010

Revoluția lui Cătălin Voicu

Mă muștră un cititor că „sunt obsedat de Iliescu”. Îl asigur, cu tot respectul, că se află în eroare. Nu am făcut din Ion Iliescu o obsesie. Pur și simplu, mă interesează subiectul „Revoluția”. Sau, mai exact, „Mortii de la Revoluție”. Sau, și ^ai exact, „Ucigașii de la Revoluție”.

Deciziile lui Ion Iliescu ne-au influențat viața pe termen lung. România croită de el atunci, în 1989-1990, s-a așezat pe fîme, hoție și minciună.

Crimelor din decembrie '89 tocmai le dăm de urmă. Iliescu, vechi activist PCR, a inventat teroriști pentru a băga spaima într-o populație euforică și devenită radical anticomunistă. Același Iliescu l-a reactivat pe generalul Militaru, spionul sovietic, dându-i puteri absolute peste Armată, Miliție, Securitate. Militaru, omul lui Iliescu, a comandat măceluri în serie. Tot el a „evaporat” 1.015 teroriști din arestul Miliției, ștergându-le urmele. În spatele lor rămâneau sute de morți.

În regimul Iliescu, generalul Militaru a dormit liniștit în patul său, iar alți ucigași de la Revoluție au fost grațiați. Oameni-cheie ai relației cu Moscova, precum Vasile Ionel și Cico Dumitrescu, au ajuns sfetnici prezidențiali.

I Nu înțelegeam însă cum și-a făcut cuib la Cotroceni, timp de patru ani (2001-2004), un papițoi precum acest Cătălin Voicu. „România liberă” de ieri a produs o dezvăluire uluitoare: pe 26 decembrie 1989, deci la o zi după execuția soților Ceaușescu, Ion Iliescu l-a trimis pe locotenentul Cătălin Voicu să supravezeze activitatea Parchetului General! Cum își făcea acesta treaba? Explică un procuror: „Ne-a spus că, din acel ! lloiment, cine nu execută ordinele va fi împușcat ca terorist. În timp ce ne vorbea, scotea pistolul din teacă și îl învârtea pe deget, amenințător. Ne era frică. Erau zile în care te împușcau pe stradă dacă

cineva striga «Teroristul!»..

’ Așa erau ”cercetate” crimele Revoluției, la Parchetul General! Așa încerca regimul Iliescu să afle cine sunt teroriștii!

Acum, Ion Iliescu cel „sărac și cinstit” declară că „afacerea Voicu” este o diversiune. În cel mai rău caz, fostul său consilier este „un palavragiu”. Îi reamintim câteva dintre palavrele pe care Voicu i le șoptea colegului său senator Alexandru Mazăre:

„Ascultă-mă un pic! Dacă eu m-am dus la Interne, omule, ai toată Procuratura României, ai toată Justiția în mână, ai toată Curtea... Colegule, ascultă ce-ți spun! Dacă mă duc acolo, în trei ani de zile pot face toată rețeaua din România!”

Grație lui Ion Iliescu, acest Cătălin Voicu a fost jupân pe t. procurori, consilier prezidențial, expert în Consiliul Suprem de Apărare a Țării, iar acum e senator PSD.

Vedeți de ce trebuie să aflăm adevărul despre Revoluție? Pentru că în acele zile euforice și tenebroase se află rădăcinile multor ticăloșii din zilele noastre. Noi ne bucuram că am scăpat de Ceaușescu, iar spionii și tâlharii se pregăteau să ne încalece.

23 martie 2010

Emanați, fanatici, securiști

Cei care au furat Revoluția română și au organizat contrarevoluția sângeroasă de după 22 decembrie 1989 pot face parastasul teoriei ticăloase cu care ne-au păcălit atâta amar de vreme. Marile lor minciuni sunt spulberate precum puful de păpădie. Dovezile se adună, iar rațiunea iese din hibernarea de 20 de ani prorocită de Brucan. Domnilor tovarăși, temeți-vă: „stupid people” s-a trezit!

Din aproape în aproape, am descifrat sensurile diversiunii teroriste din 22-25 decembrie. Ion

Iliescu, Silviu Brucan, Petre Roman, Nicolae Militaru, Sergiu Nicolaescu, Dumitru Mazilu, Teodor Brateș și ceilalți „emanați” ne-au speriat cu „teroriștii lui Ceaușescu”, deși - am aflat ulterior - nimeni nu-l mai apăra pe fostul dictator.

Armata încăpuse pe mâna generalului Nicolae Militaru, spionul sovietic preferat (și numit) de Ion Iliescu. Milita și Securitatea fuseseră trecute tot în subordinea acestuia > „Superman al KGB”. Puterea politică fusese confiscată de grupul Iliescu-

Brucan-Roman. Televiziunea, Radioul și ziarele **Se** aflau, de asemenea, în mâna acestora. Populația ar fi sărit în foc pentru a apăra Revoluția. Toate pârgurile statului se aflau **irt** mâna grupului Iliescu. Și atunci, care teroriști?!

„Fanaticii regimului și securiștii”, perorau „emanații”. haideti să vedem cine puteau fi acești „fanatici”. Fanaticul numărul 1 și fanatica numărul 2 (Nicolae și Elena Ceaușescu) erau prizonieri ai Miliției Dâmbovița (începând din 22 decembrie, ora 14.50) și apoi ai Armatei, într-o unitate militară din Târgoviște (de la ora 18.30). Generalul Ilie Ceaușescu se predase noii puteri din prima secundă, în sediul MAPN. Celălalt frate-general, Andruță Ceaușescu, comandantul Școlii de Securitate de la Băneasa, nu mișca în front. Copiii dictatorilor-fugari aveau o singură dorință: să nu fie linșați de mulțime. Valentin și Zoia se ascundeau pe la prieteni, iar Nicu părăsise Sibiu - unde era prim-secretar - pentru a se preda la Televiziune. Membrii CPEx erau consemnați în sediul CC al PCR, căutându-și salvarea printre revoluționari furioși și „emanați” revanșarzi. În județe, prim-secretarii de Inrtid erau fugăriți, legați cu sârmă sau atârnați la balcon, în uralele mulțimilor dezlănțuite. Cei mai îndoctrinați comu- ■ști se grăbeau să-și ardă carnetele de partid și să-și exprime adeziunea față de noua putere.

■ Așa procedau „fanaticii”. Să vedem ce făceau securiștii. Mful lor, generalul Iulian Vlad, se pusese la dispoziția noii puteri. Colonelul Ardeleanu de la USLA era nedespărțit de Militaru. Ultimii doi aghiotanți ai Ceaușeștilor, maiorul Raț și căpitanul Rusu, de la Direcția a V-a a Securității, i-au abandonat pe drumul spre Târgoviște. Locotenent-colonelul Gheorghe Dinu, cel care se afla la comanda Securității Dâmbovița, a condus personal mașina care i-a introdus pe fugari în cazarma morții.

■ Astea-s faptele. În fața lor, minciunile se topesc precum aăpada la începutul primăverii. Iar primăvara, fiți siguri, nu na întârzia să vină.

24 martie 2010

Interviu cu un asasin

Generalul Nicolae Militaru a murit pe 27 decembrie 1996, parastasul de șapte ani al sutelor de români pe care i-a trimis la moarte. Până atunci, gura i-a fost mai degrabă ferecată. Iar când a vorbit, a slobozit minciuni cu cadența unei mitraliere.

Și totuși, cineva a știutsă-ltragăde limbă. Adina Anghelescu pe atunci reporter la revista „Baricada”, i-a luat un interviu în 1991. N-ar fi greșit cu nimic dacă și-ar fi intitulat articolul „Interviu cu un asasin”. Sau „Interviu cu spionul ucigaș”.

Printre minciunile de KGB-ist bătrân, Militaru a strecurat atunci și câteva adevăruri care, la rândul lor, au dezvoltat minciunile altor personaje-cheie. De exemplu, pe cele debitate cu îndărătnicie de tovarășul său Ion Iliescu.

„A existat o conspirație a cărei intenție era înlăturarea de la putere a lui Ceaușescu. Am luat contact cu rezistența militară în 1983, prin intermediul lui Ion Iliescu. Ne întâlniserăm întâmplător, la Spitalul Elias. Eu eram internat acolo, iar Iliescu venise în vizită la Valter Roman. Mai târziu m-a căutat la telefon și prima noastră întâlnire a fost în Parcul Herăstrău. După două zile, mi-a făcut cunoștință cu doi oameni: Virgil Măgureanu și căpitanul de rang I Radu Nicolae. La scurt timp, mi-am asumat sarcina să fac contactul între grupul militar al generalului Ioniță și grupul civil al lui Iliescu.”

Carevasăzică, Ion Iliescu complota de multă vreme cu generalul Militaru. Pe cei doi îi unea ura față de Ceaușescu, care, simțindu-i periculoși, îi „marginalizase”. Important e că, așa cum aflăm din interviul din „Baricada”, Ion Iliescu l-a cooptat pe Militaru în grupul anti-Ceaușescu, și nu invers. Asta înseamnă că l-a considerat a fi un tovarăș de mare încredere. Iar încrederea venea din trecutul lui Militaru: racolat de serviciile secrete sovietice, scos de Ceaușescu din Armata în 1978. Legăturile cu

Moscova ale generalului-spion constituiau o amenințare pentru Ceaușescu și o garanție pentru Iliescu. Acesta știa, așadar, pe cine pune ministru al Apărării în decembrie 1989. Este un amănunt care-l leagă pe Iliescu și mai mult de crimele lui Militaru.

„Ideea unui Comitet al Salvării Naționale a existat încă în iarna lui '84-'85. Se preconiza ca în fruntea partidului să fie pus Ion Iliescu. Acest Comitet s-a transformat în Front în 1987. Generalul Bniță murise, iar legătura cu domnul Iliescu o țineam eu. Îi jurasem lui Ioniță ca planul să fie dus la bun sfârșit, iar Iliescu să nu știe nimic până în ultimul moment.”

Așadar, Ion Iliescu nu este nici măcar părintele Frontului Salvării Naționale, așa cum se străduia să ne convingă în decembrie '89! Denumirea acestuia fusese stabilită cu doi ani înainte de Revoluție. Ceea ce nu spune Militaru este că ideea Front nu-și avea originile la București, ci la Moscova.

30 martie 2010

Voicule, probleme, mă?

Rareori mi se întâmplă să mă bucur de răul altuia. Însă starea acestui nemernic de Cătălin Voicu mi-a produs o mare bucurie! E ca și cum aș fi aflat că a fost prins un criminal în serie. Le stau bine „brățările” unor asemenea monștri!

În fond, nu a fost arestat un om, ci un mafiot. Orice pământean se naște om, dar dacă-și mănâncă omenia, atunci el și flăcăul el e responsabil de propria-i decădere la statutul de S:bom. Individul cu pricina iese din spectrul trăirilor umane Bintră în raza de acțiune a legii. Iar legea nu are sentimente. Cu o condiție: aplicarea ei să nu fie otrăvită de intervențiile feor gangsteri precum proaspăt-arestatul Voicu.

Decizia de ieri este și o mică victorie a justiției. Dar victoria fi totală, iar bucuria pe măsură, abia atunci când senatorul oicu va fi condamnat, definitiv și irevocabil, la ani grei de ®chisoare. Să-i putrezească oasele în pușcărie dacă și-a folosit *wertatea lui* pentru a-și bate joc de *libertatea noastră!*

Și nu e totul. Odată cu Voicu trebuie băgați la beci și complicii lui din politică și din justiție. Faptele există. Mai e nevoie ®Oar de probe. Iar producerea acestor probe e un test de matu- ®tate pe care-l dă sistemul juridic din România.

E nevoie și de un decont politic. Să ne explice Ion Iliescu cum l-a recuperat din mulțime pe locotenentul îmbrăcat în civil, cum l-a băgat în Front și, mai ales, cum l-a trimis să facă ordine la Parchetul General cu pistolul-mitralieră. Iliescu-^{cel}_sărac-și-cinstit ne mai poate spune cum l-a plasat prin diverse instituții de stat și cum l-a recuperat la Palatul Cotroceni, înobilându-l drept consilier prezidențial.

Justiția e pe drumul cel bun. Dacă va avea puterea de a-i „împacheta” cum se cuvine și pe înalții judecători ai înaltei Curți care negociau sentințele și șpaga cu alde Voicu, atunci ar renăște și speranța noastră într-un stat de drept. Iar bucuria de o zi, la arestarea unui mafiot, nu va deveni încă o iluzie pierdută.

Nu e greu de închipuit ce va urma în privința borfașului crescut la sânul bolșevic al lui Ion Iliescu: pusee de tensiune, colesterol în sânge, ochi dați peste cap, crampe în gusă, crize de limbrici... doar-doar o ieși din celulă. Individul va fi din ce în ce mai bolnav, așa cum le stă bine mafioților. O bună ocazie să aflăm dacă medicii vor alege, în sfârșit, să iasă din rețea.

Până atunci, să curgă vinul, să cânte muzica! Mă rog, să zornăie cătușele...

31 martie 2010

Măcelul de la Sibiu

Revoluția continuă! Mai exact, continuă dezvăluirile despre crimele comise în numele Revoluției. Ion Iliescu și complicitii săi ar face bine să rămână pe recepție: se vor regăsi în faptele pe care le vom prezenta așa cum au fost, dar pe care ei caută cu disperare să le țină sub tăcere. Dragi tovarăși, rămâneți aproape! Ați vrut sânge, veți avea sânge. Deschideți-vă urechile: veți auzi clocotul niciodată stins al sângelui vărsat în decembrie '89. Despre asta este vorba.

Până acumam decriptat mecanismul diversionist-criminal prin care, după fuga lui Ceaușescu, a fost omorâți aproape 0 mie de oameni. Am descris în amănunt măcelul de la Otop^{en}, ororile de la Ministerul Apărării Naționale („cazul Trosca precum și doborârea elicopterului în care se aflau gener^{al}>* fâuță și

Mihalea. Toate aceste crime au fost planificate de o 01inte bolnavă (spionul sovietic Nicolae Militaru) sub largă protecție asigurată de tandemul moscovit Ion Iliescu-Silviu grucan, cel care l-a numit pe agentul GRU/KGB la carma oștirii române.

Acum, prin efortul colegilor mei Mihai Voinea, Cristian Delcea și Andrei Crăciun, facem radiografia măcelului de la Sibiu. În orașul ardelean au murit, în total, 99 de oameni. Dintre aceștia, 43 au pierit în teribila înclăștare dintre o unitate inilitară (UM 01512) și Inspectoratul Județean al Ministerului de Interne, din după-amiaza de 22 decembrie 1989. De fapt, n-a fost o bătălie, ci un masacru minuțios planificat. Milițienii și securiștii au fost omorâți ca la abator. Bilanțul: 25 de victime de la Interne, 5 de la Armată și 13 civili prinși la mijloc.

Cum milițienii și securiștii erau dezarmați, se pune întrebarea cine i-a ucis pe cei cinci militari. Răspunsul se găsește, probabil, la personajele misterioase care infiltrate în mulțime sau cocoțate la etajele superioare ale cladirilor din zona, tra-geau pentru a crea emoție și a declanșa reacția devastatoare a Armatei. Vorbim, desigur, despre diversioniști. Iar aceștia au fost de două feluri: români și străini.

La Sibiu, planul a funcționat după scenariul care avea să devină clasic. Diversioniștii de la TVR au inflammat populația, bombardând-o cu informații despre „securiștii-teroriști” aflați în solda prim-secretarului PCR de la județ,,, „prințisorul” Nicu Ceaușescu, cel care tocmai „otrăvea apa” și „lua ostatici copii”. Sibienii, stimulați și de agenții care mișunau printre ei au fortat intrarea în sediul comun al Milifiei și Securității, pentru a-i linșa pe „teroriști”. Aceștia au încercat să se salveze adăpostindu-se în unitatea militară din vecinătate. Cei mai tnuți au fost mitraliați pe gard sau pe străduța care despărțea cele două cazărmi. Unii au murit în propriul sediu, sub bombardamentele sălbătice ale militarilor comandați de colonelul urel Dragomir, cel care, în calitate de șef al Garnizoanei biu, avea în subordine și Miliția, și Securitatea!

7 aprilie 2010

Teroriștii de pe acoperiș

În decembrie 1989, la Sibiu au murit 99 de oameni. Dintre aceștia, 43 au pierit în sângeroasa diversiune care a opus o mare unitate militară (UM 01512) cadrelor de la Inspectoratul Județean al Ministerului de Interne, în după-amiaza de 22 decembrie. Bilanțul: 25 de victime de la Interne, 5 de la Armată și 13 civili prinși la mijloc.

Timp de 20 de ani a fost propagată ideea că acolo au tras unii în alții din cauza panicii și a slabei pregătiri militare. Falș! Majoritatea combatanților de la Sibiu au crezut, într-adevăr, că luptă cu teroriștii, dar regizorii măcelului știau perfect că teroriști există doar în planul lor diabolic.

Cine au fost regizorii? Pe baza precedentelor cazuri documentate (Otopeni, Trosca-MApN, Nuță-Mihalea), cel mai facil ar fi să spunem: Militaru! Dar în cazul Sibiu nu apucase să intre în scenă generalul Militaru. La comanda Armatei se afla generalul Stănculescu, care tocmai îl urcase pe Ceaușescu în elicopterul morții. Iar Stănculescu, conform mărturiei unuia dintre ofițerii de Interne de la Sibiu, le-a dat securiștilor și milițienilor – aflați sub rafalele Armatei – un sfat otrăvit: „Apărați-vă! Pe răspunderea mea”. Altfel spus, să tragă și ei spre unitatea militară, astfel încât să se confirme că ei, securiștii, trag în Armata poporului, deci sunt teroriști!

Un personaj-cheie a fost locotenent-colonelul Aurel Dragomir, comandantul UM 01512 și al Garnizoanei Sibiu. În după-amiaza de 22 decembrie 1989, acesta a luat decizii șocante. Și-a abandonat unitatea într-un moment dramatic, alegând să ducă personal un muribund la spital. Când a revenit, a dat ordine criminale. A declanșat

un atac devastator asupra sediului Securității. Pretextul: focurile trase asupra cazarmei sale, pe deasupra clădirii Internelor, de către nălcă cocoțate pe blocuri. Teroriști în combinezoane negre.

Sunt două variante posibile: ori Dragomir nu era la curent cu diversiunea ticluită la nivel înalt, ori era parte din plan; Personal, cred mai mult în cea de-a doua variantă. Un ditarn comandantul de garnizoană nu poate fi păcălit atât de ușor

EDITORIALE

399

el. câțiva trăgători de pe acoperiș. Și nu se apucă să nemi-ască o cazarmă vecină înainte de a se convinge cine trage, unde trage, în ce scop trage. Dragomir însă a făcut-o. Poate deciziile sale ucigașe au legătură cu modelul său în cariera ostășească: generalul Militaru...

Întrebarea e: cine erau „teroriștii” de pe acoperiș? găietii contraamiralului Ștefan Dinu, de la DIA? Cercetașii-diversioniști din trupele de parașutiști, care acționau pe atrișea Truțulescu? Sau un mic contingent din armata invizibilă pătrunsă dinspre Răsărit?

Sunt întrebări la care ne vom strădui să răspundem în zilele g-nătoare.

13 aprilie 2010

Eschimoșii cei răi care l-au împușcat pe Ceaușescu

Soții Ceaușescu „nu ar fi trebuit împușcați ca niște animale”, a spus Mihail Gorbaciov ieri, răspicat, la București. Mesajul ultimului președinte al Uniunii Sovietice este asemănător cu cel rostit anul trecut de ultimul președinte Cehoslovaciei, Vaclav Havel, într-un interviu pentru IȘdevărul.

Și totuși, o nuanță există. Havel a spus că

dictatorul român ©soția sa „nu trebuiau împușcați”, ci judecați. Gorbaciov a Epanțat: „nu trebuiau împușcați *ca niște animale*”, accentuând ultimele trei cuvinte. Probabil că trebuiau împușcați civilizat, M *niște oameni*, dar fostul lider sovietic nu a intrat în amănunte marginea unui subiect care, evident, îl stânjenea.

I „Un asemenea gest nu poate fi acceptat”, a mai spus Gorbaciov. Ei, uite că poate. De altfel, l-a acceptat el însuși chiar în decembrie '89, când a fost numai lapte și miere cu noua putere de la București. Atunci totul i s-a părut OK, inclusiv împușcarea Ceaușeștilor precum urșii la vânătorile tovărășești.

Gorbaciov și-a arătat încă o dată stofa de politician uns cu toate alifile. Când spunea că soții Ceaușescu „nu t_{re}b_u. iau împușcați ca niște animale”, el se făcea că nu știe c_ă n_e a comis o așa cruzime. Din tonul său părea că-l bănuieș_te p_e vreun eschimos din Groenlanda sau pe vreun aborig_{en} din Australia.

În timp ce Gorbaciov, la cei aproape 80 de ani ai săi, făcea o asemenea gimnastică intelectuală, în stânga sa își juca rolul un cetățean care tocmai a împlinit 80 de ani. Ion Iliescu, căci d_e s_ă pre el e vorba, ne oferea un zâmbet larg, părând să-l confirme pe oaspetele de la Moscova: *da, așa e, nu trebuiau împușcați ca niște animale... da, sigur, un asemenea gest nu poate fi acceptat... las ca într-o bună zi o să dea socoteala eschimoșii și aborigena...*

Dacă se uita mai atent, Mihail Sergheevici Gorbaciov vedea că în stânga sa se află Vânătorul.

Dacă se uita mai atent, Ion Iliescu vedea că în dreapta sa se află șeful ocolului de vânătoare.

Cum care Iliescu? Bătrânelul acela cu privire nevinovată, pe care Gorbaciov l-a definit drept „fostul președinte, pe care l-am cunoscut de mult timp”.

Chiar, cam de cât timp? Cumva, de pe vremea când trăgeau cu pistoale cu apă pe la petrecerile studențești din Moscova anilor '50?...

15 aprilie 2010

Iliescu și Gorbaciov

Fascinantă ziua de miercuri, 14 aprilie 2010! Ziua în care Mihail Sergheevici Gorbaciov, ultimul președinte al Uniunii Sovietice, pune pentru prima oară piciorul pe pământul României non-comuniste. La precedentă sa vizită, în iulie 1989, Gorbaciov a căsit la București o atmosferă de

itt România! Un asemenea gest nu poate fi acceptat”. Aflat /a un pas de oaspetele rus, Ion Iliescu râde, dar nu e râsul lui.

■ **Actul 2.** După întâlnirea cu Gorbaciov, Ion Iliescu declară că i-a sugerat acestuia să mai spargă din „prejudecățile și fabulațiile” potrivit cărora în decembrie 1989 „n-ar fi fost revoluție”, iar noul regim ar fi cerut „să vină rușii”.

B Actul 3. Seara, la Clubul Diplomaților, Gorbaciov spune ce @ia să audă Iliescu: „Ceaușescu a fost răsturnat de poporul român, nu de agenții străini”, „în discuția de la Malta nu a (ost discutată problema României”, „Uniunea Sovietică nu s-a Simplificat în schimbările din Estul Europei”.

■ **Ce duios!...** Dar e dreptul lui Gorbaciov să declare ce vrea. Ca I fost șef de stat, nu poate spune că în decembrie '89 a trimis în România vreo câteva zeci de mii de agenți sovietici. Și totuși, dacă te gândești că omul acesta a câștigat respectul planetei nu doar prin *perestroika* (restructurare), ci și prin *g(osnost)* (transparență)... Acum, transparența pare un moft. *Katorîi glasnost, tavarîș Mihail Sergheevici?*

■ Continuăm zigzagul cu un pasaj halucinant al lui Ion Upscu. „Au rămas oamenii cu mintea întârziată, care sunt marcați într-o manieră veche, depășită de abordare, care ■petă, de fapt, prejudecățile lui Ceaușescu și afirmațiile lui în legătură cu Revoluția română, cum că n-ar fi fost revoluție, că nu a fost autentică, că nu populația, ci KGB-ul a stimulat Pașa mai departe. Că noi am fi cerut să vină rușii să ocupe jpmânia. Sunt nebuni, pur și simplu, oamenii aceștia. Sunt minți rătăcite și bolnave la noi, care întrețin aceste fabulații P asemenea teme”.

■ Minunat! Ion Iliescu e de-a dreptul minunat! Mă recunosc în descrierea lui, fie ea chiar și așa,

deformată de o fire intrigantă. Dar el, Ion Iliescu, o înțelege ceva din citatul următor? ^{1a}tă-l:, Unii m-au
400 întrebă: «De ce tu, Gorbaciov, ai dat Polonia, lehoslovia, Bulgaria și celelalte țări?» Dar cui le-am dat?
1 PROMISIUNI PEXIR (1) EDITORIAL
Am dat Polonia polonezilor, Cehoslovia – cehilor și slova- dilor, am dat Bulgaria bulgarilor...”.

Carevasăzică, nu și le-au luat ei – polonezii, cehii, slovaci, românii, ungurii –, ci le-a dat jupânul de la Kremlin, Mihaîi Sergheevici Gorbaciov. *Qitod erai demonstrandum.*

16 aprilie 2010

Doi eliberatori: Stalin și Gorbaciov

Nu încapă îndoială că Mihail Gorbaciov a fost unul dintre marii oameni politici ai secolului al XX-lea. Unii îl consideră cel mai mare, pentru că a pus capăt Războiului Rece într-o manieră admirabilă. A evitat un război atomic (spre care se îndrepta omenirea în momentele de maximă încordare Est-Vest) și tradiționala baie de sânge care însoțește dezmembrarea unui imperiu. Alții zic să fim mai precauți: secolul al XX-lea n-a avut doar Războiul Rece, ci și două conflagrații mondiale, fiecare cu eroii ei.

Gorbaciov va rămâne în istorie drept opusul conaționalilor săi Lenin și Stalin (dacă-i considerăm pe toți sovietici, și nu ruși sau georgieni). Lenin a adus comunismul, Gorbaciov l-a spulberat (e drept, fără să-și fi propus asta). Stalin a impus tirania în jumătate de Europă, Gorbaciov a alungat-o.

A fost, într-adevăr, un om providențial. Sunt voci care spun: comunismul se prăbușea și dacă nu era Gorbaciov; în locul lui venea altul care făcea la fel. Fals! Dacă după Brejnev- Andropov-Cernenko ajungea „la butoane” unul ca Brejnev, Uniunea Sovietică îngheța pentru încă treizeci de ani. Iar odată cu ea, întreaga Europă de Est. Am fi pășit în mileniul al III-lea ca niște iobași ai unei dictaturi sinistre. Ceaușescu ne-ar fi condus până la moarte și chiar dincolo de ea.

Rolul providențial jucat de Gorbaciov nu-l ferește însă de interpretări subiective sau de-a

dreptul neadevărate. La întâlnirea de la Clubul Diplomaților i-am pus o întrebare cu bătaie dublă. Am zis așa: „Domnule președinte Gorbaciov, după cel de-al Doilea Război Mondial, propaganda comunistă din România avea o lozincă favorită: «Stalin și pop⁰¹ rus / Libertate ne-au adus», ceea ce e un fals istoric. În decembrie 1989, nimeni nu a scandat «Gorby și poporul rus / Libertate ne-au adus», deși, dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost departe de adevăr. Ne puteți spune ce legătura exista între aeeastă libertate și faptul că în decembrie 1989 au intrat în gomânia de două ori și jumătate mai mulți «turiști» sovietici decât în decembrie 1988?».

■ Gorbaciov s-a făcut mai întâi că nu înțelege tâlcul între- J,lrrii. I-am oferit și cifre: cu 35.000 de „turiști” sovietici mai 111Ulți în decembrie 1989 decât în decembrie 1988. Talonat de Ion Iliescu, care-i șoptea în urechea stângă minciunile de intrigant bătrân, Mihail Gorbaciov a spus: „Ajung multe Biruri false. Și dumneavoastră țineți cont de aceste falsuri?”. Credeam că se referă la decembrie '89, dar fostul lider de la Kremlin bătea în altă parte: „Vreți ca rușii și soldații care au euberat Europa Centrală de ocupație să renunțe la ceea ce au ■lut și la acele jertfe pentru eliberarea Poloniei? Noi nu vom Blunța la ceea ce am făcut”.

■ E clar: mândria imperialistă nu se vindecă niciodată! Marele Mihail Gorbaciov, eliberator al popoarelor est-euro- pene și laureat al Premiului Nobel pentru Pace, apără până în ■nzele albe un mare fals istoric. E adevărat, armata sovietică a contribuit la eliberarea multor țări de sub ocupația nazistă. Dar la fel de adevărat e că a înlocuit-o cu ocupația bolșevică. l-au alungat pe nemți și s-au instalat ei, nenorocind o jumătate de continent.

B Nu i-am spus toate astea lui Mihail Sergheevici Gorbaciov, pentru că și-așa era obosit și iritat, dar

adevărul este că Armata Roșie a nenorocit România pe termen lung. A inaugurat Gulagul într-o țară care nu cunoscuse așa ceva. .chiar și Ceaușescu, cel atât de hulit în 1989, era produsul SIStemului instalat cu foria de sovietici.

■ În privința întrebării despre „turiștii” din decembrie 1989, Gorbaciov, după câteva secunde de gândire, a găsit răspunsul perfect: „Scietimi o scrisoare și vă voi răspunde”. Așa voi face. Sunt convins că se va ține de cuvânt.

17 aprilie 2010

Plăcuța generalului Milea și ștreangul feldmareșalului Keitel

Deșteptarea! Trăim într-un supraréalism perfect. Există dovezi implacabile că generalul Vasile Milea a tras în pro. priu-i popor, că a dat ordine criminale la Revoluție, dar numele său continuă să stea neclintit pe plăcuțe! Zece bulevarde, străzi sau piețe, din nouă județe ale României, poartă mai departe numele unuia dintre generali care au făcut de răs haina militară în decembrie 1989. Gravitatea faptelor sale este amplificată de faptul că Milea nu era un ofițer oarecare, ci însuși ministrul forțelor armate.

Istoricii au dat verdictul: Vasile Milea a apărât dictatura cu prețul uciderii a zeci de conaționali. Martorii vremii confirmă aceste grozăvii. Ziarul „Adevărul” a demonstrat unde și când au fost date ordinele criminale. Primarii sunt de acord că plăcuțele cu numele generalului Milea ar cam trebui schimbate. Dar... și începe nebunia: e nevoie de semnături, de hotărâri de consiliu, de bani...

Și uite-așa, la 20 de ani de la sângerosul decembrie 1989, nu suntem în stare să dăm jos niște plăcuțe! E ca și cum numele lui Wilhelm Keitel, comandantul armatei hitleriste pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ar fi sălășluit până prin 1965 pe la colțurile de stradă ale unor orașe germane. Feldmareșalul Keitel a avut însă un alt destin: judecat în procesul de la Nürnberg, alături de alte căpetenii naziste, a fost condamnat la moarte și executat. Tribunalul i-a respins inclusiv „onoarea” glonțului, trimițându-l cu gâtul în ștreang. La fel a pățit și Alfred Jodl, șeful Marelui Stat-Major al armatei lui Hitler.

Vasile Milea n-a mai apucat să fie judecat pentru faptele sale, înfăptuite în calitate de lacheu al clanului Ceaușescu. S-a sinucis ori a fost „ajutat” să ajungă pe

lumea cealaltă - ace^{sta} rămâne unul dintre misterele loviturii de stat derulate pe ^{fun}, dalul Revoluției. Generalul a scăpat, astfel, de o pede^{psă} binemeritată. Ulterior a fost omagiat ca un mare ero^u, ca jfltr-o piesă de un absurd fără egal. Meritele sale? Cică s-ar fi Opus „ordinelor criminale ale tiranului Ceaușescu”! Or, el le executase fără crâcnire.

I Așa au dăinuit plăcuțele sale până astăzi. Poate că se va J^{si}, totuși, cineva să le dea jos. Până atunci, oamenii au dreptul să știe că numele acela, scris cu alb pe fond albastru, nu este al unui erou, ci al unui ucigaș de eroi.

■ Este pedeapsa maximă pe care i-o putem aplica noi, cei care nU suntem nici guvernanți, nici primari, nici consilieri locali...

20 aprilie 2010

Sula, Gelu și Nea Nelu

B Am stat un pic pe gânduri înainte de a publica un inter- wu-fluviu cu Gelu Voican Voiculescu. Ne întrebam: are rost să găzduim minciunile cu repetiție ale acestui personaj eminamente diversionist? Și am decis că merită să riscăm. Știam că prin pădurea de intoxicări își mai face loc și câte-un ciot de adevăr. Pentru istorie, care lucrează selectiv, o jumătate de adevăr cântărește mai mult decât o mie de minciuni.

■ Încercând să ne convingă că liderii FSN au fost fete mari la Bntramanifestația de tip bolșevic din 28 ianuarie 1990, Voican ■apă o informație esențială: de organizarea mârșavei acțiuni s-au ocupat Sergiu Nicolaescu și Dan Iosif. Și nu au făcut-o de capul lor, ci *au fost desemnați* să se ocupe. Citatul exact al lui Voican: „S-a hotărât ca, pentru orice eventualitate, să existe o Sasă de manevră - și de asta se ocupau Sergiu Nicolaescu și Iosif - de oameni fideli CFSN,

care să fie adunați undeva pe la Banu Manta, ca o rezervă. Și au venit la 28 ianuarie CU mulțimea după ei, pe Ana Ipătescu”. Când Voican spune „p-a hotărât”, putem fi siguri că au hotărât Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, Virgil Măgureanu, Nicolae Militaru și, desigur, Gelu Voican Voiculescu.

B În acea zi de 28 ianuarie 1990 am fost în Piața Victoriei și **am** văzut totul cu ochi de student. Mă număram printre miile de bucureșteni veniți să susțină partidele istorice (PNȚCD

Coposu, PNL - Câmpeanu și PSDR - Căneșcu) în luptă lor înegală cu rechinii comunistoizi de la FSN. Din când în când eram informați despre conținutul discuțiilor din palat.

Totul a decurs civilizat până când piața a fost invadată de bătaușii tocmiți de FSN. Acum aflăm că mardeiași-șefi au fost Dan Iosif și Sergiu Nicolaescu. Primul era derbedeu de mese. rie; al doilea se tot juca, de ceva timp, de-a regizorul sânge_{ros} folosindu-și cascadorii în misiuni tenebroase.

Tot atunci, pe 28 ianuarie, când s-a confruntat cu prima demonstrație de masă împotriva sa, Ion Iliescu (cărui f_{eee} oiștii îi spuneau, tandru, Nea Nelu) a lansat celebra expresie „cu sula-n coaste”. Enervat că liderul țărănist Corneliu Coposu insistă ca FSN să nu devină partid politic, Iliescu a bătut cu pumnul în masă și a urlat pe un ton peiorativ: „Doomnu' Copoiu, doooooomnuu' Copoiu, nu mai îmi da . domn'e, cu sula-n coaste!”.

În interviul luat de colegul meu Florel Manu lui Gelu Voican Voiculescu, sarabanda minciunilor este întreruptă doar de mici ticăloșii. Misteriosul bărbos din preajma lui Ion Iliescu (suntem pe cale să aflăm și cine l-a trimis la Revoluție!) îi atribuie lui Corneliu Coposu o declarație inventată: „Am venit să-l dăm jos pe Iliescu și să ne instalăm noi, să-i luăm puterea, să terminăm cu comuniștii!”. Coposu n-a spus niciodată așa ceva!

Despre alte diversiuni gelu-voican-voiculesciene, în ziarul de mâine.

26 aprilie 2010

Revoluția de cucuvea

Interviul-fluviu cu Gelu Voican Voiculescu, publicat zilele trecute în „Adevărul”, seamănă cu istoria scrisă de Roller de pe turela tancurilor sovietice. Minciuni, intoxicații, diversiuni. Mă întreb dacă omul acesta, stăruind în minciună, nu

și-a format cumva propriul adevăr. Unul în care crede sincer, așa cum cucuveaua, creatură a întunericului, e convinsă că doar tâmpiții dorm noaptea și se preumblă ziua. Din scorbura ei, așa se vede lumea.

Se Sindromul cucuvelei ar fi o bună justificare pentru Gelu ypican Voiculescu. I-ar asigura unele circumstanțe atenuante Îl fața istoriei. Dar urmărindu-i cu atenție micile piruete ver- Ihle, am convingerea că omul nu e nici prost, nici naiv, nici ;enil.Are69 de ani, dar continuă să fie perfect lucid. Și profund necinstit.

■Iată ce mai aflăm de la domnul Voican. „Liderii partidelor istorice au ieșit în balcon. Iliescu a spus: «Potolește-ți oamenii!». A ieșit în balcon, Coposu a făcut semne, dar ăia din piață erau surescitați. Iliescu i-a spus: «Vezi, domnule, că nu e bine să te joci cu astea?». Dar ei erau ipocriți, pentru că veniseră oi I scopul ăsta, așa cum și anunțaseră. Între timp, Dan Iosif și Sergiu Nicolaescu au venit și, ușor-ușor, au început să-i «dis- Scuiască» pe ăștia dinspre Kiseleff și au schimbat raportul de forțe. Sigur că au mai fost îmbrânceli, dar nu s-au bătut și nu s-au umplut de sânge. Dar nici cu mângâieri n-a fost. Și toți ăștia, ușor, au fost împinși spre Ana Ipătescu. Când a mai ieșit Coposu o dată la balcon, nu mai erau ai lui, erau ceilalți. Și atunci, Iliescu i-a zis: «Vedeți ce schimbătoare e umoarea maselor?» Se prefăcea că sunt aceiași oameni”.

■Că se prefăcea Iliescu nu e de mirare, viața acestui om este prefăcătorie de la un capăt la altul. Dar admirația lui Voican pentru contramanifestația organizată de FSN dezvoltă gândirea misteriosului purtător de barbă. Unul care a umblat înarmat multă vreme după Revoluție, deși civilii au fost somați să predea armele pe 25 decembrie 1989.

■„Eu, într-adevăr, purtam un automat la mine. Era,

dacă vrei, un fel de teribilism, pentru că îmi plăcea modelul respectiv. Eram în mașină, o aveam în spate, pe canapea, alături de mine. Și Gabriela Adameșteanu urla: «Filmați-i arma!». Eh, mi-a văzut asta arma...”.

■ Puțin mai la vale, Voican recunoaște că avea și „un Browning mic la brâu”. Dar nu aceste amănunte i se păreau „normale, ci faptul că i-a văzut „asta” arma. „Asta”, adică ■ briela Adameșteanu. Individul nu e doar mincinos, ci și mitocan.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Cu astfel de personaje, nu e de mirare că, în timp ce alții au făcut *revoluții de catifea*, noi am avut o *revoluție de cucuvea*.

27 aprilie 2010

Scrisorică de la Voican

Am primit la redacție un fel de drept la replică din partea lui Gelu Voican Voiculescu, revoluționarul-cu-barbă-sură. Un text care se vrea pamflet. Probabil că dl Voican nu spera să-i fie publicată producția intelectuală. Dimpotrivă: îi acord găzduire chiar în rubrica redactorului-șef, fără nicio intervenție gramaticală. Legați-vă centurile de siguranță, urmează depresurizări gramaticale și turbulențe de limbaj!

„Mayday! Mayday! Ajutați-l pe Grégoire...”

Istoria a știut să aștepte! Răbdătoare, profundă, tainică, ea s-a retras din calea timpului, înțelegând înaintea tuturor, că Omul providențial trebuie să apară. Cel care va descifra încâlcitele destine ale unora, cel care va tâlmăci până și gândurile negândite ale semenilor lui, va veni alergând spre adevăr, cu brațele deschise, cu fruntea plină

de broboanele stârnite de emoții, cu pieptul desfăcut... El, omul de excepție – căutătorul văzutelor și al nevăzutelor, neodihnitul, adulmecătorul-, ridică lin, aproape feciorelnic, vâlul misterelor.

Eu, Gelu Voican Voiculescu, simt că m-a descoperit... Ba chiar sunt ușor dezgolit de privirile lacome ale acestui om flămând de atâta căutare... Îl bănuiesc câteodată, râvnind la sufletul și la trupu-mi neîntinat... Mă tem...

Îi simt respirația, gâfâiala din ce în ce mai ritmată, mă miroase, căutându-mi părțile intime ale existenței... Omul acesta mă prea pentru el, pentru istorie, pentru neam. Cred că-i stârnesc anumite pofte, dar din păcate pentru el – din decență –, mă consider pre^a bătrân...

Cu înțelepciune și din dragoste de oameni, îl înțeleg: el știefoa^{te} bine cât de slab este pentru a se hârjoni cu lupii tineri, ci/ cei ^{din} breasla sau din generația lui, încercând astfel să-și asmută mir^{os, t/} pe urmele adânci lăsate de cei «grei». Speră în taină că poată-i ^{va} țacăli pe cei din jur, ascunzându-și atât lipsa de talent, cât și gravele ierapaje de logică. Însă, trufa lui are o periculoasă malformație care-l rățăcește printr-un labirint format chiar în mintea lui, făcându-l să je învârtă amețit tocmai de propriile fantasmе.

I Cine este acest tragic personaj? Ați ghicit: Grigore Cartianu – un om uimit de tot ce-l înconjoară, un biet pierdut în pâclele unui Imaginar haotic.

■ Mi-e milă de el... Ajutați-l! Dacă-l lăsați așa, riscă sârmanul ja descopere și implicarea mea în erupția vulcanului din Islanda... (Doar nu degeaba, sunt geolog, având lucrarea de diplomă despre piroclastite!)

■ Mi-e teamă... O fi aflat oare că eu aprind aragazul cu un chibrit? Ț da, sunt pierdut! Va putea demonstra foarte ușor că sunt la originea dezastrului cineritic islandez!”

Îi mulțumesc domnului Gelu Voican Voiculescu pentru torul dat în susținerea acestei rubrici. Mă gândesc chiar că merita un contract de colaborare. Până una-alta, ne vom reîntâlni mâine pentru a comenta erupția filosofică a distin- ui piroclast.

4 mai 2010

Géllou, ești o fiară!

Dacă aş poseda gândirea de contorsionist a lui Gelu Voican Ebiculescu, mi-aş fi intitulat tableta de azi astfel: „*Muică, rnițioare, săriți! Ajutați-l pe Géllou!*”, așa cum el a strigat ieri: *ayday! Mayday! Ajutați-l pe Grégoire!*”. Dar un om care a trecut prin multe momente grele în viață (pușcărie, Revoluție, Ceaușescu, morgă, Cerasela, piroclastite, mineriade) trebuie tratat cu îngăduință, mai ales că se apropie de 70 de ani.

■ În scrisorica sa, domnul Voican a dat-o pe *caterincă*. Una de proastă factură, după gusturile mele. Încercarea sa de pamflet se asortează cu zona de ghetou a cartierului Ferentari îi cu poșircă băută la capul podului, în ritmuri de manele. *wiștocăreală* de tractorist, aş putea spune. Dar e bine ca lumea

să-l vadă așa cum este, nu cum poza pe la televizor, cu barba sură, privirea marțială și kalașnikovul în brațe.

Crezându-se, probabil, spiritual, Gelu Voican Voiculescu a găsit de cuviință să mi se adreseze franțuzit: *Grégoire*. E o formulă pe care a lansat-o un om deștept, din prietenie, și de care abuzează niște proști, din dușmănie. Nu voi pronunța numele proștilor, pentru că nu mi-am propus să-i vindec de frustrări. Aș pierde și vremea, și spațiul. Mă voi limita să-l amintesc pe părintele apelativului *Grégoire*: Ioan Chirilă.

Probabil că acest nume nu-i spune nimic lui Gelu Voican Voiculescu. Nu-i nimic, o să-l caute pe *Google*. Prin '97-'98, ba chiar și-n anul morții sale, '99, maestrul Chirilă intra în redacție la „ProSport”, dădea roată cu privirea și lansa o întrebare: „Unde e Grégoire?”. Sigur că mă descoperea, mereu și mereu, în același colț de redacție. Eram la locul meu, nu dezertasem, nu mă răpise nimeni. Dar pentru Nea Vanea era un fel de „Salut, băieți, bine v-am găsit!”.

Se așeza apoi pe scaunul din fața mea și începeam să povestim. Noi eram cu știrile la zi, el aducea parfumul fotbalului de altădată. Îi spuneam ce năzbătie a mai făcut Pițurcă, iar Nea Vanea constata, pișicher: „*Grégoire*, ești o fiară!”. Altădată zicea: „Mano1o, ești o fiară¹.”. Sau: „Buza, ești o fiară! „ (asta era Buzărin, actualul „om de fotbal”). „Nanule, ești o fiară!”... Toți eram niște „fiare”. Atât de „fiare”, încât ronțăiam covrigei și beam sucuri fără zahăr.

Asta-i povestea cu *Grégoire*, dar domnul Voican nu are de unde să știe. El crede că e de rău. Și o folosește peiorativ. Dacă l-ar fi cunoscut pe Ioan Chirilă, probabil că ar fi fost mândru să audă: „*Géllou*, ești o fiară!”. Dar n-a avut șansa asta. ^{El} avea preocupări ceva mai intelectuale: o conspirație, un fals, o pușcărioară...

Nu mă supără ironiile sale, mai ales că sunt atât de chinuite. Dar îi fac o propunere. Îi pun la dispoziție rubrica mea timp de un an, cu drepturi de autor cu tot, dacă se va hotărî să ne spună tot ce știe despre decembrie 1989! Să facă pamflet² câte vrea, să mă tăvălească prin toate cernelurile iadului. ^{Dacă} acesta este prețul sincerității și al adevărului, sunt gata să³ plătesc. Deocamdată însă,

la cât de puțin dezvăluie și la cât de mult ascunde, chiar și o frază în plus ar fi prea mult.

I V-am avertizat că Voican e un mare diversionist: astăzi a reușit să mă deturneze de la subiectul meu favorit - crimele Revoluției. Nu-i nimic, nu s-au băgat zilele în sac. Chiar dacă, în ultima vreme, marele revoluționar repetă cam des o frază cu multe înțelesuri: „Fiecare pasăre pe limba ei piere”.

| Am reținut. Mergem mai departe!

5 mai 2010

Scrisoare din gura morții

■ În ziua de Crăciun a anului 1989, doi profesori din Târgu-Jiu, Grigore și Elena-Doina Haidău, găseau cadavrul fiului lor într-un spital din Brașov. Elevul-caporal Grigore- Cătălin Haidău (19 ani) fusese ciuruit de gloanțe în noaptea de 23 spre 24 decembrie, în cazarma Școlii Militare.

I Acolo, la spital, de cei doi părinți disperați s-a apropiat un ofițer. Era locotenentul-major Paraschiv, comandantul de baterie al lui Cătălin. A băgat mâna în buzunarul din dosul pufoaicei și le-a înmănat un plic. Era ultima scrisoare a caporalului Grigore-Cătălin Haidău către părinții săi. O scrisese în înainte a morții, dar nu apucase s-o expedieze.

I „Dragi părinți, dragă Daria, dragi bunici, dragii mei,

M Vă rog foarte mult să nu intrați în panică. Știu că în Tg-Jiu e PACE. Uite că de-abia acum îmi dau seama ce înseamnă cuvântul acesta. Mă bucur enorm de mult că totul e bine. Mă interesează ce face Toni. E bine, a fost acolo?

ItAici, în Brașov, ARMATA E CU POPORUL, DAR ÎMPOTRIVA SECURITĂȚII. Niște asasini mercenari cretini, efectiv nu mai am cuvinte să calific aceste animale care tragfă. ră milă în noi, ț popor, și care văzându-se la strânsoare, pentru că armata e net Superioară ca număr, au apelat la grupuri de cercetare-diversiune w Iran sau Israel.

fi Personal, m-am indignat tare mult când s-a cerut sprijinul IIRSS. În primul rând, pentru că eu nu accept ca România



câmpul de război al altor țări; în al doilea rând, consider că armata poate rezolva totul atâta timp câte bine condusă. Vă rog mult, mamă și tată, ceea ce vă spun nu citiți și la bunici, mai ales lui mama, căci știu prea bine că nu stă strălucit cu sănătatea.

E bine, nu e bine să o spun, dar îmi aleg prima variantă pentru că vreau să se știe ce este aici, în Brașov. Aici e pur și simplu RĂZBOI. Nu am dormit de trei nopți; cum las un minut capul jos, cum adorm. Cartușele îmi țiuie pe la urechi. Acum, noi, elevii școlii și vânătorii de munte, apărăm vechiul Consiliu Județean (acel martir consiliu) împotriva teroriștilor. Nu sunt mulți, dar sunt bine dotați și vor vărsare de sânge.

Am avut ocazia să văd acum niște oameni pentru care îmi scot căciula: vânătorii de munte. Acești oameni simpli, de la sate, în majoritate, au dat dovadă de un curaj și o stăpânire de sine de nedescris. O noapte întreagă au stat în afara clădirii și s-au luptat cu demenții, ascultând deasupra glasul morții.

Am plecat din școală cu deviza să-i răzbunăm pe colegii noștri de la Sibiu. Nu știu încă în ce măsură am făcut-o, dar până astăzi, adică după o zi și o noapte de iad, nu avem nicio pierdere.

Toți elevii sunt sănătoși. Populația ne ajută și ea. Ne dau de mâncare, bem sucuri, au ridicat arme în schimbul buletinelor și luptă și ei alături de noi.

Extraordinară colaborare și ajutor reciproc. Sper să am posibilitatea să vi le povestesc. Deja acum, când aud un zgomot cât de cât mai tare, cum tresar. DAR NU MĂ PLÂNG!

Sunt bărbat, sunt oștean al României libere. Dar încă o dată vă rog să nu vă faceți griji, că voi avea grijă de mine și NU VREAU CA ACEASTĂ SCRISOARE SĂ FIE ȘI ULTIMA.

*Vă îmbrățișez cu mult, mult dor și dragoste,
Elev-caporal Cătălin Haidău”*

Din păcate, a fost *și ultima*. Cătălin a fost ciuruit înainte de a afla adevărul despre cine trăgea în ei. Datoria noastră este să i-l spunem și după moarte, pentru a-și dormi liniștit somnul de veci. Nu, Cătălin, asasinii nu se ascundeau prin hrube, ci ne mitraliau prin televizor, făcând pe salvatorii nației!

15 mai 201°

Apel către criminali

Pe 19 mai, mai multe asociații civice și profesionale au lansat apel referitor la momentul decembrie 1989 și la evoluția României în ultimii 20 de ani. Deși remarcabilă, inițiativa a m fost băgată sub preș de mass-media. Întrucât „Apelul tre criminali” merită o soartă mai bună, îl reproduc integral această rubrică.

„Apel către criminali

Căți-vă măcar după 20 de ani! Ați comis, fără vreo remușcare, crime în serie. Crime istorice. Inclusiv un genocid și unfratricid. Ați mis România euforică abia născută. În seara de 22 decembrie 1989, ați proslăvit comunismul de la tribuna revoluției anticomuniste. în replică, sutele de mii de oameni care l-au izgonit pe Ceaușescu scandat: «Jos comunismul!» și «Fără comuniști!». După câteva minute, pentru a vă salva și pentru a uzurpa puterea, ați declanșat genocidul neocomunist și ați transformat revoluția anticomunistă în contrarevoluție neocomunistă. Apoi v-ați preschimbat «certifi- wtul» de contrarevoluționar în cel de revoluționar. Ați apreciat fratricidul ca fiind cea mai înaltă virtute, numindu-i miniștri pe dirijorii masacrului de la Timișoara (Stănculescu și Chițac) și răs- plătindu-i cu gradul de general pe cei mai zeloși măcelari ai popo- ufiui român. Ați cumpărat tăcerea martorilor, iar pe cei care nu erau de vânzare i-ați asasinat. Pentru a nu fi judecați, ați vândut oape pe gratis ceea ce nu era al vostru, adică tot ce se putea vinde din România. Chiar și România. Ați corupt Justiția să închidă ochii la crimele voastre, față de care pălesc orice infracțiuni. Ați făcut din țara noastră edenul

infractorilor. Ați înlocuit fraternitatea cu fratricidul. După ce ați ctitorit România fratricidă, v-ați cocoșat fruntea ei, peste victime, le-ați mâncat coliva, v-ați proclamat cența, v-ați decretat emanați ai Revoluției și salvatori ai națiunii, .apoi v-ați negociat imunitatea și impunitatea. Ați inventat cel Ebi abject «bal mascat»: cel în care sub masca înalților demnitari fanează autori de genocide și fratricide nejudicate și nepedepsite, Ere dau lecții de morală propriilor victime. Laolaltă cu victimele,

ați ucis și statul de drept înainte să se nască, de dragul statului de nedrept, cel (cripto)comunist. Ați sacrificat România și poporul român. Sunteți vinovați și pentru paricid. V-ați omorât părinții adoptivi, Nicolae și Elena Ceaușescu. Dar nu ați trădat comunismul. L-ați salvat prin genocid și l-ați mascat în criptocomunism. Domnule Iliescu, ați comis – fără vreo remușcare – crime istorice crime în serie. Asemenea lui Stalin, ați recurs la genocid împotriva propriului popor; prin fratricidul din iunie 1990, v-ați înfrățit cu Deng Xiaoping; ați fost inspiratorul lui Miloșevici, prin violențele etnice de la Târgu-Mureș, din martie 1990; ați devenit maestrul lui Voronin în aprilie 2009, când Chișinăul s-a înfrățit cu Bucureștiul. În fratricid. Căți-vă măcar după 20 de ani!”

24 mai 2010

Deshumarea Ceaușeștilor

Una dintre tainele istoriei noastre recente este pe cale să fie elucidată. Vom afla, în sfârșit, dacă Nicolae și Elena Ceaușescu chiar se află în Cimitirul Ghencea Civil sau...

Să ne reamintim: pe 30 decembrie 1989, un grup condus de prim-viceprim-ministrul Gelu Voican Voiculescu a luat cadavrele soților Ceaușescu de la morga Spitalului Militar Central, le-a îndesat în două sicrie de lemn, le-a transportat în Ghencea, le-a coborât în două gropi deja săpate și le-a ferecat sub plăci de beton. Militarii care executau ordinele lui Voican nu știau că sub acel beton ferecau însăși istoria României, pentru cel puțin 20 de ani.

Cu cinci zile înainte, de Crăciun, ultima dorință a soților Ceaușescu fusese să moară împreună. Le-a fost îndeplinită. N-au apucat să spună însă că vor să-și doarmă și somnul de veci împreună. Drept urmare, au fost îngropați separat, de o parte

și de alta a aleii centrale. Distanța dintre cele două morminte este, în linie dreaptă, de 30 de metri. Sau de 33 de metri pe aleea care le unește.

În acele zile care marcau sfârșitul unui an și al unei dictaturi, soții Ceaușescu erau înmormântați sub identități false. Nicolae era, oficial, „colonelul Enache”, iar Elena figura drept „locotenent-colonelul Petrescu”.

Ceva ani mai târziu, la căpătâiul lor au apărut cruci de lemn, apoi de fier sau de marmură, cu numele reale: Ceaușescu Nicolae (1918-1989) și Ceaușescu Elena (1916-1989). Aveau prea mulți hulitori și prea puțini adulatori pentru ca noul regim să se mai teamă de două stafii.

I Apariția crucilor nu a spulberat însă îndoielile. *Dacă sub plăcile de beton nu sunt foștii tovarăși? Dacă mormintele or fi goale? Dacă or găzdui oseminte necunoscute sau – Doamne, iartă-mă! – schelete de maidanezi?* Au apărut instantaneu scenarii fantastice: *n-au fost împușcați Ceaușeștii, ci sosiile lor; „ăi bătrâni” se bronzează în Cuba. Sau: după ce au fost împușcați, au fost duși **ta** Moscova, să se convingă Gorbaciov că sunt morți. Sau: au fost «•și, iar cenușa le-a fost risipită, ca să nu aibă nostalgicii pe cine f venereze.*

I Pentru a spulbera legendele, primii pași sunt deschiderea mormintelor și testarea ADN. Până acum voiau urmașii lui Ceaușescu, dar nu voia statul român. Acum, decizia e la Valentin Ceaușescu și la Mircea Oprean, soțul Zoiei Ceaușescu. Cei doi au devenit, cu acte, proprietarii misterioaselor morminte de la Ghencea Civil. Ei au obligația morală de a cere deshumarea. Obligație față de morții lor (inclusiv față de Zoia, care a plecat neîmpăcată), dar mai ales față de istoria noastră.

K Cu mai puține mistere și mai multe adevăruri vom reuși, poate, să găsim drumul spre lumină.

5 iunie 2011

Un scriitor ratat. Și un președinte așijderea

I Azi se împlinesc 20 de ani de când Ion Iliescu le mulțumea, la Complexul Expozițional Romexpo, minerilor care *pacifica-* & *ră* Capitala cu bâta, cu toporul și cu târnăcopul. Bun prilej &ă ne amintim ce s-a întâmplat cu noi în acești 20 de ani.

■ Minerii au mai făcut o incursiune sângeroasă în București, Pentru a doborî Guvernul Roman în septembrie 1991, apoi

- pentru că tot învățaseră drumul - au încercat să facă turism. extrem și în 1999. Au dat însă cu nasul de bordura statului de drept, care se mai întremase între timp, iar după Costești și Stoenesti s-a mai vorbit despre mineriade doar la timpul trecut Cum, de altfel, la trecut se vorbește acum despre minerit.

Ion Iliescu a condus România aproape 11 ani, în trei ^{man}, date constituționale (1990-1992, 1992-1996, 2000-2004) și ^{unul} dobândit prin vrerea unor forțe străine de voința poporului român (22 decembrie 1989 - 20 mai 1990). A mafiotizat țara, iar acum scrie cărți despre rolul său providențial în fericirea patriei.

Și cum criminalul se întoarce întotdeauna la locul faptelor, Ion Iliescu a revenit la Romexpo după 20 de ani pentru a-și lansa o nouă carte scrisă în limbaj de lemn și cu cerneală mincinoasă. A fost un test pe care fostul președinte l-a ratat cu brio. Efortul său de a-și perpetua ideile ciuce a fost taxat sever de public: doar 100 de cărți vândute în cinci zile de Târg. Mult mai puțin decât „Codul lui Oreste” „Dragonul Maiestății Sale”, „Cartea cimitirului” sau „Ghidul fetelor obraznice”.

Ion Iliescu s-a dovedit, și de această dată, un scriitor ratat. Din păcate, la fel de ratat a fost și ca președinte. Cartea lansată la Bookfest 2010 izvorăște din aceeași gândire ticăloasă care a înșăngerat România în urmă cu 20 de ani. Singura veste bună este că românii nu mai sunt dispuși să înghită gogoșile otrăvite ale unui personaj malefic.

P.S. Duminică, 13 iunie, la exact 20 de ani de când ern vânat, bătut și arestat de hordale lui Ion Iliescu, Marian Munteanu și-a făcut apariția, discret, la standul „Adevărul”. Se întâmpla la Romexpo, acolo unde în 1990 nu erau cărți, ci băte și topoare...

15 iunie 2010

Ti-mi-șoa-ra! Ti-mi-șoa-ra!

Așa strigau primii protestatari bucureșteni, în seara de 21 decembrie 1989, înainte de a fi spulberați de forțele de represii unedinzona Intercontinental-Colțea-Piața Universității-Sala Dalles: „Ti-mi-șoa-ra! Ti-mi-șoa-ra!”. A fost strigătul de disperare al unor oameni care se agățau de exemplul eroic al gnatului pentru a găsi curajul de a înfrunta dictatura. Despre Timișoara aflaseră de la Radio Europa Liberă, căci tulumbele mediatice ale lui Ceaușescu îi prezentau pe manifestanți drept „huligani” și cereau judecarea lor ca trădători de țară.

Tot așa, și tot în aceeași zonă - Piața Universității, în fața Hotelului Intercontinental, cu bătaie până la Sala Dalles și la Spitalul Colțea -, s-au ridicat glasurile a zeci de mii de bucureșteni în primăvara anului 1990: „Ti-mi-șoa-ra! Ti-mi-șoa-ra!”. Îl înfruntau pe noul lider comunistoid, Ion Iliescu, după ce unii dintre ei se ridicaseră împotriva lui Nicolae Ceaușescu.

Atunci, în aprilie-mai-iunie 1990, Timișoara era invocată ca simbol al luptei anticomuniste. Tot din Banat venea și celebra proclamație - cu legendarul ei punct 8 - care amenința să arunce comunismul în afara istoriei. Capitala recunoștea, în acest fel, întâietatea Timișoarei în asaltul final împotriva dictaturii.

Era nu doar un gest de solidaritate, ci și un fel de plecaciune pornită dintr-un sentiment de vinovăție: ea, Capitala, deturnase, confiscase și batjocorise Revoluția timișoreană. E drept, nu prin oamenii din Piața Universității, ci prin cei care se instalaseră în palatele Puterii.

Adevărul e că, dacă numele Timișoarei va fi legat în veci de Revoluția din decembrie 1989, cel al Bucureștiului va fi asociat cu contrarevoluția care i-a urmat. E drept, au murit mai mulți bucureșteni decât

timișoreni, dar idealurile pentru care au căzut sunt diferite, chiar dacă atunci păreau la fel. Și în 15-21 decembrie, și în 22-25 decembrie, toți credeau că luptă cu fanaticii lui Ceaușescu. În realitate, timișorenii au fost mitraliați de generalii lui Ceaușescu, iar bucureștenii, brașovenii, sibienii, brăilenii sau buzoiienii au fost doborâh de oamenii lui Iliescu. 957 dintre ei n-au mai apucat să afle acest adevăr. Au fost trimiși la moarte înainte de a ști pentru cine și împotriva cui luptă.

Aceasta este ecuația dureroasă a Revoluției române. Dacă Nicolae Ceaușescu a plătit pentru morții Timișoarei, Ion

Iliescu nu și-a făcut încă decontul cu victimele din restul țării și nici n-a dat socoteală pentru îngroparea spiritului curat al Timișoarei.

Niciodată nu este însă prea târziu. Azi în Timișoara mâine-n toată țara!

19 iunie 2010

Firul roșu care leagă Revoluția de Mineriadă

Marea Revoluție Gorbaciovistă din Decembrie ne-a fost livrată la pachet cu o și mai mare minciună: teoria spontaneității, atât de dragă lui Ion Iliescu. Am aflat astfel că poporul, nemaisuportând jugul comunist, s-a ridicat împotriva lui Ceaușescu, doborând dictatura și alungând tiranul. Numai nebunul de Ceaușescu vedea spioni și agenturi la tot pasul...

Sună bine, nu? Exact ca în manualele de istorie scrise de propagandiștii comuniști, dar cu personaje schimbate. Rețeta este însă aceeași, pentru că și propagandiștii sunt aceiași. De exemplu, Silviu Brucan și Ion Iliescu. Antrenați în lupta de clasă a anilor '40-'50, cei doi și-au desăvârșit opera în 1989-'90. De mare folos le-a fost revoluția tehnologică, grație căreia au avut la dispoziție o armă formidabilă: Televiziunea.

La fel de spontan, în viziunea lui Ion Iliescu, a fost și asaltul minerilor asupra Capitalei, în zilele de 14-15 iunie 1990. Pentru a-și susține teoria, fostul responsabil cu propaganda în Comitetul Central al PCR a construit asiduu imaginea apocaliptică a zilei de 13 iunie. „Legionari” și „golani” drogați, pletoși, cu buzunarele pline de dolari de la Rațiu, au luat cu asalt instituțiile statului, încercând să readucă la putere burghezo-moșierimea lacomă a anilor '30, care vrea să-i pună din nou pe țărani cu gâtul în jug și să-i afume cu ardei iute.

Grație prestației bolșevice a televiziunii conduse de Răzvan Theodorescu, academicianul-de-tinichea, am văzut cu toții sticle cu benzină folosite pe post de cocteiluri Molotov, precum și autobuze incendiate în Piața Universității. Acum, după 20 de ani, grație

câtorva tineri neastâmpărați de la I Adevărul”, aflăm că totul a fost o regie de mare clasă. Martorii povestesc cum au fost aduși de FSN (FSN-ul domnului Iliescu, je înțelege) și asmuțiți asupra Televiziunii, pentru ca apoi să fie filmați și prezentați drept agenți ai rebeliunii de dreapta, cu apucături evident fasciste.

■ Să recapitulăm: FSN dă foc la autobuze, înscenează atacul asupra TVR, oprește emisia (toate acestea, pe 13 iunie), în vreme ce lideri ai partidului se deplasează în Valea Jiului și, împreună cu structurile locale ale FSN, încolonează minerii pentru a-i aduce să salveze Capitala de atacul legionar. Ion Iliescu îi primește pe ortaci în dimineața de 14 iunie și îi trimite în Piața Universității, să facă ordine, iar o zi mai târziu le mulțumește pentru bogata recoltă de oase rupte și de capete sparte.

| Aceasta este *spontaneitatea* Mineriadei din 13-15 iunie 1990. Despre *spontaneitatea* Revoluției din decembrie 1989 nu mai discutăm, căci am dezbătut-o îndelung, iar în cartea „Sfârșitul Ceaușeștilor” i-am dedicat câteva zeci de pagini.

■ Cele două *spontaneități* au un element comun: persona-jele-cheie. Și în decembrie 1989, și în iunie 1990, la butoane s-au aflat Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu, Virgil Măgureanu, Victor Atanasie Stănculescu ... Plus generalii moscoviți reactivați de generalul-spion Nicolae Militaru și 'plantați în sistem de Ion Iliescu... Plus agenții sovietici luitați în România de la Revoluția *spontană*...

30 iunie 2010

În căutarea Ceaușeștilor pierduți

| În sfârșit! Ceea ce așteptăm de 20 de ani s-a întâmplat ieri, în Cimitirul Ghencea Civil. Soții Nicolae și Elena Ceaușescu au fost deshumați.

I Este o victorie a perseverenței a doi oameni: Valentin Ceaușescu și Mircea Oprean, soțul Zoiei Ceaușescu. Cei doi - fiul și ginerele foștilor dictatori - au dat lupte grele cu un stat care se străduia din răspuțeri să păstreze în tunică peste evenimentele din decembrie 1989. Estești o victorie post-mortem a Zoiei Ceaușescu, care a plecat neîmpăcată pe lumea

cealaltă, unde și-a reîntâlnit părinții. Victoria poate fi revendicată și de avocatul Haralambie Voicilaș, apărătoru| familiei Ceaușescu în lungile procese care aveau ca obiectiv deshumarea.

Simpla scoatere din mormânt a câtorva oase nu ne oferă însă răspunsul la întrebarea „Unde sunt înmormântați soții Ceaușescu?”. Urmează zile importante, în care securitatea probelor prelevate este esențială. Personal, sper ca Valentin Ceaușescu și Mircea Oprean să fi luat toate măsurile de siguranță pentru ca testul ADN să nu poată fi falsificat sau manipulat.

Cert este că niște forțe ale întinericului, dotate cu o putere colosală, au blocat deshumarea vreme îndelungată, semn că aveau ceva de ascuns. E de presupus că aceleași forțe (civili și militari, inclusiv rezerviști) au în continuare ceva de ascuns, așa că nu vor asista pasive la identificarea cadavrelor pe bază de ADN. De aceea, siguranța probelor prelevate din Cimitirul Ghencea Civil este esențială pentru a pune capăt suspiciunilor. Mai importantă decât *testul ADN este credibilitatea testului ADN!*

Și ar mai fi ceva: dacă tot și-au deshumat părinții, respectiv socrii, Valentin Ceaușescu și Mircea Oprean ar face bine să-i reînhumeze împreună. Sigur, după ce vor avea confirmarea că sunt ei și nu altcineva. Să ne amintim ultima dorință a soților Ceaușescu, la Târgoviște, înainte de a fi executați: „**Am** luptat împreună, murim împreună!”. Ar fi cazul să-și trăiască și somnul de veci împreună! Destul au stat separați, din 1989 și până acum...

„Am dezgropat neomenia celor care s-au erijat în conducători ai țării după 1989”, a spus Oprean. Și ticăloșia acestora, aș completa eu. Și crimele

lor. Căci cruzimea manifestată de grupul Iliescu-Brucan-Militaru-Stănculescu-Măgurea^{nu} Roman-Voican poate fi explicată doar prin dorința lor^{bo1} navă de a pune mâna pe putere. Și justificată, în decembrie '89, prin diversiuni ordinare („teroriștii lui Ceaușescu”) și prin îninciuni cât casa („peste 60.000 de morți”, „apa otrăvită”, Robinetele de aur ale tiranilor”, „copiii luați ostatici de Nicu Ceaușescu”).

De un lucru pot fi siguri: istoria îi va reține drept asasini. Așa cum i-a reținut și pe inspiratorii lor de la Răsărit, bolșevicii, care în noaptea de 16 spre 17 iulie 1918, din ordinul lui Benin, au masacrat familia țarului Nicolae al II-lea, în subsolul unei case din Ekaterinburg. Două cadavre au fost arse, iar cele înai multe au fost aruncate într-o groapă comună, după ce în prealabil pe chipurile lor a fost turnat acid sulfuric.

Reamintesc aceste detalii macabre pentru a face paralela cu soarta Ceaușeștilor: ținuți captivi în condiții inumane, judecați ca în Evul Mediu, legați cu mâinile la spate, împușcați ca în triburile africane, și asta chiar în ziua de Crăciun. Ulterior, cadavrele au fost profanate și îngropate în gropi fără cruci.

Paralela nu este gratuită: grupul Iliescu-Brucan-Militaru era bolșevic până în măduva oaselor. Iar scenariul pe care l-a aplicat în decembrie '89 era dictat direct de la Moscova.

În decembrie 1989, românii umpleau străzile pentru a-și striga entuziasmul: „Oleeeee, ole, ole, ole, Ceaușeeeeescu nu maie! „. La fel se întâmpla și pe Bulevardul Castanilor din Târgoviște, la 25 de metri de fereastra camerei în care erau ținuți captivi soții Ceaușescu. „Cel mai iubit fiu al poporului” a dat fuga să tragă pătura din geam. I se părea că oamenii strigă „Oleeeee, ole, ole, ole, Ceaușeeeeescu unde e?” și voia să le spună: *sunt aici!* Dar n-a mai apucat, pentru că militarii l-au trântit la podea, iar comandantul suprem s-a ales

cu nasul spart.

După 20 de ani și jumătate, întrebarea-iluziei lui Ceaușescu rămâne actuală: „*Oleeeee, ole, ole, ole, Ceaușeeeeescu unde e?*”

22 iulie 2010

Ceaușescu, huidu-hu, face trafic pe Yahoo!

Cât de înșelătoare este viața! Dar poate tocmai de aceea e frumoasă: pentru că nu te lasă să te plictisești niciodată.

În august 1968, mii de români i-ar fi pupat călcâiele lui Nicolae Ceaușescu, tânărul conducător care, de la balconul CC al PCR, din fața fostului Palat Regal, avea tupeul de a sfida Moscova. Mulți intelectuali au căzut atunci în capcan devenind ceaușiști din convingere și contribuind la cel mai nerușinat cult al personalității din câte s-au pomenit pe acest pământ.

În decembrie 1989, de la același balcon al CC al PCR Ceaușescu era huiduit de mulțimea adusă să-l aplaud. A urmat fuga cu elicopterul, spre o destinație pe care scria moarte.

În seara târzie a acelui Crăciun întârziat, milioane de români au răsuflat ușurați aflând că odiosul dictator și sinistra sa consoartă au fost judecați, condamnați și împușcați într-o cazarmă din Târgoviște.

În decursul a 21 de ani, Nicolae Ceaușescu a trecut de la 90% popularitate la 90% ură. Au fost suficiente două decenii de dictatură tembelă pentru ca un popor care-și aclama frenetic liderul să se întoarcă împotriva lui, alungându-l cu pietre și bucurându-se sălbatic de moartea lui.

M-am numărat printre cei care l-au urât de moarte pe Ceaușescu. În decembrie '89, dacă m-aș fi trezit cu mitraliera în fața lui, l-aș fi ciuruit cu convingerea că fac un bine poporului român. Acum mi-ar fi rușine.

Dacă l-aș fi întâlnit în fuga lui disperată spre Târgoviste, aș fi avut impulsul de a-l linșa. Acum aș intra în pământ de rușine.

Ceaușescu merita să plătească scump umilința la care a supus poporul român. Dar trebuia judecat cum se cuvine, nu asasinat în cel mai pur stil bolșevic.

Bolșevic am zis? Păi, cum altfel puteau să

acționeze Ion Iliescu (școlit la Moscova), Silviu Brucan (stalinist feroce în anii '40-'50, instruit la Moscova în noiembrie 1988) sau generalul Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit)?

Nicolae Ceaușescu, în 1989, a fost lichidat precum țarul Nicolae al II-lea în 1918. Românul împreună cu soția, rusul alături de soție și de cei cinci copii. Doi Nicolae aflați la capetele r* lui mai mare flagel al secolului al XX-lea: comunismul.

Între timp, familia țarului a fost recuperată de prin gropile comune săpate de bolșevici și îngropată creștinește la Sankt Petersburg, iar Ceaușescu - tot la o deshumare - este vedetă planetară pe Yahoo.

Ce scurt e drumul de la huidu-hu la Yahoo...

23 iulie 2010

O marionetă: Tőkés László

Ceea ce face László Tőkés în aceste zile se numește curvă- ■ărie politică în formă continuată. E drept, obscenitățile sale nu se petrec în altarul bisericii, ci în beciul bordelului. Căci România în care-și face mendrele pastorul reformat numai pension de domnișoare nu poate fi numit!

Ca să ajungă un șantajist politic de mare clasă, popa Tőkés a beneficiat de complicitatea statului român.

Prima oară s-a întâmplat în decembrie 1989. Atunci, lui László Tőkés i-a fost clădită statuia unui mare luptător împotriva dictaturii comuniste și a lui Nicolae Ceaușescu. De operațiune s-a ocupat grupul condus de Ion Iliescu, care, în tentativa de a-l diaboliza pe *Odios*, era în stare să se facă frate și cu dracul.

În realitate, Tőkés nu făcea niciun fel de disidență, ci executa un plan primit din exterior. Legăturile sale cu serviciile secrete maghiare au fost destul de

străvezii. În plus, pastorul reformat a făcut un balet complex cu Securitatea română. Rolul jucat de el în Revoluția română nu este caracteristic unui disident autentic, ci unor complicități specifice serviciilor lecrete. De altfel, Tókéș a refuzat să evacueze casa parohială din Timișoara doar în acele zile fierbinți din decembrie 1989. Ulterior, a plecat liniștit, fără să se mai opună evacuării.

Un alt compromis periculos a fost făcut de PDL și de FIDESZ în primăvara acestui an, când l-au susținut pe Tókéș – devenit între timp europarlamentar – pentru funcția de

vicepreședinte al Parlamentului European. Iar rezultatele se văd acum: din înalta funcție continentală, pastorul r_efo_r. mat lansează rachete în direcția României. Ultima din_{re} e_{le} este acest îndemn la „ieșirea în stradă” a maghiarilor di_n Harghita-Covasna-Mureș pentru a-și dobândi auto_{nom}i_a teritorială.

În cei 20 de ani care despart cele două momente, lui László Tőkés i s-a urcat la cap minciuna cultivată în decembrie '89: și anume, că el, pastorul recalcitrant, a avut un rol esențial în declanșarea Revoluției române. Adevărul e că el a fost do_{ar} o marionetă. Cu sau fără el, tăvălugul anti-Ceaușescu s-ar fi pornit și l-ar fi măturat pe dictator, căci așa se stabilise la nivel înalt. Cât de înalt? Păi, judecați și dumneavoastră: Gorbaciov, Bush, Mitterrand...

Necazul e că, între timp, marioneta și-a luat nasul la purtare și crede că poate schimba regimuri sau granițe atunci când îi poștește inima. Nu i-ar strica să-și bage capul puțin în apă rece. I-ar face bine la ten, dar mai ales la dobândirea unui strop de rațiune...

24 iulie 2010

Dreptatea și glonțul

Încep comentariul de azi cu un sentiment de jenă, dat de publicarea în „Adevărul” de ieri a unei afirmații a lui Teodor Mărieș. Referindu-se la momentul 28 ianuarie 1990, când partidele istorice au organizat o mare manifestație anti-FSN în Piața Victoriei, președintele Asociației „21 Decembrie 1989” spune: „*Criminalii meritau să fie aruncați afară din Palatul Victoria. Iliescu merita orice. Inclusiv glonțul, cartușul. Ne-a dat cartușe, merita cartușul drept în frunte.*”^{el} și ai lui”.

Regret că asemenea fraze au apărut în ziarul *quality* num^ă’ rul 1 al țării. Colegii mei care le-au promovat în pagini ^{au} comis o eroare pe care o pun pe

seama tinereții lor. Le-^{am} explicat și ieri ceea ce propovăduiesc de multă vreme: un ^{ziar} de calitate nu publică atacuri rasiste, xenofobe sau instigări ^{la} violență. Nu există explicația „dar n-am spus-o eu, a spus-o Jcsulescu”. Icsulescu poate să instige cât vrea, dar la el în debara, nu în ziar, la radio sau la televiziune.

Îl respect pe Teodor Mărieș pentru insistența și pentru sacrificiul său în direcția elucidării evenimentelor din decembrie 1989 - iunie 1990, sunt alături de el în privința necesității de a fi judecați și condamnați vinovații pentru crimele de la Revoluție și de la Mineriade, dar mă despart de el atunci când recurge la limbaj fascisto-stalinist (nu ridicați din sprâncene, cele două forme de violență se întâlnesc pe teritoriul extremismului).

Îl detest pe Ion Iliescu pentru ceea ce a făcut în decembrie 1989 - iunie 1990 (continuând până la Mineriada anti-Roman, din septembrie 1991), îl consider vinovat pentru multe nenorociri de atunci și de mai târziu, dar nu pot fi de acord cu cei care-l văd scos din joc cu un glonț în frunte. Justiția se face în tribunale, nu prin execuții de tip legionar!

Formula „dinte pentru dinte” nu poate fi acceptabilă nici măcar dacă ținta răzbunării este dracul cu trei coarne. Îl iei pe împielit, îl duci în fața instanței - *la cremenal, monșer!* - și-l freci de-i sar capacele, nu-i dai cu toporul între coarne. Dreptatea nu se face cu glonțul sau cu barda!

„*Iliescu merita orice. Inclusiv glonțul, cartușul. Ne-a dat car-șe, merita cartușul drept în frunte. El și ai lui*”. Brrrrr! Asta zice Mărieș că trebuia să se întâmple pe 28 decembrie 1990. Am fost în acea zi în Piața Victoriei, cățărat pe niște schele ca să văd mai bine mulțimea anti-Iliescu și să-mi injectez speranța - *uzia* - că vom scăpa de Ceaușescu II. Eram convins că oamenii din Piață cred în sloganul „Fără violență!”,

cel care avea să devină un fel de talisman al Pieței Universității. Nu credeam că printre ei - printre *noi* - se află și cetățeni care visează gloanțe în frunte... | Afirmatia lui Mărieș nu face altceva decât să-i dea apă la moară lui Ion Iliescu, cel care vedea o Piață plină de legionari Ș> de fasciști... Și zău că bătrânul bolșevic nu merită un așa •jjutor!

27 iulie 2010

Facturile trecutului

Aflu că statul român a fost obligat, printr-o sentință definitivă și irevocabilă, să plătească despăgubiri de 500.000 d_e euro unui cetățean anchetat, condamnat și întemnițat abuziv în anii '50.

Omului i se face o reparație absolut necesară, căci nu există bani pe lumea asta care să compenseze anii pierduți și oasele zdrobite în pușcăriile dictaturii.

Dar nouă, românilor, ni se face o nouă nedreptate. Nouă sau apropiaților noștri - bunici, părinți, frați, unchi, vecini, prieteni. Am plătit cu sânge în anii stalinismului, plătim cu bani grei în vremuri democratice. Tot noi, deși ar trebui să plătească ei, torționarii. Unii mai sunt încă în viață, alții au lăsat în urmă averi clădite pe cadavre. Aceste averi ar trebui confiscate și scoase la vânzare, iar banii obținuți să fie dirijați spre victimele dictaturii.

Starea actuală produce situații de un absurd absolut. Printre cei care contribuie la despăgubirea victimelor comunismului se află inclusiv victime ale comunismului! Banii vin din bugetul statului, care este alimentat din taxe și impozite. Ei bine, taxe și impozite plătesc și unii dintre supraviețuitorii urgiei staliniste. Aceștia au fost schilodiți de torționari în anii '40-'60, iar acum mai plătesc o dată răul făcut de aceiași torționari.

Am amintit aceste lucruri special pentru cei cu memoria scurtă sau cu mintea plecată în vacanță. A

plânge după comunism este înjositor pentru specia umană. Și sunt destui, dovadă sondajul IRES din zilele trecute. Conform acestuia, 57% din români cred că partidele comuniste nu ar trebui interzise prin lege. Este ca și cum ai spune că SIDA sau cancer^{ul} sunt binevenite în corpul omului.

Celor care regretă comunismul le dau o veste proastă: o parte din banii lor merg și acum spre vindecarea rănilor pr^duse de comunism. Idolii lor politici din vremuri întunecate le provoacă daune și acum, după 50-60 de ani. Dar poate că lor, nostalgicilor, le place...

Chiar și cea mai șchioapă democrație este preferabilă oricărei formă de dictatură. De fapt, democrația este singurul sistem acceptabil în lumea modernă. Cei care tot încearcă să împartă comunismul românesc în două - stalinismul lui Gheorghiu-Dej și „liberalismul” lui Ceaușescu - se află într-o JJiare eroare: Ceaușescu este un produs al stalinismului și nu poate fi desprins de crimele anilor '50. Nu numai că a fost complice la ele, ca membru al conducerii de partid și pupil al lui Dej, dar pe unele le-a generat sau chiar le-a înfăptuit, ca tânăr general de Armată trimis să le bage mințile-n cap țăranilor care nu voiau la colectiv.

Ceaușescu a început ca stalinist, a pozat o vreme în „libe- ral-comunist” și a încheiat tot ca stalinist. E drept că a și sfârșit după o metodă stalinistă, dovadă că „bravul cârmaci” nu era singurul stalinist care-și făcea veacul prin București în decembrie '89...

29 iulie 2010

Iliescu, Constantinescu, Băsescu

Un brav forumist îmi atrăgea atenția ieri s-o las mai moale dosarele „Revoluția” și „Mineriada”, pentru că nu mai interesează pe nimeni. Apoi îmi transmitea și un sfat-aver- timent: „Dacă nu te

potolești, o să zică lumea că ești nebun, pentru că numai nebunii fac fixație pentru evenimente preistorice. Ce, mai dezgropăm morții de la Bobâlna? De ce nu ceri, bă, Cartianule, și arestarea celor care i-au omorât pe Horea, Cloșca și Crișan? Gata, potolește-te: morții cu morții, viii cu viii.”.

Am deosebită plăcere de a-i dezamăgi pe cei care gândesc Eșa. Vorba asta, „morții cu morții, viii cu viii”, nu se prea potrivește cu spiritul justițiar. Iar când vorbim despre aproape c m.ie de morți și când mulți dintre ucigașii lor trăiesc printre noi – unii chiar ne rânjesc în nas –, nevoia de justiție este totală.

Începând de ieri, „Adevărul” vi-i prezintă, în serial, pe cei care au îngropat dosarele „Revoluția din decembrie 1989” și

„Mineriada din 13-15 iunie 1990”. Avem confirmarea sumbră a unor ticăloșii istorice, dar și nesfârșite surprize neplăcute

Confirmarea vine de la Ion Iliescu. Propagandistul format la Moscova, în plin stalinism, a fost principala frână în aflarea adevărului și, mai grav, în funcționarea Justiției. Stăpân absolut al României după lichidarea în stil bolșevic a fostului său tutore politic Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu a blocat cercetările și le-a acordat imunitate asasinilor din decembrie '89 și, apoi, celor din iunie '90.

Surprizele neplăcute se numesc Emil Constantinescu și Traian Băsescu. Amândoi au promis, la preluarea puterii în stat, că vor urgenta rezolvarea dosarelor „Revoluția” și „Mineriada”. Și aveau toate pârghiile să o facă: guverne instalate de ei, miniștri ai Justiției, procurori generali etc. Dar degeaba!

Emil Constantinescu a jucat rolul figurantului învins de Securitate și păcălit de Justiție. El a început cu o decizie caraghioasă: numirea ca șef al Parchetelor Militare – în responsabilitatea cărora se aflau cele două dosare istorice – a lui Dan Voinea, sinistrul procuror din procesul Ceaușeștilor, de la Târgoviște! Acesta a făcut praf cercetarea, încălcând toate procedurile penale și transformând dosarele în maculatură fără valoare.

În mod absolut ciudat, regimul Băsescu a continuat opera regimului Constantinescu. Actualul președinte a promis că dosarele celor mai sângeroase evenimente din ultimele două decenii vor fi finalizate, dar au fost doar vorbe. Iar Traian Băsescu este responsabil în mod direct, pentru că la putere se află guvernul său și procurorul general căruia i-a dat gir^{ul} de două ori: Laura Codruta Kovesi.

Încă mai are timp să-i atragă atenția că ține în sertare două dosare cu aproape 1.000 de morți, peste 3.000 de răniți și sute de ucigași. Dacă n-o va face, toate declarațiile justițiare și anticomuniste făcute de-a lungul vremii vor trece drept exerciții caraghioase de populism și demagogie.

10 august 2010

IT

Spionii vechi și noi

De aproape două luni suntem spectatorii năucii ai unui film de spionaj mai tare decât orice producție hollywoodiană. pe data asta, scenariul este cât se poate de real, iar războiul ambrelor, purtat tot mai agresiv de americani și de ruși, nu Ocolește România.

I Gabriel Grecu, secretar I al ambasadei române de la Moscova, a picat la mijloc într-o dispută a marilor puteri. Dacă Grecu ar fi fost tibetan sau malgaș, probabil că rușii nu l-ar fi expulzat niciodată. Dar el reprezintă, în plan diplomatic, un feliat militar al Americii și o gazdă a viitorului scut antirachetă 'de pe flancul estic a NATO.

[Tratamentul aplicat diplomatului Grecu poate fi considerat și o revanșă după ce, anul trecut, statul român a expulzat trei agenți ruși de la Ambasada din București. Dar prin momentul ales, el nu poate fi separată de recentul „război al spionilor” dintre Moscova și Washington, considerat cel mai mare scandal de spionaj de după Războiul Rece.

I La sfârșitul lunii iunie, FBI a arestat zece agenți ruși care operau în SUA. Ulterior, ei au fost schimbați cu patru agenți americani condamnați pentru spionaj în Rusia. Transferul, cea mai mare operațiune de acest fel de după Războiul Rece, a avut loc la 9 iulie pe aeroportul din Viena.

I Undeva între Moscova și Viena se află București, un oraș atât de familiar rușilor de pe vremea frăției româno-sovietice. Pe atunci, America era „John Urâtul”, inamicul comun.

L Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. România a trecut din Tratatul de la Varșovia (care s-a desființat) în NATO, iar relația București – Moscova a devenit tot mai rece. Asta, poate, și pentru că Rusia a preluat moștenirea de plumb a fostului KGB.

r Faptul că noi prindem trei spioni ruși, iar ei unul român pare o comicărie când te gândești cât de sovietizați ne-a găsit prăbușirea URSS. În 1989-1990, România colcăia de agenți ai Moscovei. Este binecunoscut rolul acestora la Revoluție și la mineriade. Apoi, cei mai mulți au fost repatriați. Au rămas însă în țara noastră, îndrăgostiți de frumusețile acestor meleaguri, două categorii de agenți: cei tradițional acoperiți de haina diplomatică (cetățeni ruși) și cei care lucrau pe_ntru Moscova din calitatea de cetățeni români.

Cea din urmă categorie este și cea mai consistentă. În decembrie 1989, grație bunăvoinței lui Ion Iliescu, age_ntura sovietică din România a preluat pârghiile puterii de l_a București. Oameni ai Moscovei au ajuns la comanda Armatei române și a principalelor servicii de informații. Unii și-au păstrat influența vreme îndelungată.

Să ne amintim: pe generalul Militaru, agent GRU/KGB, nu l-a deranjat nimeni până în decembrie 1996, când și-a dat obștescul sfârșit. Generalul Vasile Ionel își mănâncă pensia liniștit la București, iar generalul Ștefan Kostyal- un moscovit înrăit – a fost văzut recent în Drumul Taberei...

E bine măcar că l-am prins pe spionășul Floricel, dacă de hiperspioni nu ne atingem!

19 august 2010

Muzeul execuției lui Ceaușescu

La scurt timp după ciuruirea părinților săi, Nicu Ceaușescu făcea o profeție cu iz nostalgic: „Ăștia nu sunt în stare să zugrăvească în zece ani cât a construit tata într-un an!” Iar pentru a-i închide gura „Printșorului”, ucigașii tatălui său s-au grăbit să astupe cu mortar și să dea cu bidineaua peste urmele gloanțelor din zidul de la Târgoviște. A fost al doilea pas în opera de vopsire a istoriei în „cazarma de la gară”.

Primul fusese făcut, vitejește, de colonelul Andrei Kemenici, comandantul unității în care-și găsiseră sfârșitul soții Ceaușescu. Înainte chiar de a fi avansat general pentru merite deosebite în lupta cu fantomele teroriștilor, Kemenici a purces la salvarea onoarei Armatei Române. N-a făcut-o cu mitraliera, ci cu bidineaua. A dat ordin unui zugrav să se cocoate pe o scară și să mângălească niscaiva semne pe fațada clădirii Comandamentului, ca și cum ar fi fost urme de gloanțe. Îi era greu să explice de ce trăsese un milion de proiectile fără Lă fi fost atacat măcar cu o lovitură de praștie.

Așadar, grație unor zugravi destoinici și a unor bidinele energice, în cazarma din Târgoviște au fost operate deja două măsluiri istorice. Nici zidul execuției, nici fațada Comandamentului nu mai arată ca-n decembrie '89. Dar nu e timpul pierdut pentru o reconstituire fidelă.

Decizia recentă a Consiliului Județean Dâmbovița, de a transforma cazarma într-un muzeu al comunismului, ar putea fi salvarea unei moșteniri istorice. De câte ori am intrat în acea incintă sumbră de pe Bulevardul Castanilor, pentru a înțelege cu adevărat sfârșitul Ceaușeștilor, m-am întrebat de ce

cazarma a fost lăsată în părăsire. În toți acești ani, accesul publicului a fost interzis, iar ziariștilor le-a fost permis doar cu aprobări speciale. Cei mai interesați au fost, evident, reporterii străini, mereu fascinați de execuția dictatorilor din țări ciudate precum România.

1 Pe locul fostei unități militare ar trebui amenajat, într-ade- I văr, un muzeu. Dar nu unul al comunismului, ci al finalului tragic al soților Ceaușescu. În cele trei zile cât aceștia au fost ¹ ținuti în captivitate la Târgoviște, 22-25 decembrie 1989, acolo 1 s-au întâmplat lucruri teribile. Zidurile acelea au o memorie fabuloasă, la fel ca TAB-ul și camionul în care dictatorii nimănui erau ascunși „de frica teroriștilor”. Dar câte n-ar putea să | spună mantaua de căpitan a lui Nicolae sau cea de soldat a Elenei... ori căciulile lor cu urechi... ori bocancii cazoni...

Și, evident, există oameni. Martori oculari ai acelor momente istorice, mulți dintre aceștia încă se mai află în viață. Ce ghizi buni ar fi într-un Muzeu al Sfârșitului! Să le [povestească turiștilor veniți de pretutindeni ce au făcut ei cu [Ceaușeștii în decembrie '89. Cum i-au păzit maiorul Țecu, maiorul Mareș, căpitanul Boboc, locotenentul-major Stoica ■și caporalul Dobrița. Cum i-a năucit cu acuzații mincinoase [procurorul Voinea. Cum i-au împușcat cei trei parașutiști de [la Boteni.

Nimic nu trebuie pierdut din memoria acelor zile. Nu tre- @uie distrusă nicio bucată de tencuială. Peste tot scrie istorie.

Iar istoria, bine administrată, poate aduce și reconciliere, și bani. Târgoviștea ar deveni loc de pelerinaj. Nu din ^{noștră} ^{ta} ^{gie}, ci din curiozitate. Orice român ar trece o dată în viață „ă vadă unde au fost executați Ceaușeștii, la fel cum orice neamt, evreu sau polonez vizitează muzeul ororilor de la Auschwitz. Și e vorba de un pelerinaj planetar, căci te întâlnești acolo și cu japonezi, și cu francezi, englezi, ruși sau americani...

Dacă n-am fost în stare să zugrăvim ce a construit Ceaușescu, măcar să facem, după 20 de ani, un muzeu pe locul execuției acestuia! Iar cu banii obținuți din turism, să zugrăvim ce se mai poate zugrăvi în țara asta...

15 septembrie 2010

S-a mai dus un martor: Mihai Chitac

În 1990, manifestanții din Piața Universității strigau: „Chițac, Chițac, să fie ras în cap!”. Era pedeapsa maximă pe care „golani” care se opuneau regimului primitiv Iliescu- Roman puteau să i-o aplice unui ministru de Interne la fel de primitiv.

Dar Chițac n-a fost ras în cap. A fost „bărbierit” însă ceva mai târziu, când a venit vremea să dea socoteală pentru „vitejiile” sale de la Timișoara. Din dosar rezultă că, în decembrie '89, generalul Mihai Chițac a pus mâna pe o armă automată și, înainte de a trage personal în manifestanți, a strigat: „La canaliile astea le trebuie revoluție? Lasă că le arătăm noi revoluție!”.

Le-a arătat el *revoluție*. Drept recompensă, zece

zile mai târziu a fost numit ministru 'de Interne în primul guvern al României libere. Guvernul moșit de Ion Iliescu și condus de Petre Roman.

Chițac a plătit pentru Timișoara, dar nu a plătit pentru Piața Universității. Diversiunile sale obscene, cu devastarea sediilor și incendierea autobuzelor, s-au înscris în seria păc^atelor primordiale la care a fost condamnată tână democra^{tie} română.

k Dincolo de tribunalele pământești, există însă și o judecată divină. Una în care nu se umblă cu tertipuri avocățești și nu Igunt invocate excepții de neconstituționalitate. În fața instanței cerești, nimeni nu are imunitate.

Păcat că Mihai Chițac a murit înainte de a apuca să spună tot ce știe despre tulburii ani 1989-1990! Dacă ar fi purces Irăcar să-și scrie memoriile, tot ar fi fost ceva. Ar fi plecat eliberat pe lumea cealaltă, și nu apăsător de păcatele tănuite atâta vreme.

Se adună mult balast de acest fel. Prea multe adevăruri îngropate sub plăci de ciment. Generalul Nicolae Militaru a închis ochii, în 1996, fără să fi cerut iertare pentru crimele ■ale. Silviu Brucan ne-a părăsit, în 2006, fără să se fi spovedit. Judecătorul-colonel Gică Popa, cel care a pronunțat sentința de condamnare la moarte a soților Ceaușescu în ziua de Crăciun, și-a zburat creierii după mai puțin de trei luni; n-a lăsat în urma lui nicio mărturie.

t Mulți generali și colonei au luat cu ei, în tăcerea eternă, ■secrete care le-au apăsător sufletul (poate și conștiința) până în ultima clipă. Este cea mai nefericită ieșire din lumea celor păătoși și cea mai sumbră intrare în lumea celor drepti.

I Mai sunt în viață destui martori-cheie ai evenimentelor Igângeroase din decembrie 1989. Unii au spus până acum frânturi de adevăr, alții au debeat

doar minciuni sau n-au vorbit deloc. Mai au timp s-o facă. Ne-ar lăsa o ultimă amintire decentă a trecerii lor prin această lume.

2 noiembrie 2010

Am întinat nobilele idealuri

Să vezi drăcie, s-a supărat Ion Iliescu! E tristă țara, rămân copacii fără frunze, bate vânt de iarnă viforoasă, apele curg Bde la vărsare spre izvoare, soarele refuză să mai răsară, iar Ilumina -vai! -nu mai vine de la răsărit. Până și *paserile ceriului* Izboară îndoliat și ciripesc a tristețe, căci întreaga natură se j alătură supărării revoluționare a lui Ion Iliescu.

Da, recunosc: în nemernicia mea, ca un câine turbat am. mușcat mâna care ne-a hrănit cu gloanțe, *glasnost* și *perestroika* în decembrie '89! Staaaaau acum și scriu ce-mi trece prin tărtăcuță (inclusiv că Ion Iliescu a condus o echipă d. asasini sângeroși în sfintele zile ale Revoluției române) pentnj că mi-a dat el – da, el și numai el! – șansa de a trăi în libertate. Nu mi-a cusut gura, nu mi-a încătușat pixul, nu mi-a arestat tastatura, deși a fost președinte vreo trei mandate și jumătate. Nici măcar nu m-a împușcat în decembrie '89, chiar dacă ortacii săi vocali m-au chemat să-mi apăr facultatea, m-au înarmat cu pistol-mitralieră și m-au adus la Televiziune.

Ion Iliescu zice așa: „E regretabil că sunt printre noi oameni cu mințile rătăcite care ponegresc istoria noastră recentă. Așa face Cartianu: ponegrește istoria noastră recentă!”. Vai, vai, vai ... Am îndrăznit să-i ponegresc pe cei care au trimis la moarte aproape o mie de oameni... Întrebare: ce-aș putea face ca să nu mai exist „printre noi”, adică *printre ei*? Să emigrez? Sau să mai trec o dată pe la Televiziune, la următoarea Revoluție? Aștept programul ei – luna, ziua, ora – și garanția că Brateș va fi moderator, Brucan va fi deshumat și pus „la butoane”, la etajul 11 al TVR, iar la comanda Armatei va fi instalat – de către patriotul Iliescu – scheletul-spion al generalului Militaru.

„E păcat că aveți asemenea colegi în redacția ziarului «Adevărul»...”, îl compătimește Ion Iliescu pe reporterul Cristian Delcea. M-am uitat ieri la Delcea: era trist, răvășit, abătut. Era evidentă suferința lui de a mă avea coleg. Dar dacă privirea-i vicleană ascundea intenția lașă de a da o lovitură de stat... mă rog, o lovitură de redacție, ca să ajungă redactor-șef?! Alo, Resursele Umane,

vreau să-i desfaceți contractul de muncă lui Delcea Cristian, pentru că *tot* suntem în criză și trebuie să facem economii...

„Cartianu inventează bazaconii. Eu nu mă cobor la nivelul unui asemenea individ care îndeplinește o misiune murdăre. Viața o să-i pună la locul potrivit pe asemenea indivizi care încearcă să spurce *tot* ce avem mai scump și mai sfânt, *ideea* lurile noastre. Se află în slujba dușmanilor intereselor noastre fundamentale, în slujba dușmanilor Revoluției române.” L-ați recunoscut pe Ion Iliescu, care nu pare să se fi schimbat prea mult în ultimii 21 de ani. Pe 22 decembrie 1989, la ora 15.05, îi înfiera astfel pe tovarășii Nicolae și Elena Ceaușescu: „S-au autointitulat conducători, s-au autointitulat aleși ai poporului, s-au autointitulat comuniști... Nu au nimic de-a face nici cu socialismul, nici cu ideologia comunismului științific! Au întinat numai numele Partidului Comunist Român! Au întinat numai memoria celor care și-au dat viața pentru cauza socialismului în această țară!”.

Un ultim citat: „80.000 de oameni au cumpărat cartea cu Ceaușescu? Și ce-i cu asta? A umblat prin toată țara să strângă 10-15 inși prin orașe, care să-i cumpere cartea”. Permiteți să raporteze: alerg și astăzi la Baia Mare, în același scop mârșav. Îmi cer scuze dacă, în loc de „10-15 inși”, vor veni 100-150 de oameni, poate 200, poate 300, care vor să afle cum ne-au mitraliat „emanații” în decembrie '89.

13 noiembrie 2010

'Cea mai grea condamnare a lui Ion Iliescu

II Dacă aș fi procuror, aș face *tot* posibilul să-i arunc după rații pe ucigașii din '89. Cum nu sunt

procuror, ci ziarist, mă limitez să fac ceea ce-mi permite această profesie: să scriu și să vorbesc despre ororile de la Revoluție. Sau, mai exact, de la contrarevoluția din 22-31 decembrie.

I Cartea „Crimele Revoluției”, pe care o lansez joi la Târgul internațional Gaudeamus, răstoarnă din temelii falsul istoric Bmpus de propaganda regimului Iliescu. De asemenea, spulberă două dintre marile minciuni postdecembriste. Prima: *cei care au tras în noi erau fanaticii apărători ai lui Ceaușescu*. A doua: *nu știm cine a tras în noi și probabil nu vom afla niciodată; ce, americanii au elucidat asasinarea lui Kennedy?!*

Îi asigur pe Ion Iliescu, Gelu Voican Voiculescu, Cico Dumitrescu, ca și pe ceilalți actori ai piesei sângeroase numite Revoluția română, că nu mă bântuie obsesii macabre, ci doar

o nevoie acută de a restabili adevărul. Poate că lor le e greu să priceapă, dar există și astfel de idealuri pe lumea asta, nu doar „nobilele idealuri ale comunismului”, cum se exprimă tovarășul Iliescu pe 22 decembrie, în deplină libertate.

Îi înțeleg nervozitatea lui Ion Iliescu. N-a fost anchetat n-a fost judecat, n-a fost condamnat. Nici măcar nu s-a dus la preot să se spovedească (pentru un liber-cugetător, ar fi o exorcizare greu de suportat). Printr-o misterioasă imunitate dobândită din stratosfera planetară (Gorbaciov și Bush senior ne-ar putea lămuri cândva și în privința asta) și printr-un ciudat lanț de complicități interne, alesul Moscovei și-a asigurat bătrâneți liniștite. În plan juridic, desigur.

Singura spaimă care-l macină este aceea că perdeaua deasă a minciunii se va risipi. Ion Iliescu este pe punctul de a pierde bătălia cu cartea de istorie. Când lucrurile se vor așeza, manualele nu-l vor prezenta drept „eroul de la Revoluție”, ci „conducătorul unei contrarevoluții sângeroase”. Este cea mai grea condamnare pe care o putea primi Ion Iliescu.

15 noiembrie 2010

Mai multă smoală în cazan!

Mă înduioșează observațiile care vin dinspre diverse azimuturi: *țara arde și baba se piaptână. Adicăte! pe noi ne omoară prezentul și tu te ocupi de trecut!* Urmează, invariabil, sfatul părintesc: *ce-a fost, a fost; hai să vedem ce facem de-aici încolo.*

Mă bucur că, prin cartea „Crimele Revoluției”, pe care o lansez joi la Târgul internațional Gaudeamus, am ocazia să-i dezamăgesc o dată în

omoară viitorii socri, le incendiază gospodăria, le trece prin foc și sabie jumătate din rubedenii, iar apoi se prezintă senin în fața femeii și îi spune că vrea s-o ducă la altar. Așa ceva nu există! O familie nu poate fi întemeiată pe crimă, cu atât mai puțin pe crimă nepedepsită.

România ultimilor 21 de ani a fost construită nu pe fundația de beton a dreptății, ci pe un cimitir al ororilor. La temelia ei au fost așezate oasele a peste 1.000 de oameni. De la manifestanții plus pe adepții îngropării trecutului după modelul pisicii: *tragi țărâna peste rahat, te speli pe lăbuțe și ești curat ca lacrima.* Am auzit că unii mă consideră obsedat – de Ion Iliescu, de Revoluție, de mineriade, de morții care nu trebuiau să fie morți. Îi asigur că sunt mai ancorat în realitate decât mulți dintre ei. Dar – fir-ar să fie – nu pot despărți prezentul de trecut, efectul de cauză. Imaginați-vă un bărbat și o femeie care vor să întemeieze o familie. Bărbatul¹

Pentru cei 159 de morți trecuți în dreptul dictaturii am avut zeci de condamnați, ultimul dintre ei aflându-se și acum după gratii: generalul Stănculescu. Pentru cei 957 de morți și peste 3.000 de răniți de după Ceaușescu nu avem niciun vinovat. Nicio sentință. Ba nu, am avut câteva condamnări răzlețe, dar au fost grațiate prompt de Ion Iliescu, pe când era președinte.

Am avut și 1.104 teroriști prinși, mulți dintre ei vorbitori de limba rusă, dar s-au „evaporat” fără să li se fi reținut măcar numele pe o listă. Atunci, în decembrie '89, trioul Iliescu-Militaru-Brucan a avut grijă să șteargă urmele, semn că teroriștii au acționat sub protecția lor. În fond, erau actori ai aceleiași plan.

În ciuda jignirilor și a amenințărilor – mulțumesc pentru telefoanele nocturne, cu număr ascuns! –, voi

duce acest demers mai departe. Singura teamă care mă bântuie uneori este aceea că-mi voi dezamăgi cititorii însetați de adevăr. De aceea, voi face tot posibilul să nu le înșel așteptările. Chiar dacă asta înseamnă o cruntă nefericire pentru Ion Iliescu și ceva mai multă smoală în cazanul în care-și plătesc păcatele Nicolae Militaru și Silviu Brucan.

16 noiembrie 2010

Chiar vă e frică de o carte?

Alo! Alo! Alooooo! Tovarăși, stați la locurile voastre! Ce-i cu nervozitatea asta? Chiar așa ați ajuns, să vă temeți de o carte? Voi, care nu v-ați temut de gloanțe?!? Voi, care ați ieșit cu pieptul la balcon și cu intriga la microfon? Asta vă e vitejia?

Ăsta vă e curajul? Așa *emanați* voi în afara planului? Vi s-a blocat trăgaciul? S-a aburit luneta? V-a ruginit mitralier_a?

Măi, tovarăși, veniți-vă în fire: e doar o carte! Nu mușcă Nu explodează. Nu simulează. Nu trage. Nu are gloanțe. E o carte și atât. E cuminte și ascultătoare: o citești când vrei, o închizi când vrei, o arunci pe fereastră dacă nu-ți place. Dar ai grijă unde-o arunci, că dacă aterizează pe trotuar, o ia altul o citește și-o dă mai departe. Eeeee, de treaba asta ar cam trebui să vă feriți, stimați domni și dragi tovarăși!... Nu de alta, dar cine știe pe mâna cui cade?! Și-apoi vă mai oprește câteunul pe stradă și vă întreabă, așa, indiscret, *nu văsupărați. mie de ce mi-ați omorât tatăl?* Sau vreun părinte cu ochii triști, nedumerit de ce copilul lui a fost chemat la Televiziune și împușcat în cap.

Știți care-i partea proastă? Oamenii aceștia mai au o curiozitate: *de ce nu ați mișcat un deget ca să-i condamnați pe ucigași?* Unii, mai îndrăzneți, sunt în stare să meargă și mai departe: *de ce i-ați făcut scăpați pe asasini?* Iar alții, mai obraznici, vă vor aborda frontal: *de ce ne-ați chemat să vă apărăm de teroriști și ne-ați primit cu gloanțe? De de ați inventat teroriști și ne-ați pus să ne ciurim între noi? De ce... ? De ce... ? De ce... ?*

Ce spuneți, e tot mai greu, nu? E greu să le explici unor oameni că moartea nu e o joacă. Iar voi v-ați jucat, nu glumă. Oho, ce v-ați mai jucat!... Apoi v-ați proclamat conducătorii țării. Ați privatizat în folosul vostru, v-ați aranjat pe zece generații, ați mai făcut și ceva mineriade... V-ați ajuns, cum s-ar spune. Dar v-ați gândit că o să vă ajungă din urmă păcatele săvârșite? Că vă vor urmări până la moarte, și dincolo de ea, blestemele celor pe care i-ați ciuruit ca la o vânătoare de câprioare? V-ați gândit că lacrima din ochiul muribundului nu se va usca niciodată?

Nu v-ați gândit, pentru că atunci v-a interesat doar

Puterea. Și pentru că vă lipsește sufletul. Sunteți niște cutii goale, care mănâncă și fac treaba mare, care beau și fac treaba mică, niște cranii cu orbitele goale, niște monștri cu inima de gheață.

Asta sunteți și așa veți trece în eternitate. Veți scăpa nepe depșiți de justiția pământească, dar vă va trosni justiția divină. privirile triste vă vor găsi oriunde v-ați ascunde. Inimile îndoliate vă vor bate în ceafă: *cioc, cioc*. Ochii plânși nu vă vor ierta niciodată!

P.S. 1. Teodor Brateș întreabă revoltat: „Ce-i aia, «Crimele Revoluției»? Adică Revoluția a făcut crime? Nu vă e, mă, rușine?”. Răspuns: nu, Revoluția n-a făcut crime; contrarevoluția - da. Iar tovarășii de care pomeneam mai sus, inclusiv mitraliera vocală Teodor Brateș, chiar cu asta s-au ocupat: cu contrarevoluția. Revoluția, atâta câtă a fost, au făcut-o alții, dintre care unii n-au apucat să se bucure de ea.

P.S. 2. Spuneți că sunt minciuni? Atunci, ce mai stați pe gânduri: dați-l în judecată pe mitocan! Mergeți la tribunal și umpleți-ne de adevăr, dacă tot l-ați ascuns timp de 21 de ani!

17 noiembrie 2010

Am visat că Ion Iliescu...

Am avut un vis frumos. Se făcea că mă aflam la Târgul de Carte, în mijlocul a sute de cititori nerăbdători să respire aerul rarefiat al adevărului despre decembrie 1989. În stânga mea, Ion Iliescu, Cico Dumitrescu și Teodor Brateș. În dreapta, Petre Roman, Mihai Lupoi și Gelu Voican Voiculescu. Cu toții își pregăteau răspunsurile sincere la întrebările publicului și ale ziariștilor. Erau gata să explice toate deciziile din urmă cu 21 de ani. Cum au complotat unii dintre ei împotriva lui Ceaușescu, avându-i pe sovietici în spate. Cum au contribuit 'alții la lichidarea

a 957 de oameni. Cum au recurs cu toții la otrava minciunii.

Când i-a venit rândul, Ion Iliescu ne-a povestit, spăsit, că-i pare teribil de rău că l-a pus ministru al Apărării pe generalul icolae Militaru. *Un spion sovietic dovedit* - zicea fostul președinte -, *și știam că fusese racolat de sovietici. Îl cunoșteam de la Moscova... știți cum e, tinerețea n-o uiți niciodată... L-am văzut i-a măcelărit pe „uslașii” lui Trosca și am tăcut, da, am tăcut,*

iar asta nu pot să mi-o iert niciodată... A doua zi am văzut cadavrele pe asfalt. Oribilă scenă! (Ooo, oribilă rău!, zice Lupoi.) Dar am continuat să merg pe mâna lui Militaru, pentru că așa trebuia știți, eram în Tratatul de la Varșovia... Da, am sunat la Ambasadă. Și la Moscova. Păi, unde era să sun, la Versoix? Sau la sediul NATO? Trebuie să înțelegeți care era contextul geopolitic...

Ion Iliescu a tușit înfundat, a cerut un pahar cu apă, l-a băut până la fund și a continuat spovedania. *Îmi pare rău de copiii ăia de la Otopeni. Nu trebuiau trimiși la moarte! S-a întâmplat atunci ceva, parcă ne-a luat Dumnezeu mințile...* (Gelu Voican Voiculescu dă din cap: *Așa e, ne-am umplut de păcate.*) *Și ce nenorociri a făcut Brucan la Televiziune... Domnule, omul ăla era diabolic! Nu știu ce l-a învățat pe el Gorbaciov, la Moscova, în '88, dar vă spun sincer, m-a surprins și pe mine. Știam că trebuie s-o băgăm pe ăia cu securiști, cu teroriști, că Nicu Ceaușescu trebuia să ia ostatici copii și să otrăvească apa la Sibiu, dar zău că Silvică ne-a întrecut toate așteptările! (Așa e, încuviințează Cico.)*

Dar marea surpriză a acelor zile a fost Teodor Brateș. Ce-a putut să facă, fraților, Teo... Mare actor! A reușit să ne perie și pe noi,ăștia care știam care-i treaba. Știam că pâraie simulatoarele, dar când îl vedeai pe Brateș cu câtă convingere spune „teroriști, teroriști”, mai să-l credem... (He-he-he, confirmă Brateș.) N-ai trăit senzația asta la filmele alea cu thrillere, când ai senzația că vine actorul principal și vrea să te împuște? (Am trăit-

o, cum să nu..., aprobă Roman.)

Pe Ceaușești i-am împușcat ca pe niște câini... Nu trebuia. Acum îmi pare rău. Ani insomnii, îmi face Nina ceaiuri medicinale, d'alea bune, după rețete rusești... (Bune ceaiuri – confirmă Voican –, pe mine m-au făcut vicepremier.) Zău, mai bine-i judecam, dar Puterea... știți... Puterea... și planul de la Moscova... credeți că mie mi-a fost ușor ?/...

Brrrrrrrrrrrrrrrrrr! Fir-arsăfie, sunăceasul. Și cefrumosvisam... Nu mai prind eu vreodată vis ca ăsta... Acum, gata, mă echipez și merg la Târgul de Carte. Păcat că nu vine și Ion Iliescu, să ne spună povestea pe care nu ne-a spus-o niciodată...

18 noiembrie 2010

Europrovocatorul Tóké László

„Nu putem uita că Ziua Națională a României este și o zi de doliu pentru Ungaria”, a declarat europarlamentarul László Tóké, chiar pe 1 Decembrie, la Budapesta.

Acest cetățean român a mers prea departe cu declarațiile provocatoare! Să nu uităm: la Bruxelles și la Strasbourg, László Tóké reprezintă România, nu Ungaria. Mai mult, el a fost ales vicepreședinte al Parlamentului European prin susținerea UDMR și a PDL. Prin urmare, cele două partide – care formează Guvernul României, nu pe cel al Ungariei! – au datoria de a da explicații pentru coabitarea cu un personaj nefrecventabil.

Cu o explicație față de România este dator și Parlamentul European. Până una-alta, László Tóké este vicepreședinte al celei mai importante instituții de pe continent. Faptele și declarațiile acestuia implică, automat, și Parlamentul European. Dacă un senator sau deputat de la București s-ar tre i spunând că Alsacia și Lorena sunt, de fapt, teritorii germane, Franța ar cere explicații de urgență Parlamentului Jomân.

1 Declarațiile lui Tóké conțin tot disprețul de care

este în stare acest personaj tenebros. Dispreț la adresa României, a românilor, a valorilor europene, a bunului-simț. Fostul pastor (reformat nu reprezintă un pericol pentru statul român, dar e ■capabil să ne producă infinită greață. Este tipul de brută care 'dă buzna peste tine în casă și-ți proiectează o flegmă în față, |apoi te întreabă dacă nu vrei să bei o bere cu el.

I László Tőkés face un joc dubios, așa cum a făcut și în decembrie 1989. După căderea regimului Ceaușescu, Tőkés a fost prezentat drept un vajnic luptător împotriva dictaturii ■comuniste. În realitate, el era doar un pion într-un amplu scenariu al serviciilor secrete. A întreținut relații „fierbinți” fatât cu Securitatea română, cât și cu omoloaga sa maghiară. [(Refuzul de a părăsi casa parohială din Timișoara a durat doar până când Ceaușescu a fost înfrânt. Apoi, pastorul și-a luat

catrafusele și s-a stabilit, cumișel, într-o mică parohie din Sălaj.

Revoltător este faptul că personajul despre care vorbim poartă o înaltă decorație a statului pe care-l defăimează în mod sistematic: Steaua României în grad de Cavaler. Ar căm fi vremea să fie lăsat fără tinichea.

3 decembrie 2010

Turism extrem: eroismul și crimele Revoluției

Primarul Capitalei, Sorin Oprescu, a lansat o idee interesantă: introducerea în circuitul turistic a unui traseu al Revoluției române din 1989. Oprescu nu a oferit detalii, dar noua sa „jucărie” ar putea deveni realitate mult mai rapid decât celebra autostradă suspendată. În primul rând, pentru că nu necesită mari investiții, ci doar determinare și un pic de inteligență.

Și totuși, nu va fi ușor. Cine stabilește care au fost punctele importante ale Revoluției: Ion Iliescu sau contestatarii săi? Și cine hotărăște cum vor fi prezentate anumite momente sângeroase din 21-25 decembrie 1989?

Un exemplu: cum va fi prezentată asasinarea sălbatică a trupelor USLA chemate să apere sediul MAPN – accident sau crimă cu premeditare? Dar profanarea cadavrelor expuse pe asfaltul din Drumul Taberei, timp de trei zile, cu eticheta „terrorist”?

Să zicem că turistul, fie el român sau străin, ajunge în fața fostului sediu al Armatei române. Ce-i spune ghidul? Că acolo au căzut la datorie zeci de militari și civili în lupta cu teroriștii? Sau că marii asasini se aflau chiar în biroul ministrului și tocmai preluaseră puterea în stat, de unde

ordonau crime în serie? Cum va fi prezentat generalul Militaru: ca brav comandant al Armatei sau ca măcelar odios? Ca patriot reactivat ^{de} Ion Iliescu sau ca spion sovietic și trădător de țară?

Să zicem că turistul s-a lămurit cu episodul MAPN și trece la obiectivul următor: fostul sediu al CC al PCR. Ce ar putea afla aici? Că, în dimineața de 22 decembrie, Vasile Milea s-a sinucis sau că a fost omorât? Că, în seara aceleiași zile, nelipsiții teroriști au omorât oameni în Piața Palatului sau că totul a fost o diversiune a noii puteri? Că Ion Iliescu a vorbit de la balconul CC înfruntând gloanțele dușmane sau că el nu prezenta interes pentru mitralierele teroriștilor?

J Ajungem și la Televiziune. Ce va afla turistul din gura ghidului și din pliantele de informare: că Iliescu-Brucan- Militaru-Brateș-Cico-Lupoi-Voican-Cazimir conduceau lupta antiteroristă, în direct, prin televizor, sau că ei trimiteau populația în bătaia puștii, inutil și cinic, pentru a-și face norma de cadavre?

La plecarea din România, turiștii străini vor observa, la IOTopeni, un monument ridicat în memoria celor 48 de morți din dimineața zilei de 23 decembrie 1989. Ce li se va spune acolo: că teroriștii bla-bla-bla sau că niște ticăloși din fruntea Armatei, numiți și apoi protejați de Ion Iliescu, au produs un măcel îngrozitor?

Un traseu turistic care să cuprindă punctele-cheie ale (Revoluției ar deveni rapid o mare atracție a capitalei române. Cu o condiție: să prezinte crimele așa cum au fost, cu eroi ■ anonimi și ucigași televizați. Un asemenea traseu ar fi singura ■ pedeapsă pe care o mai poate primi octogenarul Ion Iliescu.

1 Dar tare mă tern să nu rescrie istoria, o dată în plus, printr-o mare minciună.

8 decembrie 2010

Mineriada minciunii

1 Ion Iliescu rămâne un diversionist redutabil. De aceea, vom continua să-i acordăm o atenție specială. Chiar dacă a început să joace la intimidare - sau tocmai de aceea -, bătrânul bolșevic poate conta pe tenacitatea noastră: nu-l vom uita, nu-l vom abandona, nu-l vom ierta.

Ultima operațiune de intoxicare este mutarea discuției despre Revoluție pe teme false sau pe mize secundare. Cercuile malefice din spatele lui Iliescu au început să supună dezbaterii publice subiecte controversate, de genul „Iliescu a fost la Moscova pe 21 decembrie 1989” sau „Iliescu a semnat un decret prin care voia să-l salveze de la moarte pe Ceaușescu pe 25 decembrie 1989”. Odată lansate pe piață aceste informații documentate precar sau nedovedite, Ion Iliescu le neagă în forță. Astfel, el iese din încercuire, trecând rapid la ofensivă. În plus, reușește să bulverseze opinia publică, încercând să pună sub semnul întrebării întreaga campanie „Revoluția și ucigașii ei”. Scopul lui Iliescu este tot mai clar: relativizarea oricărei discuții despre decembrie '89 și impunerea unei atitudini fataliste. Ceva de genul: adevărul despre Revoluție este atât de complex, încât nu poate fi rostit prin ziare sau la televizor. Asta se întâmplă într-un moment în care adevărul a început să strige vinovăția lui Iliescu și a clicii sale de contrarevoluționari sângeroși.

Vineri, la Congresul Extraordinar al Blocului Național al Revoluționarilor, Ion Iliescu a făcut apel „cu înflăcărare” la români să nu le permită „denigratorilor” „să pună la îndoială Revoluția română”.

„Cea mai mare jignire este că ridicarea masei de oameni ar fi fost opera serviciilor străine de spionaj. Ele sunt prezente, dar să pui pe seama lor capacitatea de a ridica mase de oameni este o prostie”, a declarat Iliescu, făcând pe revoltatul.

Vai, vai, vai... Ce vă mai place să mințiți, domnule Iliescu! Și să faceți pe prostul atunci când interesul o cere...

Unu: serviciile de spionaj ale marilor puteri chiar au capacitatea de a ridica mase de oameni, atunci când există condițiile socio-politice ale exploziei (cazul României în 1989, dar și alte zeci de cazuri de-a lungul și de-a latul lumii, în secolele XIX-XX).

Doi: problema serviciilor străine – în frunte cu cele sovietice, atât de dragidomnului Iliescu – nu este că au pus umărul la ridicarea maselor împotriva lui Ceaușescu, ci că ulterior au produs vărsări de sânge pentru a-l impune la putere pe Iliescu.

(Trei: agenții ăștia nu sunt doar cei infiltrați în mulțime sau ascunși strategic prin podurile caselor, ci și cei instalați la conducerea statului român de „emanatul” Iliescu. Militar,

domnule Iliescu, o să vă iasă pe nas! Ați pus în fruntea Armatei române un spion sovietic, apoi ați privit zâmbitor cum acesta [măcelărește poporul român. Asta-i problema cu agenții, domnule Iliescu!

Încă un citat din octogenarul sovietofil: „Spiritul patriotic al francezilor nu admite să li se ia simbolul revoluției lor. În Ungaria nu se știe nici acum cine a tras în 1956 împotriva cetățenilor. Numai să îndrăznească cineva să le pună la îndoială revoluția... Asta înseamnă spirit civic și patriotic!”.

Hopa! Ar cam fi cazul ca „oamenii muncii” să le aplice o corecție, urgent, celor care pun la îndoială „revoluția lui Iliescu”! Ce mineriadă pe cînte ar fi ieșit, în alte vremuri, I din povestea asta...

Să mai demontăm, *en passant*, două minciunile de politruc al anilor '50.

Unu: există o carte scrisă de Bronislaw Baczko și intitulată „Crimele revoluției franceze”. Credeți că s-a oripilat cineva la Paris?

Doi: doar Ion Iliescu nu știe – sau se face că nu știe – cine a tras asupra populației maghiare în 1956. Domnule președinte, atenție mărită! Armata sovietică, invadatoare, a bombardat Budapesta cu artileria, susținută de blindate. Cele 6.000 de tan- r| uri n-au venit la promenadă prin capitala Ungariei. Bilanțul: câteva mii de morți, 13.000 de răniți, 16.000 de deportați, peste 100.000 de exilați’

E drept, lui Ion Iliescu îi este greu să asimileze aceste adevăruri, pentru că în '56, abia întors din URSS după cinci ani Ide studii la Moscova, era ocupat

cu demascarea studenților jromâni care se solidarizaseră cu Revoluția maghiară...

Români, fiți vigilenți: Ion Iliescu v-a pregătit o mineriadă la minciunii!

13 decembrie 2010

Jurnalul unui mâncător de rahat

Stimați tovarăși, astăzi este o zi importantă în viața scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România. În aceste momente grele, când provocatori profesioniști și dușmaⁿi al socialismului recurg la metode huliganice, teroriste, în încercarea de a destabiliza țara, întregul nostru popor este chemat să dea o ripostă fermă acelor care s-au pus în slujba cercurilor imperialiste. Partidul Comunist Român, în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului, va conduce cu mână hotărâtă lupta pentru triumful socialismului, spre fericirea întregului popor.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, comandantul suprem al forțelor armate, se va trezi în jurul orei 6.00, după o noapte agitată. Va avea discuții succesive cu mai mulți responsabili din aparatul de partid și de stat, printre care tovarășa Elena Ceaușescu, prim-viceprim-ministru al Guvernului, și tovarășul general-locotenent Ilie Ceaușescu, adjunct al ministrului Apărării Naționale.

Vor fi trecute în revistă problemele grave generate de recrudescența violenței în orașele Timișoara și București, unde elemente huliganice, care nu au nimic în comun cu morala socialistă, au atacat instituții și au vandalizat bunuri ale întregului popor.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu îi va aduce o critică serioasă tovarășului general-colonel Vasile Milea, care, dând dovadă de multă șovăială în fața inamicului, nu a aplicat întocmai ordinele comandantului suprem. În jurul orei 9.30, general-colonel Vasile Milea se va comporta ca un laș și trădător, alegând calea facilă a sinuciderii în locul unei lupte hotărâte cu dușmanii din interior și din exterior.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului, va face eforturi eroice să salveze socialismul pentru a da țării șansa înaintării spre comunism, viitorul fericit al omenirii, iar tovarășii din Comitetul Politic Executiv al CC al

ii EDIT RUA E

pCR vor declara ferm, în cadrul unei scurte ședințe, că luptă până la capăt.

în ciuda apelurilor ferme la curaj și hotărâre adresate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, Armata Română nu-și va face datoria față de comandantul ei suprem. Cel mai iubit fiu al poporului va fi trădat de aceia care ar trebui să-l apere până la capăt, așa cum au declarat solemn în ședința Comitetului Politic Executiv.

Devotat până la sfârșit tovarășului Nicolae Ceaușescu, eu voi citi la Televiziunea Română comunicatul privind sinuciderea trădătorului Milea. Apoi, tovarășul Nicolae Ceaușescu va fi evacuat cu elicopterul din clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist Român, iar eu, după un scurt moment de derută, voi continua să mănânc rahat și pentru noul regim, Kșa cum am mâncat și pentru cel... *de tristă amintire!*

Sunt George Marinescu și mă găsiți și în ziarul „Scinteia”, pardon, „Adevărul” de mâine!

Un patriot întoarce armele

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor - 22 decembrie 2010
câci tovarăși nu ă mai pot spune, după ce atâta amar de vreme am fost siliți Isă folosim acest cuvânt de către odiosul dictator și sinistra ■Sui soție -, dragi telespectatori... cetățeni ai patriei noastre, România... mă cunoașteți: sunt George Marinescu și am ocazia, în sfârșit, să vă privesc în ochi, după atâția ani de minciuni ■și de umilințe. În aceste momente grele, dar și fericite, mă văd evoit, cu multă părere de rău, să-mi fac *mea culpa* față de o ■țară întreagă, care ani de zile m-a urmărit transmitând tot felul e comunicate... trebuia... am fost silit... n-aveam încotro...

curitatea... dictatura...
Dar acum a venit vremea să vă spun adevărul și numai adevărul. Și voi începe, evident, cu un comunicat, unul care, e această dată, cred că vă va încălzi inimile. Sinistrul dictator... tiran... călău... încearcă să fugă... Dar ce se întâmplă?... a anunțat că o mașină blindată a Ministerului de Interne

avansează pe Strada Batiștei... ofițerii sunt rugați să intervină să evite o eventuală catastrofă!

Iată, așadar, că începând din această zi sfântă, noi, lucrătorii Televiziunii Române Libere, vă spunem adevărul și numai adevărul. În acest spirit, să vă mai dau o informație: la Sibiu lunetiștii Securității trag asupra mașinilor de Salvare... se pare că ținta lor sunt bebelușii, vor să le tragă câte-un glont în frunte... știți, Sibiu, Nicu Ceaușescu...

Liniște, să mai dăm o știre în spiritul adevărului și al libertății de expresie câștigate cu prețul sângelui! Ia să vedem ce scrie pe acest bilețel... O coloană de blindate se îndreaptă spre Televiziune... sunt tancurile dictaturii, vor să preia controlul, să readucă țara sub talpa cizmarului și a analfabetei... Probabil că aici ne va fi sfârșitul, dar nu-i nimic, rămânem pe baricade, luptăm până la ultima picătură de sânge... e o datorie de onoare să murim pentru dumneavoastră, să vă spunem adevărul și numai adevărul, înainte de a fi reduși la tăcere de gloanțele dictaturii...

Dar până atunci să vă mai citesc o știre. Una plină de căldură, căci mai sunt și oameni de bună-credință care-și riscă viața pentru dumneavoastră, pentru noi, pentru toți cetățenii cinstiți ai acestei țări. Suntem informați că domnul Ion Iliescu a fost numit președinte al Consiliului Frontului Salvării Naționale. Domnul Ion Iliescu – știe toată lumea – este fiul unui patriot, el însuși patriot (taci, Brateș, că știu și singur!).

Iată, știrile vin cu viteză amețitoare... multe bilețele... e normal, suntem în plină revoluție, o revoluție dramatică, în care Binele luptă cu Răul, Lumina cu Întunericul... Să vedem ce scrie aici... Generalul Nicolae Militaru a fost numit... Domnul Silviu Brucan e alături de... Căpitanul Mihai Lupoi a zis că...

Și acum, permiteți-mi să fac o mărturisire de suflet. Suntem onorați să-l avem alături de noi, în Studioul 4, pe mare^{le} nostru patriot Ion Iliescu,

secretar general al Partidulm Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România comandantul suprem al forțelor armate... Bă, Brateș, mi-ai 1 încurcat hârtiile, 'tu-vă muma-n cur de pupincuriști! Slugile dictaturii!

23 decembrie 2010

Pașol na turbinca, Vidma!

Există un fost cetățean sovietic, actualmente cetățean rus, dotat cu un tupeu fantastic, pe care și-l exersează perfect în ■ limba română. Se numește Viaceslav Samoșkin, iar de un an încoace-asemeni Mioriței-nici iarba nu-i mai place, nici gura inu-i mai tace. Mai exact, de când în România, pe baza unor dovezi implacabile, răsturnarea lui Ceaușescu este explicată tot mai convingător prin lovitura de stat instrumentată de serviciile secrete străine, în frunte cu cele sovietice.

Acest Samoșkin lansează minciuni în serie, folosind cuvinte injurioase la adresa ziariștilor și a istoricilor români care vorbesc despre existența unei intervenții sovietice.

În decembrie 1989, Viaceslav Samoșkin era șeful biroului agenției sovietice de presă Novosti la București. Fusesse corespondent al aceleiași agenții, în capitala țării noastre, între 1976 și 1982, apoi a revenit în 1989, cu câteva luni înaintea răsturnă-rii lui Ceaușescu. Desigur, momentul e o simplă coincidență... iSau poate că flerul de ziarist i-a spus că în România se va ■întâmpla ceva...

Cert e că *tavarișci* Samoșkin a fost martor ocular al Revoluției române. Un eveniment pe care l-a înțeles atât de bine, încât acum, profitând de ospitalitatea oferită de ziarul ■ui Marius Tucă, ni-l prezintă în câteva fraze-cheie.

i „Ceea ce nu înțelegeți voi aici e că Gorbaciov dăduse ordin ■dar să nu se intervină în politica internă a țărilor socialiste.” (Ha-ha-ha! Există

biblioteci întregi cu dovezi ale implicării KGB în schimbările din Cehoslovacia, RDG, Bulgaria, I Ungaria...)

„Am mai citit că au stat aici, până prin iarna lui 1990, vreo 0.000 de agenți KGB și GRU. E o aberație.” (Poate-i explică ■mai multe Petre Roman, prim-ministrul de atunci, cum a negociat cu ambasadorul sovietic retragerea acestor agenți în toamna lui '90.)

„Aflasem de tulburările din Banat, dar mi-am dat seama că e ceva foarte serios pe 20 decembrie. Niște tovarăși de la agenția comercială fuseseră acolo. Ei mi-au zis că au văzut chioșcuri răsturnate, magazine sparte...” (Sigur că da: în perioada 16-22 decembrie 1989, tot ce le lipsea „tovarășilor de la agenția comercială” sovietică era o excursie la Timișoara. Și nu în orice cartier al orașului, ci în centru, unde exista „chioșcuri răsturnate, magazine sparte”...)

Când reporterul îi spune că „în Raportul SRI din 1994 sunt amintite niște eşaloane ale KGB și GRU, inclusiv doi ziariști- Vidrașcu, corespondentul «Pravdei», și Volodin, corespondentul «Izvestiei»,” -, Samoșkin i-o retează scurt: „Raportul ăla e neserios. Din câte știu, nici Vidrașcu, nici Volodin nu au fost la Timișoara. E adevărat, cei doi erau mari partizani ai schimbărilor din URSS”.

Ăsta-i omul: tot ce nu-i convine e „neserios”. Vorbim, totuși, despre un raport al SRI-ului lui Iliescu, nu al Securității lui Ceaușescu! Cât despre corespondenții ziarelor „Pravda” și „Izvestia”, domnului Samoșkin i-ar prinde bine un pic de lectură. Ii vom oferi un paragraf din memoriile lui Silviu Brucan („Generația irosită”, Editura Teșu, 2007). Brucan se referă la vizita sa particulară la Kremlin, în noiembrie 1988.

„Gorbaciov a adăugat că, la insistențele lui Dobrinin, vor găsi o formulă potrivită pentru a-mi

apăra securitatea mea personală, care «noi știm că este periclitată». Într-adevăr, au găsit o modalitate ingenioasă, comunicându-i corespondentului ziarului «Pravda» la București, Stanislav Petuhov, să mă viziteze regulat, semnalând astfel autorităților române interesul sovietic în securitatea mea personală”.

Iată, așadar, că ziariștii sovietici prestau și alte servicii în țări străine, nu se ocupau doar cu redactarea știrilor. Să luăm cazul „Pravda”: un reporter îl păzea pe Brucan, altul pleca în excursie la Timișoara...

„Nu toți corespondenții de presă erau ai KGB. Eu nu am fost. La agențiile mari, gen Novosti sau TASS, erau unul, i doi oameni de la ei, dar restul erau profesioniști în media”, tnaî zice Samoșkin. Interesant: la biroul agenției Novosti la București erau „unul, doi” KGB-iști, nu însă și șeful agen- ■ției, Viaceslav Samoșkin! Acesta era, desigur, „profesionist în media”...

I Vorba unui Ivan simpatic al literaturii ruse, atât de drag ■lui Ion Creangă: *pașol na turbinca, Vidma!*

27 decembrie 2010

Bani pentru echipa Morții

Dacă tupeul grețos ar trebui să poarte un nume, atunci i s-ar spune Gelu Voican Voiculescu. Sinistrul personaj din decembrie 1989, distribuit în acele zile în rolul Morții, a stabilit suma pe care noi, românii, ar trebui să i-o plătim pentru „suferințele îndurate în timpul regimului comunist”: fix 748.000 de euro.

I Dar să vedem despre ce suferințe este vorba. În 1985, Voican a fost arestat și condamnat la 11 luni de închisoare, fiind găsit vinovat de falsificarea unor deconturi și de trafic de valută. „A fost o înscenare a Securității”, zice barba falsă a Revoluției.

, Chiar dacă Voican are certe manifestări de

mitoman, e posibil ca în cazul dosarului de infractor mărunt să nu mintă chiar de la un capăt la altul. Justiția lui Ceașescu obișnuia să-i încadreze la *infractori de drept comun* pe opozanții regimului, fie ei complotiști sau disidenți. Un exemplu: generalul Ștefan Kostyal, agent sovietic dovedit, nu a fost arestat pentru trădare în favoarea unei puteri străine, ci pentru furt de curent electric prin măsluirea contorului din propriul apartament! Ceașescu încerca astfel să împuște doi iepuri: 1. să-i scoată din joc pe inamicii săi din interior fără a-i martiriza; 2. să nu (supere prea mult „ursul” sovietic.

Așadar, nu este exclus ca infracțiunile de drept comun atribuite lui Gelu Voican Voiculescu (probabil, reale) să fi fost doar un paravan. Orice paravan are însă rolul de a ascunde

ceva. Ce fapte teribile o fi săvârșit Voican astfel încât să merite o atenție specială din partea Securității? O atenție similară cu cea acordată generalului Kostyal, dar mai mare decât cea de care a avut parte un alt agent sovietic, generalul Militar.

Misterul ar fi putut fi risipit de dosarele întocmite de contraspionajul românesc din anii '70-'80. Cu o condiție: temutele dosare să nu fi picat pe mâna lui Gelu Voican Voiculescu, viceprim-ministru în primul guvern Petre Roman și șef al fostelor structuri ale Securității! Există numeroase mărturii ale faptului că, în primele luni de după Revoluție, Voican stătea efectiv cu fundul pe dosare, selectându-le pe cele mai prețioase. Chiar și salteaua pe care dormea cioclul Ceaușeștilor era înțesată cu dosare.

Și ajungem la adevărata „disidență” a lui Gelu Voican Voiculescu: jocul diabolic cu Securitatea. Dosarul de la CNSAS conține dovezi clare ale colaborării lui Voican cu poliția politică a lui Ceaușescu. Ba, mai mult, în anumite împrejurări se comporta ca un șef al ofițerilor de Securitate, admonestându-i că au ratat un flagrant în cazul „Guru Bivolaru”!

Aceste curbe periculoase și-au găsit o reflecție uluitoare în ianuarie 1990, când proaspăt numitul viceprim-ministru Gelu Voican Voiculescu l-a angajat ca sfetnic personal (pe o poziție de consilier guvernamental) pe generalul Nicolae Doicaru, unul dintre cei mai mari torționari din istoria Securității!

Acum, Gelu Voican Voiculescu vrea să-l mai și despăgubim pentru combinațiile sale monstruoase cu Securitatea. Poate ne va cere ceva bani și pentru crimele din decembrie 1989, când a jucat în echipa Morții...

27 ianuarie 2011

Generalii armatei moarte

Dinspre nordul Africii vine o veste tulburătoare: unul dintre cei mai importanți generali ai Armatei libiene a declarat televiziunii Al Jazeera că el și soldații săi sunt alături de populație și împotriva „tiranului Gaddafi”. Suleiman Mahmoud^d, autorul revoluționarei declarații, este comandantul armatei din Tobruk, oraș-port la Marea Mediterană, situat în apropierea graniței cu Egiptul.

Este prima lovitură dată colonelului Muammar al-Gaddafi de către un ofițer cu o autoritate atât de mare. Și asta, într-un moment în care nu se știe care va fi soarta revoluției libiene: va răsturna regimul dictatorial sau va fi înăbușită în sânge?

Libia ne dă, peste timp, o lecție severă. Mult cântata noastră revoluție din decembrie 1989 nu ne-a oferit un exemplu de curaj precum cel al generalului Suleiman Mahmoud. Înainte de fuga lui Ceaușescu din sediul CC al PCR, niciun general al Armatei române nu a pronunțat, în public, cuvântul „tiran”. Ba dimpotrivă, în zilele de 17-20 decembrie dădeau ordine criminale la Timișoara, iar până spre amiaza de 22 decembrie vorbeau trupelor despre „indicațiile prețioase ale comandantului suprem”. Unul nu s-a găsit să iasă în față, precum Suleiman Mahmoud, și să zică: *vremea dictaturii a trecut, tiranul trebuie să plece!*

„Curajul” maxim, în acele zile, a fost ca un general (Stănculescu) să-și pună piciorul în ghips, ceea ce nu l-a oprit ca patru ore mai târziu să accepte numirea, de către însuși Ceaușescu, în funcția de ministru al Apărării Naționale! De pe lista „curajoșilor” n-au lipsit generalii Milea (care a preferat să-și tragă un glonț în piept decât să-l înfrunte pe Ceaușescu), Gușă, Roșu, Cheler, Topliceanu, Rus și Voinea.

Ciudat este că, în România explozivă a anului 1989, n-au rcârtit nici măcar generalii care abia

șteptau să-i ia gâtul lui Ceaușescu! Generali care conspirau de ani de zile împotriva conducătorului autoritar al statului, de la adăpostul statu-jfalu lor de agenți sovietici. Unii dintre ei știau că Nicolae Ceaușescu va fi spulberat în acele zile, alții se pregăteau să l-pună mâna pe putere, dar niciunul n-a avut curajul de a ieși, măcar în seara de 21 sau în dimineața de 22 decembrie, cu o declarație tăioasă împotriva dictatorului. Să-i amintim aici pe generalii Nicolae Militaru, Vasile Ionel, Logofătu, Pancea, Pletos, Eftirnescu și Opruță. Unii dintre ei, rezerviști la acea vreme, înfruntau ultimele zvârcoliri ale dictaturii scoțând de

•---

la naftalină vechile uniforme de generali căzuți în dizgrație E doar o paralelă între o țară africană de nici 6 milioane de locuitori, terorizată de un satrap aflat la putere de 42 de ani și una europeană care avea 23 de milioane de locuitori, o dictatură de 24 de ani și o imensă lașitate la nivel de general,

24 februarie 2011

Iliescu și Bănescu, părtași la o crimă istorică

Traian Bănescu a făcut luni un gest regretabil. În urma avizului CNSAS, șeful statului a semnat decretele pentru retragerea unor titluri (Luptător pentru Victoria Revoluției și Erou-Martir al Revoluției Române) pentru doi foști ofițeri USLA: Gheorghe Trosca și Eugen Trandafir Cotună.

Cei doi, alături de alți șase „uslași”, au murit în seara de 23 decembrie 1989, mitraliați în fața Ministerului Apărării Naționale, pe care fuseseră chemați să-l apere. Trosca era șeful Statului-Major al USLA, iar Cotună – șeful intervenției la aceeași unitate antiteroristă. Ordinul ucigaș a fost dat de generalul Nicolae Militaru, spionul sovietic abia instalat de Ion Iliescu la cârma Armatei române. În

momentul masacrului, Iliescu se afla lângă Militaru, în interiorul MApN. Urmașul lui Ceaușescu nu a făcut niciun gest de a opri crima lui Militaru sau, ulterior, de a-l pedepsi pe asasin.

Mă încapățânez să cred că, dacă ar fi cunoscut detaliile „cazului Trosca”, Traian Bănescu nu ar fi semnat niciodată decretele împotriva „uslașilor” morți. Acestora li se impută, post-mortem, însăși apartenența la o structură de contraspionaj a statului român de la începutul anilor '80: Direcția de Contrainformare Militare din cadrul Securității. Această structură avea, printre altele, misiunea de a-i depista pe spionii străini din structurile militare ale României.

Colonelul Gheorghe Trosca avea o mare experiență în contraspionaj. În 1978 contribuise decisiv la finalizarea dosarului „Corbii”, prin care a fost dovedită apartenența generalului colonel Nicolae Militaru, comandantul Armatei a II-a, la serviciul secret al Armatei sovietice (GRU). Prins în flagrant, Militaru a recunoscut trădarea în favoarea URSS, pretinzând linsă că livrează informații secrete „unei țări prietene”, nu ■ „unui inamic”! Ceaușescu l-a îndepărtat pe Militaru din Armată, trecându-l în economie.

În decembrie 1989, Trosca a plătit cu viața îndrăzneala de a fi deconspirat un agent sovietic. Acum, el mai plătește o dată. Poate că n-a fost erou al Revoluției, dar în mod cert a fost martir. Și el, și ceilalți șapte „uslași” mitraliați, carbonizați și batjocoriți în fața MApN. Să ne amintim: după execuție, cada- 1 vrul lui Trosca a fost decapitat. Trupul său a stat câteva zile pe asfalt, iar capul i-a fost pus pe un TAB, cu limba scoasă și cu o țigară în colțul gurii. O mână diabolică a scris pe cadavre, | cu majuscule, cuvântul infam: „TERORIST”.

Nimeni nu va putea alunga durerea din sufletul văduvelor și orfanilor acelei tragedii. O mică alinare a venit prin acor- I darea titlului de Erou-Martir al

Revoluției Române. Pentru ■urmași, asta a însemnat și o rentă lunară de două-trei mii de ■ lei. Un binevenit ajutor pentru niște femei rămase fără soț, pentru niște copii rămași fără tată.

I Și-acum, din cauza unei legi strâmbe, a unui CNSAS idiot Iși a unui președinte care semnează ca primarul, dispare și acea minimă formă de ajutor. Au certificate de revoluționar tot felul de impostori, există destui ucigași transformați în eroi- [martiri, dar pe nefericiții „uslași” îi scoatem în afara legii doar ■pentru că, în calitate de ofițeri de contraspionaj, au activat în I Securitate (ca și cum spionii trebuiau prinși de coafeze sau Bde țărani cooperatori). Așa au procedat și Iliescu-Militaru- ■ Brucan-Voican-Lupoi-Cico-Brateș în decembrie 1989, când Bau trimis oameni la moarte cu eticheta „securist = terorist”!

2 martie 2011

Dreptate, ochii lui Trosca vor să te vadă!

Gestul lui Traian Băsescu de a retrage, prin decret, titlurile de Luptător pentru Victoria Revoluției și Erou-Martir al

Revoluției Române pentru doi foști ofițeri USLA are toate datele unei decizii absurde. Gheorghe Trosca și Eug^{en} Trandafir Cotună au mai fost ciuruiți o dată, la 21 de ani, două luni și cinci zile după ce fuseseră mitraliați în fața Minister^ului Apărării Naționale.

Celor doi luptători din Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă li se impută, post-mortem, faptul că au activat în contraspionajul românesc la începutul anilor '80. Nicăieri în lume, depistarea spionilor nu se face gâdilându-i pe burtă. Dacă n-au depășit cadrul legal al vremurilor respective, celor doi ofițeri nu le poate fi imputat nimic. Până la urmă, asta era meseria lor: să asculte telefoane, să pună microfoane, să intercepteze corespondența, numai să-i „găbjească” pe agenții străini (mulți dintre ei, români get-beget). Nu le putem judeca faptele de atunci prin prisma legilor de acum!

Vai de neamul care-și condamnă contraspionii și își cinstește trădătorii! Carevasăzică, generalul Nicolae Militaru, temutul agent sovietic, a fost instalat de Ion Iliescu la cârma Armatei române pe 23 decembrie 1989, apoi s-a bucurat de o pensie liniștită în ciuda numeroaselor crime ordonate la Revoluție. Ba mai mult, în toamna anului 1996 a fost lăsat să candideze la Președinția României, fără să-l lustreze cineva, cândva, cumva.

În schimb, colonelul Gheorghe Trosca, ofițerul care a documentat impecabil trădarea lui Militaru, a fost executat o dată în 1989 și a doua oară în 2011. Ce-o fi mai grav: tu, cetățean român, să fi agent sovietic sau agent român? Să te afli în slujba unei puteri străine sau în slujba țării tale, fie ea și comunistă? De parcă Uniunea Sovietică era o superbă democrație, și nu marna comunismului mondial, care ne-a impus și nouă „ciuma roșie”...

Ce fel de revoluție e aceea care lichidează contraspionajul țării și aduce „la butoane” agenții

unor puteri străine? Și ce fel de țară e aceea în care, și după 21 de ani, morții sunt răi, iar ucigașii sunt buni?

Nu cunosc familiile celor opt „uslași” uciși de Militaru s^{ub} ochii lui Iliescu, nu știu câți copii au rămas orfani, câte so^{ții}

s-au trezit văduve, câți părinți își plâng și acum durerea. Dar

Ijunt sigur că renta primită ca urmași de eroi-martiri le era Ide mare ajutor. Acum, că au pierdut-o și pe asta prin decret «rezidențial, tot ce le rămâne este să privească fotografiile Idin album și să se întrebe, cu lacrimi în ochi: și totuși, pentru le au murit...?

> Pentru văduvele și orfanii acelui măcel, seria loviturilor |runte nu s-a încheiat. Iliescu și Militaru i-au lăsat fără capul familiei, Băsescu îi lasă fără sprijin financiar. Nici nu se gân- Ide actualul președinte că va desăvârși răul făcut de prede- Icesorul său. Poate că, totuși, o să se răzgândească...

I' Până atunci, ne va urmări pe toți privirea aceea îngrozită și muștrătoare, izvorâtă din doi ochi ce veghează, reci, dea- ■iSupra unei țigări înfipite în colțul gurii, totul distribuit pe un Icap desprins de trunchi și așezat, batjocoritor, pe un TAB al bravei Armate române...

3 martie 2011

Acești revoluționari care au înfrânt Revoluția 9

Una dintre cele mai strâmbe legi din România este cea adoptată de Parlament pe 12 iulie 2004, promulgată de pre' ședintele Ion Iliescu câteva zile mai târziu și publicată în I Monitorul Oficial pe 20 iulie 2004. Istoria a reținut-o drept Legea nr. 341/2004, atribuindu-i un titlu pompos: *Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989.*

Sună bine, nu? Mai rău e când intri în „burta” legii și îi descoperi aberațiile. Curând ajungi la concluzia că acest act ! normativ a fost elaborat de niște minți diabolice, care pro- i movează cu totul alte interese decât „recunoștința față de eroii-martiri”. Confirmarea vine din realitate: marii benefici- ■ari ai acestei legi nu au fost nici urmașii eroilor-martiri, nici j răniiții Revoluției, ci impostorii grupați în jurul lui Ion Iliescu. [Aceștia au primit terenuri în zone de lux, „s-au învârtit” de

I spații comerciale, au scăpat de impozite, au traficant certificate de revoluționar și încasează rente pe viață.

Faptul că o asemenea lege a fost promovată în 2004, la 14 ani de la *lovituție*, arată reaua-intenție a legiuitorului și complicitatea președintelui de atunci. În fond, legea din 2004 _ aflată încă în vigoare - întărește privilegiile acordate impostorilor prin legile anterioare. Mai mult, introduce formulări interpretabile, care lasă aplicarea ei la bunul-plac al celor care o aplică.

La o analiză atentă, întreaga lege este aruncată în aer de o formulare prevăzută la Articolul 8: „De prevederile prezentei legi nu beneficiază (...) persoanele care au organizat, au acționat, au instigat și au luptat, sub orice formă, împotriva Revoluției”.

Stop joc! În condițiile în care nici legea 341, nici vreun alt act normativ nu definește *Revoluția*, cine poate stabili unde începe și unde se termină aceasta? Mai departe: cine poate determina cu precizie dacă o anumită acțiune sau o anumită persoană a fost *de partea Revoluției* sau *împotriva Revoluției*?

Până de curând, nimeni nu s-a întrebat care a fost, de fapt, rolul unor lideri ai CFSN (Consiliul Frontului Salvării Naționale) în decembrie 1989. Părea lege de la Dumnezeu că *frontiștii* au fost părinții de necontestat ai Revoluției române. Și că tatăl lor, Ion Iliescu, a fost întâiul revoluționar al țării.

Între timp, eșafodajul minciunii s-a prăbușit. Din ruinele sale se ridică o întrebare îngrozitoare: și dacă marii noștri revoluționari au fost, de fapt, contrarevoluționari?

Revoluția anticeaușistă s-a încheiat pe 22 decembrie, odată cu fuga și arestarea dictatorului. La această revoluție n-au existat nici Ion Iliescu, nici Silviu Brucan, Nicolae Militaru, Cico Dumitrescu, Mihai Lupoi sau Gelu Voican Voiculescu. Toți aceștia au intrat în scenă în după-amiaza de 22 decembrie, când elanul revoluționar amenința să spulbere întregul sistem comunist, nu doar clica lui Ceaușescu. Grupul pro-sovietic Iliescu-Militaru-Brucan a stopat acest „pericol” provocând o baie de sânge.

Și atunci, ce au fost acești indivizi: revoluționari sau contrarevoluționari? Iar dacă „au organizat, au acționat, au instigat și au luptat, sub orice formă, împotriva Revoluției” - cum scrie în Articolul 8 din Legea nr. 341/2004 -, de ce au beneficiat sau beneficiază ei de privilegiile statutului de revoluționar?

Dureros este că și acum, la 21 de ani de la Marea Diversiune, Institutul Revoluției Române - organism de stat, aflat în subordinea Senatului României - este condus de doi regizori ai tragediei din decembrie '89: Ion Iliescu și Gelu Voican Voiculescu.

9 martie 2011

Martirii sticlelor de vin

Revoluția s-a făcut și împotriva minciunii și a imposturii? Daaaaa??? Atunci, haideți să terminăm cu minciuna și cu impostura! Sunt prea de-ajuns 21 de ani de fals martiraj! Sunt prea multe cruci pe care scrie „erou martir”! Inflația de eroi, bine clocită propagandistic, diluează chiar și esența acestui termen, convenit celor care cu adevărat au murit eroic în lupta ■cu dictatura lui Ceaușescu sau cu teroriștii lui Iliescu.

Vreți adevăr? Vreți demnitate? Pregătiți-vă atunci pentru situații crude! Cereți-i primarului din Giurgiu să dea jos plă- Icuța pe care, deasupra a șase nume, scrie „Eroii Revoluției din 123 XII 1989”! Au murit, săracii, entuziaști și nevinovați. Dar Ku asasinați mișelește de cruzii teroriști, ci călcați de mașina condusă de un șofer beat. Merită să le publicăm numele, spre ■veșnica lor pomenire: Adina

Vasile, 15 ani, elevă; Teodor I Cociș, 20 de ani, șofer; Iulian Manole, 23 de ani, fotbalist; Ion Cimpoiu, 38 de ani, tractorist; Gheorghe Văduva, 42 de ani, zidar; Traian Enache, 61 de ani, pensionar. Se aflau cu toții în gtradă, bucurându-se că au scăpat de *tiranul Ceaușescu* - așa Cum i se spunea mai nou la televizor - când a intrat în ei im.așina fabricii de lapte. „Odiosul terorist” era Ion Zîmbrea, Ișofer în vârstă de 27 de ani. Procurorii au reconstituit cu exactitate cantitatea de alcool pe care o ingurgitase Zîmbrea înainte de a intraîn mulțime: un pahar de vin roșu la cumnatul său, patru pahare de vin (tot roșu) acasă, un litru de vin alb

la ușa șefului său și un pahar de vin (ei, aici avem un mister al Revoluției: nu știm culoarea vinului!) la nașul său.

Cele șase victime au lăsat în urma lor durere nesfârșită și inimi împietrite, dar nu sunt eroi ai Revoluției! Astfel de accidente se petrec zilnic pe șoselele României. Oameni nevi-novați spulberați de șoferi bezmetici. Și nu sunt eroi martiri ai vreunei revoluții.

Serialul „Misterele Revoluției” este abia la început. De-a lungul lui veți descoperi tot felul de eroi martiri. Unii au fost împușcați după ce trăseseră ca la balamuc, omorând în stânga și-n dreapta. Altul s-a cocoțat pe acoperiș pentru a fixa antena, a căzut și a murit. Acum are plăcuță de erou martir. Ce să mai spunem de patriotul care, în entuziasmul general, a furat un televizor din Județeană de Partid, a rupt-o la fugă ca să nu i-l ia alții, s-a împiedicat și a dat cu capul de bordură, iar televizorul, ticălosul, a venit peste el ca un bolovan?! Moartea a fost instantanee, iar martiriul asigurat.

Mai există și categoria luptătorilor pentru victoria Revoluției, oameni care trăiesc și pe care-i plătim pentru vitejia lor. Unul s-a rănit la mână când tăia porcul; i-a scăpat cuțitul și a căpătat astfel o rană revoluționară; trei martori onești au declarat sub jurământ că porcul avea o privire de mercenar arab. Un alt patriot și-a scos certificat de luptător pe baza unui cucui terorist ivit în frunte, pe când deschidea sticla de șampanie; lovitura dopului a fost necruțătoare.

Revoluția s-a făcut pentru a elimina minciuna și impostura? Atunci să despărțim Revoluția de minciună și de impostură! Avem eroi adevărați, avem martiri adevărați. Să-i separăm de mincinoși, să-i despărțim de impostori! Este omagiul suprem pe care-l putem aduce unor oameni care chiar și-au riscat viața pentru libertate.

30 aprilie 2011

Cu degetul pe trăgaci

A fost nevoie să treacă 21 de ani pentru ca un om care a ucis la Revoluție să facă spovedanie publică. Nu în sufrageri^e, nu în cartier, ci în fața națiunii. Se numește Pompiliu Biolan, are 60 de ani și trăiește cu povara de a fi ucis crezând că face Ilbina. Un terorist mai puțin, o șansă în plus pentru popor – și-a zis atunci inginerul-maior de 39 de ani. Dar a greșit cumplit, iar asta îl va urmări toată viața.

J La Revoluție, Biolan a coordonat Gărzile Patriotice care păzeau uzina Progresul din Brăila. De cine o păzeau? De teroriști, evident. Când toată țara lupta eroic cu inamicul invizibil, despre care la televizor se spunea că este feroce și însetat de sânge, nu se cădea ca un bărbat puternic să stea deoparte. Pompiliu Biolan nu a vrut să fie laș. Căutând statutul de erou, l-a devenit ucigaș.

„Pe 24 decembrie a venit la poarta uzinei un grup de oameni din cartier. Spuneau că la apartamentul unui fost mili- ■ țian, Dumitru Preoteasa, s-au cărat mai multe lăzi cu muniție. Mi-au arătat dimensiunile cutiilor și am dedus că ar putea fi Izincuri cu gloanțe. Pe fondul acelei nebunii am mers să văd despre ce este vorba. Am ajuns la bloc, am sunat la ușă și am Ippus că sunt de la Armată. Niciun răspuns. Au ieșit vecinii de etaj și mi-au spus că acasă e bătrânul Preoteasa, cu soția, nora și nepotul. Un vecin a strigat și el la ușă, dar nimic. A ■ mai apărut și o patrulă de Gărzi Patriotice, de la o uzină din [aproiere. Aveam un pistol Carpați. Am strigat: «Deschide, că I trag!». Și am tras un foc lângă broască. Un băiat de la Gărzile (Patriotice, speriat și el, m-a întrebat: «Ce fac, trag?»). Și eu, prost, am zis: «Trage!»,».

Biolan și camarazii săi erau convinși că bătrânul din spa- I tele ușii este înarmat până în dinți. Doar era fost milițian, iar ful său lucra și el la Miliție... Și cum

la televizor se spunea clar [că securiștii... ba chiar și milițienii... ar cam fi teroriști...

Dar, șoc: după rafala de mitralieră a luptătorului de la ■Gărzile Patriotice, Dumitru Preoteasa, grav rănit, a deschis [ușa. De cum l-a văzut, Biolan și-a dat seama de greșeala comisă. La percheziție, „lăzile cu muniție” s-au dovedit a fi ■cadouri de Crăciun.

Preoteasa (57 de ani) a murit a doua zi. Soția sa a fost mai [norocoasă, fiind lovită doar de un glonț în mână.

Într-un bloc întunecat, în plină isterie teroristă, s-au trezit față-n față oameni care se temeau unii de alții. Biolan și tinerii din Gărzile Patriotice erau convinși că în spatele ușii se afla un terorist nemilos. Preoteasa credea că este asaltat de teroriști. S-a uitat pe vizor, în tăcere, și a fost mitraliat.

Pensionarul n-a răspuns și n-a deschis *de frică*. Revoluționarii, la rândul lor, au tras *de frică*. Fiecăruia îi era o teamă cumplită să nu tragă celălalt primul. De aceea, Biolan a tras orbește, mișelește, nebunește.

Biolan n-a făcut nicio zi de pușcărie, deși recunoaște: „Eu am condus acțiunea și am dat acel ordin de tragere. Îmi pare rău pentru viața aceluia om. Dar nu trebuie să judeci niciodată o situație scoțând-o din context. Dacă acum, pe timp de pace, m-aș duce la ușa cuiva cu mitraliera și aș trage, da, ar fi crimă. Dar atunci era cu totul altceva”.

Nici tinerii din Gărzile Patriotice n-au fost condamnați. Primul impuls e să te revolți. Dar apoi te pui în situația lor, în data de 24 decembrie 1989, când trebuia să tragi repede ca să nu fii tu cel împușcat...

Dacă n-aș fi trăit acele zile „la puls 200”, nu l-aș înțelege pe Pompiliu Biolan. Dar nu pot uita că și eu am stat cu degetul pe trăgaci. Atâta doar că am fost mai norocos. Despre asta și despre adevărații criminali de la Revoluție, în ziarul de mâine.

9 mai 2011

La revoluție! La revoluție!

Pe 22 decembrie 1989, când la televizor s-a anunțat că „dictatorul a fugit”, tocmai făcusem pomana porcului și pusesem de o miuță în spatele grădini. Strigătul speriat al unei vecine, în liniștea uliței, m-a aruncat direct în fața televizorului - alb-negru, pe lămpi -, de care nu m-am desprins până în dimineața de 23. Am văzut, am auzit și am notat totul,

ca ^u^ disperat, de parcă eram martor la răstignirea Mântuitoru^{lui} și voiam să contribui cu propria-mi evanghelie la viitoarea Sfântă Scriptură. Atunci notam doar pentru mine, mai ^u^tr-un carnețel, apoi într-un caiet școlar și în cele din urmă într-un caiet studentesc. Nu știam că peste ani voi face același cru, dar pentru o țară întreagă. Și pentru nevoia universală Ijje adevăr.

A doua zi, nedormit și hipnotizat de ceea ce văzusem la televizor, aveam un singur gând: *la revoluție, la revoluție!* Am cercat să mobilizez forțele patriote de pe uliță pentru a apăra comuna de teroriști. Se zvonea că Dăscălescu, prim-ministrul i Ceaușescu, e ascuns în munții Gorjului și se pregătește să ptece punctele vitale din satele submontane: primăria, școala, dispensarul, alimentara și biserica. Tot ce-am reușit a fost să ■constat că Miliția, prin cei doi reprezentanți ai săi din comună, ecuse de partea poporului. Pe Dăscălescu n-a fost chip să-l ădesc, oricât am scotocit prin văioage.

Am luat o ocazie și am plecat la Târgu-Jiu. Acolo, în fața Județenei de Partid, puhoi de lume. Cei mai curajoși dintre ■gorjeni îi scoteau ochii sau îi puneau mustați lui Ceaușescu, tablouri pe care apoi le aruncau de la balcon: *zvârrrrr!* Și *fiiraaaaa!* Și *oleeeee!* Alții, mai creativi, îi puneau colți de vampir. ■Odată aterizate în piață, tablourile aveau aceeași soartă ca »olumele de omagii: erau arse pe rug.

Eram de-a dreptul entuziasmat. Îi priveam pe cei de la falcon cu o admirație aproape religioasă. Eram chiar mândru sunt contemporan cu ei și cu acele vremuri revoluționare. Bucuria mi-a fost stricată de Pedro, vechiul meu coleg și prieten, care cunoștea bine Târgu-Jiul. El mi-a spus că ăla cu portavocea e avocat și a fost închis pentru trafic de influență, că aia care strigă „*Libertate! Libertate!*” e doctoriță și a fost arestată pentru luare de mită... Veniseră din arestul Miliției direct la balcon. *Ei bine, dar în balcon se află vreunul care nu e pușcăriaș?*, l-am întrebat eu, naiv.

S-ar putea să fie vreo trei pe care nu-i cunosc, mi-a răspuns Pedro. Și balconul gemea de lume...

I Dezamăgit, am hotărât să plec la București. Iar Pedro a zis că merge cu mine. Am urcat în primul tren, am schimbat la Filiași, iar după-amiază -era încă lumină -am coborât în Gara Basarab. De acolo am mers pe jos prin Grozăvești și am ținut-o

de-a lungul Dâmboviței până la intrarea în Politehnică. Ne țineam departe de căminele studențești, pentru că știam – tot *de la* televizor – că au fost minate de teroriști și oricând pot sari în aer.

La facultate ne așteptau zile eroice și tembele. Convinși că luptăm cu teroriștii, era să ne ciuruiți unii pe alții. Dacă m-aș lua după ce povesteam în primii ani de după Revoluție, chiar am împușcat vreo doi teroriști. Un milițian și, probabil un securist (l-am recunoscut după uitătură). Dar despre asta, în ziarul de mâine.

10 mai 2011

Am fost vânător de fantome

În seara de 31 decembrie 1989, când m-am întors acasă, în Brădicenii Gorjului, după o absență nemotivată de opt zile, ai mei mă priveau ca pe o fantomă. Atâția cunoscători de pe uliță le spusese că sigur am murit eroic, pentru că – *i-auzi ce spune la televizor!* – sinistrul dictator și clica sa de teroriști au făcut peste 60.000 de victime, încât mai era puțin și mi se pregătea parastasul. Dar am apărut pe uliță ca un moroi – așa se spune pe la mine, prin Oltenia-, pe un întuneric ca smoala, în timp ce dinspre capul satului se auzeau colindătorii. *Ce bine e să mergi cu Plugușorul*, mi-am zis. *Suni din zurgălăi, nu tragi cu mitraliera...*

Mai grea decât întâlnirea cu teroriștii, din cele opt zile de păzit Politehnica bucureșteană, a fost revederea cu cei ce mă așteptau acasă. Nu găseau nicio noimă în plecarea mea „la revoluție”. *Puteau să te împuște*, mi-au zis, cu o logică zdrobitoare. *Ei, să mă împuște... Mai bine i-am împușcat eu pe ei!*

Și le-am povestit cele mai palpitante întâmplări inventate vreodată. Cum veneau teroriștii pe după căminele studențești din Regie, cu ditamai

pușcoacele, cu veste antiglonț și cu ochelari în infraroșu. Și cum i-am așteptat după niște boscheți, pe malul Dâmboviței, în fata cantinei Rl. Iar când au vrut să ne facă zob cu armele lor infernale, *pac!*, am doborât unul. Și iar *pac!*, l-am dat gata pe altul. Unuia i-am tras drept în frunte, am precizat eu. Era terorist-milițian, nu încape îndoială. Iar celuilalt i-am tras în inimă. Aici nu mai sunt sigur, dar cred că era securist. Așa mi s-a părut după uitătură. În orice caz, era terorist, deci trebuia să moară.

De ce am croșetat povestea asta? Simplu: pentru că îmi era rușine să vin acasă, după opt zile de revoluție *în care au murit peste 60.000 de români* (așa știam atunci), și să spun că n-am împușcat niciun terorist. Mi se părea că, într-o țară plină de leroi, aș fi trecut drept cel mai mare toloMAC. Să ai 21 de ani, armata făcută la parașutism, să ți se dea pe mână un pistol-mitralieră cu 120 de cartușe și să nu pui umărul la victoria Revoluției...

După vreo doi ani, le-am spus alor mei adevărul. Nu mi s-au părut dezamăgiți, ci mai degrabă ușurați. Parcă li se luase o piatră de pe inimă. *Lasă, mamă, că-i mai bine așa; teroriști-teroriști, dar poate că aveau și ei copii de crescut...* Doar eu mă simțeam aiurea, așa, golit de orice urmă de viteză...

Adevărul este că am avut noroc. În Politehnica noastră, m-am deosebit de eram student în anul II, n-am avut parte de nicio diversiune majoră. O singură dată era să clacăm: când o tânără – e care n-o cunoșteam și pe care nici n-am mai văzut-o vreodată – a început să strige în holul facultății: *teroriștii au ocupat Metalurgia!* Am fugit la decanat, am pus mâna pe arme și e-am instalat în posturile de tragere. Din spatele zidurilor de beton urmăream, prin câte-un ochi de geam, orice mișcare în clădirea Facultății de Metalurgie, de care ne despărțeau reo trei sute de metri. Dacă vreunul de acolo trăgea un foc accidental sau dacă vreo mașină accelera imprudent în zonă, ar

fi ieșit măcel. Eram nu doar cu nervii întinși, ci și cu mâna e trăgaci. Un fior și mai puternic m-a scuturat câteva zile ai târziu, când am aflat că și la Metalurgie se făcuse, cam în același timp, un anunț similar: *teroriștii au ocupat TCM-ul!*

Spre liniștea mea trecută, actuală și viitoare, la Revoluție -am tras niciun glonț. Am primit sub semnătură 120, am redat sub semnătură 120. Iar de căminele din Regie nici nu m-am apropiat în acele zile, pentru că *se știa* - evident, fals -

— că toate „P”-urile (inclusiv P19, în care eram cazat de un an și ceva) fuseseră minate de teroriști.

Abia mulți ani după aceea am înțeles că marii teroriști nu se aflau nici prin Politehnică, nici prin boscheți sau pe străzi, ci la televizor. Ne chemau pe noi de la pomana porcului, ne puneau arma-n brațe și ne întărâtau prin anunțuri mincinoase, băgându-ne frica-n oase.

Aveau nevoie de carne de tun. Era și pentru ei, într-un fel pomana porcului.

11 mai 2011

Noua revoluție a lui Ion I.

„Realegerea lui Traian Băsescu este o rușine pentru electoratul român!”, a tunat Ion Iliescu, sâmbătă, la Brașov, în fața a peste 200 de revoluționari arondați PSD.

În orașul de sub Tâmpa s-a desfășurat Conferința Națională a Blocului Național al Revoluționarilor (BNR), organizație de viteji și impostori al cărei președinte de onoare este însuși Ion Iliescu. Acesta a îndemnat la o schimbare politică similară celei din urmă cu 21 de ani și cinci luni, menționând că „trebuie reanimat spiritul din decembrie 1989”.

„Spiritul din decembrie 1989” a spus? Păi, haideți să-l reînviem împreună! Dar pentru asta trebuie să-l aducem de acasă pe Teodor Brateș, care are deja 21 de ani de pensie. Fără minciunile sale criminale – „securiștii au otrăvit apa la Sibiu, Timișoara , „au pus bombe aici, la Televiziune, să sărim în aer”, „teroriști cu blindate vin spre Televiziune”, „trei camioane cu teroriști se îndreaptă spre Aeroportul Otopeni” –, furia revoluționară s-ar fi declanșat mai greu.

Apoi, trebuie înviați Silviu Brucan și Nicolae Militaru. Primul este – era – expert în manipulare prin televiziune, iar fără el îi va fi greu șilui Brateș. Ce „strâmbe” să bage

pe post? Ce bilețele să citească? Mai ales că nici Dan Mărțian, producătorul discret de știri otrăvite, nu se mai află printre noi...

| Nicolae Militaru, generalul bolnav de sovietită, este o i piesă esențială. Nimeni nu-l poate egala în cinism, cruzime, porniri criminale. Doar el e în stare să trimită la moarte sute de oameni pentru că „așa e la revoluție”. Setea sa de sânge nu are corespondent în Armata română de astăzi, construită ■după principiile NATO. Iar dintre bătrânii generali școliți la ■Moscova anilor'80, cei educați să mănânce ficat crud, nu mai ai pe cine conta. Unii s-au dus, alții își tratează reumatismul.

L Dar pentru o revoluție precum cea din '89 mai este nevoie Ide câteva piese grele. Gelu Voican Voiculescu trebuie să-și I scoată de la naftalină costumul kaki și kalașnikovul, iar pen- 1! tru a-și reface barba sură mai are nevoie de două-trei luni.

Ce mai contează câteva luni după ce ai îndurat atâta amar de breime tirania lui Bănescu?!

t Nimic fără Lupoi, nimic fără Cico! Fostul căpitan/minis- ■tru/senator (FSN/PRM/PNL) și fostul contraamiral/consilier prezidențial (al lui Iliescu, bineînțeles) sunt de neînlocuit în a da ordine tembele, prin televizor, Armatei române.

f Generalul Stănculescu va fi adus direct de la Jilava, pentru a superviza cineva, profesionist, măcelul de la Sibiu. Și pentru a avea cine să facă avioane de hârtie în timpul procesului Băseștilor, la Târgoviște.

ț Petre Roman va îmbrăca din nou puloverul revoluționar (tricotat de Mioara... sau de Silvia...) și va declara că a fost la baricadă, chiar dacă nu va fi nicio baricadă. Îl vor vedea pe el niște studenți, în declarații ulterioare, iar Brucan îl va propune prim-ministru.

I Și totuși, chiar dacă toți aceștia vor fi aduși de la pen- Ișie sau din cavouri de eroi ai patriei, tot nu va fi suficient.

Mai e nevoie de ceva: de marea Uniune Sovietică. Dar iacă trebuie, o refacem și pe ea, lipind cu aracet cele 15

Vedeți de ce e nevoie de Teodor Brateș? Cine-i mai poate face o prezentare atât de frumoasă unui patriot scolarit la Moscova și călit în lupta cu regimul burghezo-moșieresc?

17 mai 2011

Autodenuntul lui Ion Iliescu 9

„CEDO este o instanță care e în afara realităților istorice!”, a decretat Ion Iliescu, revoltat că o instanță europeană a deschis calea judecării drepte și obligatorii pentru crimele din decembrie 1989. Bătrânul stalinist a completat: „Autoritățile europene nu ar trebui să ia în seamă obrăznicile lui Doru Mărieș și ale celor ca el”.

Haideți să vedem în ce constau „obraznicile lui Mărieș și ale celor ca el”. Doru Mărieș, președintele Asociației „21 Decembrie 1989”, a îndrăznit să se adreseze Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) pentru că statul român, prin SRI, a încălcat articolele 3 și 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (tratamente inumane sau degradante, respectiv dreptul la respectarea vieții private și de familie). Se întâmpla în 1990, în plin regim Iliescu, când la cârma SRI se afla Virgil Măgureanu, tovarășul de comploturi și de diversiuni al lui Ion Iliescu. Decizia Curții Europene: statul român trebuie să-i plătească lui Mărieș despăgubiri de 6.000 de euro.

Ceilalți autori de „obraznicii”, care și-au căutat dreptatea la CEDO, sunt soții Elena și Nicolae Vlase, părinții unui tânăr împușcat la Brașov pe 25 decembrie 1989. Aceștia au reclamat absența anchetei efective privind decesul fiului lor, Nicușor Vlase, și – demonstrând încălcarea articolu lui 2 din Convenția Drepturilor Omului – au obținut despăgubiri de 15.000

de euro.

„Curtea nu poate accepta că o anchetă este efectivă dacă se încheie având ca efect prescrierea responsabilității penale, în timp ce autoritățile au fost inactive. Amnistia este incompatibilă cu datoria pe care o are statul”, se arată în decizia Curții de la Strasbourg, dată în urmă cu câteva zile. Altfel spus, răspunderea pentru crimele din decembrie 1989 nu se prescrie niciodată.

Aceste fraze trebuie să fi fost receptate de Ion Iliescu ca niște cuțite înfipite în inima sa de patriot moscovit. Cum altfel ar putea fi interpretată reacția viscerală a fostului președinte? Să mai citim o dată: „CEDO este o instanță care e în afara realităților istorice!”. Exact așa le spune Ion Iliescu tuturor celor care contestă „teoria emanației”, conform căreia el s-a născut din spuma Revoluției (deși este evident că a fost crescut în incubatorul sovietic).

Când se înfurie, Ion Iliescu își pierde complet uzul rațiunii. Pe când era președintele României, zicea că „proprietatea e un moft”, asmuțindu-i pe mujici împotriva „noilor moșieri” și pe chiriași împotriva proprietarilor. Apoi l e-a dat indicații judecătorilor să nu mai retrocedeze casele naționalizate către foștii proprietari, deși legea spunea exact pe dos. Acum merge la departe: se răfoiește la Justiția europeană, furios că nu poate să o dresă precum pe cea românească în anii săi de glorie.

Neputința de a îngeuna Justiția îl împinge pe Ion Iliescu la o altă negliobie. Prin reacția sa iritată la adresa EDO, emanatul loviturii de stat spune întregii lumi că nu poate de acord să fie judecate dosarele Revoluției. Și că ucigașii din decembrie '89 trebuie să scape basma curată. Este o atitudine perfect consecventă a lui Ion Iliescu, care în nenumăratele sale mandate de președinte a făcut tot posibilul să-i salveze pe asasini, supunând Justiția și, în situații-limită, ape-

lând la grațieri.

I Ion Iliescu se autodenunță cu o seninătate uluitoare. Nu rea „la cremenal” și gata. Dacă e curat ca lacrima, de ce s-o teme de judecată? Iși apără propria piele sau.o apără și pe altora? Până una-alta, îi amintim bilanțul echipei sale de emanați”: aproape 1.000 de morți și peste 3.000 de răniți. Bunt și astea niște *realități istorice...*

27 mai 2011

Amnezia lui Dumitru Mazilu

Dumitru Mazilu **a** scos recent o cărțică de vreo 120 de pagini, intitulată vitejește „Revoluția română – zile și nopți de **dramatism** și **speranță**”.

Cum Mazilu **a** fost unul dintre **personajele** centrale din decembrie 1989, **dovadă** funcția de prim-vicepreședinte „ăpătată în Frontul Salvării Naționale (FSN), volumul **ar** fi putut **avea** un destin memorabil. Cu o condiție: să fie o lucrare serioasă. Și dimensiunile, și **abordarea** propagandistică, într-o impecabilă limbă de lemn, nu-i **dau** însă vreo **șansă** de a **ajunge la** cititori. Cartea este efectiv un rebut.

Dar nu impotența publicistică **a** lui Dumitru Mazilu șochează, cât oportunismul său greșos. În 1991, fostul colonel de Securitate publică un volum plin de nerv: „Revoluția furată”. O **adevărată** mărturie istorică, pigmentată cu informații care-i **descalficau** pe unii „**emanați**” ai Revoluției, precum Ion Iliescu și Silviu Brucan.

Între timp, Mazilu și-a **reconsiderat** poziția față de tovarășii săi din FSN. Și-a **șters** din minte toate nenorocirile de care-i **acuză** pe **aceștia**, **ajutat** fiind și de funcțiile publice pe care i le-a **dat**, generos, Ion Iliescu. De una **beneficiază** pe viață: membru în Colegiul Național al Institutului Revoluției Române din Decembrie (IRRD).

În noua sa carte, Dumitru Mazilu nu **mai** scrie un cuvânt despre „firul roșu” cu sovieticii, despre cursele cu TAB-ul spre Ambasada URSS, despre coteria Brucan-Iliescu-Militaru sau **aparitiile** dubioase ale „**teroriștilor**”. **Le-a** uitat pe toate. Acum știe doar **atât**: eroicul popor român l-a **doborât** pe Ceaușescu, iar un grup de patrioți, în frunte cu Ion Iliescu și – evident – cu Dumitru Mazilu, l-a **condus** cu **pricepere** și cu **spirit** de **sacrificiu** spre **democrație**.

Cum din **maculatura** tipărită în 2011 nu putem cita **nirn**^{ic}, să revenim la cartea din 1991. Mai exact, la un episod **pet**^{recut} în **dimineața** zilei de 23 decembrie 1989.

„**La** un moment **dat**, mi-am **dat** seama că rămăsesem singur în camera imensă a Directorului general al Televiziunii. (...) în **acele** clipe nu știam că în **aceeași** clădire și la **același** **îetaj** se **afla** o **altă** încăpere **dotată** cu **mijloace** de comunicare similare. Am **constatat** că **acolo** se **aflau** Ion Iliescu, Silviu Brucan, Petre Roman și alții. (...) Când **am** intrat, Ion Iliescu le **spunea** celor prezenți că se impune să **părăsim** **stația** de **televiziune**, urmând să ne fixăm Comandamentul într-un loc mai sigur... În câteva minute, un colonel de la MAPN ne-a **informat** că TAB-urile ne **așteaptă**. (...) Când **am** ajuns la ieșire, **am** observat că unul din TAB-uri tocmai pleca. Ne-am apropiat târâș de al doilea TAB. (...) TAB-ul s-a pus în miș- Icare. După câteva minute, ofițerul ne-a **adus** la cunoștință I că «mai avem puțin și **ajungem**». L-am **întrebat** pe tânărul lofițer unde mergem, iar el mi-a **răspuns** imediat: «Mergem la Ambasada Sovietică!». «De ce la Ambasada Sovietică?», l-am **întrebat** eu. «Păi, acolo **au** plecat ceilalți», ne **răspunseră** '1 militarii din TAB... Eram deja pe Șoseaua Kiseleff, în apropierea Ambasadei URSS. Clipele se scurgeau cu repeziciune, iar **aceeași** **întrebare** îmi sfredelea creierul: «De ce la Ambasada Sovietică?», «Cine luase o **asemenea** hotărâre și de ce?». (...) ■!Am înțeles că o **asemenea** opțiune nu putea fi **acceptată**. I-am ■cerut ofițerului să oprească, să **întoarcă** TAB-ul și să ne ducă la Comandamentul din fostul Comitet Central, unde **am** ajuns în jurul orelor 8.30-9.00”.

[Așadar, mergeau la sovietici... Între timp au dispărut și URSS, și **amintirile** lui Dumitru Mazilu...

5 iunie 2011

Iliescu *fo rever*

f Cine sunt **aleșii** pe viață **ai** României? Două personaje: patriarhul și Ion Iliescu. Un drept-credincios și un liber- cugetător.

f Primul, cu voia lui Dumnezeu, conduce Biserica Ortodoxă pomână. Celăl**alt**, în ultimele **sale** zile de șef **al statului**

(decembrie 2004), a înființat Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD), în fruntea căruia s-a instalat un „mandat permanent” (cum a scris în lege). De-acolo mai poate fi scos doar cu picioarele înainte, poziție în care – zicea odată – va ieși și din politică.

Nerușinarea bătrânului bolșevic atinge cote greu de imaginat. După ce a făcut măcel în decembrie '89, împreună cu echipa lui de „emanații”, s-a cocoțat definitiv pe mormintele martirilor, adjudecându-și – prin lege semnată de el însuși – dreptul exclusiv de a scrie istoria Revoluției! Alături îi sunt oamenii care au avut roluri sinistre în decembrie 1989 și de-a lungul întregului an 1990, de la Gelu Voican Voiculescu la Petre Roman și de la Cico Dumitrescu la Sergiu Nicolaescu.

Măcar pentru că au fost „jucători” la Revoluție, aceștia nu pot fi și „arbitri”. Istoria nu poate fi scrisă de actorii ei, ci de istorici, scriitori, ziariști etc. Ca să te încrâncenezi să impui, în numele statului român, propria-ți versiune despre propriile-ți fapte, trebuie să fie la mijloc o mare miză. De exemplu, ascunderea unor fapte oribile. Iar la nivel istoric, impunerea termenului de Revoluție pentru o evidentă contrarevoluție. Să nu uităm: la apariția „emanațiilor”, Revoluția oamenilor curați se terminase, poporul biruise, iar Ceaușescu nu mai avea nicio putere.

În primii săi șapte ani de funcționare, IRRD a tocat, din bani publici, 11.244.000 de lei, adică aproape trei milioane de euro. În contul acestor bani, nu a făcut nici cea mai mică dezvăluire despre obiectul existenței sale: Revoluția din 1989. Doar veșnica bălmăjeală cu care ne-a obișnuit Ion

Iliescu, ale cărui idei duce sunt îmbrățișate cu voioșie chiar și de oameni care la un moment dat vorbeau despre „revoluția furată” și despre „manevrele bolșevice” ale lui Ion Iliescu: Dumitru Mazilu, Petre Roman, Claudiu Iordache. Au revenit însă în front și acum cântă aria minciunii.

Ca și cum tocarea absolut inutilă a acestor bani n-ar fi fost suficientă, același Ion Iliescu a inventat și monstruoasă armată de revoluționari-impostori, care au supt de la bugetul de stat, până acum, sume de ordinul sutelor de milioane de euro. În schimb, nici Iliescu, nici tovarășii săi de „emanație” și nici zecile de mii de impostori cu certificat de revoluționar n-au adus vreo contribuție la aflarea adevărului despre decembrie '89. Cu toții au ridicat un homeric cor al minciunii, [care să le acopere diversiunea, crima și impostura.

8 iulie 2011

Iată-mă și complotist!

Am trăit s-o aud și pe asta: Ion Iliescu strigă că i se fură Revoluția și arată cu degetul spre complotiști!

După ce ani în șir a fost acuzat că a furat Revoluția și că a complotat în cadrul unui grup filosovietic pentru a-l răsturna I, pe Ceaușescu și pentru a lua el puterea, Marele Emanat face o piruetă spectaculoasă și răspunde cu dibăcia unui vechi activist.

Sigur că nimeni nu-și poate apropria teribilul decembrie 1989, aceea e o pagină de istorie pe care ne tot străduim s-o elucidăm, dar Ion Iliescu se referă la ceva mult mai aproape de preocupările sale actuale: Institutul Revoluției Române din Decembrie 1989 (IRRD). Mai exact, intenția Guvernului – anunțată de ministrul de Externe, Teodor Baconschi – de a desființa această instituție bugetofagă și inutilă și de a prelua ■ întreaga cercetare în cadrul unui muzeu

național al dictaturii Jcomuniste.

1 În șase ani și jumătate, IRRD a înghițit aproape trei milioane de euro din bani publici și nu a mișcat nici măcar un deget în direcția adevărului istoric. Ba, dimpotrivă, singura sa preocupare a fost aceea de a-i combate violent pe cei care fi-au permis să sape la rădăcinile Revoluției și să-i pună la ndoială spontaneitatea.

— Rugat luni de un redactor de la „Adevărul” să comenteze anunțata desființare a IRRD, Ion Iliescu i-a răspuns astfel: „Este o ticăloșie fără margini, la care ați contribuit și dvs., și fedactorul-șef al dvs.! De cevămiră această inițiativă?! Sunteți parte a acestui complot, ar trebui să vă bucurați acum!”.

Nu știu dacă reporterul s-a bucurat sau nu, dar eu vă spun sincer că trăiesc o mare bucurie. Dacă n-am reușit încă, pînă investigațiile făcute împreună cu colegii mei, să determi_nă Justiția să-i judece pe ucigașii de la Revoluție și pe instigatori_i lor, măcar să nu-i mai vedem „cercetând” Revoluția pe b_nii noștri! Nu de alta, dar suntem într-un absurd mai mare decât cel de pe vremea lui Ceaușescu: în timp ce Nea Nicu măsluia istoria vremurilor sale chiar în timp ce domnea, Nea Nelu falsifică istoria vitejiei sale revoluționare la șapte ani de când a pierdut puterea.

Ieri, prin Agerpres, Ion Iliescu a venit cu niscaiva completări: „Ei vor să unească totul sub sceptrul lui Vladimir Tismăneanu și să desființeze în acest fel Institutul Revoluției Române. Ăsta-i gândul lor. E o ticăloșie ordinară, care a fost susținută printr-o campanie de «Adevărul», și Baconschi este instrumentul acestei ticăloșii. Vor să desființeze Institutul Revoluției Române și să preia Tismăneanu toată cercetarea”.

lată-ne, așadar, și complotiști! Ar trebui să-i mulțumim lui Ion Iliescu: este primul personaj public care recunoaște contribuția „Adevărului” la spargerea monopolului iliescian asupra unei Revoluții în care, deși am numărat 1.116 morți, gloanțele n-au atins niciun emanat.

Indiferent cui i-ar fi încredințate fonduri pentru a cerceta, de aici înainte, misterele și crimele Revoluției, va fi infinit mai bine, mai corect și mai decent decât menținerea acestei misiuni istorice în mâinile găștii lui Ion Iliescu.

13 iulie 2011

Pomanagii fără rușine

Nici n-a apucat premierul Emil Boc să zică două fraze despre reducerea privilegiilor acordate în

prezent „revoluționarilor”, că s-a și stîrnit gâlceava.

Deocamdată, câteva asociații de revoluționari doar au mârâit. Dar amenințările le scapă printre dinți, iar șanșajul strigă din gâtlejurile bine hrănite ale unor profitori.

Sunt oameni care de 21 de ani nu fac nimic, doar înca- Îsează bani frumoși de la bugetul de stat. Mai dau câte-un comunicat, mai trimit câte-o scrisoare deschisă, mai organizează câte-o comemorare. Adevărata utilitate și-o arată în campaniile electorale, când unii lucrează pentru PSD, iar lalții pentru PDL – cele două vlăstare răsărite din trunchiul putregăit al FSN.

Li numim „revoluționari” pentru că și-au tras un certificat în acest sens. Alte sute de mii de oameni au merite egale sau fpoate mai mari decât ei, dar nu s-au repezit la certificatele aducătoare de privilegii. Aceia de ce n-ar fi revoluționari? Pentru că au mai mult bun-simt? Pentru că nu au renunțat la demnitate?

Unii „revoluționari” au luptat și continuă să lupte pentru adevăr. Dar o fac pe banii noștri, fără să ne întrebe dacă suntem de acord să-i plătim sau nu. Corect ar fi să-și facă ONG-uri și să bată din ușa în ușa pentru a-i convinge pe oameni să-i susțină financiar, așa cum fac militanții de toate felurile, de 'la restauratorii bisericilor la salvatorii naturii. Dacă societatea ar considera că merită să fie reprezentată de acei cetățeni în diverse acțiuni civice, le-ar alimenta conturile. Dacă nu – Inu. Dar e de-a dreptul revoltător să-ți fie luați banii cu forța, printr-o lege absurdă marca Ion Iliescu!

Legea 341 din 2004 prevede, la articolul 3 („pentru cinstirea memoriei celor care și-au jertfit viața și în semn de grațitudine ITată de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române pin decembrie 1989”), instituirea următoarelor titluri:

1. Erou-Martir al Revoluției;

2. Luptător pentru Victoria Revoluției (cu trei subcategorii: K. Luptător Rănit; b. Luptător Reținut; c. Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite);

j 3. Participant la Victoria Revoluției.

Dintre cele trei categorii, doar ultima are caracter onorific. ■ Toate încadrările de la punctele 1 și 2 presupun recompense și materiale consistente. Iar acest criteriu a făcut ca, în prezent, dintre cei 21.243 de „revoluționari” listați în Monitorul Oficial nr. 467bis, din 7 iulie 2010, un număr de 21.054- reprezentând

99,11% din total – să beneficieze de indemnizații și de alte avantaje (2.059 de urmași ai unor eroi-martiri, 2.226 de răniți 588 de reținuți, 169 de răniți + reținuți, 16.012 luptători re-marcați pentru fapte deosebite)! Doar 189 au ales să fie „impli”, participanți la Victoria Revoluției”, adică să nu ia bani.

După cum vedeți, dintre cei 21.054 de „revoluționari” plătiți din banii noștri, doar 5.042, adică 23,94%, sunt răniți reținuți sau urmași de eroi-martiri! Marea masă a profitorilor (mai mult de trei sferturi dintre beneficiarii „rente de revoluționar”) se ascunde în capitolul „luptători remarcați prin fapte deosebite”. Iar sumele nu sunt deloc mici: cele mai multe astfel de rente se situează între 20 și 30 de milioane de lei vechi.

Domnule prim-ministru, domnilor parlamentari, aici trebuie să intre bisturiul următoarei legi! Dacă aveți respect față de impozitele plătite de milioane de români, față de pensiile mici ale bătrânilor sau față de salariile de mizerie ale profesorilor, terminați cu pomenile nerușinate acordate „revoluționarilor”! E prea de-ajuns că abuzul dăinuiește din 1990, de când FSN-ul lui Ion Iliescu a plantat această excrescență obraznică pe trupul României!

18 iulie 2011

O tară de revoluționari

Am călcat pe mușuroiul cu furnici! Nici politicienii prinși cu ocaua mică nu au reacționat atât de visceral precum acești „revoluționari” care țin cu dinții de privilegiile căpătate de la regimul „revoluționarului” Ion Iliescu.

Unii zic așa: fără noi, „revoluționarii”, trăiați și azi în comunism! Vorba lui popa Balaban dintr-un sat băcăuan: „Dacă nu eram eu, și-acum erau comuniștii la putere în Motoșeni. • Așadar, dictaturile comuniste se prăbușeau peste tot, numai în România ar fi dăinuit o veșnicie.

A venit vremea să privim adevărul în față, eliberați de emoții, de patetism și, dacă se poate, de interese: cu sau fără „revoluționarul” X sau Y, regimul Ceaușescu ar fi fost zdrobit, căci marile puteri ale lumii asta decisese. Noi, cei care am ieșit în stradă, am fost masă de manevră, le-am servit drept acoperire celor care acționau după un plan bine stabilit. Sigur ■ă ne-am pus viața în pericol, dar nu am făcut-o cu gândul la avantaje materiale! Așa au gândit milioane de români pentru kare demnitatea mai înseamnă ceva. Dacă ar fi gândit altfel, acum n-am avea 20.000 de „revoluționari” cu certificat, ci vreo două-trei milioane.

Dintre cei 21.243 de „revolutionari” listah în Monitorul Oficial nr. 467

bis, din 7 iulie 2010, marea majoritate-16.012 – nu sunt nici răniți, nici urmașii decedaților, ci „luptători remarcați pentru fapte deosebite”. Iată cum este definit acest titlu prin Legea 341/2004: „cei care, în perioada 14-25 decembrie 1989, au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au apărut până la data judecării dictatorului, în localitățile unde au luptat pentru victoria Revoluției române în decembrie 1989, precum și celor care au avut acțiuni dove- ite împotriva regimului și însemnelor comunismului între 4-22 decembrie 1989”.

Câți vă recunoașteți în această descriere? Nu vi se pare că mare parte a populației urbane chiar asta făcea? Nu credeți ||ă ați fi meritat certificat de „revoluționar”?

k Să facem câteva calcule. În luna mai 2011 se aflau în plată j 15.966 de „revoluționari”, cu o indemnizație medie de 2.412 (lei (la momentul respectiv, 587 de euro). Cheltuială totală: ȧ.372.000 de euro pe lună. Asta înseamnă 112.464.000 de euro pe an. În zece ani, suma depășește un miliard de euro! Plus [terenuri. Plus spații comerciale. Plus transport gratuit. Plus Kcutire de impozite.

I Prin comparație, 206.382 de veterani de război ne costă, ■unar, 7.223.000 de euro. Mai puțin decât cei 15.966 de revo- uționari! Știți de ce? Pentru că indemnizația medie a unui fceteran de război – incluzând invalidii și văduvele de război- fcste de 145 de lei, adică de 35 de euro pe lună. Recunoștința

față de un veteran de război este de 16,6 ori mai mică decât cea față de un „revoluționar”! Unii au luptat pe front (de la Odessa până-n Munții Tatra) câțiva ani. Ceilalți au stat pe baricade (loco) câteva zile.

Ar fi timpul ca „revoluționarilor” remarcați prin fapte deosebite” să le crape obrazul de rușine.

19 iulie 2011

Impostori și profitori

Din nou, despre „revoluționari” și privilegiile lor. E un subiect care arde mai tare decât arșița verii. Bravura purtătorilor de certificat binefăcător este eclipsată de umilința la care sunt supuși, de 21 de ani, milioanele de români care plătesc – unicat în lume! – *un serviciu al vitejiei de sâmbătă până marți*.

„Revoluționarii” cu certificat se bat cu pumnul-n piept că au luptat pentru libertate și democrație. Dar acum se comportă exact pe dos: contestă violent libertatea celorlalți de a se exprima în legătură cu Revoluția și, mai mult, nu recunosc principiul democratic al supremației majorității.

În prezent, o majoritate covârșitoare a populației se pronunță împotriva drepturilor de care beneficiază „revoluționarii”, considerându-le exagerate sau chiar abuzive. Acestei majorități tăcute și civilizate i se opune o minoritate interesată și agresivă, care e convinsă că, la nevoie, „mai face o revoluție”. Milioane de oameni trebuie să ia aminte: dacă umblă la privilegiile „revoluționarilor”, *nu va mai rămâne piatră pe piatră în Țara Românească!* Metoda și tonul imperativ nu au nimic din idealismul lui decembrie '89, ci aduc a taxă de protecție: *ori ne*

plătiți, ori o să vedeți voi! Regret că trebuie să le spun distinșilor „revoluționari de profesie”: cu asemenea manifestări pot ajunge doar la pușcărie sau la balamuc.

Va fi un test important și pentru partidele politice. Cum se vor poziționa ele? Vor avea înconștiența de a se pronunța pentru menținerea privilegiilor unei minorități în defavoarea majorității?

Pentru Guvern ar fi prima măsură de „tăiere”, de la intrarea în criză, care nu ar aduce pierderi electorale, ba dimpotrivă. Dincolo de voturi și procente, ar crește încrederea în Guvern, în responsabilitatea sa. Milioane de oameni ar aprecia faptul că, după 21 de ani, vine un prim-ministru și face ordine în această problemă revoltătoare. Dar va merge Boc până la (capăt sau a fost doar așa, o declarație de vară?

Dacă ai tăiat de la profesori, de la medici, de la funcționari, de la polițiști, de la militari, de la pensionari, de ce nu tai și de la „revoluționari”? Îi penalizezi pe cei care muncesc și îi premiezi pe „descurcăreți”? Multe i s-ar ierta Guvernului Boc, dar această dublă măsură – niciodată!

Există și câteva categorii de „revoluționari” care merită să fie sprijinite în continuare. Dar un lucru e cert: dintre cei 21.054 de „revoluționari” plătibili în acest moment – dintre care 15.966 chiar încasează renta lună de lună, rezonabil e să rămână cel mult 5.000 (răniți, urmași de eroi-martiri, eventual reținuți și cazuri speciale legate de traseul Ceaușeștilor spre Țargoviștea morții). Iar unii dintre aceștia, cu renta redusă, ăla cote rezonabile. Unuia arestat pe 21 decembrie și eliberat a doua zi nu poți să-i dai 24 de milioane pe lună, până la adânci bătrâneți! Nu vi se pare că o noapte de arest ne costă prea mult? Aproape 600 de euro pe lună, adică 7.000 de euro pe an, ceea

ce înseamnă 70.000 de euro în zece ani sau - de ce nu? - aproape 300.000 de euro în 40 de ani.

Scuzați-mă, dar un asemenea om, dacă nu este impostor, sigur se numește profitor!

20 iulie 2011

Ajunge cu privilegiile!

Impostura în care este învăluit fenomenul revoluționar din România pornește chiar din sediul Guvernului.

De-a lungul timpului, Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor (SSPR) a fost condus sau controlat de indivizi suburbani și rapace, gen Bebe Ivanovici, Emilian

Cutean și George Costin. Încurajați de mentorul lor Ion Iliescu, aceștia **au** făcut **averi** călcând pe cadavrele martirilor din decembrie 1989. Ani în șir, ei **au** dirijat **o** adevărată „fabrică de certificate”. Impostura **continuă** și azi, **prin** **p**_{re}. zența traseistului politic George Costin la șefia SSPR.

M-a întrebat **un** **cunoscut** – activ și entuziasmat în decembrie '89 – dacă și el e „pomanagiu”, așa **cum** am definit eu **o** **anu**mită categorie de „revoluționari”. Îi răspund pe această cale. **Nu**, „pomanagiu” nu este rănitul sau urmașul unui martir, căci acestuia i se **cuvine** **un** **ajutor** financiar și de aici înainte. „Pomanagiu” nu este nici cel care a **luat** bani până acum, ca „luptător cu merite deosebite”. „Pomanagiu” este însă acela care strigă în gura mare că trebuie să-l plătim **toată** viața chiar dacă **nu** este nici rănit, nici urmaș de martir...

Să fim bine înțeleși: **nu** avem nimic de decontat cu trecutul. Nu le cere nimeni să înapoieze banii pe care i-au **luat** din 1990 **încoace** (unii de la început, alții pe parcurs). **Cu** **o** **condiție**: să **nu**-și fi **confectionat** dosare false! Impostorii, cei care și-au inventat fapte de vitejie inexistente, **ar** trebui să dea înapoi **totul**, ba mai mult, să fie urmăriți penal. Doar impostorii, și doar pe bază de anchetă penală și hotărâre judecătorească!

În rest, să fie sănătoși domnii „revoluționari”. **Nu** au furat banii, ci i-au încasat pe baza unei legi. Atâta **doar** că **nu** mai **putem** accepta o asemenea lege! Vrem s-o schimbăm **cu** **una** decentă, care să **nu** ne mai **cocoșeze** pe noi, plătitorii de impozite. Căci trebuie să știe vitejii **cu** certificat: banii aceștia, care **cred** ei că li se **cuvin**, **nu** pică din cer, ci sunt adunați, **leu** **cu** **leu**, din **truda** celorlahi români. A celor care **nu** sunt „revoluționari”. Sau a celor care **au** ieșit în stradă în decembrie 1989, dar **nu** **au** **umblat** cu limba scoasă după certificatul

binefăcător.

Ultimul **cuvânt** îl are un cititor care, sub semnătura Marian Montanu, și-a postat mesajul pe www.adevarul.ro. „Nu am cerut și nu posed nicio diplomă de revoluționar. Nici nu vreau. Când, pe 21 decembrie, am înfruntat gloanțele, **nu** am făc^{ut} pentru bani, ci ca să-i văd plecați pe Ceaușescu și pe com^uniștii lui. Am manifestat inclusiv împotriva «drepturilor»^{lor} abuzive, cum erau pensiile de ilegaliști, magazinele spe^{cial}e etc. Acum văd că aceiași derbedei ne taxează fără rușine, la fel ca și ilegaliștii lor. Ilegaliștii de ieri, revoluționarii de azi!”

A venit timpul să fie auzită și vocea acestor oameni, obligați de prea multă vreme să-i plătească pe „descurcăreții” Revoluției!

21 iulie 2011

Revoluționarii-securiști

Perspectiva pierderii privilegiilor nesimțite îi face pe unii „revoluționari” să-și dea arama pe față.

Prin gâttejul lor **urlă** ticăloșia, lăcomia și impostura. Escroci de joasă speță **au** **pozat** multă vreme în „eliberatori” ai neamului românesc. În acest timp, și-au jecmănit compatrioții ca ultimii borfași. Prin complicitatea cu politicienii, în frunte cu tatucul lor, Ion Iliescu, ne-au **luat** banii sub pretextul că ne vând libertate. Ne-au **făcut** **un** bine, carevasăzică.

Iată cum **sună** **un** mesaj de „revoluționar”, semnat Liviu și postat ieri pe www.adevarul.ro:

„Revoluția română **v-a** dat libertatea să scrieți ce vreți despre revoluționari, să vă plimbați în toată lumea în concedii, să aveți mașini cu benzină în ele, să fiți patroni, să aveți presă liberă, zeci de canale de televiziune și posturi TV, să munciți în străinătate, să faceți politică și multe alte drepturi pe care până în

decembrie 1989 nici nu le visați. Francezii își respectă și le dau drepturi familiilor revoluționarilor și după 200 de ani, pe când noi, pe lângă faptul că nu toți revoluționarii se bucură de drepturi, mai sunt și denigrați. Rușine să vă fie!”¹ Rușine să-ți fie ție, milogule! La muncă, nu la întins mâna! În afară de 500-600 de euro pe lună, teren intravilan și extravilan, spații comerciale, gratuitate pe transportul în comun, scutire de impozite, vrei cumva și o plimbare pe Sena, să vezi cum sunt răsplătiți urmașii lui Robespierre? Ți s-a făcut dor de strănepoții pe care Marat nu i-a avut niciodată? Vrei să vezi cum se plimbă cu metroul parizian fantoma lui Danton, deghizată în cerșetori români – frații tăi de bunăstare șterpelită?

În raport cu noțiuni sacre precum libertatea, pentru care pretind că au luptat, profitorii Revoluției dâmbovițene se comportă ca niște mici ceașești de bodegă. Căci iată ce propun ei ca obiectiv principal, într-un manifest de mobilizare - imbecil și agramat - pentru lupta cea mare, programată în luna august:

„Adoptarea în regim de urgență a unor modificări la Legea audiovizualului, astfel ca:

- pe timpul emisiunilor TV, radio sau în articolele de presă scrisă, la menționarea numelor formatorilor de opinie care au desfășurat activități înainte de 1989, să fie

OBLIGATORIE menționarea funcțiilor politice, colaborarea cu fosta Securitate, presa comunistă în care și-au desfășurat activitatea etc.;

- pe timpul emisiunilor TV, radio sau în articolele de presă scrisă, la menționarea numelor formatorilor de opinie să fie OBLIGATORIE menționarea faptelor cu caracter penal săvârșite de aceștia înainte sau după Revoluția din decembrie 1989;

- prezentarea unor fapte care nu pot fi susținute cu documente sau argumente verificabile de către formatorii de opinie în emisiuni TV, radio sau în articolele din presa scrisă să fie sancționate cu interdicția de a mai apare în presa scrisă și vorbită, pe termen nelimitat, funcție de gravitatea susținerilor nefondate”.

Băieții au probleme nu doar cu bunul-simț, ci și cu limba română. Dar cunosc la perfecție tehnicile de manipulare din arsenalul Securității. Precum mentorul lor Ion Iliescu, joacă la intimidare și aruncă sugestii otrăvite. Metodele lor nu reprezintă însă o surpriză: zeci de „revoluționari - în frunte cu Gelu Voican Voiculescu - au fost dovediți turnători ai Securității, iar alte sute au dosare în așteptare.

Cu ocazia asta, vom afla și noi, poate, ce misiuni au executat ei în decembrie '89, sub pretextul luptei

pentru libertate.

P.S. Pentru a echilibra balanța, public și un mesaj din tabăra românilor fără certificat de revoluționar: „Dacă-i plătiți în continuare pe «revoluționarii» ăștia, eu nu mai plătesc taxel^e la stat. O să refuz sau o să găsesc o soluție să fac asta”. ^{Ideea} nu-i rea, poate așa vom reuși să-i scoatem pe premierul Emil Boc și pe președintele Traian Băsescu din tăcerea suspectă pe tema „revoluționarilor”.

28 iulie 2011

Ciulinii Revoluției *

Cei cinci frați Ciulin din Buzău sunt eroii noștri naționali. Sunt oameni mari, au între 35 și 46 de ani. Și toți binemerită de la patrie câte o indemnizație de revoluționar. Vreo douăzeci și ceva de milioane pe cap de Ciulin, în fiecare lună. Peste o sută de milioane de lei vechi, la o sumă de cinci Ciulini. Aproape un miliard și jumătate pe an.

Dar să nu-i invidiați pe Ciulini, nu! Or fi ei oameni în toată puterea, dar să știți că au pătimit mult și suferă enorm. Căci frații Ciulin au rămas orfani la Revoluție. Tatăl lor, Alexandru Ciulin, este erou-martir al Revoluției de la Buzău. L-a împușcat unul care, la rândul lui, a primit certificat de revoluționar

■ cu merite deosebite. Dar asta-i altă poveste.

În urma lui Alexandru Ciulin au rămas cinci orfani, cu vârste între 13 și 24 de ani. Carevasăzică, unii minori, alții

■ majori. Dar toți au suferit în urma pierderii tatălui, așa că Iau fost recompensați cu certificate de urmași ai unui erou-

martir. Vremea a trecut, orfanii au acum între 35 și 46 de ani, dar suferința lor a rămas neschimbată, dovadă faptul că toți Icinci continuă să primească lunar, de la stat, câte douăzeci și ceva de milioane pe lună.

Cel mai tânăr dintre ei, Cristian Ciulin, zice: „Acum nu •ucrez, am fost nevoit să-mi dau demisia de la locul de muncă pentru a nu-mi pierde indemnizația. Cum să mă duc la muncă Pe 7 milioane când pot să stau acasă pe 20 de milioane?”.

Dar frații Ciulin nu sunt leneși, nuuuuu. Ei ar vrea să munl ̑ească, însă cu o condiție: să nu piardă indemnizația. Una i Care, evident, li se cuvine, căci – prin moartea tatălui – au ̑ămas fără sprijin. Și fără sprijin sunt și azi. Ehei, dacă trăia atăl lor... Dacă nu-l împușca revoluționarul ăla cu merite eosebite... Să vezi atunci sprijin: Alexandru Ciulin ar fi avut acum 66 de ani. Vârsta la care, evident, ar fi avut grijă de copilașii săi de 35-40-46 de ani.

Dar Ciulinii cred că trebuie să primească indemnizația de revoluționar până la adânci bătrâneți. „Ca reparație mo_ălă trebuie să iau toată viața, pentru că eu la 13 ani am rămas fără tată și asta mi-a luat tot viitorul”, spune Ciulin-mezinul.

Păi, vedeți? Gândiți-vă că peste încă 20 de ani, frații Ciulin vor avea între 55 și 66 de ani. Și tot fără sprijin vor fi, căci le va lipsi iubitul lor tată, care la 86 de ani le-ar fi fost de mare ajutor.

6 august 2011

Iude în rol de sfinți

Timp de 20 de ani, noi, românii, am avut o fotografie la care ne uitam cu un respect aproape religios.

Prima imagine din Studioul 4 al TVR se așezase în sufletul nostru ca o icoană. Un fel de „Cina cea de taină”, cu „mântuitorul” Dinescu vestind, din mijlocul „apostolilor” săi, căderea tiraniei. Atunci, în decembrie '89, i-am fi urmat chiar și pe cruce. Ne-am fi dat viața pentru ei și pentru idealul în numele căruia ne chemau la arme: lupta cu demonii dictaturii. De altfel, aproape

o mie de compatrioți chiar au fost răstigniți în acele zile, după apariția la televizor a „mântuitorului” Dinescu și a „apostolilor” săi.

Apoi, rînd pe rînd, „apostolii” au început să devină iude. Icoana a crăpat, iar prin fisurile ei se vede imaginea hîdă a unei piese ordinare, pusă în scenă de indivizi fără Dumnezeu. Și când scriu asta, am sub ochi fotografia alb-negru a momentului în care Mircea Dinescu striga „Fraților, am învins!”. Câteva personaje mînjesc deja acest tablou pe care chiar ni-l doream a fi revoluționar.

Mai întăi am aflat ce hram purta „bravul căpitan” Mihaⁱ Lupoi: trompetă care deschide drumul unui periculos agent sovietic (spion GRU), generalul Nicolae Militaru, spre postul de comandant al Armatei române. Ceva mai târziu, ne-am lămurit pe deplin: în ultimii ani ai dictaturii lui Ceaușescu,

Lupoi era prietenul de taină al șefului rețelei GRU în România, generalul Maiorov. Întru aducere aminte: GRU era serviciul de spionaj al Armatei sovietice.

Acum, după mai bine de două decenii, aflăm că unul dintre cei mai entuziaști cetățeni din Studioul 4, pe nume Costin Țugui, era un vajnic turnător la Securitate. Mă uit acum la „V”-ul degetelor sale, încrucișate în semn de victorie, și totul capătă un aer oribil. Ce păcăleală! Câtă minciună! Cât de naivi am putut fi!

Privesc poza cu și mai multă atenție și încep să pun sub Î semnul întrebării toate „V”-urile din Studioul 4. Atâtea degete rășchirate, atâtea priviri electrizate, atâtea pumni strânși în Isemn de triumf revoluționar... Plus Dinescu sprijinindu-se i pe umărul lui Lupoi...

Poate că Mircea Dinescu va binevoi, totuși, să ne spună ce crede acum despre Costin Țugui și despre Mihai Lupoi. Și – de ce nu? – despre alți colegi de Revoluție din Studioul 4: [Cico Dumitrescu, Gelu

Voican Voiculescu, Teodor Brateș, [George Marinescu...

Au vorbit „apostolii”, ar fi cazul să vorbească și «mântuitorul”.

10 august 2011

Bebelușii revoluționari

Dacă România postdecembristă ar trebui să poarte un nume de fată, atunci i s-ar spune Florina.

Iar în buletin și-ar trece numele complet: Florina Iliescu [Maior Costin Luca de România. Este combinaha letală de nemernicie, hoție, ticăloșie, lăcomie și lașitate, rezultată din împerecherea genetică a cinci personaje: Florina Aprofirei, Ion Iliescu, Dorin Lazăr Maior, George Costin și Raymond Luca.

Florina Aprofirei, fiică a Brașovului, este cea mai tânără revoluționară cu certificat din România. În decembrie 1989 avea zece ani, prea de-ajuns ca să fie încadrată ulterior în [categoria „luptătorilor remarcați pentru fapte deosebite”. Și,

evident, să primească o indemnizație lunară de peste 2.000 de lei, pe tot restul vieții, plus o mulțime de alte avantaje.

Dar ce-a făcut mirobolanta Florina pentru a binemerita d. la patrie? Elevă în clasa a IV-a fiind, a luptat eroic cu teroriștii. Suficient de eroic pentru a deveni „luptător remarcat pentru fapte deosebite”, categorie definită de lege astfel: „cei care în perioada 14-25 decembrie 1989 au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au apărut până la data judecării dictatorului”. E de la sine înțeles că micuța Florina chiar asta făcea în decembrie '89...

Vitejia ei n-ar fi fost însă suficientă pentru a-i conferi un certificat de revoluționar. Și atunci, în viața ei a apărut un personaj providențial: Dorin Lazăr Maior, brașovean și el, deputat PSD și președinte al Asociației „Brașov Decembrie 1989”. Evoluând sub bagheta lui Ion Iliescu, acesta a făcut din Revoluție o mare afacere, iar juna Florina a fost raza de lumină care i-a încălzit sufletul atât de încercat de dictatură. Și cum fetele din ziua de azi nu se mai mulțumesc cu o înghețată și cu un post de secretară, Florina a primit de la șeful ei și un certificat de revoluționară.

George Costin (PDL) conduce Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor în Guvernul Boc. La rândul său mega-impostor, Costin spune: „M-am uitat în dosarul Florinei Aprofirei. Are o poză cu ea acolo. Se vede clar că este ea”. Aha, este chiar ea, avea codițe și o privire înflăcărată, de patrioată adevărată, deci i se cuvine o rentă pe viață!

RaymondLuca

(PNL),

președinteleComisieiParlamentare a Revolutionarilor (cea care verifică probele din dosare), întărește ascendența revoluționară a Florinei: „Apare într-o poză, în brațele tatălui ei. Fotografia e clară și nouă ni s-a părut ca este ea”. Așadar, „ni s-a părut”, deci merită o răsplată de la patrie.

Despre Ion Iliescu nu mai povestim, căci rolul său este ultracunoscut. Important e că nu s-a mulțumit cu marea înșelătorie din decembrie 1989, cu teroriștii, morții și răniții din acele zile, ci ne umilește sistematic și astăzi, prin impostorii sistemului creat de el.

S-o mai ascultăm o dată pe Florina-eroina: „Au fost la Revoluție și copii în cărucior, bebeluși...”. Sigur că da, și cu toții merită rentă pe viață, că nu degeaba au scâncitîmpotriva dictaturii!

Tutorele Florinei, Dorin LazărMaior,își completează muza: „Copiii revoluționari? Eu nu-i consider impostori. De ce ar fi mai merituos un om matur decât un copil?”. Confirmarea ne vine de la Raymond Luca, senatorul liberal: „Copiii merită certificate pentru că au avut rol mobilizator, au fost urcați pe tancuri și au fost trimiși să se strecoare și să deschidă uși”.

Dar vă dați seama ce eficienți erau bebelușii? Cum începea unul să plângă pentru că nu i-au fost schimbate scutecele, cum se panica teroriștii, se căcau pe ei de frică și dădeau în bâlbâială pe acoperișuri.

Iar eroismul suprem le-a aparținut femeilor gravide, căci fanaticii lui Ceaușescu au pierdut definitiv partida crezând că burțile mari ale viitoarelor mame erau de fapt centuri cu dinamită, după modelul copiat mai târziu de fundamentalis- tii islamici. Carevasăzică, și copiii nenăscuți în decembrie '89 merită certificate de revoluționar, pentru că din burta mamei au luptat strașnic împotriva dictaturii.

Un călău și un tiran

Excepționalul serial „Viața lui Ceaușescu”, produs în paginile ziarului „Adevărul” de echipa Laviniei Betea, este o lecție zilnică de istorie.

Una care ni-l explică pe personajul complex care a condus România timp de un sfert de secol, dar ne demonstrează, o dată în plus, că istoria se repetă, iar metodele propagandei rămân aceleași.

Un exemplu elocvent este cel publicat în „Adevărul” de ieri: întâmpinarea trupelor sovietice în București, pe 30

august 1944. La festivitatea organizată în fața clădirii Palatului Societății Generale, tinerii Nicolae Ceaușescu (26 de ani) și Lenuța Petrescu (28 de ani) și-au găsit loc la balcon, iar „l” abia ieșit din lagărul de la Târgu-Jiu – a și cuvântat. Și, printre altele, a spus: „Doborârea dictaturii călăului Antonescu a deschis tineretului drumul spre o viață liberă, dându-i posibilitatea organizării sale pentru înfăptuirea unui trai mai bun, mai fericit. Fasciștii români au vârat în închisoare mii de tineri care luptau pentru cauza și pentru drepturile lor. Tineretul muncitoresc a fost cel mai greu lovit de guvernele fasciste și a îndurat cel mai mult prigoana în lupta pentru câștigarea drepturilor profesionale și politice”.

Spre finalul cuvântării sale, Ceaușescu a pomenit forța care i-a deschis drumul spre putere: Armata Roșie. „Tineri, intrați în organizațiile de luptă patriotică! Tineri, alăturați-vă Uniunii Tineretului Comunist pentru o Românie liberă, democratică, independentă! Lupta tineretului comunist este lupta întregului tineret român. Tineri, participați la nimicirea elementelor trădătoare și gardiste, luptați cu arma în mână pentru nimicirea definitivă a fascismului! Trăiască Armata Roșie eliberatoare! Trăiască Armata Română! Trăiască Partidul Comunist Român!”.

După 45 de ani, discursurile au rămas aceleași, doar personajele s-au schimbat. Din acuzator al „călăului Antonescu”, Ceaușescu a devenit „dictator”, „tiran”, „călău”, „satrap al poporului român”. Iar acuzatorii săi din '89 jucau exact rolul jucat de el în '44.

Să consemnăm, fără niciun comentariu suplimentar, câteva dintre luările de cuvânt din 22 decembrie 1989, de la Televiziunea Română „Liberă”.

Ion Iliescu: „Acest regim se face vinovat de

crima odioasă împotriva poporului. Vinovatul principal este Ceaușescu, acest om fără inimă, fără suflet, fără creier... care nu voi să cedeze... un fanatic care stăpânea cu metode medievale această țară. (...) Și, precum vedeți, a fugit ca un nerușinat, când a trebuit să dea socoteală în fața poporului. Un iresponsabil!”.

Petre Roman: „Declarația poporului. Compatrioți! Fraților! Astăzi, 22 decembrie 1989, prin unitatea poporului și cu sprijinul direct al Armatei noastre naționale, dictatorul Ceaușescu a fost înlăturat!”.

Alexandru Bîrlădeanu: „Îmi exprim mulțumirile și admirația mea față de poporul nostru, care a reușit să smulgă din mâinile tiraniei libertatea”.

Ion Caramitru, vorbind despre „dictatorul Ceaușescu”, despre „călăul poporului nostru”, le cere oamenilor „să-l prindă pe ticălos”.

Sergiu Nicolaescu nu uită să pomenească „Uniunea Sovietică... Marea Uniune Sovietică...”.

Un general bătrân, cu pieptul plin de tinichele, clamează eroic: „Criminalul acesta l-am avut dictator până duminică... duminică a devenit tiran, casap al poporului. A fost dictator neînduplecat, da' de-acuma a devenit măcelar, tiran”.

Iar Mircea Dinescu îl corectează: „Era tiran al poporului... de 20 de ani...”.

Pentru a trece de la „călăul Antonescu” la „tiranul Ceaușescu” a fost nevoie de 45 de ani și de două mascarade istorice.

26 august 2011

Un profitor sinistru: Gelu Voican Voiculescu

Culmea tupeului: revoluționarii cu certificat și cu privilegii (vreo 20.000) se plâng că revoluționarii fără certificat și fără privilegii (vreo câteva milioane) le

strică imaginea de apostoli ai dreptății.

Dar ei, revoluționarii cu certificat, oferă națiunii cohorte de profitori nerușinați.

Un campion al lăcomiei este Gelu Voican Voiculescu. Individul a pozat multă vreme în eliberator al neamului românesc de sub tirania ceaușistă, iar noi, naivi și manipulați, îl priveam – ca și pe alți escroci ai unor clipe înălțătoare – cu

recunoștință și cu sfială. Până când am aflat că în spatele bărbii sure se află un personaj care te face să vomîți.

Sinistru turnător la Securitate. Agent însărcinat cu misiuni macabre, precum execuția bolșevică și îngroparea barbară a soților Ceaușescu. Cioclu de serviciu al grupului KGB-ist care a preluat puterea. Personaj indicat drept killer de către unii martori ai evenimentelor din sediul CC. Autor al recuperării unui tortionar odios – generalul Nicolae Doicaru, călăul de la Canal – și al introducerii acestuia în noul „guvern revoluționar” condus de Petre Roman. Necrofag care, în Palatul Victoria, stătea cu fundul pe o saltea burdușită cu dosare din categoria „Strict Secret”. Coautor al mineriadelor de la începutul anilor '90. Gropar al multor dosare care dezvoltă legăturile moscovite ale autorilor lovituri de stat; ale celor care nu s-au mulțumit să-l dea jos pe Ceaușescu, ci și-au consolidat puterea mitraliindu-și propriul popor. Ambasador al regimului Iliescu prin țări africane și, actualmente, membru în Colegiul Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, condus de același Ion Iliescu.

Acesta este Gelu Voican Voiculescu, individul care de 21 de ani ne sfidează dintr-un palat situat în zona de lux a Capitalei. Suprafață construită: 291 de metri pătrați; curte: 456 de metri pătrați; nouă camere, trei bucătării, trei grupuri sanitare, două vestibule, un garaj etc.

Conform legii, Voican a avut dreptul de a sta într-o locuință de serviciu, aparținând protocolului de stat, timp de șase luni: din 26 decembrie 1989 până în 28 iunie 1990, cât a fost vice-prim-ministru. Apoi trebuia să elibereze vila din Cartierul Primăverii. Dar n-a eliberat-o nici până acum, chiar dacă ani de zile serviciul său era prin țări africane!

Mai mult: până în 2008, timp de 18 ani, marele profitor al Revoluției a plătit, pentru ditamai palatul, o chirie lunară de circa 38 de euro, mai mică decât pentru cea mai ieftină garsonieră din Ferentari. Când Guvernul Tăriceanu a adus chiriile RAAPPS la nivelul pieței, barba Revoluției a intrat în grevă fiscală. Asta înseamnă că-l subvenționăm noi, plătitorii de impozite, în semn de recunoștință pentru nenorocirile cu care ne-a fericit.

Gelu Voican Voiculescu a acumulat o datorie de 140.000 de euro. Și pentru că statul, de această dată, se dovedește nerecunoscător față de un erou al Revoluției (are și certificat de revoluționar, aducător și el de frumoase beneficii), cioclul regimului Iliescu acuză „această guvernare abuzivă și totalitară care urmărește cu înverșunare să mă evacueze din locuința mea”.

Dacă e viteaz, să mai facă o Revoluție! Sau între timp a fost demobilizat și nu mai primește misiuni de asemenea calibru?

14 septembrie 2011

Dovada trădării de țară

Am văzut joi seară, pe TVR 1, o emisiune-document care marchează eliberarea televiziunii publice de păcatul a două decenii de minciuni revoluționare.

Până acum, Televiziunea Română nu a avut curajul unei exorcizări, preferând să coabiteze cu demonii din decembrie 1989. Umbrele teroriștilor inventați și ale morților adevărați au apăsător multă vreme asupra blocului-turn al TVR, ca și a celebrelor Studiouri 4 și 5. Vinovații erau găsiți mereu la Armată, la Securitate, la Partid, în deșerturile arabe sau în nădragii lui Ceaușescu, niciodată la Televiziune. Și deodată vine un cetățean între două vârste, regizorul Cornel Mihalache, și o spune pe șleau: domnilor, în decembrie

'89, Televiziunea Română a făcut diversiuni, a intoxicat, a instigat. Cu alte cuvinte, a fost părtașă la măcel. Oameni josnici din TVR și-au dat mâna cu aventurieri bolnavi de putere pentru a regiza un sângeros război civil. Unul de scurtă durată, dar cu răni deschise pe termen lung.

Pasionat și tenace, Cornel Mihalache a scormonit în arhiva TVR până când a găsit câteva bijuterii istorice. Cea mai prețioasă este o înregistrare din 23 decembrie 1989. Pe ecran apare chipul nătâng al crainicului George Marinescu (un fel de

Mihai Gâdea al acelor vremuri), care anunță rar, să priceapă și tața Floarea de la CAP: „*Suntem informați că s-a luat legătura cu Ambasada Sovietică, care ne-a promis ajutor militar imediat, întrucât agenții străini și-au permis să trimită elicoptere cu oameni înarmați, pentru a distruge ceea ce poporul român a cucerit*”.

Scuze, domnule Iliescu! Imi pare rău că vă pun inima la grea încercare, sper să reziste și acestei provocări. Pur și simplu, nu m-am putut abține. Mi-am amintit cu câtă înverșunare ați negat, timp de 20 de ani, orice discuție cu Ambasada Sovietică, orice solicitare sau promisiune de ajutor militar. V-am adus drept dovadă zeci de mărturii, dar ați continuat să negați cu îndârjire. N-a contat ce spuneau revoluționari de-ai dumneavoastră, colonei de Securitate ori generali de Armată. N-a contat nici măcar ce a rămas imprimat pe casetele video, când vă informați colegii din CFSN, încă din 22 decembrie, că „*am intrat în legătură cu Ambasada Sovietică și le-am transmis situația în care ne aflăm, ca să comunice la Moscova, să se știe cine suntem și ce vrem*”. Tot ce a contat a fost să mințiți ca un roboțel de fabricație sovietică.

Dar farsa a luat sfârșit. Grație colegului Cornel Mihalache, avem dovada video că pe 23 decembrie 1989 ați cerut Uniunii Sovietice să intervină militar în România. Atunci, poate, ar fi părut o decizie disperată. Acum știm că era o magistrală trădare de țară. Pe voi, autointitulații conducători ai Revoluției, nu vă ataca nimeni; doar pe noi, proștii din stradă, ne mitraliau oamenii voștri și ai sovieticilor, în frunte cu generalul Militaru. Era suficient ca dumneavoastră, domnule Iliescu, să faceți un semn către Militaru, și armele ar fi tăcut.

Adevărul e că nu aveți cu cine lupta, domnule Iliescu. Nu exista niciun inamic. Ceaușescu, bau-baul cu care ne-ați tot amenințat vreme de trei zile, era

prizonierul vostru, păzit cu mitraliera, cu tunul și cu tancul într-o cazarmă din Târgoviște. Cum să mai fie el o amenințare, să comande rezistența anti- Revoluție, când nu era lăsat nici să meargă la buda de pe hol, să-și facă nevoile?!

Și atunci, de ce ați chemat trupele sovietice, domnul^e Iliescu? Ca să le reinstalați pe teritoriul României, după^{ce} fuseseră convinse cu greu să se retragă în 1958? Noroc că Gorbaciov a zis *niet*, pentru că lucra la o nouă doctrină, opusă celei intervenționiste a lui Brejnev. Era mai *cool* să ocupe România discret, prin băieții de la GRU și de la KGB, dar și prin agenții de influență ce purtau pașaport românesc...

Vă aduceți aminte, domnule Iliescu? Dacă aveți un lapsus, uitați-vă azi pe TVR 1, între orele 13.00 și 14.00, când va fi difuzat, în reluare, documentarul lui Cornel Mihalache! O să încremeniți când apare în cadru George Marinescu. Știu, omul a murit acum o lună, dar nu vă amăgiți: grație unei miraculoase casete video, vorbele ies din mormânt pentru a vă acuza de trădarea din decembrie '89.

15 octombrie 2011

Doi pe-o canapea

Imaginile defilează prin fața ochilor ca un film mut pe care l-am mai văzut o dată, de zece ori, de o sută de ori. Imagini ale morții, ale prieteniei, ale durerii tiranice și ale bucuriei populare.

Prima imagine este cea a colonelului Gaddafi sfârtecat de gloanțe, așa cum l-au imortalizat pentru istorie ucigașii săi (ucigași care, evident, sunt eroi naționali). Mândria și aroganța se văd chiar și printre șiroaiele de sânge. Omul era nebun. Un fanatic în cel mai pur sens al cuvântului, hotărât parcă să se încadreze în definiția dată de scriitorul Amos Oz:

„Fanaticii disprețuiesc această lume și abia așteaptă să o schimbe pe «rai». Însă raiul lor este conceput de obicei ca fericirea veșnică de la sfârșitul filmelor de doi bani”.

Adevărul e că Muammar Abu Minyar al-Gaddafi a fost un nemernic – de anvergură planetară. Așa ne privește și din pozele în care-i sfida pe americani după ce le doborâse un avion civil, omorând 270 de oameni, în 1988, deasupra unei localități scoțiene căreia i-a conferit o tristă celebritate: Lockerbie.

A venit la putere printr-o lovitură de stat și n-a vrut să renunțe nici după 42 de ani. Drept urmare, a plecat cu câteva gloanțe-n cap și cu picioarele înainte. Este și decontul pentru cei 270 de morți de la Lockerbie, pe care a crezut că va putea să-i plătească doar în barili de petrol. Câtă naivitate la un tâlhar atât de șiret!

Naivitate de care a dat dovadă și bunul său prieten Nicolae Ceaușescu, alături de care ne zâmbește, iată, dintr-o altă fotografie, făcută prin anii '70. Stau amândoi pe-o canapea și pun lumea la cale. Doi țărani – un oltean și-un beduin – care au avut ambiții militare diferite: Ceaușescu a devenit general din nimic, Gaddafi n-a vrut să fie mai mult de colonel. Primul general din istorie care n-a fost nici măcar soldat, alături de primul colonel în fața căruia tremurau toți generalii deșertului.

Iată și imaginile bucuriei poporului libian! Fericire maximă pe străzile din Tripoli și din Benghazi. Să se bucure în voie cât încă nu e loc pentru dezamăgiri. Peste câteva luni vor începe să cârcotească, iar peste câțiva ani vor cânta în corul nostalgicilor: *ce bine era pe vremea împușcatului...* Mare minune dacă vreunul dintre mulții lui copii nu va declara, precum Nicu Ceaușescu, într-un interviu acordat din pușcărie: *nici în 20 de ani n-o să reușiți să zugrăviți ce-a construit tata...*

Mă bucur pentru bucuria libienilor, dar mi-e

milă de iluziile ce le vor fi spulberate. Ei se află acum unde ne aflam noi pe 25 decembrie 1989. Nu au de unde să știe că vor urma mineriadele (sau, mă rog, cum s-or numi ele în Africa sahariană), apoi conflictele interetnice (nu știu cum se spune în arabă la Târgu-Mureș), vânzarea zăcămintelor cu redevență minimă, prețurile dublate peste noapte, hoțiile ascunse după paravanul reformei, integrarea oriunde și nicăieri...

A mai picat o dictatură, dar nimeni nu garantează că s-a născut o democrație. Și nici că demonii post-Gaddafi sunt mai omenoși decât cei post-Ceaușescu.

22 octombrie 2011

Mai răi decât Gaddafi

Am văzut imaginile cu sfârșitul lui Gaddafi și mi s-a făcut greață. Atâta barbarie în secolul XXI, într-o lume care se pretinde civilizată! Nu, nu mă refer la rebelii aceia libieni, ci la marile puteri care i-au înarmat, i-au hrănit și le-au deschis calea – prin bombardamente – spre bârlogul tiranului. Nu așteptam lecții de omenie de la triburile libiene, venite din deșert pentru a-și astâmpăra setea cu petrol, ci de la gentlemenii americani, francezi, britanici etc. Mai exact, de la politicienii care conduc aceste state. Dar domnii cu papion se dovedesc de un cinism îngrozitor.

Am fost păcălit o dată-n viață să joc țonțoroii pe cadavrele unor dictatori. N-o voi face a doua oară. Mi-e milă de milioanele de libieni care se bucură acum în stradă pentru sfârșitul oribil al lui Gaddafi. Că au scăpat de tiran, ăsta da, e un motiv de entuziasm. Dar linșajul aplicat celui pe care până mai ieri îl aplaudau este o obscenitate ce nu diferă cu nimic de ospetele tradiționale pregătite de unele triburi africane, de-a lungul istoriei, cu carne de misionari europeni.

Pe 25 decembrie 1989, târziu, spre miezul nopții, am simțit una dintre acele bucurii sălbatice cu care nu te întâlnești mai mult de două-trei ori în viață. La TVR se anunța că soții Ceaușescu au fost judecați, condamnați la moarte și executați. Atunci credeam că soluția sângeroasă, chiar și în sfânta zi de Crăciun (sau mai ales de aceea), este o binecuvântare. Acum cred că este o rușine, una care va apăsa multă vreme pe fruntea neamului românesc. Atunci mă aflam, ca de altfel toată țara, la capătul a trei zile de propagandă înfiorătoare. Acum suntem imuni la minciuni atât de violente.

Gaddafi merita dus în fața tribunalului și, probabil, împușcat la zid (precum prietenul Ceaușescu) ori agățat în ștreang (precum prietenul Saddam). E o mare rușine pentru Occident că a permis ca fostul lider libian, căruia nu de mult îi pupa mâna la Roma și îi permitea să-și pună corturile pe Champs- Elysees, să fie măcelărit acum cu atâta barbarie. Marile puteri

aveau pârghiile necesare pentru a evita un asemenea deznodământ, dar au preferat să scrie, cu mâna sălbaticilor din deșert, încă o pagină rușinoasă a istoriei contemporane.

Colegul Ovidiu Nahoii își amintește ce le-a povestit Traian Băsescu ziariștilor români, în 2006, în avionul prezidențial ce revenea de la Tripoli. În discuțiile tête-à-tête cu Băsescu, Gaddafi își exprimase părerea de rău față de felul în care a sfârșit Ceaușescu.

Cinci ani mai târziu a venit și rândul său, într-un ritual care-l întrece în oroare chiar și pe cel aplicat dictatorului român.

24 octombrie 2011

Ceaușescu, de Crăciun, este porcul cel mai bun!

Sfârșitul barbar rezervat lui Muammar Gaddafi o fi, poate, justificat politic, dar din punct de vedere uman nu are nimic de-a face cu civilizația secolului XXI. Nici măcar rațiunile militare nu pot fi invocate, întrucât atrocitățile cărora le-a căzut victimă *omul* Gaddafi au fost comise într-un moment în care acesta nu mai avea nicio putere. De aici rezultă o inevitabilă paralelă cu Ceaușescu *al nostru*.

Pe 20 octombrie 2011, Gaddafi implora milă într-un cor de nebuni. Plin de sânge pe cap și pe gât, el semăna cu misionarii europeni ce erau duși la locul de sacrificiu în uralele, dansurile și chiotele băștinașilor. În asemenea momente, nimeni nu-l mai aude pe condamnat. Toți sunt surzi și orbi, pentru că toți simt aripa morții. Mirosul de sânge îi transformă în fiare.

Pe 25 decembrie 1989, Ceaușescu era legat la mâini și împins spre zidul unei execuții păgâne, în

sfânta zi de Crăciun. Câteva sute de militari asistau la ritual hipnotizați. Mulți dintre ei simțeau bucuria libienilor de azi. Bombardamentul mediatic îi năucise, aveau senzația că moșulețul legat la mâini este un monstru care mănâncă la micul dejun came de om și împușcă la prânz 60.000 de români. Erau, ca noi toți de altfel, cobaii unui iureș propagandistic încununat cu o lozincă blasfemică, dar care atunci ni se părea izbăvitoare: „*Ceaușescu, de Crăciun, este porcul cel mai bun!*”. Semn că ziua execuției, 25 decembrie, nu a fost aleasă întâmplător.

În ambele situații, condamnații cereau milă. Gaddafi chiar își implora călăii să-i crute viața. Ceaușescu se ținea tare, dar privirea sa era cea a unui om nedumerit: *chiar asta merit eu după tot ce am făcut pentru țara asta?* Personaj tragic, era intrigat de acuzațiile mincinoase care-i erau aduse; el, cel obișnuit doar cu laude mincinoase...

Pe hoț nu-l lași fără mână – harșt, cu barda, în uralele mulțimii –, ci îl arestezi, îl judeci și-l condamni. Unui violator nu-i tai mădularul și nici nu-i bagi un băț în fund, ci îl arestezi, îl judeci și-l condamni. Pe ucigaș nu-l linșezi, ci îl arestezi, îl judeci și-l condamni. Pe viață, dacă e cazul. La moarte, dacă permite legea.

Ceaușescu și Gaddafi sunt exemple că se poate și exact pe dos. La fel s-a întâmplat, în trecut, cu Mussolini, cu Che Guevara ori cu familia ultimului țar rus. Execuții sumare, fără proces, fără remușcări și fără Dumnezeu. Sfârșituri infernale pentru oameni infernali. Și multă umilință, dată de faptul că ucigașii sunt niște brute anonime. Nici măcar un pluton de execuție cum se cuvine... Crezându-se lei, condamnații sunt aruncați la câini.

„Revoluția libiană” ne lămurește o dată în plus cum au stat lucrurile în România anul 1989. Ca să-l dea jos pe Gaddafi a fost nevoie de trupele câtorva mari

puteri ale lumii, iar pentru a-l doborî pe Ceaușescu au fost suficienți câțiva români cu brațele goale? Așa, spontan, fără nicio organizare și fără complicitatea unui sistem militar care – de voie, de nevoie – trebuia convins să-l abandoneze pe dictator?

Libienii n-au putut face singuri o revoluție anti-Gaddafi, dar noi am făcut una spontană și fără regie străină? Doar proștii și complotiștii pot susține o asemenea aberație. Marile puteri nu doar că s-au implicat, dar au gândit totul de la cap

25 octombrie 2011

Revoluție în Coreea de Nord

Dacă în decembrie '89 americanii și-ar fi asumat răsturnarea lui Ceaușescu, probabil că ar fi făcut-o printr-o intervenție „la vedere”, precum în cazurile Noriega, Saddam și Gaddafi. În această zonă domneau însă sovieticii, care aveau o reputație de cotropitori barbari. De aceea, luptând cu propria reputație, au inventat „doctrina Gorbaciov”, opusă „doctrinii Brejnev”, mai ales că liderul reformator de la Kremlin se afla în galop către Premiul Nobel pentru Pace (pe care avea să-l primească în 1990). Esența noii doctrine era: *noi nu (mai) intervenim militar*. În realitate, Moscova își trimitea armatele de spioni, inclusiv colaboratorii externi, să facă treaba. Pașnic sau violent, în funcție de situație. Împușcau doi iepuri: rezolvau problema și salvau imaginea.

În epoca modernă, un dictator nu poate fi dat jos de popor, cu brațele goale! Revoluțiile sunt determinate din exterior, atunci când hotărăsc marile puteri. Uneori, acestea se pun de acord (cazul revoluțiilor din 1989 în Europa de Est), alteori declanșează revoluții pe cont propriu (de exemplu, numeroasele insurgențe de tip sandinist din America Latină, concepute și finanțate de Moscova). De altfel, Uniunea Sovietică propovăduia „revoluția mondială” și avea ca politică de stat răsturnarea regimurilor nealinate sub sceptrul secerei și ciocanului.

Merg mai departe și susțin că revoluțiile moderne sunt rezultatul unor negocieri. Intre cine? Intre actori mai mari sau mai mici ai planetei, în funcție de magnitudinea cutremurului

revoluționar. Odată puși de acord să răstoarne un anumit dictator sau un anumit regim, regizorii din exterior cooptează forțe din interiorul aceluia regim. De regulă, oameni grei din armată, din serviciile secrete, din politică sau din domeniul artelor. Creează disidențe, organizează fronturi, finanțează

EDITORIALE

499

rebeli. La momentul potrivit, unii sunt cu acțiunea, alții cu imaginea.

Zic unii: adică noi nu-l uram pe Ceaușescu suficient de mult încât să facem o revoluție? Răspuns: nu se poate spune că poporul român, în marea lui majoritate, îl ura pe Ceaușescu. Mai degrabă îl detesta. Românii îl bârfeau pe la colțuri, dar le era frică de el. Tot ce sperau era ca „nebunul” să moară de bătrânețe sau răpus de vreo boală, ori să-l lase naibii pe Nicu, că o fi mai bine...

Existau, între granițele aceleiași țări, și milioane de oameni care nici măcar nu-și puteau imagina că ar putea trăi fără Ceaușescu. Aveau legături intime cu sistemul, unii erau chiar sistemul, cu micile avantaje presupuse de acest tip de concubinaj. Pe mulți alții, chiar și din afara castei privilegiate, ideea că într-o zi ar putea rămâne fără „tătuc” îi speria. Bun, rău, era tătucul lor. Îi mințea, îi înfometa, îi teroriza, dar era tătucul lor. Eterna supunere a câinelui față de cel care-l ține în lesă.

Ca să faci o revoluție, ura trebuie să fie mai mare decât frica. Or, în 1989, frica de Ceaușescu era infinit mai mare decât ura față de Ceaușescu. Din această ecuație rezultau încremenirea, neputința, lașitatea și lipsa de speranță. Sistemul părea împietrit pe vecie.

Fără decizie și intervenție străină, ar fi continuat să crească ura față de Ceaușescu, dar ar fi crescut și mai mult frica de sistemul său. Deci, n-am fi ajuns

490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

26 octombrie 2011

— — ● ● ●

ANEXE

STENOGRAMA ULTIMEI DISCUȚII DINTRE NICOLAE CEAUȘESCU ȘI MIHAIL GORBACIOV (Moscova, 4 decembrie 1989)

Întâlnirea dintre Nicolae Ceaușescu (secretar general al PCR, președintele Republicii Socialiste România) și Mihail Sergheevici Gorbaciov (secretar general al PCUS, președintele URSS) a avut loc la Kremlin, cu ocazia reuniunii Comitetului Politic Consultativ al Tratatului de la Varșovia, convocat de liderul sovietic. La întâlnire au mai participat Constantin Dăscălescu (prim-ministru al Guvernului RSR) și Nikolai Ivanovici Rîjkov (președintele Consiliului de Miniștri al URSS).

Gorbaciov:

Tovarășe Ceaușescu, în primul rând aș dori să vă felicit, în numele conducerii noastre, pentru încheierea cu succes a Congresului dumneavoastră. Eu cred că dumneavoastră sunteți satisfăcut de rezultatele Congresului. În societatea dumneavoastră, în rândul comuniștilor români, după câte mi-au povestit tovarășii noștri, reacția este bună la hotărârile Congresului. În numele meu și al conducerii sovietice, vă adresez dumneavoastră și întregii conduceri de partid un salut cordial și cele mai bune urări de succes în îndeplinirea hotărârilor Congresului.

Ceaușescu:

Eu aș dori să vă mulțumesc pentru salutul adresat și,
la rândul meu, aș dori să vă adresez și eu, în numele
conducerii noastre de partid, al meu personal,
dumneavoastră și conducerii sovietice, un

salut călduros. Desigur, sunt bucuros că am convenit să avem o întâlnire, deși este nevoie de o întâlnire mai lungă.

Gorbaciov:

Vom căuta timp și pentru aceasta.

Ceașescu:

Sunt foarte multe probleme de discutat. Vă mulțumesc pentru felicitările adresate în legătură cu încheierea Congresului. Intr-adevăr, a fost un Congres bun și s-a încheiat cu rezultate bune. Acum trebuie să lucrăm pentru a realiza în practică cele hotărâte de Congres.

Gorbaciov:

Întotdeauna, după un mare eveniment de acest fel, mai ales după un Congres, avem în față sarcini foarte mari. Totdeauna este așa.

La noi, situația necesită o atenție foarte mare. Noi așa o și abordăm. Preocuparea noastră principală este să ne descotorosim de elementele care au îngreunat dezvoltarea noastră. Desigur, noi suntem atașați opțiunii noastre și nu putem fi de acord cu încercările care se fac de a aprecia drumul pe care noi l-am parcurs până acum ca un drum de greșeli și speranțe neîmplinite. Este un proces complex, și o astfel de cotitură în lume, cum este revoluția noastră, nu se poate aprecia numai prin „alb și negru”, chiar dacă judecăm după criterii mari, istorice, și fără să exagerăm.

Eu cred că nu putem să admitem, din punctul de vedere al adevărului și al moralei, să se subaprecieze ceea ce au făcut generațiile premergătoare. Ei au trăit, și-au sacrificat sănătatea, viața însăși și s-au bucurat, cu toate că au fost și drame. De aceea, noi dorim, prin perestroika noastră, să acumulăm tot ceea ce este bun și să deschidem perspectivele societății. Bineînțeles că procesul acesta este complex, dar noi sperăm totuși la un succes și știm că nu va fi un succes rapid.

Ceașescu:

La Congresul nostru, noi am avut-nu mult, dar am avut-un pasaj special despre Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și despre marile realizări ale popoarelor sovietice. Totuși, ceea ce au realizat popoarele sovietice în istorie nu poate fi șters și nu poate fi uitat.

Gorbaciov:

Acesta ar fi un altfel de neadevăr, încă și mai prost decât cele care se spun.

Ceașescu:

Sigur că într-o asemenea activitate grandioasă au fost și lipsuri, și greșeli, și abuzuri, dar istoria nu reține niciodată decât ceea ce asigură mersul înainte. Eu salut ceea ce ați spus dumneavoastră, tovarășe Gorbaciov, cu privire la necesitatea de a pune cu putere în evidență, într-adevăr, ceea ce s-a realizat în construcția socialismului, pentru că în acest fel popoarele sovietice vor fi și mai mult mobilizate în realizarea noilor obiective. Sigur, trebuie să perfecționăm continuu organizarea societății, metodele economice, tot ceea ce trebuie să asigure construcția mai bună a socialismului.

Gorbaciov:

Eu cred că aceasta este o remarcă foarte consistentă, pentru că noi deseori am întârziat în rezolvarea multor probleme care erau coapte.

Ceașescu:

Însă să știți că ceea ce se face acum, peste 10 ani tot va fi învechit dacă nu vom avea în vedere ceea ce este nou.

Gorbaciov:

Categoric.

Ceașescu:

Esențialul este să realizăm socialismul, ca să asigure o viață mai bună oamenilor – și materială, și spirituală.

Gorbaciov:

Îl rog pe tovarășul Stoica să vă traducă ultimul articol pe care l-am scris în legătură cu ideile socialismului și perestroika. Acolo sunt expuse aceste lucruri.

Ceașescu:

M-am uitat prin el și am o traducere scurtă.

Gorbaciov:

Dar din extrase nu iese totul foarte clar.

Ceașescu:

Mă gândesc și vă răspund.

Gorbaciov:

Foarte bine.

Ceașescu:

Însă putem face așa: două delegații ale partidelor noastre – dacă vom găsi și pe alții ar fi bine, dar acum este greu – să elaboreze un material mai general despre

socialism și perspectivele lui.
Gorbaciov:
Nu sunt împotrivă.
Ceașescu:
Să știți că multe partide cer acest lucru și, sigur, ar
saluta dacă Uniunea Sovietică ar lua parte activă la această
activitate.

Foarte bine.

Ceașescu:

Sigur, nu formele vechi – noi le-am criticat, știți bine –, dar totuși toată lumea acordă importanță Uniunii Sovietice. Mă refer la mișcarea comunistă și la forțele progresiste.

Gorbaciov:

Să dăm această sarcină secțiilor ideologice și internaționale și să începă să lucreze – probabil, mai întâi la cel mai înalt nivel științific și pe urmă la nivel politic.

Ceașescu:

Pe urmă îl vedem împreună. Pentru că suntem la problemele acestea, hai să începem cu problema unei întâlniri a partidelor comuniste și muncitorești. Desigur, nu vreau acum să luăm o hotărâre, însă să știți că foarte multe partide au ridicat această problemă. De aceea, noi am și înscris în hotărârea noastră că vom acționa în această direcție. Am putea face un grup de inițiativă.

Gorbaciov:

Eu am gândit puțin altfel.

Ceașescu:

Să începă să lucreze.

Gorbaciov:

Eu sunt mai mult pentru ideea pe care ați propus-o în scrisoare. Totuși, ar trebui ca noi, în cadrul țărilor socialiste, să avem o dezbatere pe această tematică. Cum putem să ieșim la o întâlnire mai largă fără să precizăm poziția în problemele noastre?

Ceașescu:

Aceasta necesită un timp mai lung de pregătire. Însăși crearea acestui grup ar avea o influență mare și pentru țările socialiste, să știți, și nimeni nu este pentru o conferință unde să se spună așa sau așa. Deci, ar fi foarte bine totuși ca un grup de inițiativă să fie format și să începă să lucreze. Aceasta ar fi și un ajutor pentru țările socialiste.

Gorbaciov:

Noi înțelegem astfel: Comitetul Central al Partidului

Comunist Român să facă un sondaj de opinie, pentru că acum nu este prea prielnic momentul. A fost cândva o asemenea atitudine prielnică, un asemenea spirit favorabil unei consfătuiri, dar pe urmă a început un proces de regândire a locului și rolului partidelor și acum

ANEXE

505

există o astfel de dorință – fiecare dorește să-și facă ordine în casa proprie.

Ceașescu:

Vreau să vă spun deschis: a fost un timp când noi am fost împotriva unor asemenea conferințe.

Gorbaciov:

Acum, alții sunt împotriva.

Ceașescu:

Dar nouă ni s-au adresat multe partide, și tocmai pentru că este o situație foarte grea în mișcarea comunistă, avem răspunderea să facem ceva, chiar dacă vor veni un număr nu prea mare de partide. Știți ce a spus Lenin în 1903?

Gorbaciov:

Nu știu!

Ceașescu:

Oricât de puțini am fi, tot trebuie să ridicăm steagul! Oamenii au nevoie să vadă că se acționează în direcția creșterii influenței socialismului și întăririi mișcării revoluționare.

Gorbaciov:

Eu am gândit că ceea ce facem noi în direcția reînnoirii socialismului crește gradul de interes pentru dezvoltarea socialismului.

Ceașescu:

Nu este acum timp să discutăm problema aceasta. Sunt și lucruri bune, sunt și lucruri care nu sunt prea bune; și dacă ar trebui să ne așezăm acum să discutăm această problemă, ne-ar trebui un timp lung. Sunt însă și lucruri bune.

Gorbaciov:

Avem, într-adevăr, puțin timp. Dar să ne gândim la această problemă.

Ceașescu:

504 Eu nu aş dori să realizez un regim de inițiativă fără
Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.

Gorbaciov:

Chiar invers ar fi mai bine.

Ceașescu:

Cred că nu ar fi bine.

Gorbaciov:

Chiar egalitatea în drepturi pune în evidență acest lucru.

Este adevărat, dar totuși eu consider că Partidul Comunist al Uniunii Sovietice nu trebuie să rămână în afara unei asemenea acțiuni. Însă, așa cum am spus, nu cred că trebuie să hotărâm acum asupra acestei probleme. Eu vă rog însă să reflectați asupra ei.

Gorbaciov:

Ne gândim și vă dăm un răspuns.

Ceașescu:

Este o problemă care se pune și trebuie să-i dăm un răspuns. Să pun astăzi multe probleme și oamenii simt nevoia unor răspunsuri. În fond, lumea gândește așa: de ce se pot întâlni social-democrații, liberalii, democrat-creștinii...

Gorbaciov:

...conservatorii..

Ceașescu:

...da, și conservatorii. Și atunci, partidele comuniste de ce nu se pot întâlni?

Gorbaciov:

Pentru că tovarășul Ceașescu și Berlinguer au fost împotriva cândva.

Ceașescu:

În anumită formă, da, și istoria a demonstrat că am avut dreptate.

Gorbaciov:

Și eu am fost întotdeauna contra, dar de mine nu a depins mare lucru atunci.

Ceașescu:

Deci, să începem să lucrăm un material comun; și dacă vor fi alte partide de acord cu el, foarte bine. Am înțeles că aici ați fost de acord.

Gorbaciov:

Să ne gândim și vă dăm un răspuns.

Ceașescu:

Bine. Și acum trecem la problemele bilaterale? Sau, hai să terminăm cu cele mai generale. Noi suntem foarte ocupați de ce se întâmplă în câteva țări socialiste din Europa. Înțelegem perfecționarea, înnoirea, însă nu de aceasta vrem să vorbesc acum, dar forma în care se acționează pune foarte serios în pericol nu numai socialismul, ci și existența partidelor comuniste din țările respective. Dacă se lasă să

se continue acest curs, se va ajunge la o situație foarte gravă. Oricum, nu se poate spune că în aceste țări socialismul nu a realizat nimic. Cred că Uniunea Sovietică, mă refer la Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, poate să aibă în această privință un anumit rol – nu pe cale militară! – pentru a ajuta la o mai bună orientare, așa cum ați început astăzi să vorbiți de o orientare mai bună a acestor țări și partide. Sigur, o întâlnire care va avea loc între țările socialiste și partidele noastre va ajuta, dar cred că, în orice caz, trebuie reflectat foarte serios la felul în care se acționează în unele țări.

Gorbaciov:

Aici este întrebarea: cum să se acționeze? Și una mai importantă: cum să nu se acționeze? Cine a împiedicat Cehoslovacia și Republica Democrată Germană – țări care aveau un nivel de dezvoltare economică și socială destul de ridicat, care aveau condiții de viață așa bune – să înceapă la timp procesele lor de modernizare, în cursul cărora să țină seama de momentele noi care au apărut în dezvoltarea societății? Dacă ar fi făcut acest lucru la timpul respectiv, s-ar fi desfășurat cu totul altfel evenimentele de astăzi.

La fel și la noi, în Uniunea Sovietică. Dacă noi ne-am fi ocupat de progresul tehnico-științific și de dezvoltarea economică la timpul respectiv, altfel ar fi fost evenimentele pe care le trăim astăzi. S-a vorbit mult la vremea aceea, în plenare și congrese, despre revoluția tehnico-științifică și despre dezvoltarea țării noastre, și până la urmă totul a fost lăsat la o parte. Și acum stă un raport pentru Comitetul Central privind revoluția tehnico-științifică din 1973, și iată că acum, după 15 ani, începem să realizăm ceea ce trebuia să facem atunci. Cred că noi am pierdut din prestigiul nostru din cauza faptului că nu am acționat la timp.

Ceașescu:

Și aceasta este adevărat.

Gorbaciov:

Indiferent dacă ne plac sau nu ne plac metodele tovarășului Ceașescu, noi știm că în România s-au făcut multe; și, în mod obiectiv, fiecare își alege metodele sale pe calea progresului și a construcției socialiste. Deci, cam aceasta este.

Iată situația prietenului nostru comun, tovarășul Honecker. Noi avem o simpatie reciprocă, dar în ultimul timp nici dânsul

306
nu a vrut să mai vorbească cu mine, nici eu nu am mai vorbit
cu dânsul. Și totuși, eu i-am spus: tovarășe Honecker, este
treaba ta să iei hotărâri, noi nu hotărâm nimic în locul tău, nici
nu propunem să iei măsurile noastre, nici altceva. De altfel,
știu că m-ați criticat împreună...

Ceașescu:

Nu, nu v-am criticat. Dimpotrivă, am discutat că ar fi bine să ne întâlnim mai iute, să discutăm cum să lucrăm mai bine.

Gorbaciov:

Sincer vorbind, pentru tovarășul Honecker, eu am mari emoții.

Ceașescu:

Și îmi pare foarte rău, și cred că ar trebui – de aceea am spus-o și public – să se facă ceva, pentru că nu se poate admite așa ceva. Inclusiv față de Jivkov.

Gorbaciov:

În ce-l privește pe tovarășul Jivkov, probabil că totul va fi mai normal. Nu știu care este situația acolo. Desigur, pe parcursul anilor s-au mai acumulat unele lucruri. Dacă acolo nu sunt niște abuzuri grave, frapante, atunci se va rezolva mai bine. Nu se poate face totuși așa în politică. Noi încercăm, la nivelul conducerii politice, să ne ocupăm de problemele politice, nu să intrăm și să vedem cine a făcut și ce a făcut. Dumneavoastră știți că există în societate forțe care ridică mereu această problemă și care răscolesc tot timpul societatea. Ce să facem? Dumneavoastră spuneți că vă preocupă aceste probleme, dar ce să facem?

Ceașescu:

Să discutăm cum să soluționăm problemele.

Gorbaciov:

În R.D. Germană au discutat deja și i-au exclus din partid.

Ceașescu:

Am văzut, dar deja acolo lucrează de acum influențele din afară, din Republica Federală Germania.

Gorbaciov:

Milos Jakes este prietenul meu mai vechi. I-am spus: dumneavoastră aveți o țară bună, un popor calificat, bine organizat, bine educat, trebuie să faceți schimbări mai repede, mai repede, altfel veți fi învinși și veți ajunge într-o situație ca la noi, să rezolvați problemele sub tropăitul picioarelor. Jakes m-a ascultat și apoi a spus: „Atunci mai bine să aștept eu până vin ceilalți la putere în Uniunea Sovietică”. A așteptat și iată ce s-a întâmplat. Acestea sunt două țări cu o situație prosperă, cele mai bogate, în afară de noi, bineînțeles, pentru că noi suntem cei mai bogați.

Ceașescu:

începând din 1968, noi am spus: hai să ne apucăm să dezvoltăm economia, pentru că altfel nu o să ne ajute nimeni. Și am lucrat în această direcție.

Gorbaciov:

Ați făcut mult.

Ceașescu:

Până în 1984 nu am primit un litru de petrol din Uniunea Sovietică.

Gorbaciov:

Pentru ce aveți nevoie? Aveți petrolul dumneavoastră. Aceasta este o problemă clară, deja.

Ceașescu:

Eu am vrut numai să vă reamintesc.

Gorbaciov:

Totuși, ați făcut multe.

Ceașescu:

Am lucrat și am adus și îmbunătățiri în dezvoltarea societății și a economiei. Ceea ce faceți dumneavoastră acum am încercat și noi la un moment dat. Am creat atunci așa-ziișii mandatar, și după un an de zile am văzut că se îmbogățesc și am lichidat complet această situație.

Gorbaciov:

Așa o perspectivă ne prevedeți și nouă?

Ceașescu:

În orice caz, ca să se îmbogățească unii prin speulă, aceasta nu este o perspectivă, știți și dumneavoastră acest lucru destul de bine. Am introdus și autoconducerea, și noul mecanism economic, și consiliile de conducere.

Gorbaciov:

Când vă ascult, mă gândesc că dumneavoastră, într-un an, aveți timp să vizitați fiecare județ.

Ceașescu:

Chiar fiecare județ, nu.

Gorbaciov:

Dar, spuneți, într-o țară așa de mare ca a noastră, cum putem noi să conducem în același fel ca dumneavoastră? Noi trebuie să ne gândim la alte metode.

Ceașescu:

Și noi avem autonomie, însă una este autonomia în republici și chiar în regiuni și județe, și alta este autonomia

întreprinderilor. Oricum, o orientare generală și un control general sunt obligatorii chiar și pentru Uniunea Sovietică.

Gorbaciov:

Tovarășe Ceașescu, noi suntem pentru un centru puternic, însă îl gândim puțin altfel.

Ceașescu:

Trebuie neapărat. Însă republicile trebuie să aibă multă autonomie, și județele la fel. Noi mergem până în comune acum. Sigur, suntem o țară mai mică.

Gorbaciov:

Nu este mică, este mijlocie.

Ceașescu:

Dar, în orice caz, nu se poate ca întreprinderile, chiar la nivel republican, să nu fie sub o îndrumare unitară; sigur, cu multă autonomie, cu multe drepturi. Cu vreo 20 de ani în urmă le-am dat și noi drepturi foarte multe, și primul lucru pe care l-au făcut a fost să ia credite și să facă tot felul de investiții neeconomice. Atunci, noi le-am restrâns drepturile și am gândit că trebuie să ținem în mână anumite lucruri, deoarece pentru România 11 miliarde de dolari datorie în 1980 constituia o situație foarte grea. De altfel, trebuie să vă spun că în discuțiile pe care le-am avut atunci cu Brejnev, el mi-a spus de câteva ori: „Nu te duce să faci datorii!”. De câteva ori mi-a atras atenția asupra acestui lucru, însă am greșit că am dat multe drepturi întreprinderilor. Și toți s-au apucat și au spus că, dacă avem drepturi, atunci trebuie să luăm credite din străinătate.

Gorbaciov:

Guvernul este de vină!

Ceașescu:

Tovarășul Dăscălescu nu era atunci prim-ministru.

Dăscălescu:

Eu am venit la plată!

Ceașescu:

Însă după aceea am luat măsuri și am oprit această situație, reușind să plătim datoria.

Gorbaciov:

Desigur, noi nu vrem să fie rău, noi vrem să fie bine.

Ceașescu:

Sigur, toată lumea vrea acest lucru, însă Uniunea Sovietică are multe posibilități și poate depăși ușor greutățile pe care le are. Ea poate să fie o putere economică socialistă model.

Gorbaciov:

Tocmai aceasta vrem să facem. Probabil sunt ambiții prea mari, dar dorim să facem acest lucru. Probabil că în generația noastră nu vom reuși să facem totul, dar putem și noi să facem multe. Principalul este ca acum să punem bazele, să determinăm direcțiile în mod corect.

Ceașescu:

În câțiva ani, Uniunea Sovietică poate să depășească greutățile pe care le are, în primul rând, pentru că are totuși o forță economică puternică.

Gorbaciov:

Așa este.

Ceașescu:

Dumneavoastră criticați știința, dar aveți o știință puternică.

Gorbaciov:

Categoric.

Ceașescu:

Greșeala a fost că s-a pus un prea mare accent pe latura militară și s-au neglijat celelalte domenii.

Gorbaciov:

Corect.

Ceașescu:

Sigur, a fost și situația internațională de așa natură. Dar aveți o știință puternică, foarte puternică, și poate ușor să soluționeze orice problemă. Pe urmă, totuși, și celelalte țări socialiste – sunt ele mai mici, dar pot să conlucreze în acest domeniu.

Gorbaciov:

În general, dacă luăm țările socialiste din Europa, cu toate problemele pe care le au, sunt țări modeme totuși.

Ceașescu:

S-au produs aceste schimbări. Să fie oprite și să se meargă înainte!

Gorbaciov:

Ne gândim și noi. Probabil că aplicăm puțin alte metode, dar aceasta este problema fiecăruia. Sunt ritmuri diferite, sunt forme diferite. Desigur, noi trebuie să ținem seama de mărimea populației, de diferențele dintre republici, de nivelul lor de dezvoltare.

Ați menționat complexul militar industrial mare care există la noi. Acum trebuie să ducem o astfel de politică structurală care să

ne permită să întoarcem acest complex mai mult spre nevoile omului. Aceasta este ceea ce facem în prezent. Complexul de apărare lucrează mai bine în direcția aceasta. Înainte a opus rezistență, dar acum lucrează în direcția aceasta, și sunt chiar interesați să o facă.

Ceașescu:

Însă trebuie păstrat – sigur, îmbunătățit.

Gorbaciov:

Nu numai păstrat, tovarășe Ceașescu!

Ceașescu:

Când am spus că trebuie păstrat, am înțeles că tot ceea ce este necesar trebuie păstrat.

Gorbaciov:

Categoric. Care sunt problemele bilaterale pe care doriți să le abordați?

Ceașescu:

În primul rând, cele economice. Sigur, primii-miniștri nu au avut timp să se întâlnească.

Gorbaciov:

Atunci să se întâlnească.

Rîjkov:

Pe 9 ianuarie 1990 ne întâlnim.

Dăscălescu:

Aceasta este o întâlnire în cadrul CAER, dar noi dorim o întâlnire bilaterală.

Gorbaciov:

Veți mai trăi până la 9 ianuarie! Totuși, ce probleme vă preocupă, ce vă îngrijorează?

Ceașescu:

Mi se pare că noi am discutat mai multe probleme din acestea, dar ar trebui ca primii-miniștri să se întâlnească să pună la punct problemele discutate. Trebuie deja să ne gândim la cincinalul viitor.

Gorbaciov:

Mi se pare că deja s-au ocupat de aceste probleme.

Dăscălescu:

Numai pentru anul 1990.

Ceașescu:

Sigur, unele discuții sunt. Noi considerăm că putem realmente să realizăm o colaborare mai bună. Aceasta

ar fi prima problemă. Sigur, nu am de gând acum să încep să intru în amănunte, pentru că ne-ar trebui prea mult timp. Nu putem discuta mai mult acum, însă, dacă am conveni ca să se întâlnească totuși primii-miniștri, ar fi un lucru foarte bun. În România, timpul este bun acum.

Dăscălescu:

Am trimis și scrisori în sensul acesta – este a patra scrisoare de invitare. Tot acum i-am scris tovarășului Rîjkov.

Rîjkov:

A fost un climat complicat.

Ceașescu:

Este adevărat, dar s-ar putea găsi timp pentru o întâlnire. În acest cadru se poate discuta problema cooperării în producție, a specializării, inclusiv participarea la realizarea unor obiective. De ce pun aceste probleme? Mai cu seamă pentru că în țările din CAER, acum, sunt multe discuții, și bilateral putem soluționa mai repede problemele. Unii își pun multe speranțe că vor veni americanii cu miliardele lor să-i investească la ei. Sigur, vor trage concluzii singuri. Este treaba fiecăruia, dar oricum, până când clarificăm multe lucruri, putem să soluționăm bilateral destule probleme. Nu intru acum în amănunte, doar le-am reamintit.

Gorbaciov:

Poate că guvernul român ar putea expune propunerile sale, preocupările sale pentru perspectiva imediată; adică, ce așteaptă de la Uniunea Sovietică. Tovarășul Dăscălescu să scrie numai resursele și atât.

Dăscălescu:

Tovarășe Ceașescu, este bine ceea ce spune tovarășul Gorbaciov.

Ceașescu:

Să știți că nu avem intenția să soluționăm problema materiilor prime numai cu Uniunea Sovietică! Noi lucrăm mult cu țările în curs de dezvoltare și vrem să accentuăm această tendință. Avem acum posibilitatea să le acordăm chiar și ceva credite. De altfel, acum avem de încasat 2,7 miliarde de dolari de la aceste țări.

Gorbaciov:

Într-un an?

Ceașescu:

Nu, acestea sunt creditele acordate de România mai multor țări în curs de dezvoltare.

Dăscălescu:

Anul acesta a ajuns la scadență aproape o jumătate de miliard de dolari.

Ceașescu:

Vrem să participăm mai activ la dezvoltarea acestor țări și în cadrul acesta să ne asigurăm și unele materii prime.

Gorbaciov:

Atunci să ne gândim care ar trebui să fie problemele noastre.

Ceașescu:

Din Uniunea Sovietică importăm 5 milioane de tone de petrol, începând din 1984, iar din alte țări importăm 15 milioane, așa că nu avem de gând acum să rezolvăm problema numai cu Uniunea Sovietică.

Gorbaciov:

Și cât extrageți dumneavoastră din România?

Ceașescu:

Numai vreo 10 milioane de tone, pentru că nu mai avem rezerve.

Gorbaciov:

Dar cândva extrăgeați vreo 22 de milioane de tone?

Ceașescu:

Nu, am avut vreo 15 milioane, dar pentru o perioadă scurtă și mai de mult. Nu mai găsim rezerve. Vrem să mergem acum la 10.000 de metri adâncime.

Gorbaciov:

Și la noi scade extracția.

Ceașescu:

Sunt multe domenii în care putem colabora. De exemplu, putem colabora în domeniul energetic, pe bază de tehnologii noi.

Gorbaciov:

Eu aș fi interesat, cred că și tovarășul Rîjkov, să ne gândim asupra concepției de colaborare, să nu facem

numai comerț pur și simplu.

Ceașescu:

Noi, de exemplu, din Uniunea Sovietică luăm vreo 7 milioane de ^{ton}e minereu de fier. Din alte părți luăm 12 milioane de tone, așa că nu ne-am gândit și nici nu ne gândim să mergem numai la materii prime cu Uniunea Sovietică. Noi importăm cărbune cocsificabil din Statele Unite ale Americii, iar cu câțiva ani în urmă am și investit 100 de milioane acolo - suntem, deci, proprietari.

Gorbaciov:

Acolo sunt mai multe proprietăți japoneze.

Ceașescu:

Japonezii merg așa, pe scară largă. Deci, noi vrem să avem o discuție, pentru că suntem interesați să participăm. De exemplu, am fost informați zilele acestea că aveți în vedere să deschideți două bazine de cărbune cocsificabil la Lvov și Harkov. Vrem să mergem în Mongolia, împreună - de altfel, se discută de mult problema aceasta, pentru că și Uniunea Sovietică vrea să participe. Am investit în China în cărbune cocsificabil. Așa că nu dorim nimic să cerem, ca să spun așa, ca ajutor din partea Uniunii Sovietice, noi vrem să conlucrăm.

Gorbaciov:

Nu poate fi vorba de ajutor. Dumneavoastră trebuie să ne ajutați pe noi.

Ceașescu:

Vrem să conlucrăm pe principii economice - aceasta este intenția noastră.

Gorbaciov:

Să se gândească tovarășul Dăscălescu la propunerile de care am vorbit.

Dăscălescu:

Îl aștept pe tovarășul Rîjkov în România.

Rîjkov:

Îmi cer scuze, tovarășe Gorbaciov. Cu tovarășul Dăscălescu mă voi întâlni și vom discuta ce probleme avem în relațiile noastre bilaterale, inclusiv pentru cincinalul viitor. Nu sunt împotrivă, și probabil că va trebui să discutăm specializarea, cooperarea în producție și toate celelalte, dar vreau să spun că - și aceasta nu se referă

numai la România, ci în general – pe data de 15 decembrie noi vom prezenta un raport în Sovietul Suprem asupra programului guvernamental de însănătoșire a economiei, asupra mersului în continuare al reformei economice. Noi am pregătit documentele respective, dumneavoastră cunoașteți, noi le-am predat tuturor deputaților pentru dezbateră.

Când am pregătit toate aceste lucruri, am pornit de la ideea că avem nevoie ca, începând din 1991, să trecem la relații economice pe o cu totul altă bază, adică să trecem la comerț, și nu la schimburi de

mărfuri. De aceea, pe 9 ianuarie, când va avea loc întâlnirea șefilor de guvern, noi vom pune această problemă. Și știu că multe țări susțin acest lucru, ca începând din 1991 să trecem la prețurile mondiale și la decontările în valută convertibilă.

Noi înțelegem că peste noapte nu se poate face acest lucru, probabil că va mai trebui să treacă unu-doi ani. Aceasta nu înseamnă că nu vom avea acorduri de lungă durată, acorduri privind unele mărfuri, dar altă soluție nu avem. Nici la noi și nici în alte țări, reforma nu este compatibilă cu sistemul de comerț existent între țările noastre. De aceea trebuie să vă gândiți și dumneavoastră la acest lucru.

Ceașescu:

Eu înțeleg ce spuneți dumneavoastră. În fond, noi facem schimb tot în deize convertibile. Am ales rubla convertibilă ca monedă de schimb, dar noi nu facem schimb de mărfuri. Sigur, urmărim să realizăm un echilibru al balanțelor, dar aceasta se întâmplă în toată lumea. Noi și cu Statele Unite ale Americii, spre exemplu, socotim în dolari, dar importăm direct mărfuri.

Gorbaciov:

Dacă ne gândim să ne încadrăm în mod organic în economia mondială, atunci trebuie să folosim metodele corespunzătoare acestor situații. Multe țări - Cehoslovacia, Polonia și chiar Bulgaria - au pus problema de a se trece la prețurile mondiale, adică la prețuri în deize convertibile.

Ceașescu:

Foarte bine. Și acum schimburile se fac, în bună parte, la prețuri mondiale. Noi considerăm că problema aceasta trebuie să o discutăm foarte serios. Noi cu chinezii, de exemplu, facem schimburi în franci elvețieni.

Rîjkov:

Și noi la fel.

Ceașescu:

Însă asigurăm pe baza aceasta, totuși, echilibrul balanței - numai calculul este pe monedă străină. Cred

că pentru Uniunea Sovietică nu este chiar așa de convenabil să meargă la dolar în loc de rublă - dar, sigur, este o problemă a Uniunii Sovietice.

Gorbaciov:

Noi dorim ca în acest context să intre și procesul de însănătoșire a finanțelor și reforma prețurilor, să ajungem mai iute la convertibilitatea rublei. Principalul este să intrăm în relațiile economice mondiale, altfel nu avem bază de comparație.

Ceașescu:

Este o problemă de discutat, care trebuie discutată mult.

Gorbaciov:

Deci, noi ieșim cu o asemenea propunere și vă rugăm și pe dumneavoastră să vă gândiți până la 9 ianuarie și să vă spuneți punctul de vedere.

Ceașescu:

Noi considerăm că este cel mai bine să se treacă acum la aceasta.

Gorbaciov:

De ce?

Rîjkov:

Anul 1990 se va desfășura ca și până acum, dar să ne gândim să trecem la aceasta din 1991.

Ceașescu:

Nu este vorba de 1*990. Mă gândesc la activitatea cincinalului viitor.

Gorbaciov:

De ce?

Ceașescu:

Pentru că aceasta nu va întări deloc economia țărilor socialiste și a Uniunii Sovietice.

Gorbaciov:

De ce?

Ceașescu:

Să știți că pentru noi nu este o problemă prea mare, pentru că și acum cu China și cu celelalte țări avem deja 60 la sută din schimburi calculate pe deize convertibile.

Gorbaciov:
Eu vă spun așa: aici nu este vorba de un calcul îngust. Pur și simplu trebuie să facem ordine și probabil că vom fi datori, dar trebuie să trecem la acest sistem. Trebuie să dăm posibilitatea ramurii energetice să câștige valută și să facă investiții. Aceasta este acum ramura cea mai înapoiată, dar nu este vorba numai de ramura energetică, ci, în general, întreprinderile noastre trebuie să se compare cu sistemul mondial, și atunci vor simți situația reală și vor înțelege că trebuie să se descurce. Cât putem noi să le mai împingem înainte, cât putem să le împingem de la spate cu bastonul?

Ceașescu:
Nu cu bastonul, ci trebuie așezată activitatea pe principii economice.

Gorbaciov:
Tovarășe Ceaușescu, noi vorbim acum așa, dar peste un an, doi sau trei-tovarășul Rîjkov precizează că este nevoie de doi ani – s-ar putea folosi și credite pentru reechilibrarea în momente de tranziție. Dar trebuie să începem neapărat.

Rîjkov:
Noi considerăm că trebuie să adunăm economiștii noștri cu economiștii români, să stea împreună, să facă calcule și să vadă care este bilanțul, dacă trecem la acest sistem. În orice caz, este ceva complicat.

Gorbaciov:
Avem ce să discutăm și în ce privește abordările, dar și în ce privește problemele concrete.

Dăscălescu:
Concret este că îl aștept pe tovarășul Rîjkov să vină în România. La Sofia nu putem discuta bilateral.

Rîjkov:
Nu pot veni decât după întâlnirea de la Sofia. În primul trimestru al anului viitor, de exemplu, pot să vin.

Dăscălescu:
La sfârșitul lunii ianuarie?

Rîjkov:
Ianuarie cade complet, pentru că vom avea congresele muncitorilor și țăranilor, plenara Comitetului Central, vom

ANEXE
pune în dezbatere programul pentru Congresul PCUS, care se apropie, program pe care îl vom discuta și la plenară, și în debateri publice. De aceea, ianuarie cade complet.

Dăscălescu:
Atunci în luna februarie?
Ceașescu:
Urmează să vedeți împreună.

Gorbaciov:
Deci, tovarășe Ceaușescu, să continuăm să menținem legăturile. Eu prețuiesc foarte mult că noi facem un schimb de opinii în ce

519
privește colaborarea noastră. Sincer vorbind, prețuim cum se cuvine acest lucru.

Dăscălescu:
Am o rugămintă pentru tovarășul Rîjkov, în legătură cu gazele naturale.

Ceașescu:
Problema gazelor nu este una de perspectivă, ci este legată de situația de acum.

Dăscălescu:
În cadrul livrărilor curente s-a întâmplat ceva la dumneavoastră, pentru că, de câteva zile, primim cu 7 milioane de metri cubi pe zi mai puțin și ni s-a spus că este vorba de câteva zile. Vă rog să analizați această problemă.

Gorbaciov:
La fel se întâmplă în fiecare an, mereu este câte ceva în plus.

Dăscălescu:
Nu este în plus, ci în minus.

Ceașescu:
Noi ce știre dăm despre întâlnirea noastră bilaterală?

Gorbaciov:
Dați dumneavoastră o știre și dăm și noi una. Este aici un text scurt.

(Se citește textul știrii)

Ceașescu:
Poate că partea aceasta bilaterală ar trebui s-o

dezvoltăm mai mult. Să spunem că a avut loc un schimb de
părerii privind dezvoltarea colaborării între țările noastre.
Trebuie să facem un alineat separat în legătură cu partea
bilaterală.

Gorbaciov:
Foarte bine. Să vorbim despre situația actuală a
relațiilor și despre perspectivele lor.

Ceașescu:
De acord.

- - ● ● ●

**MINISTERUL DE INTERNE
DIKECTM
PENITENCIARELOR
litenciarul**

Anul 1» juna Z-Q4- zluu
OI

^rnicilul avut la altare *

BILET DE LIBERARE Nr. 19^

Numitul(a) . ZsTV/W
născut(ă) în anul I3^t(Juna 0<f
^^una D^) LU

ZilĂ If i

■ ■ judepd H lit GH I TA
H iuj a]

de cftre

emis de *Tri b 'lud.*

Hn

pentr

del,MO/90p;na ia .21.0/. 3S cu
mandatul nr. 33/

sentința nr.

15ani 0mor, Grațiat 2/3 conf. D.P. 41/94

ani

Biletul de liberare al lui Nagy

Istvan

hal-grigor

*str trAsr. Ltoc 1 sc*2 ifi*

Hu

fiul dvs haidau catalin a carui eroie in luptele date in
noaptea c-... intre elevi si elemente teroriste

col 1 2 di 2 >-24 d>c>mbria 1

01932 brasov

16 23-24 19&9

0191Z-> '4511 id r

tv !'

iu

*Telegrama prin care soții Haidău din
Târgu-Ji erau înștiințați că fiul lor a fost*

ANEXE

»AAR

*EI AU MURIT
PENTRU LIBERTATE*

EROI

DECEMBRIE 1989

*Iulian Lupu, cel care a sculptat monumentul
închinat
eroilor Brăilei, și-a trecut și numele lui printre*

APUTÓL AURELIAN BALAN
 NICOLAE
 BOERU STEFA •
 BRATU ROMAN FILICA
 CWRITA ADRIA NA
 CONSTANTINESCU GEORGE
 COCHIRLEANU MIHAITA
 COPACIU DUMITRU
 COPACIU G-EORGETA
 CUSTURA PETRISOR DAVID
 RAOUCANU DOBRE FLORIN
 DUNOSE NICOLAE DUTU
 IVANCIU
 FRUNZA MIHAIL GHEORM
 GHEORGHE GIRBA
 SCARLAT ICHIM COSTICA
 IORCIC LUCIAN
 KILK-ER LEONARD LUCA
 CEORCEI. LUPU IULIAN
 MARIN STEFAN MUSAT
 EUGEN
 NECHITA PARASCA
 PĂUN ADRIAN PIROSCA
 RADUCU PIOTEASA
 DUMITRU ROADEVIN
 CBISTACHE SARNACHI
 COSTEL SOIMAN ANGELA
 VASILACNE LEONARD
 Lt Cd. MILEA DUMITRU
 Cpt. BALABAN GHEMGHE
 Cd. BREBENEL VASILE
 U.Moj. MARIN SANDEL
 Lt.Moj. ANTAL EUGEN
 Lt.Moj. GHEMA VANGHELE
 LI.Moj. LICU DANIEL
 Lt.Moj. LORINCZ
 RAYMUND Lt^J. MARMTIU
 VICTtt Lt.Moj M^EAW C-
 TIM Lt.Moj. NACT SAMUEL
 Lt. Moj/ WALVI CTORGY
 Lt.Moj. SZABO ANTON Lt
 Moj. STWEI COSTICA

CUPRINS

Cuvânt înainte.....5

Partea I

Cam mulți actori de comedie într-o mare tragedie 11
 Noaptea în care Iliescu nu a vrut să oprească
 măcelul.....20

Partea a II-a

Constanța - La Revoluție, ca la nuntă: cu lăutarii-
 n frunte.....27
 „Și dacă au murit oameni, ce? Așa-i la Revoluție”
34
 Diversiunile de la Revoluție, pregătite în vara lui
 '89.....42
 „Nu s-a dorit o luptă, ci un haos care să producă
 pierderi”.....45
 Sovieticii, așteptați în poziție de drepti la
 Kogălniceanu.....48
 Complotul în vremea ticăloșilor.....54
 „Trăiască societatea de pescuit marin - liberă!”
69
Brăila - 42 de morți și niciun erou.....78
 Omul lui Militaru, „creierul” măcelului de la
 Brăila
103

Dictatura militară a generalului Militaru.....107
 Curiosul caz al tovarășului Lungu.....111
Galati - La luptă cu Mariana Cur-de-Fier!.....119
 „Voican mi-a zis că n-o să aflu nimic”
124

„Când a început Revoluția, m-am culcat”
128

De-aia am murit noi la Revoluție?
134

Buzău - Căciula și cojocul primului-secretar
139

Criminal cu repetiție

147
 Armata, în misiune de autodistrugere.....156
Focșani - Jocul dublu al lui Virgil Măgureanu
171

Revoluția, începută de un rapsod turnător
177

Cum s-a murit la Focșani.....184
Bacău - O minunăție de Revoluție
190

Brașov - Încă un general școlit în URSS, încă un
 măcel
198

Influența sovietică în Revoluția de la Brașov. 212
 Securistii lovesc și mor219
 „Oamenii e fiare, scapă cine moare!”
235

Ploiești - Cronica unui eroism de paradă
241

Bilanțul Revoluției ploieștene: a murit un om de
 frică
247

Revoluția de la Mizil.....257

Giurgiu - Moartea vine cu mașina de lapte....262
 Teroristul care s-a predat după ce a mâncat o
 friptură
269

Posteriorul bombat al teroristului străin.....276

Craiova - Alo? Moartea la telefon.....	283
„Domnule Iliescu, poporul vă iubește!”.....	290
Diversiunea radioelectronică: „Fabricat în URSS”.....	302
Harghita-Covasna - Femeia care a învins iadul	309
.....	309
Linșarea maiorului Agache.....	320
Ororile de la Odorheiu Secuiesc.....	327
Revoluția de la Miercurea-Ciuc.....	333
Pohta ce-a pohtit: președinte pe viață.....	339

Partea a III-a

EDITORIALE

„Se trăia mai bine...”.....	345
Sovietici buni, sovietici răi.....	346
La luptă, generale! La păcănele!.....	347
Gorbaciov, de la tovarășul Ceaușescu la domnul	
Vîntu.....	349
O istorie postcomunistă încărcată de comunism	
.....	350
Ceaușescu, ultima suflare.....	351
Ceaușescu, Iliescu și URSS.....	352
Câinele călcat pe coadă.....	353
Lecțiile cazului Nicolcioiu.....	354
Revoluție contra cost.....	356
Zidul Berlinului și Zidul Târgoviștei.....	357
Când Ceaușescu a trecut de partea poporului.....	358
Doina Cornea în 224 de semne.....	359
Ei au tras în noi după 22!.....	361
Lacrimi, flori și lumânări.....	362
Ceaușescu, Iliescu și poporul.....	363
Teroriștii-martieni.....	365
Adevărurile lui Ceaușescu.....	366
Tupeu de Ceaușești.....	368
Ceaușescu - bun al întregului popor.....	370
De la Goring la Ceaușescu.....	371
Disidența generalului ucigaș.....	373
Toți oamenii lui Iliescu.....	374
Mesaj pentru ucigași: pauza s-a terminat!.....	376
Ce căuta Ivan în bostănăria lui Nea.....	Mărin?

Șah și mat la Iliescu.....	378
O voce în noapte.....	380
Nopți albe pentru adevăr.....	381